

กิจการของพวกอัครทูต

เล่ม 3 (บทที่ 15-20)

โดย

ดร. โอลิเวอร์ บี กรีน

คำนำ

ในเล่มที่สามนี้ในอรรถาธิบายของเราเกี่ยวกับกิจการของพวกอัครทูต เราได้ครอบคลุมบทที่ 15 ถึง 20 โดยเริ่มต้นด้วยการประชุมใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม ครอบคลุมการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองของ เปาโลและสิ้นสุดด้วยการประชุมของอัครทูตทำนนั้นกับเหล่าผู้ปกครองชาวเมืองเอเฟซัสที่เมืองมิเลทัสซึ่งเป็น ที่ๆเขาให้ข้อปฏิบัติต่างๆเพื่อสวัสดิภาพของคริสตจักรเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงใช้เขาเพื่อก่อตั้ง

เราหมายเหตุการเติบโตอันน่าทึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ความกล้าหาญอันทรหดและการ ท่วมเทสุดใจของคริสเตียนยุคต้นเหล่านั้น

หกบทนี้เต็มไปด้วยความจริงฝ่ายวิญญาณซึ่งเราได้พยายามที่จะนำเสนอด้วยความชัดเจนและความ เข้าใจ พร้อมกับความหวังว่าคริสเตียนทั้งหลายในวันนี้จะพบการหนุนใจและความร้อนรนที่ฟื้นขึ้นใหม่ในการ ปรมนิบัติพระเจ้าท่ามกลางการละทิ้งความจริงและแนวคิดสมัยใหม่นิยมแห่งยุคสมัยนี้ที่เรามีชีวิตอยู่

คนบาปทั้งหลายจะถูกชนะมาถึงพระคริสต์ก็ต่อเมื่อคริสเตียนทั้งหลายปฏิบัติตามแผนงานของพระเจ้า

ผู้แต่ง

บทที่ 15

15:1 มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า “ถ้าไม่เข้าสู่หน้ตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้”

15:2 เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและไล่เลียงกันระหว่างเปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบารนาบัสกับคนอื่นๆในพวกนั้นให้ขึ้นไป หรือกับอัครทูตและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มในเรื่องที่เถียงกันนั้น

15:3 คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะที่ท่านกำลังข้ามแคว้นฟินิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องที่คนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง

15:4 ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและอัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา

15:5 แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ยืนขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควรต้องให้เขาเข้าสู่หน้ และสั่งให้เขาถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส

15:6 ฝ่ายอัครทูตกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น

15:7 เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวแก่เขาว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ

15:8 พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา

15:9 พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ทรงชำระใจเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ

15:10 ถ้าอย่างนั้นทำไมบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว

15:11 แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา”

15:12 ฝ่ายคนทั้งหลายก็นิ่งฟังบารนาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ

15:13 ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า

15:14 ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์

15:15 คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า

15:16 ‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่

15:17 เพื่อคนอื่นๆจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้

15:18 พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’

15:19 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมาหาพระเจ้า

15:20 แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด

15:21 เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต”

15:22 ขณะนั้น อัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันติโอก ด้วยกันกับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารซึบบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง

15:23 เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า “อัครทูตและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันติโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเชียทราย

15:24 ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า ‘ท่านต้องเข้าสู่หนัดและรักษาพระราชบัญญัติ’ แม้ว่าเรามีคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า

15:25 พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลายพร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา

15:26 และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

15:27 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับสิลาสมาเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขาเอง

15:28 เพราะว่า พระวิญญูณบริสุทธ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น

15:29 คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดีขอให้ได้อยู่เป็นสุขเถิด”

15:30 เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันติโอก และเมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้

15:31 ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหุ้มนั้น

15:32 ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล่าวหุ้มนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีกำลังขึ้น

15:33 ครั้นพักอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่งแล้ว ก็ลาจากพวกพี่น้องไปยังอัครทูตโดยสันติภาพ

15:34 ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น

15:35 แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก สั่งสอนประกาศพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน

15:36 ครั้นล่องไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า “ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง”

15:37 ฝ่ายบารนาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายอห์นผู้มิอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย

15:38 แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพายอห์นไปด้วย เพราะครั้งก่อนอห์นได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นปัมฟีเลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน

15:39 แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส

15:40 แต่เปาโลได้เลือกติลาส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป

15:41 ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซีลีเชียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น

การประชุมใหญ่ที่กรุงเยรูซาเล็ม

บทนี้ของหนังสือกิจการบันทึกเรื่องราวการประชุมใหญ่ครั้งแรกของคริสตจักรที่มาประชุมกันหลังจากการก่อตั้งคริสตจักรในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เมืองอันทิโอกได้กลายเป็นศูนย์กลางแห่งใหม่ของกิจกรรมคริสเตียน บ่อน้ำพุแห่งการรับใช้แบบมิชชันนารีของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่งได้ก่อตัวขึ้นในที่ประชุมนี้ การประชุมใหญ่นั้นได้มีขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อหารือสถานการณ์นี้ คนบางคนจากแคว้นยูเดียได้ไปยังเมืองอันทิโอกและหาช่องที่จะให้ผู้เชื่อใหม่ที่เป็นคนต่างชาติมาอยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสสในเรื่องที่เกี่ยวกับพิธีเข้าสุหนัต โดยยืนยันกันว่าคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตก็ไม่ได้ได้รับความรอด ดังนั้นมันจึงจำเป็นที่เหล่าผู้แทนจากคริสตจักรในเมืองอันทิโอกต้องไปพบกับคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพิจารณาปัญหาใหญ่นี้ที่ถูกทำให้มีขึ้น

เพื่อที่จะเข้าใจการประชุมใหญ่นี้ได้ดียิ่งขึ้นและเกิดอะไรขึ้นที่นั่น เราควรศึกษาจดหมายของเปาโลที่เขียนถึงคริสตจักรในแคว้นกาลาเทีย มันบันทึกหลายสิ่งที่ไม่ถูกให้ไว้ในที่นี้ในการศึกษาตอนนี้ของเรา และเพราะเกรงว่าหลายคนที่ศึกษาธรรมบัญญัตินี้จะไม่เปิดพระคัมภีร์ของตนและอ่านเรื่องราวของเปาโลในหนังสือกาลาเทีย ผมจึงยกข้อความทั้งหมดของบทที่ 1 และ 2 ของจดหมายฝากฉบับนั้นมา เพื่อที่พวกมันจะถูกอ่านในการเตรียมพร้อมสำหรับการศึกษาค้นคว้าของเราในบทนี้ของหนังสือกิจการ:

กาลาเทีย

บทที่ 1

คำคำนำ

1:1 เปาโล ผู้เป็นอัครทูต (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง)

1:2 และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย

1:3 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

1:4 พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามน้ำพระทัยพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา

1:5 ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

ใจความหลักและสาเหตุที่เปาโลเขียนจดหมายนี้

1:6 ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าไป
พระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น

1:7 ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระ
คริสต์

1:8 แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศ
แก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง

1:9 ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าว
ประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง

ข่าวประเสริฐของเปาโลคือการเปิดเผย ไม่ใช่ประเพณี

1:10 บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจง
มนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่มัธยัสถ์ของพระคริสต์

1:11 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของ
มนุษย์

1:12 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าว
ประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า

1:13 เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงค
ริสต์จักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย

1:14 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน
และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษ
ของข้าพเจ้า

1:15 แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้แต่ครรถ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียก
ข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์

1:16 ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาตินั้น ใน
ทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย

1:17 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป็นครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยัง
ประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมายังเมืองดามัสกัสอีก

1:18 แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน

1:19 แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครทูตคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

1:20 แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ คุณเถิด ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย

1:21 หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเชีย

1:22 และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย

1:23 เขาเพียงแต่ได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย”

1:24 พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

บทที่ 2

2:1 แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้าก็กับบาร์นาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาที่ตัสไปด้วย

2:2 ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ชนต่างชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิว่งแย้งกัน หรือวิว่งแล้วโดยไร้ประโยชน์

2:3 แต่ถึงแม้ที่ตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสุหนัต

2:4 เพราะเหตุของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส

2:5 แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป

2:6 แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย

2:7 แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสุหนัต เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสุหนัต

2:8 (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตรให้เป็นอัครทูตไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต ก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน)

2:9 เมื่อยากอบ เคฟาสและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบาร์นาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต

2:10 ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ

2:11 แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันติโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่งๆหน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่

2:12 ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต

2:13 และพวกยิวคนอื่นๆก็ได้สร้างทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บาร์นาบัสก็หลงสร้างทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย

2:14 แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า”

การถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อและไม่พึ่งพระราชบัญญัติ

2:15 เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช้คนบาปในพวกคนต่างชาติ

2:16 ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำตามพระราชบัญญัตินั้น ‘ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย’

2:17 แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังขวนขวายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ขอพระเจ้าอวยงอมให้เป็นเช่นนั้นเลย

2:18 เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าทำอะไรซึ่งข้าพเจ้าได้รู้ทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ส่อตัวเองว่าเป็นผู้ละเมิด

2:19 เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า

2:20 ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า

2:21 ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

ในบันทึกของเปาโลเกี่ยวกับการประชุมใหญ่ครั้งนั้นและความจำเป็นที่ต้องมีการประชุมนั้น-ตามทีบันทึกไว้ในบทเหล่านี้จากจดหมายฝากของเขาที่ส่งถึงชาวแคว้นกาลาเทีย-เราเห็นหลักฐานของการเห็นต่างและการโต้แย้งมากมายก่อนที่จะบรรลุข้อตกลงหนึ่งได้ในที่สุด แต่ในเรื่องราวที่ถูกบันทึกโดยลูกาในบทนี้ของเราในหนังสือกิจการ เราไม่เห็นรายละเอียดมากนักเกี่ยวกับความเห็นต่างนั้น แต่เห็นการลงมติแบบเป็นเอกฉันท์ในที่สุดของที่ประชุมใหญ่นั้น ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงก็คือว่ามีความแตกต่างใหญ่โตหลายประการ-บางเรื่องก็นำไปสู่ถ้อยคำอันขมขื่นซึ่งไม่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้-การร่วมสามัคคีธรรมอันบริสุทธิ์และมหัศจรรย์ได้เกิดขึ้นเมื่อที่ประชุมนี้ของเหล่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วมีการอภิปรายที่ตั้งอยู่บนหลักการหนึ่งที่สำคัญที่สุด และพวกเขาสามารถกล่าวได้ว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบ!”

พวกถือบัญญัติจากแคว้นยูเดีย-คำถามเรื่องการเข้าสู่หน้ต

ข้อ 1: “มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า “ถ้าไม่เข้าสู่หน้ตตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้”

น่าสนใจที่ว่า “บางคน” เหล่านี้ไม่ถูกเอ่ยชื่อ พวกเขาเป็นอาจารย์แห่งศาสนายูดา โดยโต้แย้งว่าพวกคนต่างชาติต้องกลายเป็นผู้เข้าจารีตยิว ยอมรับคำปฏิญาณต่างๆแบบยิว เข้าพิธีสัหน้ต และถือรักษาพระราชบัญญัติของโมเสส พวกเขากล่าวว่า “ถ้าไม่เข้าสู่หน้ตตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้” นี่คือการประกาศที่ร้ายแรง ชายเหล่านี้จากแคว้นยูเดียกำลังประกาศเป็นหลักข้อเชื่อที่ว่าความรอดไม่ใช่โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ แต่โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ**บวกการเข้าสู่หน้ต** คำสอนดังกล่าวท่ามกลางพวกคนต่างชาติได้นำมาซึ่งความสับสนในที่ประชุมที่เมืองอันติโอก

นี่คือการเริ่มต้นของการสู้รบระหว่างพระราชบัญญัติกับพระคุณ-และการสู้รบนั้นก็สืบต่อมาจนถึงทุกวันนี้ มีผู้รับใช้จำนวนมากที่ร้องประกาศว่า “พระคุณ-พระคุณเท่านั้น!” และในลมหายใจเอือกถัดมาผู้รับใช้คนเดิมเหล่านั้นก็เอาคริสเตียนทั้งหลายไปอยู่ใต้พระราชบัญญัติ คำสอนแบบนั้นจะอยู่กับเราไปจนกว่าจะถึงรุ่งเช้าอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อคริสตจักรถูกเรียกให้ไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ!

เพราะประเด็นเรื่องการปนพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกัน เปาโลจึงถูกนำโดยพระวิญญาณให้เขียนจดหมายฝากของเขาถึงคริสเตียนชาวกาลาเทียเหล่านั้น โดยนำเสนอความจริงเกี่ยวกับพระราชบัญญัติและพระคุณ ในกาลาเทีย 3:1-3 เขาเขียนไว้ว่า “โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง ทั้งๆที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ ท่านเขลาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ”

ในกาลาเทีย 5:1-6 เปาโลประกาศเพิ่มเติมอีกว่าคนเหล่านั้นที่หาช่องที่จะถูกนับว่าชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติก็ “ทำให้พระคริสต์ไม่เกิดผลอันใด” เสียแล้วและหล่นจากพระคุณแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่ง ไม่มีสิ่งที่เรียกกันว่าการรอดโดยพระคุณ**บวกพระราชบัญญัติ** หากเราได้รับความรอดโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่มีพระคุณ และถ้าเราได้รับความรอดโดยพระคุณ พระราชบัญญัติก็ไม่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องเลย ยิ่งกว่านั้น คนเหล่านั้นที่พยายามที่จะปนพระราชบัญญัติกับพระคุณ โดยสอนว่าเราถูกนับว่าชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติและพระคุณ ก็เป็นลูกหนี้ที่จะต้องรักษาพระราชบัญญัติทั้งหมด (กท. 5:3) เพราะพระราชบัญญัติของพระเจ้าที่ประทานให้ผ่านทางโมเสสไม่ถูกทำให้สำเร็จผ่านทางความเชื่อฟังเพียงบางส่วน ยากอบ 2:10 ประกาศว่า “เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด!”

ถ้าเราสอนว่ามนุษย์ถูกนับว่าชอบธรรมโดยการรักษาพระราชบัญญัติของโมเสส เราก็ต้องสอนด้วยว่าพวกเขาต้องรักษาพระราชบัญญัติทั้งหมด ต้องมีความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบ ความบริสุทธิ์ที่สมบูรณ์แบบ และความชอบธรรมแห่งอุปนิสัย-ข้อกำหนดทั้งหลายที่พระเยซูคริสต์เจ้าเพียงผู้เดียวทรงทำได้ครบหมด ด้วยเหตุนี้ “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติสำหรับความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4)

หากมนุษย์ที่ตายได้สามารถให้ความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้า หากโดยสันดานแล้วเขามีความสามารถอยู่ภายในตัวที่จะดำเนินชีวิตอันสมบูรณ์แบบโดยพระราชบัญญัตินั้น เขาก็คงไม่ต้องการพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งเลย ไม่จำเป็นต้องมีพระโลหิตของพระเยซูหรือฤทธิ์เดชที่สร้างขึ้นใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าความชอบธรรมมาได้โดยพระราชบัญญัติ “พระคริสต์ก็คงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์” (กท. 2:21)

แต่ความจริงนั้นตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง! ไม่มีมนุษย์คนใดเคยรักษาพระราชบัญญัติ ไม่มีผู้ใดเคยสามารถรักษามันได้-“เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” (รม. 3:22,23) ดังนั้นมันจึงเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่พระคริสต์ต้องสิ้นพระชนม์เพื่อทำให้พระราชบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จและกระทำได้ตามข้อเรียกร้องเหล่านั้นแห่งความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

“พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3) พระองค์ทรงถูกทำให้ “ฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม” (รม. 4:25) และเพราะเหตุนี้เราจึงมี *ความรอดอันสมบูรณ์แบบ*: “และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส” (กิจการ 13:39)

พระเยซูตรัสชัดเจนว่าความรักอันสมบูรณ์แบบที่มีต่อพระเจ้าคือพระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด ข้อกำหนดแรกของพระราชบัญญัตินั้น (มธ. 22:36-40) ความรักอันสมบูรณ์แบบก่อให้เกิดความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบ ความรักอันสมบูรณ์แบบที่ถูกสำแดงให้ประจักษ์ในความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบย่อมก่อให้เกิดความไม่มีบาปในชีวิต-และหากไม่มีสภาพของพระเจ้านั้นก็เป็นไปไม่ได้เลย! *ความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบไม่สามารถผลิตได้โดยพระราชบัญญัติเหมือนกับที่ความรักอันสมบูรณ์แบบไม่อาจผลิตได้โดยพระราชบัญญัติ* พระราชบัญญัติทั้งสิ้นในโลกไม่สามารถทำให้แม่คนหนึ่งรักลูกของนางได้ และไม่มีพระราชบัญญัติใดหรือการรวมกันของพระราชบัญญัติทั้งหลายสามารถบังคับลูกคนหนึ่งให้รักแม่ของตนได้เช่นกัน ความรักถูกให้กำเนิดในอ้อมอกของลูก โดยท่าทีของแม่ในความสัมพันธ์ของพวกเขาที่มีต่อกัน ในทำนองเดียวกัน ฟาร้องทั้งสิ้นแห่งภูเขาซีนายไม่สามารถทำให้มนุษย์ธรรมดารักพระเจ้าได้ มนุษย์ธรรมดา นั้นเสื่อมทราม ตายในบาปทั้งหลาย เเทินห่างจากพระเจ้าเพราะความไม่เชื่อฟังของอาดัม “ในขณะนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ปล้ำพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา...เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะ**พระองค์ทรงรักเราก่อน**” (1 ยอห์น 4:10,19)

เมื่อเราได้บังเกิดใหม่ เมื่อเรามีชีวิตผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู เราก็ไม่ต้องการพระราชบัญญัติเพื่อบัญชาเราให้รักพระเจ้า! เราชรักพระองค์เพราะว่าเรามีชีวิตของพระองค์อยู่ภายในใจของเรา และชีวิตนั้นจะนำเราเข้าสู่สามัคคีธรรมที่มีรักกับพระเจ้าและกับพระบุตรของพระองค์

เปาโลประกาศแก่ที่โมรีว่า “พระราชบัญญัตินั้นมิได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับ*คนชอบธรรม* แต่ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนอยู่นอกพระราชบัญญัติและคนคือด้าน คนอธรรมและคนบาป คนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท คนฆาตกรรมพ่อ คนฆาตกรรมแม่ คนฆ่าคน คนล่วงประเวณี พวกกะเทย ผู้ร้ายลักคน คนโกหก คนทวนสบล และอะไรที่ขัดกับคำสอนอันถูกต้อง ตามที่มีอยู่ใน*ข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระเจ้าผู้เสวยสุข* คือข่าวประเสริฐที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น” (1 ทธ. 1:9-11)

ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วมีความชอบธรรมที่ถูกยกให้-ความชอบธรรมของพระเจ้าในพระคริสต์ (2 คร. 5:21) ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เขาอยู่ใต้*พระคุณ* และพระราชบัญญัติไม่มีสิทธิ์ใดๆในตัวเขา (รม. 6:14) ในโรม 2:14 อัครทูตเปาโลประกาศว่า “เพราะเมื่อชนต่างชาติซึ่ง**ไม่มีพระราชบัญญัติ**ได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านี้แม้ไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวเอง” พระราชบัญญัติไม่เคยถูกประทานให้แก่พวกคนต่างชาติ มันถูกประทานให้แก่ประชาชนชาติเดียวเท่านั้น-*ชนชาติอิสราเอล* ในพระราชบัญญัติ 33:1,2 เราอ่านว่า “ต่อไปนี้เป็นพรซึ่งโมเสสบุตรของพระเจ้าได้อวยพรแก่คนอิสราเอลก่อนที่ท่านสิ้นชีวิต ท่านกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์เสด็จจากซีนาย และทรงรุ่งแจ้งจากเส

อีร์มายังเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงฉายรังสีจากภูเขาปาราน พระองค์เสด็จพร้อมกับวิสุทธิชนนับหมื่นๆ จาก พระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ **พระราชบัญญัติอันร้อนแรงได้ออกมาเพื่อพวกเขา**

เนหะมีย์ 9:13,14 ประกาศว่า “**พระองค์เสด็จลงมาบนภูเขาซีนายและตรัสกับเขาจากฟ้าสวรรค์ และ ประทานคำตัดสินอันชอบ และพระราชบัญญัติที่แท้ กฎเกณฑ์และพระบัญญัติที่ดีแก่เขา และพระองค์ทรง ให้เขาทราบถึงวันสะบาโตบริสุทธิ์ของพระองค์ และทรงบัญชาข้อบังคับ กฎเกณฑ์และพระราชบัญญัติทาง โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์**”

พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้เพื่อปิดปากทุกคนและเพื่อคนทั้งโลกจะมีความผิดต่อพระพักตร์ พระเจ้า “**เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้**” (รม. 3:19,20) พระเจ้าได้ประทานพระราช บัญญัติให้แก่ชนชาติอิสราเอล (โดยทรงทราบว่าพวกเขาไม่สามารถรักษามันได้) เพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นความ บาปหนายิ่งนักของมนุษย์และเปิดเผยการละเมิดนั้นในแม้แต่เหล่าผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า “**ถ้าเช่นนั้นจะมีพระ ราชบัญญัติไว้ทำไม**” ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้น จะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง” (กท. 3:19)

ถ้าลูกหลานของอิสราเอลไม่สามารถรักษาพระราชบัญญัติได้และถูกแสดงให้เห็นโดย**พระราชบัญญัติ** ว่าเป็นคนบาปที่มีความผิด ก็เป็นที่แน่นอนว่าพวกคนต่างชาติ (ซึ่งไม่เคยถูกนำมาใกล้พระเจ้าในทางพิธีการเลย) ก็เป็นผู้หลงหายและไม่มีหวัง! แต่พระเยซูทรงนำพระคุณมาสำหรับยิวและคนต่างชาติ เหมือนกับที่ยอห์นผู้เป็น ที่รักอธิบาย “**เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระ เยชูคริสต์**” (ยอห์น 1:17)

โดยทางพระคุณอันบริสุทธิ์ วัดไม่ได้ และไม่สมควรได้รับ พระเจ้าได้ทรงนำลูกหลานของอิสราเอลออก มาจากการเป็นทาสคนอียิปต์และทรงนำพวกเขาไปยังภูเขาซีนายภายใต้การปกครองแบบไร้เงื่อนไขแห่งพันธ สัญญานี้กับอับราฮัมผู้เป็นบิดา จากนั้นที่ภูเขาซีนาย พระองค์ทรงทดสอบอิสราเอลและทรงถามว่าพวกเขาจะ ดำรงอยู่ต่อไปใน**พระคุณ** โดยพึ่งพา**พระองค์** หรือว่าพวกเขาอยากพึ่งตัวเองเพื่อไปถึงแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ นั่น โดยความสัตย์ซื่อและความเชื่อฟัง ประชากรเหล่านั้นตอบกลับคำถามของพระเจ้าว่า “**ทั้งหมดที่พระเยโฮวาห์ ตรัสนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำ!**” (กรูณาอ่านอพยพ 19:1-8)

ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงขีดเส้นรอบภูเขาซีนายและให้ประชากรนั้นถอยไปจากเส้นนั้น ถอยไปจาก พระองค์เอง (อพย. 19:9-13) จากนั้นพระองค์จึงเสด็จลงมายังภูเขาซีนายและทรงเรียกโมเสสขึ้นไปบนยอดเขา นั้น ที่นั่นพระองค์ได้ประทานพระราชบัญญัติ “**โมเสสอยู่ในภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน**” (อพย. 24:18) “**และ (พระเจ้า)ได้ประทานแผ่นพระโอวาทสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาจารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า**” (อพย. 31:18) กรูณาอ่านอพยพ บทที่ 20 ถึง 31 สำหรับรายละเอียดแบบเต็มๆของการกระทำกิจของพระเจ้ากับ ประชากรของพระองค์ในการประทานพระราชบัญญัตินั้น

บัดนี้จึงหมายเหตุเรื่องนี่ท่านที่รัก: ก่อนโมเสสกลับไปหาประชากรนั้น พวกเขาทำให้หัวใจแห่งพระ ราชบัญญัติของพระเจ้าแตกสลายแล้ว! พวกเขาปิดบังพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่แท้จริงองค์เดียวนั้นและกั มกราบลงต่อหน้ารูปปลุกว้าวทองคำอันหนึ่ง:

“เมื่อพลไพร่เห็นโมเสสล่าช้าอยู่ ไม่ลงมาจากภูเขาจึงได้พากันมาหาอาโรน เรียนว่า “ลุกขึ้น ขอท่านสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ”

“ฝ่ายอาโรนได้กล่าวแก่เขาว่า “จงปลดตุ้มหูทองคำออกจากหูกรรยา และหูบุตรชายหญิงของเจ้าทั้งหลายแล้วนำมาให้เราเถิด” พลไพร่ทั้งปวงจึงได้ปลดตุ้มหูทองคำจากหูของตนมามอบให้กับอาโรน เมื่ออาโรนได้รับทองคำจากมือเขาแล้ว จึงใช้เครื่องมือสลักหล่อรูปเป็นวัวหนุ่ม แล้วเขาทั้งหลายประกาศว่า “โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์” (อพย. 32:1-4)

เมื่อโมเสสลงมาจากภูเขานั้น เขาก็ได้ยินเสียงดนตรีและเสียงหิวเราะ เมื่อเขาเข้าไปใกล้ค่ายพักนั้น เขาก็เห็นรูปลูกวัวทองคำนั้น และประชากรกำลังเต้นรำอยู่ “โทสะของโมเสสก็เดือดพลุ่งขึ้น ท่านโยนแผ่นศิลาที่ตกแตกเสียที่เชิงภูเขานั้นเอง” (อพย. 32:15-19)

โมเสสกลับไปยังภูเขาซีนายและแผ่นศิลาเหล่านั้นก็ถูกเขียนใหม่ เพื่อที่เขาจะใส่พวกมันไว้ในที่นั้นได้ พระที่นั่งกรุณาและโดยการทำเช่นนั้นแบบเป็นภาพเล็งจะได้รับการลบลทินสำหรับชนชาติอิสราเอลที่ดื้อรั้น (อพย. 34:1-4; 40:20)

พระราชบัญญัติที่พระเจ้าประทานแก่โมเสสสำหรับประชากรของพระองค์มีไว้เพื่อจุดประสงค์เดียวกับที่ไม้มรรทัดอันหนึ่งมีไว้สำหรับเส้นที่คดงอเส้นหนึ่ง ถ้าเราวางไม้มรรทัดอันหนึ่งเคียงข้างกับเส้นที่คดงอเส้นหนึ่ง ขอบที่ตรงของไม้มรรทัดนั้นก็เปิดเผยความคดงอของเส้นนั้น ในทำนองเดียวกัน พระราชบัญญัติก็แสดงให้เห็นว่าชนชาติอิสราเอลชั่วร้ายและบาปหนาขนาดไหน เหมือนกับกระจกที่มีไว้ส่องหน้าเรา พระราชบัญญัติก็เปิดเผยความเสื่อมทรามสิ้นเชิงของมนุษย์ และมันได้ถูกประทานให้เพื่อแสดงให้เห็น (ชั่วระยะเวลาหนึ่งเหมือนกับในสมัยนี้) การช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของมนุษย์ธรรมดาในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

เปาโลกล่าวไว้เช่นนี้: “เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมิได้อยู่ใต้บังคับครุมนั้นอีกต่อไปแล้ว” (กท. 3:24, 25) “ครู” (หรือ pedagogue) หมายถึงผู้รับใช้หรือทาสที่พาเด็กๆ ไปโรงเรียน แต่สิทธิอำนาจของผู้รับใช้คนนั้นสิ้นสุดลงเมื่อเด็กๆ กลายเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นพระราชบัญญัติจึงเคยเป็นครูของพระเจ้า โดยพาประชากรของพระองค์ไปโรงเรียนเพื่อเรียนรู้ความเสื่อมทรามสิ้นเชิงของพวกเขา โดยสอนพวกเขาว่าความรอดต้องมาจากภายนอก

นี่ถูกทำสำเร็จในสองด้าน: (1) ในทางศีลธรรม และ (2) ในทางพิธีการ จากแง่มุมด้าน*ศีลธรรม*พระราชบัญญัติได้เปิดเผยความช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของมนุษย์ธรรมดา-นั่นคือ หากไม่มีการอัครจริยของพระเจ้าอยู่ในใจ มนุษย์ก็ไม่สามารถทำได้ตามข้อเรียกร้องด้าน*ศีลธรรม*ของพระราชบัญญัติ จากแง่มุมด้าน*พิธีการ* พระราชบัญญัติได้สถาปนาเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นซึ่งเป็นภาพเล็งของพระเมษโปดกของพระเจ้าซึ่งได้ทรงสัญญาไว้ที่นั่นผู้ทรงทำให้ภาพเล็งและเงาทั้งหมดสำเร็จจริงแล้ว ในกาลาเทีย 4:4,5 เราอ่านว่า “แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร”

ในความช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ด้านศีลธรรมของพวกเขา คนชาติอิสราเอลก็เป็นเหมือนประชาชาติอื่นๆ ทั้งหมด พระเยซูบนกางเขนนั้นทรงเป็นทางเดียวที่จะเข้าถึงพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง ซึ่งบอกเป็นนัยแก่พวกเขาว่าโดยความเชื่อที่อภัยสิทธิ์และถวายพระองค์เป็นผู้รับโทษแทนเท่านั้น พวกเขาจึงจะรอดได้ เครื่องสัตวบูชาทุกอย่าง ทุกพิธีการ เทศกาลเลี้ยง และวันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งไปยังการเสด็จมาของพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้พวกยิวและพวกคนต่างชาติจึงรอดโดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้าเหมือนกัน **ไม่รวมการประพฤติตามพระราชบัญญัติ**

หลังจากที่ความเชื่อมาแล้ว เราก็ไม่อยู่ได้ “ครู” อีกต่อไป เพราะว่าเราเป็น “ลูกทั้งหลายของพระเจ้า โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์” (กท. 3:25,26) **พระเยซูคือความเชื่อนั้น**: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า...พระวาเทได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1,14) “ดังนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17)

ในกาลาเทีย 2:20 เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า **และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า** ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

เราได้รับความรอดโดยความเชื่อ (อฟ. 2:8) **เรามีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ** (รม. 1:17) **เรามีชัยชนะโดยความเชื่อ** (1 ยอห์น 5:4) **เราดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ** (2 คร. 5:7) **และสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น** (รม. 14:23)

พระราชบัญญัติของโมเสส ด้านศีลธรรมหรือด้านพิธีการ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จและความรอด พระราชบัญญัติไม่เคยมีไว้เพื่อเป็นรากฐานแห่งความสำเร็จ-“เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ...คนหนึ่คนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ**นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ**” (รม. 3:20,28) พระราชบัญญัติไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จของเราให้รอด การรักษาเราให้รอดอยู่ต่อไป หรือการทำให้เราเป็นคนบริสุทธิ์ เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า เราถูกนับว่าชอบธรรมโดยพระคุณของพระเจ้าไม่รวมการประพฤติตามพระราชบัญญัติ **“เราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์** ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ **เพื่อให้ประกอบภารกิจซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น**” (อฟ. 2:10) **“พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์**” (ทต. 3:5)

เปาโล บาร์นาบัส และผู้เชื่อคนอื่นๆ จากเมืองอันติโอกไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 2: “เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและไล่เลียงกันระหว่างเปาโลและบาร์นาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบาร์นาบัสกับคนอื่นๆในพวกนั้นให้ขึ้นไป ทาร็อกกับอัครทุตและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มในเรื่องที่เถียงกันนั้น”

“การโต้แย้ง” บางครั้งก็บ่งบอกถึงข้อพิพาทที่ร้อนแรงมากๆ เช่นในกิจการ 23:7,10 ที่ระหว่างพวกฟาริสีกับพวกสะดูสีเกิดการโต้แย้งที่รุนแรงมากเสียจนหากนายพันคนนั้นไม่ช่วยเปาโลไว้ เขาก็คง “ถูกทิ้งเป็นชิ้นๆ” ไปแล้ว

อย่างไรก็ตาม ภาษาเดิมในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้บ่งบอกว่าขณะที่มีการหารือแบบจริงจังและอบอุ่น ไม่มีการแสดงออกถึงโทสะหรือพฤติกรรมแบบที่ไม่เป็นคริสเตียนเลย หลักการสำคัญๆกำลังอยู่ในภาวะเสี่ยง พวกถือบัญญัติเรียกร้องให้เข้าสู่หนัดตามพระราชบัญญัติของโมเสสในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของหลักคำสอนแห่งความรอด ขณะที่เปาโลและบาร์นาบัสเทศนาพระคุณโดยไม่รวมพิธีกรรมเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติของโมเสส ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเรื่องที่เข้าใจได้เมื่อผู้รับใช้เหล่านี้แห่งพระคุณ ซึ่งถูกนำโดยพระวิญญาณ ปฏิเสธที่จะอ่อนข้อให้แก่พวกถือบัญญัติเหล่านี้ การอภิปรายนี้มีจุดเด่นเป็นความเคร่งเครียดและความตั้งใจแน่วแน่จากทั้งสองฝ่าย แต่มันไม่ใช่ “การทะเลาะเบาะแว้ง” ของคริสตจักรหนึ่ง มันเป็นการประชุมที่มีระเบียบซึ่งการอภิปรายแบบร้อนแรงได้ถูกกระทำในลักษณะของคริสเตียน

ถึงอย่างไรแล้ว มันเป็นหน้าที่อันจริงจังของเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าที่จะปกป้องความจริง และนักเทศน์คนหนึ่งแทบไม่มีค่าเลยหากเขาไม่สามารถพูดด้วย “ความร้อนรน” เพื่อปกป้องข่าวประเสริฐ หนทางเดียวที่ได้ผลที่จะต่อต้านคำสอนเท็จคือ การนำเสนอความจริงออกไป และเปาโลกับบาร์นาบัสก็ทำเช่นนั้นจริงๆ ในฟีลิปปี 1:17 เปาโลให้คำพยานส่วนตัวว่าเขาถูก “ตั้งไว้เพื่อป้องกันข่าวประเสริฐ”

พระวามะของพระเจ้าให้คำเตือนที่จริงจัง-ไม่เพียงให้ระวังการเทศนาหรือการสั่งสอนคำสอนผิดเท่านั้น แต่ให้ระวังการสนับสนุนคนเหล่านั้นที่สอนผิดด้วย ใน 2 ยอห์น 7-11 เราอ่านว่า “เพราะว่ามีผู้ล่องลวงเป็นอันมากออกไปในโลก คือคนที่มารับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย **อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขา นั้น!**”

เมื่อเริ่มเป็นที่ปรากฏชัดว่าไม่มีหวังในการหาข้อยุติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติและพระคุณในที่ประชุมที่เมืองอันติโอก จึงมีการตัดสินใจว่าเปาโลและบาร์นาบัส “กับคนอื่นๆในพวกนั้น” จากที่ประชุมนั้นควรไปยังกรุงเยรูซาเล็ม “**ทาร็อกกับอัครทุตและผู้ปกครองในเรื่องที่เถียงกันนั้น**” นี้ไม่ใช่เพื่อจุดประสงค์ในการโต้เถียงเพิ่ม

เต็มท่ามกลางพวกเขาเอง แต่เพื่อวางเรื่องนี้ต่อหน้าพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองในคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม

ตอนนั้นอัครทูตบางคนก็อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเช่นกัน จากกาลาเทีย 1:18,19 และ 2:9 เราทราบว่าเปโตร ยากอบและยอห์น-พร้อมกับพวกผู้ปกครอง-ดูเหมือนว่าตอนนี้จะเป็นคณะผู้ปกครองของคริสตจักรตารกนั้น คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มยังเป็นคริสตจักรที่*แก่กว่า*และคงจะถูกมองโดยพวกถือศาสนายูดายว่าเป็นแหล่งของสิทธิอำนาจเนื่องจากสมาชิกของมันรวมยิวจำนวนมากเข้าไว้ด้วยซึ่งมีประสบการณ์ในพระราชบัญญัติเช่นเดียวกับเคยได้ยินถ้อยคำของพระเยซูตอนที่พระองค์เคยตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ พวกเขาจึงน่าจะคุ้นเคยกับหลักคำสอนอันบริสุทธิ์แห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อมากกว่า

มีความเป็นไปได้เช่นกันว่าพวกถือศาสนายูดายคิดว่าพวกยิวในคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มคงจะตัดสินใจเข้าข้างพวกตน และนี่ทำให้พวกเขายินดีที่จะนำปัญหานี้ไปยังกรุงเยรูซาเล็มและวางมันต่อหน้าผู้เชื่อทั้งหลายที่นั่น (พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าชายเหล่านี้เป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วหรือยัง ผมคิดว่าพวกเขาอาจเป็นผู้เชื่อที่ยังไม่เข้าใจถ่องแท้ว่าเนื่องจากพวกเขาได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ จึงไม่มีความจำเป็นอีกต่อไปที่พวกเขาต้องถือพิธีกรรมเหล่านั้นของพระราชบัญญัติ เช่น พิธีเข้าสุหนัต พลังแห่งนัยอาจทำให้พวกเขารู้สึกว่าการเข้าสุหนัตควรถูกเสริมเข้ากับพระคุณ หรือพวกเขาอาจเป็นพวกครูสอนเท็จที่เปาโลพูดถึงในกาลาเทีย 2:4 ก็ได้) ไม่ว่าจะอย่างไร คนเหล่านี้ก็ไม่ใช้กลุ่มคนต่อต้านหัวรุนแรงแบบที่เคยต่อต้านและข่มเหงผู้เชื่อเหล่านั้นจนถึงขนาดเอาหินขว้างพวกเขาหรือขับไล่พวกเขาออกไปจากเมือง

ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่าการเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มครั้งนี้คือเหตุการณ์เดียวกับที่เปาโลพูดถึงในกาลาเทีย 2:10 ซึ่งเขากล่าวถึงว่าเกิดขึ้นสิบสี่ปีหลังจากเขากลับใจเชื่อแล้ว นอกจากนี้ในกาลาเทีย 2:3 เขาเอ่ยชื่อ*ติตัส*ว่าอยู่กับเขาในการเดินทางครั้งนั้นด้วย และแน่นอนว่าติตัสเดินทางไปกับเปาโลบ่อยมากในช่วงปีท้ายๆแห่งการรับใช้ของเขา ติตัสเป็นชาวกรีก และคำถามที่จะถูกตัดสินชี้ขาดในกรุงเยรูซาเล็มก็คือว่าบัญญัติต่างๆด้านพิธีการของโมเสสมีผลผูกมัดผู้เชื่อทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติหรือไม่

ข้อ 3: *“คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะเมื่อท่านกำลังข้ามแคว้นฟีนิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องของคนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง”*

“คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป” หมายความว่าพวกเขาถูกร่วมเดินทางและถูกพาไปโดยผู้เชื่อทั้งหลายในหลายเมืองใหญ่และหลายหมู่บ้านที่พวกเขาผ่านเข้าไป นี่คือธรรมเนียมปฏิบัติในสมัยนั้น ตามที่ถูกลงโทษโดยเปาโลใน 1 โครินธ์ 16:5-11:

“เพราะเมื่อข้าพเจ้าข้ามแคว้นมาซิโดเนียแล้วข้าพเจ้าจะมาหาท่าน เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปทางมาซิโดเนีย และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับท่าน บางทีอาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวก็เป็นได้ แล้วข้าพเจ้าจะไปทางไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะพบท่านเมื่อผ่านไปเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะค้างอยู่กับท่านนานๆหน่อย แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์ เพราะว่าที่นี้มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่างกว้างขวางน่าจะมีผล ทั้งผู้ขัดขวางก็มีเป็นอันมากด้วย

“แล้วถ้าทำไมมีมาหาท่านจงให้เขาอยู่กับท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่าเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดประมาทเขา แต่จงช่วยให้เขาเดินทางไปโดยสันติสุขเพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับพวกพี่น้องอยู่”

ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียนไว้เช่นกันว่า “ท่านที่รัก เมื่อท่านกระทำให้สิ่งใดแก่พี่น้องและแก่คนแปลกถิ่น ท่านก็กระทำให้สิ่งดีต่อเขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อหน้าคริสตจักรถึงความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นในการเดินทางของเขา ตามที่สมควรตามแบบอย่างของพระเจ้า ท่านก็จะกระทำดี เขาเหล่านั้นได้ออกไปเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ และไม่ได้รับสิ่งใดจากพวกต่างชาติเลย ฉะนั้นเราควรต้อนรับคนอย่างนั้น เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกับความจริง” (3 ยอห์น 5-8)

แคว้นฟินีส (หรือฟินิเซีย) และแคว้นสะมาเรียอยู่บนถนนมุ่งสู่กรุงเยรูซาเล็มโดยตรง แต่จ้งสังเกต: เมื่อคนกลุ่มนั้นจากเมืองอันท็อกผ่านไปในเมืองใหญ่เหล่านั้น พวกเขา ก็ประกาศ “เรื่องของคนต่างชาติได้กลับใจใหม่” แก่ผู้เชื่อคนอื่นๆ ตลอดทางนั้น พระเยซูทรงประกาศว่ามีการชื่นชมยินดีต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์เพราะความรอดของคนบาปคนหนึ่ง (ลูกา 15:10) ถ้ามีการชื่นชมยินดีในสวรรค์เมื่อจิตวิญญาณดวงหนึ่งได้รับความรอด แน่แน่นอนว่าคริสเตียนทั้งหลายในชีวิตนี้ก็ควรชื่นชมยินดีเมื่อเราได้ยินข่าวดีเรื่องการฟื้นฟูซึ่งที่นั่นคนบาปทั้งหลายกำลังกลับใจเชื่อและกลายเป็นสมาชิกของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่!

ข้อ 4 และ 5: “ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและอัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ย่นขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควรต้องให้เขาเข้าสู่หนัด และสั่งให้เขาถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส”

เมื่อคนกลุ่มเล็กๆ นี้จากเมืองอันท็อกมาถึงในกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรที่นั่นก็ต้อนรับพวกเขาอย่างเป็นมิตร การต้อนรับซบถผู้ถูกเหยียดหยามให้แก่พวกเขา พวกเขาถูกแสดงมารยาทและความกรุณาแบบคริสเตียนทุกประการ เปาโลอธิบายว่า “เมื่อยากอบ เคเฟาสและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หนัด” (กท. 2:9)

“แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา” พวกเขาเป็นพยานรับรองเกี่ยวกับการกลับใจเชื่ออันน่าทึ่งที่พวกเขาได้เห็นท่ามกลางคนต่างชาติเหล่านั้นและหลักฐานแห่งการเกิดผลที่พวกเขาได้เห็นกับตา พวกเขามีข้อมูลโดยตรงว่าคนต่างชาติเหล่านั้นรักและรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนอย่างที่เราเชื่อยิวเหล่านั้นกระทำ

“แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ย่นขึ้น” เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เชื่อกันโดยทั่วไปว่าคำกล่าวนี้ไม่ได้หมายถึงคนเหล่านั้นที่ก่อให้เกิดการโต้แย้งในคริสตจักรที่เมืองอันท็อก เราหมายเหตุนั้นว่าเป็นพวกฟาริสี “ที่มีความเชื่อ” และไม่มีการกล่าวเช่นนี้เกี่ยวกับพวกที่นับถือศาสนาユดาเยนที่ก่อความยุ่งยากในเมืองอันท็อก ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่าคำกล่าวนี้อ้างอิงถึงพวกฟาริสีกลุ่มหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มผู้ซึ่งแม้จะเชื่อก็ยังคงมุ่งมั่นที่จะ

ยึดถือตามพระราชบัญญัติของโมเสสและเรียกร้องให้ผู้เชื่อใหม่คนอื่นๆทุกคนทำแบบเดียวกัน ดังนั้นพวกเขาจึงยืนยันกันว่าจำเป็นต้องให้พวกคนต่างชาติเข้าสู่หน้ตและเรียกร้องให้พวกเขาถือรักษาพระราชบัญญัติของโมเสส

ในบรรยากาศทางศาสนาแห่งสมัยนั้นนี้เป็นเรื่องปกติธรรมดาจริงๆ สำหรับพวกยิวที่เชื่อเหล่านั้น ความเชื่อแบบคริสเตียนคือการทำให้สำเร็จจริงและการสานต่อของระบบเดิมนั้น ดังนั้นยิวในท่าทีทางความคิดของเขาจึงแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดจากผู้เชื่อใหม่เหล่านั้น เขาไม่คิดเกี่ยวกับข่าวประเสริฐเหมือนอย่างที่คุณเชื่อใหม่เหล่านั้นคิด-คนเหล่านั้นที่กลับใจเชื่อในเมืองอันติโอก เมืองอิโคนิอุม เมืองลิสตรา และเมืองเดอร์บี ความรอดที่พระเยซูทรงนำมาสู่หัวใจของคนเหล่านี้เป็นของจริงและแสนวิเศษ มันเติมเต็มพวกเขาด้วยความชื่นบานและความร้อนรน แต่ในความคิดของผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้น ศาสนาของพระเยซูไม่ใช่บางสิ่งที่ทำลายศาสนาของบรรพบุรุษของพวกเขา แต่เป็นการทำให้สำเร็จจริงของศาสนานั้นต่างหาก สำหรับยิวที่เชื่อ ความเชื่อแบบคริสเตียนได้เติบโตออกมาจากศาสนาของบรรพบุรุษชาวฮีบรูเหล่านั้น มันคือการสานต่อของกระแสเดียวของพระเจ้า ยิวไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้-และด้วยเหตุนี้จึงไม่อาจยอมรับได้-ถึงข้อเท็จจริงที่ว่าความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่การสานต่อของสิ่งใดทั้งนั้น มันคือระบบใหม่อย่างสิ้นเชิง และโดยทางพระคริสต์คนทั้งหลายได้กลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่

เมื่ออัครทูตเปาโลเทศนาในธรรมศาลาในเมืองอันติโอกแห่งแคว้นซีเรีย เขาก็กล่าวถึงหลักคำสอนที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นแห่งความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้า เขาทำเช่นนี้เพื่อที่จะทำให้คนต่างชาติเหล่านั้นสนใจและเข้าใจเพื่อที่เขาจะสามารถนำเสนอพระคุณของพระเจ้าได้ แต่เขาก็ประกาศด้วยว่ากระแสฮีบรูทั้งหมดนั้นได้เห็นการสำเร็จจริงของมันแล้วในพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม ในเมืองอันติโอกแห่งแคว้นซีเรียไม่มีธรรมศาลาอยู่เลย และเนื่องจากเปาโลไม่ได้เทศนาในธรรมศาลาใดที่นั่น ข่าวสารของเขาในเมืองใหญ่นั้นจึงไม่ได้รับอิทธิพลจากประเพณีของพวกยิวในส่วนที่เกี่ยวข้องกับศาสนาของบรรพบุรุษชาวฮีบรู กระแสนั้นในเมืองอันติโอกแห่งแคว้นซีเรียไม่มีแม้แต่เงื่อนไขของอัครทูตอยู่เบื้องหลังมันด้วยซ้ำ-มันได้เริ่มต้นพร้อมกับข่าวสารแห่งพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ และชาวเมืองอันติโอกเหล่านั้นจึงค่อนข้างไม่ระวังตัวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆเหล่านั้น ที่มาก่อนพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้น พวกเขาได้มาสัมผัสกับข่าวสารแห่งชีวิต เสรีภาพ และความชื่นชมยินดีนั้นและพวกเขาไม่มีความสนใจใดๆในพิธีเข้าสู่หน้ตหรือในพิธีการอื่นใดของระบบเดิมนั้น

เมื่อใช้หลักเหตุผลเพียงเล็กน้อย เราก็สามารถเห็นความแตกต่างหลายประการระหว่างยิวที่บังเกิดใหม่แล้วกับกรีก (คนต่างชาติ) ที่บังเกิดใหม่แล้ว พวกยิวที่เชื่อมองความเชื่อแบบคริสเตียนว่าเป็นผลลัพธ์โดยตรงของการสานต่อ และการสำเร็จจริงของศาสนาของบรรพบุรุษของพวกเขา และเมื่อพวกยิวเหล่านั้นจากแคว้นยูเดียมายังเมืองอันติโอกและเมืองใหญ่อื่นๆและพบพวกคนต่างชาติที่เป็นพยานถึงพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า การค้นพบเช่นนั้นก็ทำให้ยิวที่เชื่อไม่พอใจ คนต่างชาติเหล่านี้ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆกับศาสนาหรือประเพณีของฮีบรู สำหรับพวกเขา ความเชื่อแบบคริสเตียนได้เริ่มต้นพร้อมกับการที่พวกเขารู้จักพระคริสต์ และแม้แต่อยิวที่กลับใจเชื่อแล้วก็พบว่านี่เป็นเรื่องยากที่จะยอมรับในทันที ดังนั้นเราจึงเห็นความยุ่งยากที่เป็นเรื่องปกติธรรมดาระหว่างพวกยิวที่เชื่อกับพวกกรีกที่เชื่อ

เป็นไปได้อย่างยิ่งว่ายิวที่เชื่อเหล่านี้มีความจริงใจอย่างแท้จริงในการประกาศว่าพวกคริสเตียนต่างชาติไม่อาจรับความรอดได้โดยการเริ่มต้นที่ตรงกลางของกระบวนการหนึ่ง พวกยิวเหล่านี้ได้ปฏิบัติตามศาสนาแห่งบรรพบุรุษของตนแบบที่ละก้าว พวกเขาได้ถือปฏิบัติพิธีการเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติอย่างสัตย์ซื่อ พิธีกรรมและวันศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้น ขณะที่พวกกรีกไม่รู้จะอะไรเลยเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ พวกเขาเป็นคนต่างด้าวจากประโยชน์สุขร่วมกันของชนชาติอิสราเอลและเป็นคนต่างถิ่นต่อพันธสัญญาเหล่านั้น ถึงกระนั้นพวกเขาก็อ้างว่าได้รับความรอดในทันทีแค่โดยการวางใจในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู! ยิวเหล่านั้นไม่อาจเข้าใจเรื่องนี้ได้ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงประกาศว่าพวกคนต่างชาติต้องถูกนำเข้ามาและถูกเตรียมพร้อมสำหรับความรอดโดยการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของโมเสสและพิธีกรรมเหล่านั้นของระบบเก่า

แน่นอนว่าข้อเท็จจริงเรื่องความจริงใจของพวกเขาไม่ได้ทำให้พวกเขาเป็นฝ่ายถูก แต่จากความเป็นทารกพวกเขาได้รับการฝึกอบรมในประเพณีและพิธีกรรมทั้งหลายของพวกเขา และมันไม่ใช่เรื่องง่ายที่พวกเขาจะสละทิ้งทางเก่าแห่งชีวิตในทันที กระทั่งในปัจจุบัน เมื่อเด็กๆที่ได้รับการเลี้ยงดูในบ้านที่พวกเขาถูกสั่งสอนอย่างสม่ำเสมอในศาสนาหนึ่งที่เน้นการประพฤติแทนที่จะเป็นพระคุณ มันก็เป็นเรื่องยากสุดขีดที่จะชนะเด็กเหล่านั้นมาถึงพระเยซูโดยความเชื่อเพียงเท่านั้น มันเป็นเรื่องง่ายกว่าเยอะที่จะชนะคนขี้เมาคนหนึ่งมาถึงพระคริสต์ มันเป็นเรื่องง่ายกว่าเยอะที่จะชนะใครสักคนที่ไม่เคยประกาศตัวว่านับถือศาสนาใดมาก่อนเลย เมื่อเทียบกับคนที่ชนะนักศาสนาคนหนึ่งที่ตั้งแต่วัยทารกได้รับการอบรมสั่งสอนในความเชื่อที่ผิดๆ

ระบบเดิมของยิวได้นำเสนอการปฏิเสศและการถวายเป็นบูชา แต่ระบบใหม่นั้นประกาศเสรีภาพชีวิต และความชื่นชมยินดีโดยทางของประทานที่ให้เปล่าของพระเจ้า-การสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์บนกางเขนนั้น เมื่อเขาโลแห่งทาร์ซัสพบกับพระเยซูบนถนนไปเมืองดามัสกัสและเชื่อในพระองค์ เขาก็พบว่าโดยการตกเป็นทาสของพระคริสต์เขาได้รับเสรีภาพ และโดยความตายของพระคริสต์เขาได้รับชีวิต ดังนั้นเขาจึงเป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

การเข้าสู่หน้ได้ถูกกำหนดโดยพระเจ้าเพื่อเป็นเครื่องหมายที่ปรากฏภายนอกและมองเห็นได้ว่าชนชาติอิสราเอลได้ถูกแยกตั้งไว้ต่างหากจำเพาะพระเจ้า ชนชาติหนึ่งที่พึงพาในพระองค์ ทั้งหมดที่พวกเขาเป็น และทั้งหมดที่พวกเขาสามารถทำสำเร็จได้ในโลกนี้ล้วนเป็นเพราะพระเจ้า โดยทางฤทธิ์เดชของพระองค์และการปกครองของพระองค์เหนือพวกเขา นี่คือจุดประสงค์ดั้งเดิมของการเข้าสู่หน้ แต่ตลอดหลายปีเหล่านั้นชนชาติฮีบรูได้พลาดความหมายของมันไปอย่างสิ้นเชิง สิ่งที่พวกเขาพร้อมที่จะปกป้องตอนนี้เป็นการกระทำที่แสดงออกถึง*ความชอบธรรมในตนเอง* ในความหมายเดิมของมันการเข้าสู่หน้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ*ความรอด* และในสมัยของคริสตจักรทารกนั้น เมื่อพวกอัครทูตกำลังเทศนา*ความรอดโดยพระคุณผ่านทาง*

ความเชื่อไม่เพิ่มด้วยสิ่งใดเลย การเข้าสู่หน้ (และพิธีกรรมและพิธีการอื่นๆทั้งหมดของระบบเดิม) ได้กลายเป็นการผันแปรไปจากจุดประสงค์ที่แท้จริงของพระเจ้า

ข้อ 6: “ฝ่ายอัครทูตกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น”

การประชุมกันครั้งนี้สอดคล้องกับสิทธิอำนาจที่พระเยซูประทานให้ในมัทธิว 18:19,20: “ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆในนามของเรา เราจะอยู่ที่ท่ามกลางเขาที่นั่น”

จากข้อ 12,22, และ 23 ของบทนี้ เราสรุปว่าทั้งคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มมาประชุมกันเพื่อวาระนี้ ดังนั้นทั้งคริสตจักรจึงมีส่วนในการตัดสินใจครั้งนี้ โทนของภาษาในที่นี้ยังทำให้เราเชื่อด้วยว่าพวกเขาไม่ได้มาประชุมกันเพื่อทะเลาะ หรือเพื่อตัดสินเรื่องนี้ตามใจชอบ แต่ว่าพวกเขามาประชุมกันเพื่อไตร่ตรอง เพื่อจัดการอภิปรายแบบเปิด และเพื่อฟังทัศนะต่างๆของพวกผู้ปกครองและเหล่าอัครทูต ผลลัพธ์สุดท้ายของการประชุมใหญ่ครั้งนี้จะถูกส่งให้แก่คริสตจักรในเมืองอันท็อก

ข้อโต้แย้งของเปโตรเพื่อสนับสนุนเสรีภาพของคริสเตียน

ข้อ 7: “เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวแก่เขาว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ”

ที่ว่ามี “การโต้แย้งกันมาก” ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าคนเหล่านี้กำลังโต้แย้งกันในความโกรธ พวกเขา กำลังไตร่ตรอง ไต่ถาม หรือเรื่องนี้ที่กำลังพิจารณา

“เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวแก่เขา...” เปโตรอาจเป็นอัครทูตที่อายุเยอะที่สุด และข้อพระคำอื่นๆก็บ่งชี้ว่าเขาชินกับการทำตัวเป็นผู้พูดแทนคนกลุ่มนั้น นี่เป็นจริงในวันเพ็นเทคอสต์นั้น (กิจการ 2:14) มันเป็นเรื่องเมื่อเปโตรและยอห์นพบกับชายง่อยคนหนึ่งที่ประตูพระวิหาร (กิจการ 3:1-11) เปโตรมีหลักฐานโดยตรงเช่นกันว่าพระเจ้าทรงช่วยคนต่างชาติให้รอดโดยปราศจากพิธีกรรมต่างๆของโมเสส (กิจการ บทที่ 10) และเขารู้ว่ามันคงไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์และขัดแย้งกับพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะยึดเย็ดพิธีกรรมเหล่านั้นให้แก่คนต่างชาติเหล่านี้ที่กลับใจเชื่อแล้วและรับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วดังที่ถูกต้องให้เห็นในบ้านของโครเนลิอัส เขาอ้างอิงถึงประสบการณ์ของตนที่นั่นในส่วนท้ายของพระคำข้อนี้

“คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้งหลาย” จากอัครทูตทั้งหมดที่สามารถไปยังบ้านของโครเนลิอัสได้ พระเจ้าทรงเลือกเปโตรและส่งเขาไปยังบ้านของคนต่างชาติคนหนึ่งเพื่อที่โดยทางข่าวสารของเขาพวกคนต่างชาติ “จะได้ยินพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐและเชื่อ” นี่คือการกระทำแรกที่พวกคนต่างชาติกลับใจเชื่อและถูกรับเข้าในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่และมันเป็นเรื่องสำคัญที่การประชุมใหญ่นี้ต้องถูกเตือนความจำเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของโครเนลิอัสและทุกคนที่อยู่ในบ้านของเขา

ข้อ 8 และ 9: “พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ทรงชำระใจเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความเชื่อ”

พระเจ้าทรงทราบใจของคนทั้งปวง (กิจการ 1:24) พระองค์ทรงทราบว่าคนต่างชาติเหล่านี้เป็นผู้กลับใจเชื่อที่แท้จริงหรือไม่ พระองค์ “ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขา” เหมือนกับที่พระองค์ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกยิวในห้องชั้นบนนั้นในวันเพ็นเทคอสต์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็นพยานรับรองว่าคนต่างชาติเหล่านั้นเป็นผู้กลับใจเชื่อที่แท้จริง

“เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หน้ตซึ่งเชื่อถื่อแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย เพราะเขาได้ยืมคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า “ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้” เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า...” (กิจการ 10:44-48) แนนอนที่สุดว่าพระเจ้าคงจะไม่เพพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาบนผู้คนที่ไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง!

“...พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน” เปโตรกล่าวคำประกาศที่กล้าหาญในที่นี้ คนต่างชาติเหล่านี้ไม่ได้เข้าสู่หน้ต เขาไม่ได้สั่งคนเหล่านั้นให้เข้าสู่หน้ต แต่ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของโมเสส พระเจ้าก็ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกเขา อันเป็นการแสดงให้เห็น (ซึ่งตรงข้ามกับสิ่งที่คนเหล่านั้นจากแคว้นยูเดียสอนในเมืองอันท็อก) ว่าการถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของโมเสสไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับความรอด กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปโตรยืนขึ้นในที่ประชุมใหญ่นั้นและประกาศว่าตัวเองได้เห็นการกลับใจเชื่อของพวกคนต่างชาติที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ต และว่าพระเจ้าได้ทรงชำระใจของพวกเขาก็ให้บริสุทธิ์ด้วยความเชื่อเหมือนกับที่พระองค์ทรงนับว่าชอบธรรมและชำระใจของพวกยิวที่รอดโดยความเชื่อให้บริสุทธิ์ เปโตรนำเสนอความจริงแห่งข่าวประเสริฐอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงชำระใจให้บริสุทธิ์และช่วยจิตวิญญาณให้รอด-ไม่ใช่โดยทางพิธีกรรมหรือพิธีการต่างๆที่ปรากฏภายนอก แต่โดยความเชื่ออันเรียบง่ายในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า

ข้อ 10: “ถ้าอย่างนั้นทำไมบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว”

ข่าวสารของเปโตรไม่ใช่ข่าวสารของนักศาสนศาสตร์คนหนึ่งที่ได้รับการอบรมสั่งสอน เขาไม่ได้กำลังโต้แย้งหลักคำสอนหนึ่ง เขาไม่ได้กำลังเข้าสู่การอภิปรายอันซับซ้อนและยุ่งยากเกี่ยวกับพิธีกรรมและพิธีการต่างๆ แต่เราต้องยกความดีความชอบในส่วนที่ควรให้ เปโตรให้สองสิ่งแก่การอภิปรายครั้งนี้: (1) เขากล่าวข้อเท็จจริงหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง; (2) เขากล่าวการอนุমানหนึ่ง มันเป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่ว่าพระเจ้าทรงส่งเขาไปยังพวกคนต่างชาติ เขาได้ส่งมอบข่าวสารของพระเจ้าแล้ว และพระเจ้าได้ประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่คนต่างชาติเหล่านั้นเหมือนกับที่พระองค์ได้ประทานพระวิญญาณแก่พวกยิวที่เชื่อในวันเพ็นเทคอสต์ “โดยไม่ทรงถือว่าต่างกัน” เปโตรจึงให้การอนุมานว่าชายเหล่านี้ที่เรียกร้องว่าการเข้าสู่หน้ตว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความรอดไม่ควรทดลองพระเจ้า

การทดลองพระเจ้าหมายความว่าอะไร? การทดลองพระเจ้าคือการทราบพระประสงค์ของพระเจ้า รู้ว่าพระองค์ตรัสอะไร และปฏิเสธที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ เชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ หรือ

ยอมรับการชี้แนะของพระองค์ เมื่อพระเยซูทรงพบกับพญามารบนภูเขาแห่งการทดลอง ซาตานกล่าวว่า “*ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า จงโจนลงไปเถิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน’*” พระเยซูทรงตอบกลับว่า “*พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’*” (มธ. 4:6,7)

พระเยซูไม่จำเป็นต้องโจนลงจากยอดของพระวิหารและถึงพื้นดินโดยไม่ได้รับบาดเจ็บเพื่อที่จะตัดสินได้ว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของพระเจ้าหรือไม่! *พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด* พระองค์ทรงทราบพระประสงค์ของพระบิดาของพระองค์ และมันไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่พระองค์จะฟังคำเสนอแนะของซาตาน

การประยุกต์ใช้ความจริงนั้นของเปโตรก็คือว่าเนื่องจากพระเจ้าได้ประทานพระคุณแก่คนต่างชาติเหล่านั้นแล้วโดยปราศจากพิธีการ เนื่องจากพระองค์ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกเขาแล้วโดยปราศจากพิธีการและปราศจากการถือรักษาพระราชบัญญัติของโมเสส พวกยิวเหล่านั้นจึงต้องไม่ทดลองพระเจ้าโดยการปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระประสงค์ของพระองค์และดำเนินตามการทรงนำอันชัดเจนของพระองค์ การยืนยันของเปโตรก็คือว่า “*พระเจ้าทรงประทับตรารับรองงานรับใช้ของคนเหล่านั้นที่ได้ประกาศแก่พวกคนต่างชาติแล้ว พระเจ้าได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกคนต่างชาติแล้วโดยปราศจากการเข้าสู่หนัดหรือพิธีการ และเราทั้งหลายไม่กล้าห้ามหรือปฏิเสธสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงยอมรับแล้ว*”

“...โดยวางแอกบนคอของพวกสาวก” แอกบ่งบอกถึงสิ่งใดก็ตามที่เป็นภาระหนักหรือกดขี่ ยกตัวอย่างเช่น ใน 1 ทิโมธี 6:1 มันเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความเป็นทาส: “*จงให้คนทั้งหลายที่อยู่ใต้แอกแห่งความเป็นทาส*” ถือว่านายของตนเป็นผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถาน เพื่อพระนามของพระเจ้าและคำสอนของพระองค์จะมีได้ถูกหมิ่นประมาท”

ในเพลงคร่ำครวญ 1:14 แอกเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการลงโทษ: “*แอกแห่งการละเมิดทั้งหมดของข้าพเจ้าก็ถูกรวบเข้าโดยพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรวบมัดไว้ แอกนั้นรัดรีงรอบคอข้าพเจ้า* พระองค์ได้ทรงกระทำให้กำลังข้าพเจ้าถอยไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของเขาทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านได้”

ในเพลงคร่ำครวญ 3:27 แอกนั้นเป็นสัญลักษณ์ของการทำให้เจ็บปวด: “*เป็นการดีที่คนเราจะแบกแอกในปฐมวัย*”

ในกาลาเทีย 5:1 เปาโลเตือนสติผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นว่า “*เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไท เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย!*”

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ แอกหมายถึงพิธีการต่างๆของโมเสสที่เป็นภาระหนักซึ่งจะละเมิดต่อหรือขโมย-อิสราเอลและเสรีภาพแบบคริสเตียนไปจากผู้คนเหล่านั้นในฐานะบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ซึ่งตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงกับคำเชิญชวนของพระคริสต์ที่ว่า “*บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา*” เพราะว่าเรา

มีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน ด้วยว่า**แอกของเรา**ก็**แบกง่าย** และภาระของเราก็เบา” (มธ. 11:28-30)

“...ซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ดีแบกไม่ไหว” เปโตรเตือนความจำที่ประชุมใหญ่นั้นว่า บรรพบุรุษชนชาติอิสราเอลไม่สามารถแบกภาระเหล่านี้ของพระราชบัญญัติ พวกเขาได้ละเมิดทุกรายละเอียดของพระราชบัญญัตินั้น และเนื่องจากพวกเขาพบแล้วว่าพระราชบัญญัติเป็นสิ่งที่กดขี่และทำให้เจ็บปวดเหลือเกิน ทำให้ไม่ถึงพยายามยับยั้งแอกเดียวกันนั้นบนผู้เชื่อทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติเล่า? พวกเขาควรชื่นชมยินดีที่พระเยซูทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว และทรงปลดปล่อยผู้เชื่อทั้งหลายให้เป็นไทแล้วจากการสาปแช่งของพระราชบัญญัติ พระเยซูเองตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เราไม่ได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ” (มธ. 5:17)

จากนั้นในโรม 10:4 อัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติได้ประกาศว่า “**พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ**สำหรับความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ!”

ข้อ 11: “แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา”

“โดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า” คือหนทางเดียวสำหรับ**ยิวหรือคนต่างชาติ**ที่จะรับความรอด เนื่องจากพระคริสต์ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้วและทรงกลายเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติสำหรับความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ พิธีการเหล่านี้จึงไม่จำเป็นอีกต่อไปเพราะเราครบบริบูรณ์ในพระองค์แล้ว (คส. 2:9,10) เนื่องจากเราได้รับความรอดโดยพระเมตตาทั้งหลายของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา-ไม่ใช่โดยพิธีการ-ทำให้ไม่ถึงพยายามที่จะยับยั้งแอกแห่งพิธีการเหล่านั้นบนคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงปลดปล่อยให้เป็นไทแล้วผ่านทางพระเมตตาและพระคุณของพระองค์?

คำพยานของเปาโลและบารนาบัส

ข้อ 12: “ฝ่ายคนทั้งหลายก็นิ่งฟังบารนาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ”

“ฝ่ายคนทั้งหลาย” บ่งบอกว่าที่ประชุมทั้งหมดของผู้เชื่อทั้งหลายในกรุงเยรูซาเล็มได้มารวมตัวกันเพื่อฟังการอธิบายนั้นของการประชุมใหญ่นี้ เมื่อเปโตรพูดเสร็จแล้ว ก็มีความเงียบในที่ประชุมนั้นเมื่อเปาโลและบารนาบัสประกาศเช่นกัน “เรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลและบารนาบัสกล่าวว่า “เอเมน!” แก่คำพยานของเปโตร พวกเขาได้เห็นสิ่งเดียวกันเหล่านั้นเกิดขึ้นหลายต่อหลายครั้งในเมืองใหญ่ต่างๆที่พวกเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์หลายประการ-ทั้งหมดนั้นปราศจากพิธีการ พิธีกรรม หรือส่วนใดของระบบเดิมนั้น ไม่ว่าชายสองท่านนี้ไปที่ไหนในงานมิชชันนารีของพวกเขา พระเจ้าได้ประทานพระคุณและของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทรงช่วยคนต่างชาติเหล่านั้นให้รอดอย่างเปี่ยมสง่าราศีซึ่งบางคนบัดนี้อยากเอาแอกแห่งความเป็นทาสต่อพระราชบัญญัติของโมเสสวางบนพวกเขา!

พวกถือบัญญัติเหล่านั้นได้ทำให้ศาสนาของพระเจ้าผู้สูงสุดเป็นศาสนาหนึ่งที่ตกเป็นทาสต่อการถือรักษาพิธีกรรมภายนอกต่างๆ เปาโล คนฮีบรูแห่งชนชาติฮีบรู ตัวเขาเองก็เคยตกเป็นทาสภายใต้พระราช

บัญญัติ ได้เห็นอันตรายของการเอาพิธีกรรมหนึ่งมาต่อกิ่งเข้ากับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ เขาได้เห็นอันตรายของการเอาพิธีกรรมหรือพิธีการหนึ่งมาแทนที่ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่สำคัญยิ่งผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่และฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ห่วงหาอาทร (อพย. 20:5) และเปาโล แสดงออกถึงความห่วงหาอาทรตามแบบพระเจ้าที่มีให้แก่ชาวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า เขาทนไม่ได้กับความคิดที่จะเอาพิธีกรรมมาแทนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์และการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ มันคือความห่วงหาอาทรนี้เองที่ในเวลาต่อมาตลใจเขาให้ตำหนิเปโตรอย่างรุนแรงในกาลาเทีย 2:11,12 สำหรับเปาโลนี่เป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับความจริงที่สำคัญเหล่านั้นของความเชื่อแบบคริสเตียน นั่นคือเรื่องพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อของพันธสัญญาใหม่

ยากอบเป็นพยานต่อหน้าที่ประชุมใหญ่นั้น: การเรียกคนต่างชาติออกมาสอดคล้องกับ พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอล

ข้อ 13 และ 14: “ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์”

ผู้พูดในที่นี้คือยากอบ “น้อย” บุตรชายของอัลเฟอัส ซึ่งถูกกล่าวถึงหลายครั้งในหนังสือกิจการร่วมกับอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือ เราพบการอ้างอิงถึงเขาในกิจการ 12:17 และ 21:18 และในกาลาเทีย 1:19 และ 2:9-12 ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เชื่อว่ายากอบเป็นรองเปโตรในเรื่องอายุ และว่าเขาใช้เวลาส่วนใหญ่แห่งชีวิตของเขาในกรุงเยรูซาเล็ม

ถ้อยคำที่เขากล่าวในที่นี้ถือว่าเป็นหนึ่งในข้อพระคำที่สำคัญที่สุดในเรื่องการแบ่งยุคในภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด เขากล่าวถึงจุดประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์สำหรับยุคคริสตจักรนี้ในแผนการนิรันดร์ของพระองค์-การเอาออกมาจากท่ามกลางพวกคนต่างชาติ “ชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์” กระบวนการนี้ได้เกิดขึ้นต่อเนื่องมาตั้งแต่วันนั้นเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาบนหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นในห้องชั้นบนนั้น คริสตจักรไม่ได้ถูกให้อยู่ที่นี้เพื่อเปลี่ยนคนทั้งโลกให้กลับใจเชื่อ และการประกาศข่าวประเสริฐก็ไม่เคยทำให้ทุกคนที่ได้ยินมันกลับใจเชื่อ; แต่มันเข้าถึงบางคนเสมอ

“ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก” การเยี่ยมเยียนพวกคนต่างชาติครั้งแรกของพระเจ้าคือในบ้านของโครเนลิอัสเมื่อซีโมนเปโตรประกาศข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐและทุกคนในบ้านนั้นรับความรอด ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาพวกคนต่างชาติก็รับความรอดหลายล้านคนแล้ว

ข้อ 15: “คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า”

มันเป็นประเด็นหนึ่งที่จับต้องได้มากมายสำหรับพวกยิวที่จะไต่ถามว่าสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วนี้ท่ามกลางพวกคนต่างชาติสอดคล้องกับคำพยากรณ์เหล่านั้นที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ของพวกเขาหรือไม่ มันควรเป็นนิสัยของคริสเตียนทั้งหลายวันนี้ที่จะเอาคำเทศนาที่พวกเขาได้ยินจากธรรมาสนาในเช้าวันอาทิตย์มาและเปรียบเทียบมัน

กับพระวอของพระเจ้า พวกเขาเสริมและพวกเขาก็ใหม่ได้เพิ่มเข้ากับและตัดออกจากพระคัมภีร์จนกระทั่งหลายครั้งมันเป็นเรื่องยากที่จะดูออกว่าสิ่งที่พวกเขาอ่านเป็นข้อพระคำตอนหนึ่งจากพระคัมภีร์หรือไม่ ศาสดาพยากรณ์อิสยาห์กล่าวถึงคนพวกนี้ว่า “ถ้าเขาไม่พูดตามคำเหล่านี้ก็เพราะในตัวเขาไม่มีแสงสว่างเลย” (อสย. 8:20) ผู้คนของพระเจ้าไม่ควรสนับสนุนสิ่งใดก็ตามที่ไม่สอดคล้องกับพระวอของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม ยากอบประกาศว่า “คำของพวกศาสดาพยากรณ์” สอดคล้องกับการเรียกพวกคนต่างชาติได้ออกมานั้น คำพยากรณ์เหล่านั้นได้ถูกเขียนภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกมันนำเสนอสิ่งที่เกิดขึ้นท่ามกลางพวกคนต่างชาติก่อนช่วงเวลาอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นที่ทรงสัญญาไว้แก่พวกยิว-ยุคพันปี นั้นเมื่อพระเยซูจอมกษัตริย์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกเหมือนน้ำปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้

ข้อ 16: “ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้น เราจะก่อสร้างอีก และจะตั้งขึ้นใหม่”

ถึงแม้ศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าพวกเขาพยากรณ์อะไร พวกเขาก็ประกาศว่าพระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกคนต่างชาติและเอาชนกลุ่มหนึ่งออกมาจากพวกเขาเพื่อพระนามของพระองค์ จากนั้นหลังจากที่เจ้าสาวต่างชาติผู้นั้น คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ครบบริบูรณ์แล้วและถูกพาออกไปจากโลกแล้ว พระเยซูก็จะเสด็จกลับมาและจะ “สร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่” อาโมสได้พยากรณ์ไว้ว่า “ในวันนั้น เราจะยกพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วนั้นตั้งขึ้นใหม่ และซ่อมช่องชำรุดต่างๆเสีย และจะยกที่ปรักหักพังขึ้น และจะสร้างเสียใหม่อย่างในสมัยโบราณกาล เพื่อเขาจะได้ยึดกรรมสิทธิ์คนที่เหลืออยู่ของเอโดม และประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา” พระเยโฮวาห์ผู้ทรงกระทำเช่นนี้ตรัสดังนี้แหละ” (อาโมส 9:11,12)

ภาษาฮีบรูของอาโมสแตกต่างมากมาจากตรงนี้ แต่พระวิญญาณทรงช่วยให้ยากอบสามารถให้การตีความอันครบถ้วนเกี่ยวกับถ้อยคำพยากรณ์เหล่านั้นได้-นั่นคือ ตามถ้อยคำของพวกศาสดาพยากรณ์ พระเจ้าทรงรวมพวกคนต่างชาติเข้าไว้ในความรอดอันเปี่ยมสง่าราศีนี้แล้ว ซึ่งโดยการทำนี้ทำให้พวกเขาเป็นลูกทั้งหลายของพระองค์เหมือนกับพวกยิวเหล่านั้น

อาโมสศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าพรรณนาอย่างละเอียดถึงภัยพิบัติเหล่านั้นที่จะตกแก่ชนชาติอิสราเอลเพราะบาปทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาจะถูกกระจัดกระจายไปและถูกขับไล่ออกไปจากแผ่นดินของตน และนี่บอกเป็นนัยว่านครบริสุทธินั้น-แม้แต่พระวิหารนั่นเอง-จะถูกทำลาย แต่วันหนึ่งจะมาเมื่อพระเยซูจะเสด็จกลับมาเพื่อทำให้พวกเขากลับสู่สภาพเดิมจากการรกร้างว่างเปล่า การกระจัดกระจาย และการถูกทำลายล้าง พระองค์จะทรงสร้างนครบริสุทธินั้นและพระวิหารนั้นขึ้นใหม่ พระองค์จะทรงให้พระพรเหล่านั้นกลับคืนดั้งเดิม-และพระพรเหล่านั้นจะลงมาไม่เพียงบนชนชาติอิสราเอลเท่านั้น แต่บนชนชาติอื่นๆเช่นกัน “คนที่เหลืออยู่ของเอโดม” คนต่างชาติทั้งหลายที่เรียกด้วยพระนามของพระเจ้า ก็จะเป็นผู้มีส่วนในพระพรเหล่านั้น พระเมตตาเหล่านั้น และสันติสุขอันเปี่ยมสง่าราศีที่พระเจ้าจะประทานให้แก่อิสราเอลประชากรของพระองค์

จากนั้นหลังจากช่วงเวลาอันเปี่ยมสง่าราศีนั้น *ความเจริญรุ่งเรืองและพระพรต่างๆอันถาวร* จะมีแก่พวกเขาและแก่คนชอบธรรมทั้งปวง ดังที่ถูกพยากรณ์ไว้ในอาโมส 9:13-15:

“พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาก็มาถึง เมื่อคนที่ไถ่จะทันคนที่เกี่ยว และคนที่ย่ามลงนุ่นจะทันคนที่หว่านเมล็ดคองุ่น จะมีน้ำองุ่นหยดจากภูเขา เนินเขาทั้งสิ้นจะละลายไป เราจะให้อิสราเอลประชาชนของเรา กลับสู่สภาพเดิม เขาจะสร้างเมืองที่พังนั้นขึ้นใหม่และเข้าอาศัยอยู่ เขาจะปลูกสวนองุ่นและดื่มน้ำองุ่นของสวนนั้น เขาจะทำสวนผลไม้และรับประทานผลของมัน เราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินของเขา เขาจะไม่ถูกถอนออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่เขาอีกเลย” พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

“*พลับพลาของดาวิด...*” พระสัญญาอันแก่ชนชาติอิสราเอลก็คือว่าพระเจ้าจะทรงทำให้สง่าราศีและความรุ่งโรจน์แต่ก่อนของพวกเขากลับคืนดังเดิม การอ้างอิงถึงพระวิหารพูดถึงความยิ่งใหญ่ ความรุ่งโรจน์ และพระพรทั้งสิ้นที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ประชากรของพระองค์ภายใต้การครองราชย์ของซาโลมอนและดาวิดตราบใดที่พวกเขาปรารถนาพระองค์อย่างสิ้นสุดใจ พระเจ้าจำเป็นต้องพิพากษาประชากรของพระองค์เพราะบาปของพวกเขา พวกเขาถูกขับไล่ไปยังทั้งสี่มุมของแผ่นดินโลกและยังเกาะทุกเกาะของทะเล แต่หลังจากยุคคริสตจักรมาถึงการสิ้นสุดและคริสตจักรเจ้าสาวของพระคริสต์ถูกรับออกไปจากโลก พระเยซูจะเสด็จกลับมาในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย และพระองค์จะทรงทำให้ความรุ่งโรจน์และพระพรเหล่านั้นที่ชนชาติอิสราเอลเคยรู้จักกลับคืนดังเดิม

พลับพลาของดาวิด “*พังลงแล้ว*” ในมัทธิว 24:2 พระเยซูทรงประกาศแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี้ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้” นี้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในปี ค.ศ. 70 เมื่อที่ตัสชาวโรมันทำลายพระวิหารและทำให้กรุงเยรูซาเล็มราบเป็นหน้ากลอง วันนี้กรุงนั้นถูกสร้างขึ้นใหม่แล้ว แต่พระวิหารที่ยิ่งใหญ่นั้นไม่ได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ และมียึดแห่งโอมาร์ก็ตั้งอยู่ต่อนั้นบนพื้นดินที่พระวิหารเคยตั้งอยู่ แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อครอบครอง พระองค์จะทรงสร้างพระวิหารนั้นขึ้นใหม่ พื้นดินความยิ่งใหญ่ของมัน และพระพรฝ่ายวิญญาณทั้งหมดของพระเยโฮวาห์พระเจ้าจะถูกเทลงเหนือชนชาติอิสราเอล

ศาสตพยากรณ์อิสยาห์บอกเกี่ยวกับอาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นซึ่งจะถูกตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลกเมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อครอบครองในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย:

“จะมีหน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา...สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะนำมันไป แม่วัวกับหมีจะกินด้วยกัน ลูกของมันก็จะนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้ และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากภูเขา และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนรังของงูทับทิม สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายตัวภูเขานับสิริของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดั่งน้ำปกคลุมทะเลอยู่นั้น

“ในวันนั้น รากแห่งเจสซี ซึ่งตั้งขึ้นเป็นธงแก่ชนชาติทั้งหลายจะเป็นที่แสวงหาของบรรดาประชาชาติ และที่พำนักของท่านจะรุ่งโรจน์ อยู่มาในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สอง เพื่อจะได้ส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่คืนมา เป็นคนเหลือจากอัสซีเรีย จากอียิปต์ จากปัทโรส

จากเอธิโอเปีย จากเอลาม จากซินาร์ จากฮามัท และจากเกาะต่างๆแห่งทะเล พระองค์จะทรงยก
อาณาจักรอิสราเอลขึ้นขึ้นให้แก่บรรดาประชาชาติ และจะชุมนุมอิสราเอลที่พลัดพราก และรวบรวมยูดาห์ที่
กระจัดกระจายจากสี่มุมแห่งแผ่นดินโลก

“ความอิจฉาของเอเฟราอิมจะพรากไปด้วย และบรรดาคู่่อริของยูดาห์จะถูกตัดออกไป เอเฟราอิมจะไม่
อิจฉายูดาห์ และยูดาห์จะไม่รบกวนเอเฟราอิม แต่เขาทั้งหลายจะโอบกอดเนื้อไหล่เขาของคนฟีลิสเตียทางตะวัน
ตก และเขาจะร่วมกันปล้นประชาชนทางตะวันออก เขาจะยื่นมือออกต่ออัสโดมและโมอับ และคนอัมโมนจะ
เชื้อเพลิงเขาทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายลี้ลับของทะเลแห่งอียิปต์อย่างสิ้นเชิง และจะทรงโบก
พระหัตถ์เหนือแม่น้ำนั้น ด้วยลมอันแรงกล้าของพระองค์ และจะตีมันให้แตกเป็นธารน้ำเจ็ดสาย และให้คนเดิน
ข้ามไปได้โดยที่เท้าไม่เปียกน้ำ และจะมีถนนหลวงจากอัสซีเรียสำหรับคนที่เหลืออยู่จากชนชาติของพระองค์ ตั้ง
ที่มีอยู่สำหรับอิสราเอลในวันที่เขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์

“ในวันนั้น ท่านจะกล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะแม่
พระองค์ทรงพระพิโรธต่อข้าพระองค์ ความกริ้วของพระองค์ก็หันกลับไป และพระองค์ทรงเล้าโลมข้าพระองค์”
คูเถิด พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮ
วาห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้าแล้ว เจ้าจะโพนน้ำด้วย
ความชื่นบานจากบ่อแห่งความรอด และในวันนั้นเจ้าจะกล่าวว่า “จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออก
พระนามของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงป่าวร้องว่า
พระนามของพระองค์เป็นที่เชิดชู” จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำกิจอันดีเลิศ
ให้เรารู้กันทั่วไปในแผ่นดินโลก ชาวศิโยนเอ๋ย จงโห่ร้องและร้องเสียงดัง เพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนั้น
ก็ใหญ่ยิ่งอยู่ในหมู่พวกเจ้า” (อสย. 11:1,6-16; 12:1-6)

อาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นยังมาไม่ถึงสำหรับชนชาติอิสราเอล มีนักเทศน์และอาจารย์หลายท่านที่
ประกาศว่าพระเจ้าทรงเสร็จกิจกับชนชาติอิสราเอลแล้ว และว่าพระสัญญาเหล่านั้นที่มีแก่อับราฮัมได้ถูกหยิบ
ยื่นให้แก่คริสตจักรแล้ว แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงลืมนิยามของพระองค์ และในเวลาของพระองค์เองพระองค์จะ
ทรงต่อกิ่งเข้าในต้นมะกอกเทศนั้น คือ กิ่งธรรมชาติเหล่านั้นซึ่งได้ถูกหักออกเสียแล้วเพื่อที่พวกคนต่างชาติจะ
ได้ถูกต่อกิ่งเข้าไป (ศึกษาโรมบทที่ 11)

ข้อ 17: “เพื่อคนอื่นๆจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของ
เรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้”

“คนอื่นๆ...” วลีนี้แตกต่างเล็กน้อยจากภาษาฮีบรู ซึ่งอ่านว่า “เพื่อพวกเขาจะได้ยึดกรรมสิทธิ์คนที่
เหลืออยู่ของเอโดม” ศาสดาพยากรณ์อาโมสและยากอบเข้าใจอย่างชัดเจนว่านี่หมายถึงคนอื่นๆนอกเหนือจาก
พวกยิว-ประชาชาติทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติผู้ซึ่งจะได้ยินข่าวสารแห่งความรอด รั้งมันไว้ และรับความรอด
ในวันนั้น แม้กระทั่งในช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านนั้น ผู้คนที่ไม่ใช่ของวงศ์วานแห่งอิสราเอลถูกมองว่าเป็นคนต่างชาติ
แต่ยากอบกล่าวชัดเจนถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าในความรอดที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระคุณและความ

โปรดปรานของพระองค์ รวมชนชาติอื่นนอกเหนือจากพวกยิวเข้าไว้ด้วย-และพระองค์ได้ทรงรวมพวกเขาไว้ด้วยโดยไม่เรียกร้องให้พวกเขาต้องปฏิบัติตามพิธีกรรม บัญญัติ และพิธีการทั้งหลายของพวกเขา

ข้อ 18: “พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว”

ในที่นี้ยากอบกล่าวอ้างอิงถึงความทรงสัพพัญญูของพระเจ้าและข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงทราบตอนจบมาตั้งแต่ต้น และทุกสิ่งที่อยู่ระหว่างตอนต้นและตอนจบ พระองค์ทรงเห็นทุกสิ่งในอนาคต พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะทำอะไร พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะทำมันเมื่อไรและอย่างไร พระองค์ทรงมีพิมพ์เขียวของยุคสมัยเหล่านั้น แบบแปลนหนึ่งที่ถูกทำให้สมบูรณ์แบบแล้วก่อนพระองค์ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกนี้ ก่อนที่พระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างผงคลีที่พระองค์ทรงใช้สร้างอาดัม ไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าไม่ทรงทราบ พระเจ้าไม่ทรงมีการเริ่มต้น-พระองค์ทรงเป็นอยู่เสมอมา พระองค์จะไม่ทรงมีการสิ้นสุด-ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาลพระองค์คือ**พระเจ้า** (เพลงสดุดี 90:1,2)

ยากอบกำลังพยายามทำให้พี่น้องของเขาเห็นว่าความรอดสำหรับพวกคนต่างชาติเป็นส่วนหนึ่งแห่งแผนการนิรันดร์ของพระเจ้า พวกศาสนาดำพาราณได้ประกาศมันแล้ว พระเจ้าทรงทราบแล้วว่ามันจะเกิดขึ้น และเนื่องจากมันถูกรวมไว้ในแผนการของพระเจ้าแล้ว พวกเขาจึงไม่ควรต่อต้านมันหรือพยายามที่จะเพิ่มเข้ากับมันโดยการวางบนเหล่าผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติ คือแอกอันหนึ่งซึ่งพวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขาแบกไม่ไหว

เหล่าผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ

ข้อ 19: “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมาหาพระเจ้า”

“เหตุฉะนั้น” หมายความว่า “เพราะสิ่งที่มาก่อนหน้า สิ่งก็ตามมาจึงเป็นความจริง” พวกศาสนาดำพาราณได้บอกล่วงหน้าถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแล้วท่ามกลางพวกคนต่างชาติ พระเจ้าทรงประทับตรารับรองมันแล้ว และข้อสรุปที่ได้ก็คือว่า สิ่งนี้เป็นมาจากพระเจ้าและพวกยิวเหล่านั้นไม่ควร “รบกวน” (บีบบังคับหรือรังควาน) “คนทั้งหลายซึ่งจากท่ามกลางพวกคนต่างชาติได้กลับมาหาพระเจ้าแล้ว” เนื่องจากพระเจ้าทรงหยิบบรรดาความรอดของพระองค์ให้แก่พวกคนต่างชาติแล้วโดยปราศจากการถือพิธีกรรมและพิธีการต่างๆของพวกยิว พวกยิวจึงต้องไม่ยึดเยียดภาระเหล่านั้นบนพวกเขา

ข้อ 20: “แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มีมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ จาก การล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รััดคอตาย และจากการรับประทานเลือด”

ยากอบเสนอแนะให้เขียนจดหมายฉบับหนึ่งไปหาพวกผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติในคริสตจักรหลายแห่งเหล่านั้นที่เพิ่งถูกตั้งขึ้น และในจดหมายฉบับนั้นพวกเขาจะเปิดเผยสิ่งที่ได้ถูกอภิปรายในการประชุมใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม เช่นเดียวกับระบุมติเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้อภิปรายกัน พวกเขาจะเตือนสติคนต่างชาติเหล่านั้นเช่นกันให้งดเว้นเสียจากการเร็งสำราญในวิธีปฏิบัติต่างๆที่ไม่เป็นแบบคริสเตียนหรือการกระทำใดที่อาจทำให้เหล่าผู้เชื่อที่เป็นยิวไม่พอใจ

พวกเขาจะขอร้องพวกคนต่างชาติให้ “*งดเว้นเสียจากสิ่งที่มีมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ*” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “สิ่งที่มีมลทิน” ใช้อีกกับสิ่งใดก็ได้ที่ทำให้เป็นมลทิน หรือความมลทินแบบใดก็ได้ ตามที่ถูกใช้ในที่นี่มันหมายถึงเนื้อสัตว์ต่างๆซึ่งได้ถูกถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาแก่พวกรูปเคารพ (ดูข้อ 29) การบูชารูปเคารพเป็นสิ่งที่ไม่แพร่หลายในท่ามกลางพวกคนต่างชาติเหล่านั้น แต่การนับถือรูปเคารพในรูปแบบใดก็เป็นสิ่งต้องห้ามท่ามกลางพวกยิว พวกเขาจะต้องไม่เข้าส่วนในเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นหรือมีส่วนร่วมในเทศกาลเลี้ยงและพิธีการเหล่านั้นเลย พวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะเข้าไปใกล้หนึ่งในเทศกาลรื่นเริงเหล่านั้นที่กำลังมีการบูชารูปเคารพอยู่

เนื้อของสัตว์ทั้งหลายที่ถูกฆ่าบูชาให้แก่พวกรูปเคารพมักถูกขายในตลาดต่างๆและถูกเสิร์ฟในเทศกาลเลี้ยงทั้งหลาย และผู้เชื่อเหล่านั้นที่เป็นยิวก็เชื่อว่าการกินเนื้อที่ถูกถวายให้แก่พวกรูปเคารพแล้วเป็นเรื่องที่บาปหนาพอๆกับการมีส่วนร่วมในการบูชารูปเคารพนั้นจริงๆ ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เป็นคนต่างชาติก็ได้แย้งว่าถึงแม้เนื้อนั้นถูกถวายให้แก่รูปเคารพอันหนึ่งมาก่อนแล้ว ข้อเท็จจริงนั้นก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับว่าคริสเตียนคนหนึ่งควรรับประทานเนื้อนั้นหรือไม่ มันไม่ได้ถูกทำให้เป็นเปื้อน มันยังสมบูรณ์และมีสารอาหารพอๆกับเนื้อที่ไม่ได้ถูกถวายแก่พวกรูปเคารพ และดังนั้นพวกเขาจึงไม่เห็นว่ามีอะไรผิดในการกินมัน

นี่ได้กลายเป็นคำถามหนึ่งที่สำคัญมากๆในคริสตจักรยุคต้น เปาโลพูดยืดยาวเกี่ยวกับหัวข้อนี้ในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาที่ส่งถึงเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์:

“ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่เราได้บูชาแก่รูปเคารพนั้น เรารู้อยู่แล้วว่ารูปนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลก และพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆในสวรรค์และในแผ่นดินโลกที่เราเรียกว่า “พระ” (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้ามาก) แต่สำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเราก็เป็นมาโดยพระองค์

“มิใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะมีบางคนมีจิตสำนึกผิดชอบเรื่องรูปเคารพว่า เมื่อได้กินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของบูชาแก่รูปเคารพจริงๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขายังอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน *อาหารไม่เป็น* เครื่องที่ทำให้พระเจ้าทรงโปรดปรานเรา ถ้าเรากิน เราก็ไม่ได้อะไรเป็นพิเศษ ถ้าเราไม่กิน เราก็ไม่ขาดอะไร แต่จงระวัง *อย่าให้เสรีภาพของท่านนั้นทำให้คนที่อ่อนในความเชื่อหลงผิดไป* เพราะว่า ถ้าผู้ใดเห็นท่านที่มีความรู้เอนกายลงรับประทานในวิหารของรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของคนนั้น จะไม่เข้มแข็งทำให้เขาบังอาจกินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพนั้นหรือ โดยความรู้ของท่าน พี่น้องที่มีความเชื่ออ่อน ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขา จะต้องพินาศไป เมื่อท่านทำผิดเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของเขา ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระคริสต์

“เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป” (1 คร. 8:4-13)

ใน 1 โครินธ์ 10:25-33 เปาโลเขียนไว้ว่า “ทุกสิ่งที่เขาขายตามตลาดเนื้อนั้นรับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ เพราะว่า ‘แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ ถ้า

คนที่ไม่มีวามเชื่อจะเชิญท่านไปในงานเลี้ยงและท่านเต็มใจไป สิ่งที่เขาตั้งให้รับประทานก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนักผิดชอบ แต่ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า “ของนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว” ท่านอย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้นและเพราะเห็นแก่ใจสำนักผิดชอบด้วย เพราะว่า ‘แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงใจสำนักผิดชอบของท่าน แต่หมายถึงใจสำนักผิดชอบของคนทีบอกนั้น ทำไมใจสำนักผิดชอบของผู้อื่นจะต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าเล่า

“เพราะถ้าข้าพเจ้ารับประทานโดยพระคุณ ทำไมเขาติเตียนข้าพเจ้าเพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ขอบพระคุณแล้วเล่า เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม **จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า** อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป เหมือนที่ข้าพเจ้าเองได้พยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้เป็นที่พอใจของคนทั้งปวง มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขารอดได้”

มีหลายสิ่งที่คุณเชื่อทั้งหลายทำได้ซึ่งคงไม่ทำอันตรายต่อพวกเขาในฐานะคนๆหนึ่ง แต่อาจปรากฏว่าเป็นอันตรายต่อผู้อื่น ยกตัวอย่างเช่น มีสถานที่บางแห่งที่คริสเตียนทั้งหลายสามารถไปได้โดยไม่ส่งผลเสียต่อสภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเขาเอง แต่ถ้าคริสเตียนที่อ่อนแอกว่าคนหนึ่งเห็นพวกเขาเข้าไปในสถานที่แห่งนั้น พี่น้องคนนั้นที่อ่อนแอกว่าก็อาจเจ็บปวด ถูกทำให้สะดุด และอาจได้รับอิทธิพลให้ทำบางสิ่งที่จะนำความผิดเรื่องบาปนั้นมาสู่ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาได้ ด้วยเหตุนี้ เพราะเห็นแก่คริสเตียนทั้งหลายที่อ่อนแอกว่า เราจึงต้องระมัดระวังสถานที่ที่เราไป สิ่งที่เราทำ ภาษาที่เราใช้ และทัศนคติที่เราแสดงออก

คุณจะสังเกตเห็นว่าเปาโลกล่าวว่าเมื่อเราทำให้ผู้เชื่อด้วยกันได้รับบาดเจ็บ การทำให้บาดเจ็บนั้นจริงๆ แล้วก็กระทำต่อพระคริสต์เอง คริสตจักรเป็นกายเดียวซึ่งประกอบด้วยหลายอวัยวะ และเมื่ออวัยวะอันหนึ่งทนทุกข์ ทั้งร่างกายนั้นก็ทนทุกข์ พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของกายนั้น และเมื่อคริสเตียนที่อ่อนแอกคนหนึ่งเจ็บศีรษะของคริสตจักรก็เจ็บด้วย เปาโลไม่ได้กำลังนำเสนอแนวคิดที่ว่าเราจะต้องพยายามเอาใจทุกคน-มันคงเป็นไปได้ที่จะทำเรื่องนั้นสำเร็จ ถึงแม้ว่าเราพยายามก็ตาม เขาแค่กำลังเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าเสรีภาพของคริสเตียนไม่ควรถูกใช้ในแบบที่จะเป็นเหตุให้สะดุด “แก่พวกยิว หรือแก่พวกคนต่างชาติ หรือแก่คริสตจักรของพระเจ้า”

นี่คือหลักการที่ยากอบกำลังเสนอแนะในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ เพราะเห็นแก่สันติสุขและความ เป็นหนึ่งเดียวกันในคริสตจักร เกรงว่าคริสเตียนเหล่านั้นที่เข้มแข็งกว่าจะทำให้คนที่อ่อนแอสะดุด ผู้เชื่อทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติจึงจะถูกขอร้องให้งดเว้นจากเนื้อสัตว์ซึ่งถูกถวายให้แก่พวกรูปเคารพแล้วและให้รับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งพวกผู้เชื่อที่เป็นยิวจะไม่ถือว่าเป็นสิ่งผิดในทางศีลธรรม เมื่อทำเช่นนั้นพวกเขาก็จะหลีกเลี่ยงการก่อให้เกิดความแตกแยกและการทำให้สะดุดระหว่างเหล่าผู้เชื่อที่เป็นยิวและต่างชาติ

พวกเขาจะถูกขอร้องให้งดเว้น “จากการล่วงประเวณี” เช่นกัน คำที่ถูกใช้ในที่นี้ก็ใช้ได้กับการปฏิบัติทางเพศที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมทุกรูปแบบ คำถามที่ถูกถามบ่อยๆก็คือว่า “ทำไมเรื่องนี้ถึงถูกใส่แทรกเข้ามาในตอนกลางของคำเตือนสติให้งดเว้นจากการปฏิบัติต่างๆที่เกี่ยวข้องกับบัญญัติต่างๆ*ด้านพิธีการ* ในเมื่อการล่วงประเวณีเกี่ยวข้องกับบัญญัติ*ด้านศีลธรรม*?” ผมเชื่อมั่นมันถูกกล่าวถึงตรงนี้เพราะข้อเท็จจริงที่ว่าในสมัยนั้นการ

ปฏิบัติทางเพศแบบไม่ถูกต้องเหมาะสมมีอยู่แพร่หลายท่ามกลางพวกคนต่างชาติเหล่านั้น เมืองใหญ่เหล่านั้นที่ เปาโลและบารนาบัสได้เดินทางไปประกาศข่าวประเสริฐ และเป็นที่ซึ่งคนต่างชาติจำนวนมากได้กลับใจเชื่อแล้ว เป็นเมืองใหญ่แห่งบาปและตณหา เนื่องจากการล่วงประเวณีถูกปฏิบัติในเมืองใหญ่เหล่านั้น-และถูกปฏิบัติโดย ปราศจากความละอายใจหรือความเสียใจ-คนต่างชาติเหล่านั้นจึงไม่ถือว่ามันเป็นเรื่องที่น่าอัปยศและบาปหนา แต่ในความคิดของพวกยิว การเรีงสำราญเช่นนั้นเป็นเรื่องต้องห้ามอย่างเข้มงวด

การล่วงประเวณีถูกเชื่อมโยงกับศาสนาของคนต่างชาติ และในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของพิธีกรรมในวิหาร มากมายของพวกเขา มันจึงถูกปฏิบัติในวิหารคนต่างชาติบางแห่งเหล่านั้น พวกผู้หญิงถวายตัวให้แก่การ พรณินบัติของวิหารเหล่านั้น และพวกนางถูกใช้ในการเชื่อมโยงกับระบบของการบูชาพระต่างประเทศ นัก ประวัติศาสตร์ทั้งหลายได้บันทึกเรื่องราวอันโสมมและน่าเกลียดของสิ่งซึ่งได้เกิดขึ้นในนามของ “ศาสนา” ใน วิหารคนต่างชาติบางแห่งเหล่านั้นระหว่างพวกนักบวชชายกับพวกนักบวชหญิงที่เป็นผู้นำในการบูชารูปเคารพ ในขณะนั้นคนต่างชาติจำนวนมากได้รู้จักความรอดโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นของพระเยซูแล้ว แต่ พวกเขาก็เคยชินกับการล่วงประเวณีโดยปราศจากความรู้สึกผิด พวกเขาจะถูกห้อมล้อมโดยและเจอกับผู้คนที่ ยังไม่รอดที่จะยังเรีงสำราญอยู่ในการปฏิบัติเช่นนั้นอยู่เหมือนเดิม และยากอบเชื่อว่ามันจำเป็นและสำคัญสุดขีด ที่จะทำให้ผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ทราบถึงพันธะหน้าที่ของพวกเขาในการงดเว้นจากการล่วงประเวณีและต่อต้านมัน ในฐานะเป็นเรื่องที่บาปหนาและทำให้เสื่อมทราม

หัวข้อนี้ก็ถูกอภิปรายโดยอัครทูตเปาโลเช่นกันในการจัดการกับคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เมืองโครินธ์ เป็นเมืองใหญ่ที่นับถือรูปเคารพและผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นก็ยังมีความคิดฝักใฝ่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ดังนั้น เปาโลจึงเห็นว่าจำเป็นต้องเตือนสติพวกเขาเกี่ยวกับความเป็นอย่างโลกของพวกเขาในบางเรื่อง ใน 1 โครินธ์ 6:13-18 เขาเขียนไว้ว่า “...อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหาร แต่พระเจ้าจะทรงให้ทั้งท้องและ อาหารสิ้นสูญไป แล้วร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์ พระผู้เป็นเจ้ามีไว้สำหรับร่างกาย ... ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของพระคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้น จะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระคริสต์มาเป็นอวัยวะของหญิงแพศยาได้หรือ **ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย!**

“ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับหญิงแพศยาก็เป็นกายอันเดียวกันกับหญิงนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า ‘เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ **แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นอันเดียวกันกับพระองค์ ฝ่ายจิตวิญญาณ**

“จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี ความบาปทุกอย่างที่มนุษย์กระทำนั้นเป็นบาปนอกร่างกาย แต่คนที่ล่วงประเวณีนั้นทำผิดต่อร่างกายของตนเอง”

ในกาลาเทีย 5:19-21 เปาโลบอกว่าการล่วงประเวณีเป็นหนึ่งใน “การงานเหล่านั้นของเนื้อหนัง...การ เล่นชู้ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก การนับถือรูปเคารพ การนับถือพอมดหมอผี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การโกรธกัน การทุ่มเถียงกัน การใฝ่สูง การแตกก๊กกัน การอิจฉากัน การฆาตกรรม

การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกร และการอื่นๆในทำนองนี้อีก ... **คนที่ประพาศิเช่นนั้นจะไม่ได้รับ
อาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก!**

ในเอเฟซัส 5:3 เปาโลเตือนว่า “**แต่การเอ่ยถึงการล่วงประเวณี การลามกต่างๆและความโลภ อย่าให้มีขึ้นในพวกท่านเลยจะได้สมกับที่ท่านเป็นวิสุทธิชน**”

เขายังเตือนสติผู้เชื่อชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้นเช่นกันว่า “**เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ *เว้นเสียจากการล่วงประเวณี***” (1 ธส. 4:3)

ดังนั้นคุณเห็นแล้วว่า ขณะที่การล่วงประเวณีเป็นที่ยอมรับท่ามกลางพวกคนต่างชาติโดยพวกเขาไม่รู้สึกลำบากใจมากมายเลย มันเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้เลยในความคิดของพวกยิวและด้วยเหตุนี้คริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติเหล่านั้นจึงต้องไม่หวนกลับไปหาบาปอย่างหนึ่งซึ่งชีวิตแต่เก่าก่อนของพวกเขาได้สอนพวกเขาให้มองมันในความคิดที่แตกต่างมากๆ

จดหมายจากที่ประชุมใหญ่นั้นก็มีความเตือนสติให้ชัดเจนว่า “**จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด**” เช่นกัน สัตว์ใดหรือนกตัวใดที่ถูกฆ่าโดยไม่มีทำให้โลหิตตกจะต้องไม่ถูกรับประทานโดยพวกยิวเลย เลวีนิติ 22:8 บัญชาไว้ว่า “**สิ่งใดที่ตายเอง หรือถูกสัตว์กัดตาย อย่ารับประทาน เขาจะเป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้**” เราคือพระเยซูคริสต์” ถ้ายิวคนใดกินเนื้อจากสัตว์ตัวหนึ่งหรือนกตัวหนึ่งที่ได้ถูกรัดคอตายและซึ่งเลือดไม่ถูกระบายออกจากสัตว์ตัวนั้น เขาก็จะมีความผิดในการรับประทานเลือด ซึ่งเป็นเรื่องต้องห้ามอย่างเข้มงวดโดยพระราชบัญญัติ

ในเลวีนิติ 17:10-14 พระราชบัญญัติประกาศไว้ว่า “**ถ้าผู้ใดก็ตามในวงศ์วานอิสราเอลหรือในพวกคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้ารับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้รับประทานเลือดนั้น และจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน **เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด** เราได้ให้เลือดแก่เจ้าเพื่อใช้บนแท่น เพื่อกระทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณของเจ้า **เพราะว่าเลือดเป็นที่ทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณ** เพราะฉะนั้นเราจึงได้พูดกับคนอิสราเอลว่า **ในพวกเจ้าอย่าให้คนใดรับประทานเลือดเลย หรือคนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าก็อย่ารับประทานเลือด****

“คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า ไปล่าสัตว์หรือนกเพื่อนำมารับประทานก็ให้หลังเลือดออกแล้วเอาฝุ่นกลบ **เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงอยู่ในเลือด เลือดของสิ่งใดก็คือชีวิตของสิ่งนั้นเอง** เพราะฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ลูกหลานอิสราเอลว่า **เจ้าอย่ารับประทานเลือดของเนื้อหนังใดๆเลย เพราะชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงคือเลือดนั่นเอง** ผู้ใดก็ตามรับประทานเลือดนั้นก็ต้องถูกตัดขาดเสีย”

ชีวิตของเนื้อหนังนั้นก็อยู่ในเลือดนั้น ดังนั้นมันจึงไม่ควรถูกรับประทาน นอกจากนี้พวกคนต่างชาติก็มักใช้เลือดในพิธีการต่างๆทางศาสนาของตน พวกเขาดื่มเลือดในพิธีกรรมบางอย่างของตน และเมื่อพวกเขาทำพันธสัญญาหรือสัญญาใดกับกันและกัน พวกเขาก็ประทับตราสัญญานั้นด้วยเลือด ชนชาติอิสราเอลเป็นประชาชาติหนึ่งที่ถูกแยกไว้ต่างหากและเพื่อแยกพวกยิวออกจากพวกคนต่างชาติ พวกเขาได้ถูกห้ามโดยพระราชบัญญัติไม่ให้รับประทานสิ่งใดที่มีเลือดอยู่ข้างในเลย

มันเสริมพลังเข้ากับความเห็นเหล่านี้อย่างมากเมื่อเราจำให้ขึ้นใจว่าหลักการเดียวกันนี้ได้ถูกวางไว้
มั่นคงแล้วโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก่อนที่พระราชบัญญัติของโมเสสถูกประทานให้เสียอีก ชีวิตของเนื้อหนัง
อยู่ในเลือด และพระเจ้าทรงถือว่าข้อเท็จจริงนี้เป็นเรื่องที่สำคัญมากเสียจนพระองค์ทรงประกาศว่าการทำให้
โลหิตตกสมควรมิโทษถึงตาย ในปฐมกาล 9:4-6 พระองค์ทรงประกาศว่า “แต่เนื่องกับชีวิตของมัน คือเลือดของ
มัน พวกเจ้าอย่ากินเลย โลหิตเจ้าที่เป็นชีวิตของเจ้าเราจะเรียกเอาแน่นอน เราจะเรียกเอาจากชีวิตของสัตว์ป่า
ทั้งปวงและจากมือมนุษย์ เราจะเรียกเอาชีวิตมนุษย์จากมือพี่น้องของตนทุกคน **ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล
ผู้อื่นจะทำให้ผู้นั้นโลหิตไหล** เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายของพระองค์”

ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องที่ไร้เหตุผลที่จะรวมคำเตือนสติเหล่านี้ไว้ในจดหมายที่ส่งถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมื่อ
อันโทโอคและในพื้นที่อื่นๆของคนต่างชาติ

ข้อ 21: “**เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราช
บัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต**”

บัดนี้ยากอบเตือนความจำพี่น้องเหล่านั้นว่าพระราชบัญญัติของโมเสส-พระราชบัญญัติซึ่งได้ห้ามการ
ปฏิบัติเหล่านั้นอย่างชัดเจนที่เขาเพิ่งเอ๋ยไปนั้น-ถูกอ่านในธรรมศาลาทั้งหลายทุกวันสะบาโต โดยเตือนความจำ
ผู้คนเหล่านั้นอยู่ตลอดว่าสิ่งเหล่านี้ถูกห้ามไว้โดยพระราชบัญญัติของพระเจ้า พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระ
ราชบัญญัติสำหรับความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ และเราครบบริบูรณ์ในพระองค์ แต่ผู้เชื่อใหม่ที่เป็นยิวเหล่านี
นั้ยังไม่เรียนรู้โดยเร็วว่าพระราชบัญญัติด้านพิธีการของพวกเขาไม่มีผลผูกมัดแล้วและด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นการ
ฉลาดที่จะเตือนผู้เชื่อทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติให้งดเว้นจากสิ่งเหล่านี้เพื่อที่จะไม่ทำให้พี่น้องของพวกเขาที่เป็น
ยิวต้องสะดุด

“**ตั้งแต่โบราณมา**” หมายถึงตั้งแต่คนชั่วอายุทั้งหลายในสมัยโบราณ พระราชบัญญัติต่างๆด้านพิธีการ
ได้ถูกอ่านบ่อยครั้งเหลือเกินและถูกสถาปนาอย่างมั่นคงเหลือเกินในความคิดของผู้คนเหล่านั้นจนพวกมันจะไม่
ถูกลืมในเวลาอันสั้น พวกมันถูกอ่าน “**ในทุกเมือง**” ที่มีพวกยิวอยู่ และพวกมันถูกอ่าน**ทุกวันสะบาโต** ไม่แปลก
ที่พวกมันถูกปลุกฝังอย่างลึกซึ้งเหลือเกินในชีวิตของยิวเหล่านั้น

“**มีคนประกาศเรื่องของโมเสส**” หมายความว่าพระราชบัญญัติของโมเสสไม่เพียงถูกอ่านในธรรมศาลา
ทั้งหลายเท่านั้น แต่นอกจากการอ่านมันแล้ว ยังเป็นธรรมเนียมปฏิบัติด้วยที่ใครสักคนจะต้องอธิบายความ
หมายของสิ่งที่ถูกอ่านนั้น ด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อใหม่ที่เป็นยิวเหล่านี้จึงได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างถี่ถ้วนเหลือเกินใน
พระราชบัญญัติด้านพิธีการจนมันเป็นหน้าที่แบบคริสเตียนของผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติเหล่านั้นที่จะเคารพความ
รู้สึกต่างๆของพวกเขาและงดเว้นจากสิ่งเหล่านั้นที่ทำให้พวกเขาสะดุด-ไม่ใช่เพื่อที่จะ**รับความรอด** แต่เพราะว่า
พวกเขา**รับความรอดแล้ว**และไม่ประสงค์ที่จะทำให้คริสเตียนยิวเหล่านั้นรู้สึกสะดุด

ข้อ 22: “**ขณะนั้น อัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนใน
พวกเขาให้ไปยังเมืองอันโทโอค ด้วยกันกับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารซอบบาส และลิ
ลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง**”

“ขณะนั้น อัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะ...” มันไม่สมเหตุสมผลที่จะคิดว่าทั้งคริสตจักรจะอาสาออกความเห็นหนึ่งเกี่ยวกับสิ่งที่ควรถูกใส่ไว้ในจดหมายนั้นหากพวกเขาไม่ได้ถูกปรึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาของจดหมายนั้น ดูเหมือนที่น่าจะเป็นก็คือว่าพวกเขาผู้ปกครองและพวกอัครทูตได้หารือเรื่องนี้และจากนั้นจึงส่งข้อเสนอแนะของพวกเขาไปยังที่ประชุมเพื่อขออนุมัติ ดังนั้นมติที่ได้จึงเป็นเสียงของทั้งคริสตจักร นี่คงจะเป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับการตัดสินใจที่จะส่ง “บางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันติโอก”

ผู้เชื่อทั้งหลายจากคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มได้ถูกเลือกให้นำจดหมายนี้ไปยังเมืองอันติโอกและเมืองใหญ่อื่นๆที่มีพวกผู้เชื่อคนต่างชาติอาศัยอยู่และเป็นที่ยกคำถามเรื่องพระราชบัญญัติหรือพระคุณได้ทำให้เกิดปัญหาหนึ่ง ถ้าบางคนในพวกเขาเองถือจดหมายนั้นไปยังคริสตจักรทั้งหลายในเมืองใหญ่อื่นๆ มันก็คงแสดงให้เห็นความสนใจแบบเป็นส่วนตัวมากขึ้นจากที่ประชุมในกรุงเยรูซาเล็มและคงจะทำให้พวกผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติประทับใจมากขึ้น

พวกเขาเลือก “ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บาร์ซอบาส และสิลาส” ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่า “ยูดาส” ผู้นี้เป็นคนเดียวกันกับที่ถูกกล่าวถึงในกิจการ 1:23 พร้อมกับมัทธิอัส เมื่อพวกอัครทูตกำลังเลือกใครสักคนเพื่อแทนที่ยูดาสอิสคาริโอทในกลุ่มอัครทูตนั้น คนอื่นๆก็เชื่อว่าเขาเป็นพี่ชายของ “โยเซฟที่เรียกว่าบาร์ซอบาส” เราไม่มีประวัติความเป็นมาแบบละเอียดเกี่ยวกับเขานอกจากข้อเท็จจริงที่ถูกให้ไว้ในที่นี่-ว่าเขาและสิลาสเป็น “คนสำคัญในพวกพี่น้อง”

แน่นอนว่าสิลาสเป็นคนที่พวกเราคุ้นเคยมากกว่าในฐานะเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของอัครทูตเปาโลในการเดินทางแบบมิชชันนารีหลายครั้งของเขา ในข้อ 40 ของบทนี้ เปาโลเลือกสิลาสให้เป็นคู่หูของตนในการเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งที่สองของเขา ในกิจการ 16:25-29 สิลาสเป็นเพื่อนคู่คิดของเปาโลในคุกที่เมืองฟิลิปปี และในการเชื่อมโยงกับงานรับใช้ของเขากับเปาโล เขาถูกกล่าวถึงอีกครั้งในกิจการ 17:4,10 และ 15 สิลาวยังถูกเรียกว่า “สิลวานัส” ใน 2 โครินธ์ 1:19 เช่นกัน และใน 2 เธสะโลนิกา 1:1 ที่ “เปาโล สิลวานัส และทิโมธี” ส่งคำทักทายไปยังที่ประชุมที่เมืองเธสะโลนิกา เปโตรก็กล่าวถึงเขาเช่นกันว่าเป็น “สิลวานัส พี่น้องที่สัตย์ชื่อคนหนึ่ง” (1 เปโตร 5:12) สิลาสไม่เคยถูกเรียกว่าเป็นอัครทูตคนหนึ่งในที่ใดเลย แต่เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนที่มีความสามารถ ทุ่มเท และไม่เหน็ดเหนื่อยในการรับใช้ของเขาที่กระทำต่อคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ข้อ 32 ของบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ประกาศว่าทั้งยูดาสและสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ เหล่าบุรุษผู้มีอิทธิพลและประสบการณ์ซึ่งดำรงตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจในคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 23: “เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า “อัครทูตและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันติโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซิลีเชียทราบ”

ภาษากรีกแบบตรงตัวอ่านว่า “หลังจากได้เขียนจดหมายฝากหลายฉบับโดยมือของพวกเขาแล้ว” นี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเขียนจดหมายมากกว่าหนึ่งฉบับ แต่หมายความว่าพวกเขาได้ทำการคัดลอกมากกว่าหนึ่งชุดของจดหมายหนึ่งฉบับนั้นและส่งสำเนาชุดหนึ่งไปยังคริสตจักรแต่ละแห่งเหล่านั้น

พวกเขาเขียน “ตามลักษณะนี้” มันเป็นจดหมายที่แสดงการท้าทาย จดหมายที่แสดงความกรุณา- ไม่ใช่แสดงการตำหนิ แต่เป็นการเตือนสติและการสั่งสอนมากกว่า ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาเรียกคนต่างชาตินั้นว่า “พวกพี่น้อง” เป็นคำพูดที่แสดงออกถึงความสุขของพวกเขาเพราะความรอดของคนต่างชาตินั้น ก่อนพระเยซูได้เสด็จมา พวกคนต่างชาติเคยเป็น “พวกสุนัข” ไม่คู่ควรกับการคบหาสมาคมกับยิวด้วยซ้ำ บัดนี้พวกเขาถูกเรียกว่า “พวกพี่น้อง”-พี่น้องในพระคริสต์ “ซึ่งอยู่ในเมืองอันติโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเซีย”

เมืองอันติโอกเป็นเมืองที่ความยุ่งยากในเรื่องการเข้าสู่หน้ตได้ถือกำเนิดขึ้น เนื่องจากเมืองอันติโอกเป็นเมืองหลวงของประเทศซีเรีย มันจึงใช้เวลาไม่นานเลยที่คำสอนของพวกถือศาสนาユดาจะแพร่กระจายไปยังส่วนอื่นๆของประเทศนั้น และดูเหมือนสมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่ามันได้เดินทางเข้าไปในแคว้นซีลีเซียด้วยซ้ำเนื่องจากแคว้นนั้นอยู่ติดกับประเทศซีเรีย เปาโลและบารนาบัสได้เดินทางไปที่นั่น พวกเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐและพวกคนต่างชาติได้รับความรอดที่นั่น มันจึงเป็นไปได้ที่ท่าสถานที่ทั้งหมดเหล่านี้ต้องการคำสั่งสอนที่ถูกให้ไว้ในจดหมายฉบับนั้นที่ถูกส่งออกไปโดยคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 24: “ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยิวว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า ‘ท่านต้องเข้าสู่หน้ตและรักษาพระราชบัญญัติ’ แม้ว่าเรามีได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า”

เพื่อถอดความส่วนแรกของพระคำข้อนี้ ความหมายก็คือว่า “เนื่องจากพวกข้าพเจ้าได้ยิวมาว่าบางคนในพวกข้าพเจ้าเองได้ทำให้พวกท่านลำบากใจด้วยถ้อยคำ (หรือหลักคำสอน)...” ความลำบากใจและความสับสนนั้นได้มาจากชายเหล่านั้นจากแคว้นยูเดียที่สอนหลักคำสอนเกี่ยวกับการถือรักษาพระราชบัญญัติในด้านพิธีการว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อความรอด พวกเขาได้ออกไปเอง-พวกเขาส่งตัวเองไป ส่วนผู้ส่งสารใหม่เหล่านั้นที่ถือจดหมายนั้นไปเป็นการตัดสินใจของคริสตจักร

“...ทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป” คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “ทำให้...ปั่นป่วนไป” ไม่ถูกใช้ในที่อื่นอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ คำนี้โดยเฉพาะมีความหมายหลักๆก็คือ “เก็บสัมภาระ (อาณา-ขึ้น; สเกออุอส-ภาชนะ) ดังนั้นจากมุมมองทางทหารจึงเป็นการแยกชิ้นส่วนเมืองๆหนึ่ง การปล้นสะดม” มันถูกใช้ในเชิงอุปไมยในที่นี้ในความหมายของการทำลายหรือรบกวนความสงบสุขของจิตใจของพวกผู้เชื่อคนต่างชาตินั้นและทำให้พวกเขาเริ่มรู้สึกระวนระวายใจและเครียดเพราะหลักคำสอนเหล่านั้นในเรื่องพระราชบัญญัติทางพิธีการในความเกี่ยวข้องกับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ

“...แม้ว่าเรามีได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า!” ชายเหล่านั้นจากแคว้นยูเดียได้ไปยังเมืองอันติโอกโดยปราศจากสิทธิอำนาจหรือการเห็นชอบจากคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม โทนของจดหมายฉบับนั้นบอกเป็นนัยว่าหากพวกอัครทูตและเหล่าผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็มถูกปรึกษาหารือในเรื่องนี้ พวกเขาก็คงไม่มีทางอนุญาตชายเหล่านั้นให้ออกไปและประกาศเป็นหลักข้อเชื่อที่คริสตศาสนต่างชาตินั้นต้องเข้าสู่หน้ตตามลักษณะของโมเสสเพื่อที่จะรับความรอด ดังนั้นผู้เชื่อต่างชาตินั้นจึงถูกรับประกันว่าคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มไม่ได้

อนุมัติสิ่งที่ชายเหล่านั้นจากแคว้นยูเดียได้กระทำเลย และพวกเขาไม่ได้เห็นชอบกับคำสอนของคนเหล่านั้นที่ว่า พระราชบัญญัติด้านพิธีการเป็นสิ่งจำเป็นต่อความรอดด้วย

ข้อ 25 และ 26: “พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลาย พร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

“พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบ”-นั่นคือ เพื่อประโยชน์สุขของความเป็นหนึ่งเดียวกันแบบ คริสเตียนและการรักษาไว้ซึ่งสันติสุขท่ามกลางพวกพี่น้อง- “โดยพร้อมใจกันร่วมประชุม” ความเป็นหนึ่งเดียวกันแบบคริสเตียนถูกแสดงออกในที่นี้ เช่นเดียวกับการแสดงออกถึงความสนใจในคริสตจักรใหม่เหล่านั้น และสวัสดิภาพของผู้เชื่อต่างชาติเหล่านั้น คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มร่วมประชุมกันเพราะความห่วงใยที่มีต่อผู้เชื่อคนอื่นๆ และที่ว่าพวกเขาพร้อมใจกันร่วมประชุมก็แสดงให้เห็นความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในเรื่องจุดประสงค์-จุดประสงค์ของการอภิปรายความยุ่งยากนั้นและการหาทางออกให้แก่มัน

“...ที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลาย”-ชายทั้งหลายถูกเลือกอย่างระมัดระวังเพราะ ประสบการณ์และความพึงพอใจของพวกเขา- “พร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา” จง หมายเหตุความรักใคร่ที่แสดงออกในที่นี้ที่มีต่อชายสองท่านนี้ เป็นที่ทราบกันดีว่ามีชนนารีเหล่านี้ได้ ตี “เสียงชีวิตของตน” อย่างแท้จริงเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ พวกเขาไม่เพียงนำข่าวสารนั้นไปยังดินแดน บุ๊กเบิก แต่หลังจากที่การเดินทางของพวกเขาสิ้นสุดลงแล้ว พวกเขาเลือกที่จะกลับไปยังเมืองอันติโอกโดยใช้ เส้นทางเดิมที่แสนอันตรายนั้น โดยเผชิญกับภัยอันตรายแบบเดิมๆ-โดยอาจเผชิญกับความตายด้วย-เพื่อที่จะ เสริมกำลังและหนุนใจผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นและช่วยคริสตจักรเหล่านั้นที่เพิ่งถูกก่อตั้งไม่นาน นี่คือคำพยานอันมี เกียรติที่แสดงถึงความจริงใจและอุปนิสัยของเปาโลและบารนาบัส พวกเขาไม่ได้เผชิญหน้ากับภัยอันตรายและ ความตายเพื่อเกียรติยศของตนหรือเพื่อมีบ้านสวยๆและเงินเดือนก้อนโต พวกเขาทำเช่นนั้นในพระนามของ พระเยซูคริสต์เจ้าและเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า ไม่แปลกเลยที่พวกเขาถูกเรียกว่า “ผู้เป็นที่รัก” โดยเพื่อน คริสเตียนทั้งหลายของพวกเขา

ข้อ 27: “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับลิลลามาเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลาย ด้วยปากของเขาเอง”

เปาโลและบารนาบัสเป็นที่รู้จักดีอยู่แล้วในคริสตจักรเหล่านี้และพวกเขาจะถือจดหมายฉบับนี้ไปเอง ก็ได้ โดยนำเสนอในที่ประชุมทั้งหลายที่พวกเขาเคยไปมาก่อนแล้วและเป็นที่ซึ่งพวกเขาเป็นที่รู้จัก แต่ความ จริงใจและความห่วงใยของผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มกระตุ้นพวกเขาให้ส่งสองคนในหมู่พวกเขาไป-สอง คนในพวก “คนสำคัญ” ของพวกเขา-เพื่อนำส่งจดหมายฉบับนั้นและบอกคริสตจักรเหล่านั้นด้วยตัวเองเช่นกัน ถึงสิ่งที่คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มได้จารึกลงในจดหมายฉบับนั้น

นอกจากนี้ เราจำได้ว่าตามพระราชบัญญัติของโมเสส ความจริงต้องถูกยืนยันโดยพยานสองคนขึ้นไป (อพย. 17:6;19:15) ดังนั้นคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มจึงให้คำพยานที่เป็นลายลักษณ์อักษรและจากนั้นจึงส่งยู

ดาสและสิลาสไปเพื่อให้คำพยานส่วนตัวแก่ผู้เชื่อต่างชาติเหล่านั้น โดยรับประกันพวกเขาว่าเหตุการณ์อันไม่ควรเกิดขึ้นไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมกับความปรารถนาดีของที่ประชุมในกรุงเยรูซาเล็มเลย

พวกผู้เชื่อต่างชาติต้องไม่ทำให้พวกยิวที่เชื่อพระเจ้ารู้สึกสะอิดสะเอียน

ข้อ 28 และ 29: “เพราะว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้ยิวเป็นสุขเถิด”

“พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบ” มีการบ่งบอกอย่างชัดเจนในที่นี้ว่าที่ประชุมใหญ่ผู้นั้นอยู่ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกสัญญาไว้พร้อมกับการอ้างอิงเป็นพิเศษถึงการก่อตั้งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ (ยอห์น 16:13) และพระองค์ทรงนำเปโตร เปาโล ยากอบ และคนอื่นๆ ในที่ประชุมใหญ่นั้นในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด พระองค์ก็จะทรงนำคนทั้งปวงในกิจการของคริสตจักรวันนี้ฉันนั้น หากพวกเขาจะยอมให้พระองค์ทำเช่นนั้น มันเป็นข้อเท็จจริงอันน่าเศร้าที่ว่าในการประชุมคริสตจักรส่วนใหญ่วันนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้รับเชิญและไม่ทรงมีส่วนในแผนการและรายการต่างๆ ของศาสนาสมัยใหม่เลย

“...ที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น” นี้ไม่ได้หมายความว่าสิ่งเหล่านี้ที่ถูกชี้เฉพาะว่า “จำเป็น” จะต้องถูกเพิ่มเข้ากับพระคุณของพระเจ้าในฐานะเป็นสิ่งจำเป็นต่อความรอด-ไม่ใช่อย่างแน่นอน สิ่งเหล่านี้ที่ถูกเอ่ยชื่อ (ถูกจำแนกเป็นรายการแล้วในข้อ 20 และถูกกล่าวซ้ำในข้อนี้) เป็นสิ่งจำเป็นต่อการรักษาไว้ซึ่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและความสงบสุขในคริสตจักรและเพื่อนำยิวและคนต่างชาติเข้าสู่ความรักและการร่วมสามัคคีธรรมซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดพวกเขาให้เข้าไป เราอาจกล่าวแบบง่ามยากๆ ว่าจดหมายฉบับนี้บังคับใช้ข้อจำกัดเท่าที่จำเป็นเพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบสุขระหว่างเหล่าผู้เชื่อยิวและผู้เชื่อต่างชาติ

ดังนั้น เพื่อที่พวกคนต่างชาติในเสรีภาพแบบคริสเตียนของพวกเขาจะไม่เป็นเหตุสะอิดสะเอียนต่อพวกยิวที่เชื่อ พวกเขาจึงต้องงดเว้นจาก “สิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี”

“ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้ยิวเป็นสุขเถิด” นั่นคือ การงดเว้นจากสิ่งเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่คริสเตียนควรกระทำ ความสงบสุขและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันควรถูกรักษาไว้ในคริสตจักรและผู้เชื่อทุกคนควรเต็มใจที่จะงดเว้นจากการทำสิ่งใดที่อาจทำให้คริสเตียนทั้งหลายที่อ่อนแอกว่าไม่สบายใจหรือส่งผลเสียต่อพวกคนไม่เชื่อ ซึ่งอาจขัดขวางไม่ให้ความเขามาถึงพระคริสต์เพื่อรับความรอดได้ มีหลายสิ่งที่เราในฐานะบุคคลทำได้และยังไปสวรรค์ได้อยู่ แต่ขณะที่เรากำลังทำสิ่งเหล่านั้น เราอาจส่งผลต่อใครสักคนจนเขาต้องตกนรกชั่วนิรันดร์ได้! ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นพระคัมภีร์เล่มเดียวที่คนบาปบางคนจะได้อ่าน และเราต้องจำไว้ว่าพวกคนไม่เชื่อมักจะตัดสินคริสเตียนทุกคนโดยแบบอย่างที่ย่ำแย่ที่สุดของความเชื่อแบบคริสเตียนที่พวกเขาจะหาเจอได้ ดังนั้นเพื่อเห็นแก่คนเหล่านั้นที่อยู่นอกคริสตจักร เช่นเดียวกับเพื่อนหูใจผู้เชื่อคนอื่นๆ เราจึงควร

ระมัดระวังสิ่งที่เรากระทำและสถานที่ที่เราไป นี่ไม่ใช่เพื่อที่จะรับความรอดและไม่ใช่เพื่อที่เราจะรอดได้ดีกว่าเดิม แต่เพราะว่าเรารับความรอดแล้ว และในฐานะเป็นคริสเตียน เราคือจดหมายฝากที่มีชีวิตซึ่งคนทั้งหลายอ่าน (2 คร. 3:2)

ข้อ 30 และ 31: “เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันทิโอก และเมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้ ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น”

เมื่อตัดสินใจได้ว่าควรรับมือกับปัญหานี้อย่างไร จดหมายนั้นจึงถูกเขียนขึ้น ที่ประชุมในกรุงเยรูซาเล็ม ถูกแยกย้าย และพี่น้องที่ถูกแต่งตั้งจึงเดินทางไปยังเมืองอันทิโอก เมื่อไปถึงที่นั่น พวกเขา ก็เรียกคนทั้งปวงให้ประชุมกันและส่งมอบจดหมายฉบับนั้น- “ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น”

เราไม่ถูกบอกว่าคนเหล่านี้ชื่นชมยินดีอย่างไร-ซึ่งสำหรับผมแล้ว นี่เป็นการรับประกันอีกครั้งว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำ ถ้ามนุษย์เป็นผู้บันทึกเหตุการณ์ทั้งหมดนี้แต่เพียงผู้เดียว ผมก็แน่ใจว่าเขาก็คงพร่ำพรรณนาเสียดยาวว่าที่ประชุมที่เมืองอันทิโอกมีปฏิกริยาอย่างไรต่อข่าวสารนั้นจากคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม แต่พระวจนะบอกเราแล้วว่าพวกเขาชื่นชมยินดี ผู้คนชื่นชมยินดีในวิธีที่แตกต่างกันไป บางคนหัวเราะเวลาที่เรามีความสุข บางคนร้องไห้ บางคนปรบมือ บางคนก้มเงยบๆ ไม่มีสูตรสำเร็จตายตัวสำหรับการชื่นชมยินดี มนุษย์ทุกคนรับความรอดโดยวิธีเดียวกัน-โดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้เชื่อทุกคนถูกพิทักษ์รักษาไว้โดยวิธีเดียวกัน-โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า แต่เราไม่แสดงออกถึงความชื่นบานหรือความเศร้าโศกในแบบเดียวกัน เมื่อจดหมายฉบับนั้นจากคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มถูกอ่านให้ที่ประชุมในเมืองอันทิโอกฟัง ผู้เชื่อเหล่านั้นที่นั่นก็ชื่นชมยินดีเพราะการตัดสินใจของพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาชื่นชมยินดีที่พวกเขาไม่ถูกบังคับให้อยู่ภายใต้พิธีกรรมและพิธีการเหล่านั้นของศาสนาของคณิว

ดังนั้นเราพบสิ่งใดในการประชุมใหญ่ครั้งแรกนี้ของคริสตจักรที่สามารถนำมาปรับใช้กับยุคสมัยปัจจุบันนี้ได้บ้าง? ประการแรกคือ เราควรพิจารณาว่ากระบวนการทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ “พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเห็นชอบ” การกระทำกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือหัวใจและจิตใจของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และการกระทำกิจนั้นก็ถูกกระทำผ่านทางเหล่าผู้รับใช้ที่อุทิศตัวของพระเจ้า หากเราอยากทำงานที่ได้รับมอบหมายของคริสตจักร ก็ต้องมีผู้นำทั้งหลายที่ยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงทำงานผ่านทางมนุษย์ทั้งหลายโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตอยู่ในผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว

เราได้ยินและอ่านเกี่ยวกับการประชุมต่างๆของนิกายใหญ่ๆทั้งหลายวันนี้ ที่มติหรือการตัดสินใจถูกได้มา “โดยเสียงส่วนใหญ่ที่ท่วมท้น”-แต่นั่นก็แตกต่างมากทีเดียวจากรายงานนั้นที่ว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบ” เมื่อ “เสียงส่วนใหญ่ที่ท่วมท้น” เป็นผู้ออกเสียง คุณก็เชื่อใจได้เลยว่ามีเสียงส่วนน้อยที่เป็นฝ่ายคัดค้าน และเสียงส่วนน้อยที่ไม่พอใจนั้น ไม่ว่าจะมีความน้อยขนาดไหน ก็อาจเริ่มรู้สึกลำบากใจ ไม่มีมีความสุข และไม่ให้ความร่วมมือ ความแตกแยกเช่นนั้นอาจขัดขวางงานของที่ประชุมทั้งหมด และอาจถึงกับนำความอับอายและการตำหนิมาสู่พระนามของพระคริสต์ได้

ถ้าการประชุมใหญ่นั้นในกรุงเยรูซาเล็มไม่ได้ถูกกำกับดูแลภายใต้การทรงนำเต็มที่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันก็อาจลงเอยเป็นสองคริสตจักรได้อย่างง่ายดาย-คริสตจักรหนึ่งของพวกยิวและคริสตจักรหนึ่งของคนต่างชาติ แต่นั่นคงจะไม่บรรลูละมุนที่คริสตจักรอยู่ในโลกเพื่อที่จะบรรลูละมุน ดังนั้นมันจึงเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่ต้องไม่มีความแตกร้างท่ามกลางพวกเขาเกี่ยวกับการตัดสินใจที่บรรลูละมุน

นี่จึงเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่โดดเด่นประการที่สองของการประชุมใหญ่นั้น-**ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแบบเต็มเปี่ยมของผู้เชื่อเหล่านั้น** และความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันระหว่างผู้เชื่อทั้งหลายกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าคริสตจักรจะเดินหน้าต่อไปเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า ก็ต้องมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันระหว่างคริสเตียนทั้งหลายกับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ผู้ทรงเป็น**ศิระ**ของคริสตจักร สิ่งนี้จะกลายเป็นจริงได้ก็ต่อเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีสิทธิ์ควบคุมเต็มที่ในชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลายในที่ประชุมเหล่านั้น ที่ประชุมใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็มนั้นประกอบด้วยกลุ่มคนที่เปี่ยมชายและหญิงทั้งหลายที่กำลังแบ่งปันชีวิตของพระคริสต์ผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ และเพราะว่าพวกเขา**รู้จัก**พระองค์ในการยกโทษบาปแบบเต็มที่ พวกเขาจึงอยากทราบ**พระทัย**ของพระคริสต์ด้วย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงสละทั้งทัศนคติอันเห็นแก่ตัวและยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์นำพวกเขาเข้าสู่ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอันสมบูรณ์แบบ เพื่อที่พวกเขาจะบรรลูละมุนการตัดสินใจอย่างหนึ่งที่จะถวายเกียรติพระเจ้าและเสริมสร้างคริสตจักร

ไม่มี “เรื่องการเมือง” ในการประชุมใหญ่ครั้งแรกนั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่ผมไม่ขอตัดสินใจเมื่อผมกล่าวว่า**มีเรื่องการเมือง**อยู่มากมายเกินไปในศาสนาวันนี้ บ่อยครั้งเหลือเกินที่กลุ่มนิกายใหญ่ๆทั้งหลายมาประชุมร่วมกันโดยตัดสินใจแล้วว่าพวกเขามีเจตนาที่จะบรรลูละมุนใด พวกเขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะออกกฎและข้อบังคับบางอย่าง หรือที่จะเปลี่ยนกฎหรือข้อบังคับเหล่านั้นที่มีอยู่แล้ว พวกเขาไม่ได้มาประชุมร่วมกันเพื่อถามว่าพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าคืออะไรในเรื่องที่พิจารณา พวกเขาทราบความประสงค์ของตัวเองและพวกเขามีแผนการต่างๆที่คิดไว้แล้วเพื่อบรรลูละมุนความมุ่งหมายต่างๆของตน ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงไม่ทรงมีโอกาสนำหรือชี้ทาง และสิ่งใดก็ตามที่ถูกทำสำเร็จนั้นก็**เป็น**ความดีความชอบของมนุษย์ ไม่ใช่เพื่อถวายเกียรติพระเจ้า วันนี้เหล่าผู้นำทางศาสนาได้กลายเป็น “เจ้านายที่ข่มขู่ผู้สืบทอดของพระเจ้า” และนี่คือความไม่เชื่อฟังโดยตรงต่อคำสั่งเหล่านั้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ใน 1 เปโตร 5:1-4 เราอ่านว่า “ข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้ปกครองในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสง่าราศีอันจะมาปรากฏภายหลังด้วย **จงเลี้ยงผู้แกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขู่ผู้สืบทอดของพระเจ้า** แต่เป็นแบบอย่างแก่ผู้แกะนั้น และเมื่อพระผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่ร่วงโรยไม่ได้เลย”

ข้อ 32: “**ฝ่ายยูดาสะกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องทั้งหลายประการให้มีกำลังขึ้น**”

ลักษณะเฉพาะตัวของตำแหน่งผู้พยากรณ์ในคริสตจักรยุคต้นไม่ปรากฏชัดเจน อาจเป็นไปได้ว่าชายเหล่านี้เป็นอาจารย์ที่ได้รับของประทานมากกว่าคนอื่น ๆ จึงสอนสิ่งที่ลึกล้ำมากกว่าของพระเจ้า เราทราบว่าเป็นสมัยนั้นพระเจ้าได้ประทานการเปิดเผยต่างๆแก่คนบางคนเพื่อที่พวกเขาจะได้เสริมกำลังและหนุนใจพวกพี่น้องผ่านทาง การสั่งสอนและการเตือนสติ นี่เป็นสิ่งจำเป็นในระหว่างวันเหล่านั้นเมื่อคริสตจักรยังอยู่ในวัยทารกของมัน เพราะว่าพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบยังไม่มา พระวาระของพระเจ้าอันครบบริบูรณ์ยังไม่ถูกประทานให้เหมือนอย่างที่เรามีวันนี้ ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตรัสแก่และผ่านทางชายบางคนในแบบที่พิเศษมากๆเพื่อที่จะตอบสนองความต้องการเหล่านั้นของผู้เชื่อทั้งหลาย เราไม่ต้องการการกระทำกิจเช่นนี้ในวันนี้ เพราะว่าเรามีพระวาระของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่ครบถ้วนแล้วและเหมือนกับที่เปาโลประกาศที่โมธี เรารู้ว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือน ว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2 ทธ. 3:16,17)

ดังนั้นยูดาสและสิลาส ในฐานะเป็นตัวแทนจากคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม “จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีกำลังขึ้น” พวกเขาสั่งสอน หนุนใจ และเสริมกำลังผู้เชื่อต่างชาติเหล่านั้นในความเชื่อมั่น และรับประกันพวกเขาว่าคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มได้ทำอย่างที่ดีเจตหมายนั้นระบุไว้ทุกประการ

ข้อ 33 และ 34: “ครั้นพักอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่งแล้ว ก็ลาจากพวกพี่น้องไปถึงอัครทูตโดยสันติภาพ ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น”

เราไม่ถูกบอกว่าเป็น “หน่อยหนึ่ง” ที่ยูดาสและสิลาสอยู่ต่อไปในเมืองอันติโอกในภารกิจครั้งนี้โดยเฉพาะนั้นยาวนานแค่ไหน พวกเขา “ลาจากพวกพี่น้องไปถึงอัครทูตโดยสันติภาพ” ซึ่งหมายความว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองอันติโอกให้การอำลาพวกเขาตามธรรมเนียมปกติ พร้อมกับความรักแบบคริสเตียนและความปรารถนาดีทุกประการเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของพวกเขา เปาโลสอนคริสตจักรในเมืองโครินธ์เกี่ยวกับทิโมธีคนหนุ่มว่า “จงช่วยให้เขาเดินทางไปโดยสันติสุข” (1 คร. 16:11) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองอันติโอกรับปากว่าจะอธิษฐานเผื่อยูดาสและสิลาส และว่าพวกเขาจะอยู่กับคนทั้งสองในจิตวิญญาณเมื่อคนทั้งสองรับใช้ในที่อื่น

เห็นได้ชัดว่าพวกเขาถูกคาดหวังให้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าที่ประชุมนั้นในเมืองอันติโอก ปลอ่ยพวกเขา “ไปในสันติสุข...สู่พวกอัครทูต” อย่างไรก็ตาม “ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจสิลาสให้อยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก และในข้อพระคำต่างๆที่ตามมา เราจะเห็นเรื่องนี้ชัดเจนมากขึ้น

ข้อ 35: “แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก สั่งสอนประกาศพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน”

บางทีนี่คือเวลาแห่งการหยุดพักสำหรับเปาโลและบารนาบัส-ไม่ใช่การหยุดพักจากการ “สั่งสอนประกาศพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้า” แต่เป็นการหยุดพักจากความหนักหน่วงของการเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งในงานมิชชันนารีของพวกเขา เห็นได้ชัดว่ามีช่วงเวลาตรงกลางระหว่างข้อนี้กับข้อพระคำต่างๆที่

ตามมา ซึ่งในระหว่างช่วงเวลาดังกล่าวคนเหล่านี้ก็สั่งสอนและประกาศในเมืองอันโทโกทต่อไป-และนิรันดรกาล
เท่านั้นที่จะบอกได้ว่ามีดวงวิญญาณกี่ดวงถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักรในระหว่างวัน สัปดาห์ หรือเดือนเหล่านั้น

จากบทที่ 2 ของจดหมายของเปาโลถึงชาวแคว้นกาลาเทีย (ซึ่งถูกยกคำพูดมาในตอนต้นของการศึกษา
ค้นคว้าในกิจการ 15) เราเรียนรู้ว่าในช่วงเวลานี้เองเปโตรได้มายังเมืองอันโทโกทและเปาโลเห็นว่าจำเป็นต้อง
ตำหนิเขาเพราะทัศนคติของเขามีต่อพวกคนต่างชาติ เมื่อเปโตรไปถึงในเมืองนั้นตอนแรก เขาก็ประพฤติตัว
ตามจิตวิญญาณที่แท้จริงของการตัดสินใจของที่ประชุมใหญ่นั้นในกรุงเยรูซาเล็ม และ “รับประทานกับพวกคน
ต่างชาติ” แต่ต่อมาไม่นาน ยิวบางคนได้มาถึงจากกรุงเยรูซาเล็มซึ่งไม่เห็นดีดีกับการร่วมสามัคคีธรรมเช่นนั้น
และเพราะเห็นแก่พวกเขาเปโตรจึง “ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ด” กล่าว
อีกนัยหนึ่ง เปโตรไม่อยากจะถูกพวกถือศาสนายูดายเหล่านี้วิพากษ์วิจารณ์ และดังนั้นเขาจึงปลีกตัวไปจากพวก
คนต่างชาติเหล่านั้นและปฏิบัติที่จะรับประทานกับพวกเขา

แน่นอนว่าสิ่งผลต่อยิวคนอื่นๆเช่นกัน-แม้แต่บาร์นาบัสก็ “หลงแสรับทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย”
และเมื่อเปาโลสังเกตเห็นว่าผู้เชื่อยิวเหล่านี้ประพฤติตัวในลักษณะที่ไม่สมกับคริสเตียนเช่นนั้น เขาก็กล่าวแก่เป
โตรต่อหน้าพวกเขาทุกคนว่า “ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว
เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า”

การวางตัวของเปโตรในที่นี้ชวนให้นึกถึงนักเทศน์บางคนวันนี้ เมื่อเขาอยู่กับพวกยิว เขาก็ประพฤติตาม
แบบพวกยิวเหล่านั้น เมื่อเขาอยู่กับพวกคนต่างชาติ เขาก็มาอยู่ในที่ของคนต่างชาติคนหนึ่งซึ่งอยู่ใต้พระคุณ
เขาอยู่ใต้พระราชบัญญัติวันหนึ่งและวันต่อมาก็อยู่ใต้พระคุณ แน่แน่นอนว่าเขากำลังดำเนินชีวิตที่ไม่คงเส้นคงวา
เลยจริงๆ และเปาโลก็ทราบเรื่องนี้ดี ด้วยเหตุนี้-เนื่องจากเปโตรได้ทำบาปต่อหน้าคนอื่น เปาโลจึงตำหนิเขาต่อ
หน้าคนอื่น

เปาโลกำลังยืนอยู่ตัวคนเดียวในที่นี้ ยิวคนอื่นๆได้ทำตามอย่างเปโตรไปแล้ว แม้แต่บาร์นาบัส เพื่อนรัก
และเพื่อนร่วมเดินทางแบบมิชชันนารีก่อนหน้านี้ของเขาก็หันออกไปเสียแล้ว แต่อัครทูตเปาโลไม่เกรงกลัวผู้ใด
นอกจากพระเจ้าและมันไม่ใช่เรื่องผิดธรรมดาสำหรับเขาที่จะยืนอยู่เพียงลำพัง โดยประกาศเสรีภาพที่พระ
คริสต์ทรงทำให้เราเป็นไทแล้ว เขาถามเปโตรต่อหน้าคนอื่นว่า “ถ้าท่านเป็นยิว ซึ่งดำเนินชีวิตตามอย่างพวกคน
ต่างชาติ ทำไมท่านจึงบังคับพวกคนต่างชาติให้ดำเนินชีวิตตามอย่างพวกยิวเล่า?” บันทึกรึนี้ไม่ได้บันทึกว่าเปโตร
ตอบเปาโล หรือว่าเขาพูดเพื่อปกป้องสิทธิอำนาจของเขาในการทำเช่นนั้น เขาได้ทำพลาดอย่างน่าเศร้าใน
พฤติกรรมของเขา และ ณ จุดนี้เองที่เปโตรหายวับไปจากประวัติศาสตร์ที่ได้รับการดูแล มันเป็นความจริงที่ว่า
จดหมายฝากของเขา คือ 1 และ 2 เปโตร ปรากฏในภายหลังมากมาย แต่นี่คือ *การกระทำที่ถูกบันทึกไว้ครั้ง*
สุดท้ายของอัครทูตท่านนั้นในการเชื่อมโยงกับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

อาจดูเป็นเรื่องแปลกที่หลังจากถูกใช้การอย่างชัดเจนและได้รับเกียรติอย่างไม่เหมือนใครหลังจากวัน
เพ็นเทคอสต์นั้น ในเมืองซีซาริยาและที่ประชุมใหญ่นั้นในกรุงเยรูซาเล็ม เปโตรอยู่ดีๆก็หายไปจากประวัติ
ศาสตร์คริสตจักรเช่นนั้น แต่ความกลัวมนุษย์เป็นบ่วงแร้วที่ตักเขา นี่เป็นครั้งแรกที่เขามีความผิดในการถอยหนี
จากผลที่ตามมาเหล่านั้นในทางปฏิบัติของความจริงแห่งข่าวประเสริฐในโลกนี้ เราต้องเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริง

ที่ว่าเปโตรเป็นผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณคนหนึ่งในด้านหนึ่ง แต่ในทางกลับกันเขาก็อ่อนแอสุดขีดเช่นกัน-และการเปลอแค่ชั่วขณะเดียวก็อาจมีราคาแพงเหลือเชื่อต่อผู้รับใช้คนหนึ่ง!

การเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งที่สองของเปาโล: สิวาสถูกเลือก

ข้อ 36: “ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า “ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง”

“ครั้นล่วงไปได้หลายวัน...” ณ ช่วงเวลาหนึ่ง-เรากะไม่ได้ว่านานเท่าใด-หลังจากที่เปาโลและบารนาบัสพร้อมกับสิวาสและคนอื่นๆ ได้กลับไปยังเมืองอันท็อกจากกรุงเยรูซาเล็มแล้วและอยู่ต่อไปที่นั่นเพื่อสั่งสอนและประกาศพระวจนะ เปาโลก็เสนอแนะแก่บารนาบัสว่าพวกเขาควรไปเยี่ยมคริสตจักรอายุน้อยเหล่านั้นอีกรอบ “ในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง” นี่เป็นลักษณะเฉพาะตัวจริงๆของผู้รับใช้ท่านนี้ที่ไปยังพวกคนต่างชาติ ชายผู้นี้ที่การเปิดเผยของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ถูกประทานให้ เขารักเหล่าผู้กลับใจเชื่อของเขา เขาเฝ้าระวังพวกเขา สั่งสอนพวกเขา หนุนใจพวกเขา ตำหนิพวกเขาเมื่อพวกเขาต้องการคำตำหนิ ภาระของคริสตจักรเหล่านั้นถูกวางอย่างหนักอึ้งบนตัวเขา ผู้เชื่อเหล่านั้นถูกชนะแล้วด้วยความรัก-จนเขาเกือบเอาชีวิตไม่รอด-และเขารู้สึกว่าเป็นการเหมาะสมที่จะไปเยี่ยมพวกเขาอีกครั้งเกรงว่าบางทีความยุ่งยากบางอย่างอาจเกิดขึ้นแล้วซึ่งพวกเขาอาจต้องการความช่วยเหลือของเขา

ข้อ 37 และ 38: “ฝ่ายบารนาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายอห์นผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพายอห์นไปด้วย เพราะครั้งก่อนยอห์นได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นปัมฟีเลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน”

มาระโกเป็นหลานชายของบารนาบัส (คส. 4:10) เขาได้มายังเมืองอันท็อกเมื่อเปาโลและบารนาบัสกลับมาที่นั่นแล้วหลังจากนำของถวายไปมอบให้แก่พวกวิสุทธิชนในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 12:25) และเขาได้ร่วมเดินทางไปกับพวกเขาในการเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งแรกของพวกเขา (กิจการ 13:5) อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุผลหลายประการที่ไม่ถูกระบุไว้ในพระคัมภีร์เขาละพวกเขาไว้ที่เมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลียและกลับไปบ้านของเขาในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 13:13)

บัดนี้บารนาบัสตั้งใจแน่วแน่ที่จะพายอห์นมาระโกไปกับพวกเขาด้วยในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขารักชายหนุ่มผู้นี้เพราะความเป็นญาติกัน และน่าจะเป็นเพราะความรักของเขาที่มีต่อหลานชายของเขามากกว่าที่จะเป็นการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาจึงอยากให้ออห์นร่วมเดินทางไปรอบนี้ด้วย

“แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพายอห์นไปด้วย” เนื่องจากมาระโกได้ละพวกเขาไว้ก่อนกำหนดในการเดินทางรอบแรกนั้น เปาโลจึงไม่พร้อมที่จะพาเขาไปด้วยครั้งที่สอง เขาไม่อาจวางใจความ پاکเพียรของชายหนุ่มผู้นี้ได้ เขาได้ละทิ้งพวกเขาก่อนหน้านี้เมื่อการเดินทางเริ่มยากลำบากและชีวิตของพวกเขาตกอยู่ในอันตราย และเปาโลไม่มีการรับประกันใดๆว่ายอห์นจะไม่ทำแบบเดิมอีก ไม่ว่าเหตุผล (ประการเดียวหรือหลายประการ) ของยอห์นมาระโกจะเป็นอะไรก็ตามในการหันกลับไป มันก็ปรากฏชัดว่าเปาโลไม่พอใจอห์นที่ทำเช่นนั้น ไม่ต้อง

สงสัยเลยว่ามีสาเหตุบางอย่างที่อัครทูตท่านนี้ไม่คิดว่าเป็นเหตุผลอันสมควรในการละทิ้งเช่นนั้น และเพราะเหตุนี้เขาจึงปฏิเสธที่จะเริ่มออกเดินทางอีกครั้งโดยมียอห์นมาระโกเป็นหุ้นส่วนมิชชันนารีคนหนึ่ง

ข้อ 39-41: “แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส แต่เปาโลได้เลือกสิลาส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซิดีเซียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น”

“การขัดแย้งกัน” ในภาษากรีกในพระคำข้อนี้บ่งบอกถึงความคิดที่ถูกทำให้ปั่นป่วน อย่างไรก็ตาม มันถูกใช้ในความหมายหนึ่งที่ดีกว่าในฮีบรู 10:24 ซึ่งมันถูกแปลเป็น “กระตุ้น” การขัดแย้งกันนี้ระหว่างเปาโลกับบารนาบัสส่งผลเป็นการโต้แย้งกันระหว่างพวกเขา การไม่เห็นพ้องตรงกันที่รุนแรงเหลือเกิน “จนต้องแยกกัน” ชายสองท่านนี้ หลังจากความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ในการรับใช้ร่วมกันของทั้งคู่ บัดนี้แยกทางกันและเข้าสู่ขอบเขตของงานรับใช้ที่แตกต่างกันแล้ว บารนาบัสไม่ถูกกล่าวถึงอีกต่อไปในหนังสือกิจการหลังจากบทนี้ อย่างไรก็ตาม มันเป็นเรื่องยากที่จะเชื่อว่าชายผู้นี้ไม่ถูกใช้การอีก-หรือตามที่เปาโลกล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 9:27 ว่าเขากลัวว่าจะกลายเป็น “คนที่ใช้การไม่ได้”-ไม่ได้รับความเห็นชอบและไม่เกิดผลในฐานะมิชชันนารีคนหนึ่งเพราะการไม่เห็นพ้องตรงกันของเขากับเปาโล บารนาบัสเป็นหนึ่งในผู้เชื่อคนแรกๆที่วางทุกสิ่งบนแทนบูชา โดยมอบถวายทั้งหมดที่เขาเป็นและทุกสิ่งที่มีเพื่อที่จะถูกใช้ในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ (กิจการ 4:37) และการรับใช้ของเขา ก็ประสบความสำเร็จ ถึงแม้ว่าตอนนี้เขาปล่อยให้ความรู้สึกส่วนตัวทั้งหลายเข้ามาและอาจบดบังวิจาร์ณญาณที่ดีกว่าของเขา อย่างไรก็ตาม การคบหาสมาคมของเขากับยอห์นและการฝึกฝนยอห์นมาระโกก็ส่งผลดีต่อชายหนุ่มผู้นี้อย่างมากและสุดท้ายแล้วเขาได้รับความไว้วางใจและร่วมสามัคคีธรรมกับอัครทูตเปาโลอีกครั้ง

นี่ปรากฏชัดเจนในจดหมายฝากเหล่านั้นของเปาโล ในโคโลสี 4:10,11 เขาพูดถึง “มาระโก ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส” ว่าเป็นเพื่อนร่วมงานของเขา “เข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า” ใน 2 ทิโมธี 4:11 เมื่อเปาโลเขียนอลาต่องานรับใช้บนโลกนี้ของเขาในจดหมายฝากฉบับที่สองของเขาที่ส่งถึงบุตรที่รักของเขาในความเชื่อนั้น เขากล่าวว่า “ลูกคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโกและพาเขามาด้วย เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้” จากนั้นในฟีเลโมน 24 เขาพูดถึงมาระโกอีกครั้งว่าอยู่ในท่ามกลาง “เพื่อนร่วมงาน” ของเขา

“บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส” ซึ่งเป็นบ้านเกิดของบารนาบัส (กิจการ 4:36) เปาโลเลือกสิลาสให้เป็นเพื่อนร่วมเดินทางคนใหม่ของเขา และพวกเขาออกเดินทางจากเมืองอันติโอกเพื่อไปเยี่ยมคริสตจักรอายุน้อยเหล่านั้นอีกครั้งซึ่งเป็นที่ๆเปาโลและบารนาบัสได้รับใช้ก่อนหน้านี้

ที่ว่า “พวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้า” ก็บอกเป็นนัยว่าพวกเขามีการอธิษฐานอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง และเหมือนกับตอนที่เปาโลและบารนาบัสได้ออกไปจากผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองอันติโอก (กิจการ 13:3) พวกเขา ก็ขอพรพระเจ้าให้พวกเขาเมื่อพวกเขาเริ่มออกเดินทางแบบมิชชันนารีรอบใหม่นี้

เมื่อเราศึกษาค้นคว้าต่อไปในบทต่อไปของหนังสือกิจการ เราก็จะเรียนรู้มากมายเกี่ยวกับว่าพระเจ้าทรงให้เกียรติงานรับใช้ของเปาโลและสิลาสอย่างไรพร้อมกับจิตวิญญาณหลายดวงและความสำเร็จมหาศาล

บทที่ 16

16:1 แล้วเปาโลไปยังเมืองเดอร์บีกับเมืองลิสตรา และดูเถิด ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงชาติยิวคนหนึ่งที่เคยเชื่อแล้ว แต่บิดาเป็นชาตกรีก

16:2 ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอีโคเนียม

16:3 เปาโลใคร่จะพาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เข้าสู่หน้ตเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาตกรีก

16:4 เมื่อท่านเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่างๆก็ได้ส่งหนังสือขอตกลงของอัครทูต และผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้รักษาไว้

16:5 คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และจำนวนคนได้ทวีขึ้นทุกวัน

16:6 ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแวนแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญานบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะในแคว้นเอเชีย

16:7 เมื่อไปยังแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแวนแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญานไม่ทรงโปรดให้ไป

16:8 แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส

16:9 ในเวลากลางคืนเปาโลได้นิมิตเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า “ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด”

16:10 ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น

16:11 เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะซาโมธรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนออปูรี

16:12 เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟิลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน

16:13 ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น

16:14 มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธียาทிர่าเป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้นำมัสการพระเจ้า หญิงนั้นได้ฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงเปิดใจของเธอให้สนใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว

16:15 เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเธอได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ้อนวอนเราว่า “ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด” และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้

16:16 ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอดูเข้าสิงได้มาพบกับเรา เขาทำการทายให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก

16:17 หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า “คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากกล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย”

16:18 เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผีนั้นว่า “เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา” ผีนั้นก็ออกมาในเวลานั้น

16:19 ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับเปาโลและสิลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ยังที่ว่าการเมือง

16:20 เมื่อนำมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่นวายมากในเมืองของเรา

16:21 และสั่งสอนธรรมนิยม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย”

16:22 ประชาชนก็ได้ถือกันขึ้นต่อสู้อาเปโลและสิลาส เจ้าเมืองได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว

16:23 ครั้นโบยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำชับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง

16:24 นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ข้อไว้แน่นหนา

16:25 ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่

16:26 ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากคูกสะเทือนสะท้าน และประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจองจำก็หลุดจากเขาสิ้นทุกคนทันที

16:27 ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย

16:28 แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน”

16:29 นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตวัดสั้นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส

16:30 และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้”

16:31 เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย”

16:32 ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง

16:33 ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเข็ญ และในขณะนั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา

16:34 แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว

16:35 ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า “จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย”

16:36 นายคุกจึงบอกเปาโลว่า “เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด”

16:37 แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “เราได้เขียนเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินใจ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะเลือกใส่ให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด”

16:38 พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว

16:39 จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง

16:40 ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป

ในบทนี้อัครทูตเปาโลเข้าสู่การเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองของเขาอย่างเต็มที่และอย่างเสรี เขาไปเยี่ยมคริสตจักรเหล่านั้นที่ถูกก่อตั้งแล้วอีกหน และเคลื่อนย้ายเข้าสู่สาขาใหม่ๆของการประกาศข่าวประเสริฐ

คุณจะระลึกว่าเปาโลและบารนาบัสแยกทางกันในส่วนท้ายของบทที่แล้ว และสิลาสก็เป็นคู่หูมิชชันนารีของเปาโลตอนนี้ ลูกาไม่ได้เล่าว่าเกิดอะไรขึ้นกับบารนาบัสและยอห์นมาระโกในงานรับใช้ด้วยกันของพวกเขา แต่จำกัดบันทึกของเขาอยู่กับการเดินทางและกิจกรรมเหล่านั้นของเปาโล

ในบทนี้มีบันทึกเกี่ยวกับทิโมธีคนหนุ่มเช่นกันและเขาก็กลายเป็นหนึ่งในเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโล เสียงร้องทูลของชาวมาซิโดเนียคนนั้นพามิชชันนารีเหล่านี้ไปยังเมืองฟิลิปปีในที่สุดซึ่งเป็นที่ๆนางลิเดียผู้กลับใจเชื่อคนแรกในทวีปยุโรป ได้ยินและรับข่าวประเสริฐ คริสตจักรได้ถูกตั้งขึ้นที่นั่นซึ่งเปาโลเขียนจดหมายฝากของเขาไปหาชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นในเวลาต่อมา

ในข้อ 16 ถึง 24 ความรอดของหมอดูคนหนึ่งส่งผลให้เปาโลและสิลาสถูกทุบตีและถูกจำคุก และการจำคุกนั้นลงเอยเป็นการกลับใจเชื่อของนายคุกคนนั้นและทั้งครัวเรือนของเขา

เหตุการณ์ต่างๆที่นำตื่นเต้นและสร้างแรงบันดาลใจฉบับบันทึกโดยลูกาในข้อพระคำเหล่านั้นที่เราจะศึกษาค้นคว้ากัน

เปาโลพบทิโมธี

ข้อ 1 และ 2: “แล้วเปาโลไปยังเมืองเดอโรบีกับเมืองลิสตรา และดูเถิด ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงชาติยิวคนหนึ่งที่เขาเชื่อแล้ว แต่บิดาเป็นชาติกรีก ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอีโคเนียม”

เมืองเดอโรบีและเมืองลิสตรา-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองอันหลังนี้-คือสถานที่ที่เปาโลคุ้นเคยอยู่แล้ว การรับใช้ครั้งแรกของเขาในเมืองเดอโรบีมีความสงบสุขและเห็นได้ชัดว่าไม่ถูกขัดขวางโดยเหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐ แต่การไปเยือนครั้งแรกของเขายังเมืองลิสตรา ได้สิ้นสุดลงโดยการที่เขาถูกหินขว้างและถูกลากตัวออกไปนอกเมืองนั้น ซึ่งเป็นที่ๆเขาถูกทิ้งไว้ให้ตาย มันเป็นไปได้อย่างยิ่งว่า “สาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี” อาจอยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้นด้วย ถึงแม้ว่านั่นไม่ใช่ส่วนหนึ่งของบันทึกศักดิ์สิทธิ์ในที่นี้ และเราไม่ถูกบอกด้วยว่าเมืองไหนในสองเมืองนี้-เมืองเดอโรบีหรือเมืองลิสตรา-เป็นบ้านเกิดของชายหนุ่มผู้นี้ อย่างไรก็ตาม มีข้อพระคัมภีร์หลายตอนที่บอกเราให้รู้ว่าอัครทูตเปาโลถือว่าทิโมธีเป็นบุตรของเขาในการรับใช้นั้น และอัครทูตท่านนี้เขียนจดหมายฝากสองฉบับจากสปีสส์ฉบับนั้นถึงเขาซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้เราผ่านทางปากกาที่ได้รับการดูแลของเขา

มารดาของทิโมธีเป็นหญิงชาติยิวและเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง ใน 2 ทิโมธี 1:5 เปาโลพูดถึง “ความเชื่ออันแท้นั้น...ซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิสยาห์ของท่าน และซึ่งได้มีอยู่ในยูนิสมารดาของท่าน” ดังนั้นเราจึงทราบวาทัง

มารดาและยายของทิโมธีเป็นคริสเตียน ผู้หญิงสองคนนี้มีความสัจซื่อเช่นกันในการสั่งสอนเขาในความเชื่อแบบคริสเตียนนั้น เพราะว่าใน 2 ทิโมธี 3:15 เราอ่านว่า “และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สอนท่านให้ได้ปัญญาถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์”

“แต่บิดาเป็นชาติกรีก” มันไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติที่ยิวคนหนึ่งจะแต่งงานกับอีกคนหนึ่งจากชนชาติอื่น และมันไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติที่ยิวคนหนึ่งจะยกลูกสาวของตนให้แต่งงานกับผู้ชายของชนชาติอื่นด้วย ในเอสร่า 9:12 เราอ่านว่า “เพราะฉะนั้นบัดนี้ อย่ามอบพวกบุตรสาวของเจ้าแก่พวกบุตรชายของเขา หรืออย่ารับพวกบุตรสาวของเขาให้พวกบุตรชายของเจ้า หรืออย่าเสริมสันติภาพและความเจริญมั่งคั่งของเขาทั้งหลายเป็นนิตย์ เพื่อเจ้าทั้งหลายจะแข็งแรง และกินของดีๆแห่งแผ่นดินนั้น และมอบแผ่นดินนั้นไว้เป็นมรดกแก่ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายเป็นนิตย์” แต่พระราชบัญญัตินี้ถูกขัดขวางโดยพวกยิวจำนวนมากที่อาศัยอยู่ในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติ และมันก็เป็นเช่นนี้กับพ่อแม่ของทิโมธี

“ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้อง...” การเชื่อมโยงนี้ช่วยให้เราเข้าใจว่าทิโมธีคือผู้ที่ถูกรายงานว่า “มีชื่อเสียงดี” โดยคริสเตียนคนอื่นๆที่อาศัยอยู่ในเมืองลิสตราและเมืองอโคเนีย (เราไม่มีบันทึกเกี่ยวกับอุปนิสัยของบิดาของผู้เชื่อหนุ่มคนนี้) ทิโมธีได้รับความนับถืออย่างมากจากทุกคนที่รู้จักเขาในพื้นที่บ้านเกิดของเขา อย่างที่เราได้เห็นแล้ว เขาได้รับการศึกษาทางศาสนา ได้รับการฝึกอบรมสั่งสอนอย่างระมัดระวังในความรู้ด้านพระคัมภีร์ และเราอาจสรุปได้ว่าเขาได้รับความรอดแล้วตั้งแต่เด็ก ๆ

ข้อ 3: “เปาโลใครจะพาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เข้าสู่หนัดเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาติกรีก”

“เปาโลใครจะพาทิโมธีไปด้วยกัน” ไม่มีการบอกชัดเจนว่าทิโมธีมีอายุเท่าไร ณ เวลานี้แต่เราทราบว่าเขายังอายุน้อยมากๆ เมื่อเปาโลละเขาไว้ให้ดูแลคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เขาแนะนำว่า “อย่าให้ผู้ใดดูหมิ่นความหนุ่มแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างของคนทั้งหลายที่เชื่อ ทั้งในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ และในความบริสุทธิ์” (1 ทธ. 4:12)

ใน 1 ทิโมธี 3:7 เปาโลกล่าวถึงศิษยาภิบาลว่า “เขาจะต้องมีชื่อเสียงดีในคนภายนอก...” การที่เปาโลเลือกทิโมธีให้เป็นเพื่อนร่วมทำการในงานรับใช้ของเขาและในการทำงานหนักของการเผยแพร่ข่าวประเสริฐก็พิสูจน์ว่าเขามีความมั่นใจอย่างมากในตัวทิโมธีทั้งๆที่ทิโมธียังเด็กมาก เขาถือว่าทิโมธีเป็นคนที่อุทิศตัว ชำระตัว ให้บริสุทธิ์ รอบคอบ และเห็นได้ชัดว่ามีพรสวรรค์บางอย่างซึ่งสามารถถูกใช้การได้เพื่อถวายเกียรติพระเจ้า เขาชื่นชมข้อเท็จจริงที่ว่าชายหนุ่มผู้นี้ถูกรายงานว่า “มีชื่อเสียงดี” โดยทุกคนที่รู้จักเขา และความชื่นชมนั้นก็ถูกแสดงออกในการที่เขาเลือกทิโมธีให้เป็นหนึ่งในเพื่อนร่วมงานและเพื่อนร่วมเดินทางของเขา เขาไม่ผิดหวังในการตัดสินใจเลือกของเขา และความรักของอัครทูตท่านนี้ที่มีให้แก่ทิโมธีอย่างลึกซึ้งซึ่งมากขึ้นก็ถูกเห็นอย่างชัดเจนในจดหมายฝากเหล่านั้นที่ถูกเขียนถึงเขาในเวลาต่อมา ยกตัวอย่างเช่น ในข้อแรกของ 2 ทิโมธี เราพบถ้อยคำเหล่านี้:

“เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์ ถึง ทิโมธี บุตรที่รักของข้าพเจ้า ขอพระคุณและพระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และ

พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ ด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวันกลางคืน ก็ได้ปรารถนาเป็นอันมากที่จะเห็นท่าน ระลึกถึงน้ำตาของท่านเพื่อข้าพเจ้าจะได้เต็มไปด้วยความยินดี ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแท้นั้นซึ่งมีอยู่ในท่าน และซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิสยาห์ของท่าน และซึ่งได้มีอยู่ในยูนิสมาธาของท่าน และซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านด้วย เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสะกิดใจท่านให้ใช้ของประทานของพระเจ้าที่มีอยู่ในท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้นให้รุ่งเรืองขึ้น” (2 ทธ. 1:1-6)

ดังนั้นเปาโลจึงเลือกทิโมธีให้ไปกับตนในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองของตน “จึงให้เข้าสู่สุหนัตเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ” คนจำนวนมาก-แม้แต่เหล่าผู้รู้-ได้ถามว่า “ทำไมเปาโลจึงทำเช่นนั้น?” อัครทูตเปาโลปกป้องพระคุณของพระเจ้าเหมือนกับที่น้อยคนจริงๆได้ปกป้องพระคุณอันบริสุทธิ์ แต่เปาโลเป็นยิวคนหนึ่งและเขาก็ประกาศอย่างเน้นหนักว่าคำอธิษฐานของเขาและความปรารถนาแห่งหัวใจของเขามีต่อชนชาติอิสราเอลคือที่พวกเขาจะรับความรอด (รม. 10:1) เขาได้รับสารภาพด้วยว่ามี “ความหนักใจยิ่งนักและความเสียใจอยู่เสมอ” ในใจของเขาเพราะญาติพี่น้องของเขาตามฝ่ายเนื้อหนังไม่รับความรอด เขารักพวกยิวเหล่านั้นมากเหลือเกินจนเขายอมที่จะ “ถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์” หากการเสียสละเช่นนั้นจะนำพวกเขามาสู่ความรอดได้ (รม. 9:1-3) เขารู้ว่าคนเหล่านั้นมี “ความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามปัญญาไม่” (รม. 10:2)

ดังนั้น ในความหวังใจของเขามีต่อพวกยิว โดยกลัวว่าเขาจะขับไล่พวกเขาไปจากพระคุณของพระเจ้า เปาโลจึงขอให้ทิโมธีเข้าสู่สุหนัตเพราะว่าพวกยิวในเขตแดนนั้นรู้กันทุกคนว่าบิดาของทิโมธีเป็นคนต่างชาติ แต่ทิโมธีเองถูกถือว่าเป็นยิว เพราะว่ามีมารดาของเขาเป็นคนยิว ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเปาโลเชื่อว่าเขากำลังทำสิ่งที่ถูกต้องเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกต่อต้านและการตำหนิจากพวกยิวในพื้นที่นั้น คำถามเรื่องการเข้าสู่สุหนัตว่ามีผลผูกมัดหรือไม่นั้นถูกตกลงกันได้แล้วในการประชุมใหญ่ของคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม (ตามที่ถูกอภิปรายในบทที่แล้ว) แต่การละเลยมันในเหตุการณ์ตอนนี้ก็คงจะเชิญชวนการโต้แย้งและการต่อต้านแบบขมขื่นจากพวกยิวเหล่านั้น แม้กระทั่งจากผู้เชื่อยิวบางคนเหล่านั้น และมันคงจะขัดขวางเหตุแห่งข่าวประเสริฐในพื้นที่แถบนั้นอย่างมหาศาล เราต้องจำไว้ว่าการตัดสินใจของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวข้องกับภารกิจกับคนต่างชาติเท่านั้นที่ไม่ต้องเข้าสู่สุหนัต มันเป็นคนละเรื่องกันเลยในช่วงต้นของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่สำหรับยิวคนหนึ่งที่จะยินยอมที่จะนมัสการร่วมกับคนต่างชาติคนหนึ่งที่ยังไม่เข้าสู่สุหนัตและที่จะทนต่อการไม่ถือพิธีนี้โดยคนหนึ่งที่ถูกนับว่าเป็นยิว

ผมไม่ได้กำลังพยายามที่จะแก้ต่างให้สิ่งที่เปาโลกระทำ ผมแค่กำลังกล่าวว่าสิ่งใดก็ตามที่เขาได้กระทำก็ถูกกระทำด้วยใจวินิจฉัยผิดชอบที่ไม่ถูกขัดขวางและใจที่จริงใจ เขาให้การต่อหน้าเพลิกัสว่า “ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประพฤติตามใจวินิจฉัยผิดชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์” (กิจการ 24:16) ก่อนเขากลับใจเชื่อ เปาโลพร้อมที่จะถวายชีวิตของตนเพื่อศาสนาของบรรพบุรุษของเขา และเมื่อเขาได้พบกับพระเยซูบน

ถนนเมืองดามัสกัสและได้บังเกิดใหม่ เขาก็ร้องร่นเพื่อพระเจ้าพอๆกัน โดยตั้งใจแน่วแน่ที่จะไม่ทำสิ่งใดที่อาจขับไล่แม้สักคนเดียวไปจากพระเยซูคริสต์เจ้า ใน 1 โครินธ์ 9:19-22 เขาเป็นพยานรับรองว่า:

“เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยินยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์) ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง!”

การที่เปาโลให้ทิโมธีเข้าสู่หนั้นเป็นการกระทำเพื่อความสะดวกเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ และมันสอดคล้องกับหลักการของเขาในเรื่องความประพฤติของคริสเตียนที่เขาประกาศแล้วด้วย ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ ผมเชื่อว่าเราควรใช้เวลาและพื้นที่ตรงนี้เพื่อที่จะอ่านข้อความที่ได้รับการแปลที่เปาโลเขียนเกี่ยวกับ “บัญญัติแห่งความรักในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆที่น่าสงสัย” ตามที่บันทึกไว้ในโรมบทที่ 14:

“ส่วนคนที่ยังอ่อนในความเชื่อนั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่อีกคนหนึ่งที่ยังอ่อนในความเชื่ออยู่ก็กินแต่ผักเท่านั้น อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจมก็สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้เขาได้ดีได้

“คนหนึ่งถือว่ามีวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่ามีวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไม่ถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาขอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่ไม่ได้กินก็ได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และก็ยังขอบพระคุณพระเจ้า

“เพราะในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เราก็เป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นมาและทรงพระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น

“แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด หัวเข้าทุกหัวเขาจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และสิ้นทุกสิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า”’ ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า ดังนั้นเราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสิ้นใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้อื่นผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง

“ข้าพเจ้ารู้และปลงใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็มลทินสำหรับคนนั้น แต่ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ดำเนินตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้น พินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย

“ฉะนั้นอย่าให้การดีของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้ เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช้การกิน และการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญูณบริสุทธิ์ ผู้ที่ปรนนิบัติพระ คริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นที่ยอมรับพระเจ้า และเป็นที่ยอมรับของมนุษย์ด้วย เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งกระทำในสิ่ง ซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน อย่าทำลายงาน ของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่น หลงผิด ก็มีความผิดด้วย เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใดๆที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุด หรือสะดุดใจหรือทำให้อ่อนกำลัง ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติ เตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็เป็สุข แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากินก็จะถูกลงพระอาชญา เพราะ เขามีได้กินด้วยความเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (รม. 14:1-23)

ข้อ 4: “เมื่อท่านเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่างๆก็ได้ส่งหนังสือข้อตกลงของอัครทูต และผู้ปกครอง ในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้รักษาไว้”

“เมืองต่างๆ” ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้คือ เมืองต่างๆของประเทศซีเรีย แคว้นซีลีเซีย และพื้นที่อื่นๆที่เปาโล และบารนาบัสได้ประกาศข่าวประเสริฐและคริสตจักรทั้งหลายได้ถูกก่อตั้งขึ้น เปาโล สilas ทิโมธี และคนอื่นๆ ในคณะของพวกเขาไปทั่วเมืองใหญ่เหล่านั้น โดยไปเยี่ยมคริสตจักรหลายแห่งและส่งมอบ “หนังสือข้อตกลง”- จดหมายเหล่านั้นที่ได้ถูกเขียนที่การประชุมใหญ่นั้นที่เพิ่งจัดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม หนังสือข้อตกลงเหล่านี้ถูก อภิปรายอย่างเต็มที่แล้วในบทที่ 15 ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติในทางพิธีการเหล่านั้นของโมเสสและความ สัมพันธ์ของบัญญัติเหล่านั้นที่มีต่อความรอดโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู

“หนังสือข้อตกลง” ปกติแล้วหมายถึงกฎหมายหนึ่งหรือพระราชกฤษฎีกาหนึ่งของฝ่ายนิติบัญญัติหรือ กษัตริย์องค์หนึ่ง อย่างไรก็ตามในกรณีของคริสตจักรมันไม่ใช่กฎหมายหนึ่ง มันเป็นเพียงการตัดสินใจหนึ่งที่ ตกลงกันได้โดยเหล่าสมาชิกของที่ประชุมใหญ่นั้นในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อกรณีที่อยู่อภิปรายกันนั้นถูกส่งให้แก่พวกผู้ ปกครอง พวกอัครทูต และผู้เชื่อคนอื่นๆในที่ประชุม นั้น ปัญหาถูกพิจารณาอย่างถ่วงถ้ ภายใต้การทรงนำ ของพระวิญญูณบริสุทธิ์ พวกเขาตกลงกันได้ และผลลัพธ์ของข้อตกลงนั้นก็ถูกเขียนลงในจดหมายฉบับหนึ่ง ซึ่งสำเนาหนึ่งชุดของจดหมายนั้นถูกนำส่งโดยผู้นำสารที่ถูกเลือกสรรไปยังคริสตจักรทุกแห่งเหล่านั้นที่มีผู้เชื่อทั้ง หลายที่เป็นคนต่างชาติ

พวกเขานำส่งข้อตกลงเหล่านี้ “เพื่อให้รักษาไว้”-นั่นคือ ถึงแม้ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า “ข้อตกลงเหล่านี้” ไม่ได้บังคับพวกคริสเตียนต่างชาติให้อธิรักษาพระราชบัญญัติของยิว พวกมันก็ต้องถูกถือรักษาไว้ด้วยดี ข้อตกลง เหล่านี้ต้องถูกถือปฏิบัติเพื่อประโยชน์สุขของทุกคน เพื่อที่ผู้เชื่อยิวทั้งหลายจะได้ไม่รู้สึกสะดุด มันถูกกล่าวไว้

อย่างชัดเจนว่าการงดเว้นจากเนื้อสัตว์และสิ่งอื่นๆที่น่ากังวลไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับความรอด แต่ว่าการถือปฏิบัติเช่นนั้นมิใช่เพื่อประโยชน์สุขแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันท่ามกลางพวกพี่น้อง เพื่อที่พวกเขาจะสามารถร่วมสามัคคีธรรมกันได้เหมือนอย่างที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้ลูกๆของพระองค์ร่วมสามัคคีธรรมด้วยกันในคริสตจักรของพระองค์

ข้อ 5: “*คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และจำนวนคนได้ทวีขึ้นทุกๆวัน*”

เราคิดถึงคำว่า “*ทำให้มั่นคง*” (establish) ว่าหมายถึงการทำให้หนักแน่น มั่นคง หรือมีเสถียรภาพ กล่าวอีกนัยหนึ่ง การวางรากอยู่บนพื้นฐานที่มั่นคงถาวร นี้สามารถนำมาใช้กับคริสตจักรเหล่านั้นในที่นี้ได้เช่นกัน เมื่อเปาโลและเหล่าผู้ร่วมเดินทางของเขาไปเยี่ยมคริสตจักรเหล่านั้นอีกครั้ง พวกเขาไม่เพียงแจกจดหมายจากที่ประชุมใหญ่นั้นในกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น แต่ให้ความช่วยเหลือเป็นการส่วนตัวตามที่จำเป็นด้วย สั่งสอน พระวจนะ หนุนใจและเสริมกำลังผู้เชื่อเหล่านั้นในที่ประชุมทั้งหลายนั้น เหมือนกับที่เด็กคนหนึ่งเติบโตและมีพัฒนาการเพราะได้รับอาหารและการดูแลอันเหมาะสม ลูกที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าก็เติบโตและมีพัฒนาการในอุปนิสัยแบบคริสเตียนเช่นกันเมื่อเขาได้รับพระทานพระวจนะและดำเนินทุกวันในความสว่างที่เพิ่มขึ้นซึ่งถูกฉายแสงบนวิถีทางของเขาโดยการศึกษาคัมภีร์ของเขาและความรู้เกี่ยวกับทางและพระประสงค์ของพระเจ้า

ดังนั้นเมื่อมิชชันนารีเหล่านี้เดินทางจากคริสตจักรหนึ่งไปยังอีกคริสตจักรหนึ่ง คริสตจักรเหล่านั้นก็เติบโตขึ้นและผู้เชื่อเหล่านั้น “*ทวีจำนวนขึ้นทุกๆวัน*” นั่นคือวิธีการของพระเจ้า วันนี้เราเห็นนิยายใหญ่ๆใช้วิธีการไปเยี่ยมเยียน ผลักดัน “การสร้างจำนวนสมาชิก” และใช้วิธีล่อลวงใดก็ตามที่พวกเขาจะออกแบบได้เพื่อที่จะหาสมาชิกเพิ่มขึ้นเข้าสู่สปีดของตัวและเพิ่มสถิติการเข้าร่วมประชุม แต่คุณจะได้สังเกตเห็นในกิจการ 2:47 ว่า “*องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกๆวัน*”

แน่นอนว่าการไปเยี่ยมเยียนตามบ้านไม่ใช่เรื่องผิดอะไร คริสเตียนทั้งหลายควรสนใจในการชนะวิญญาณ และในความสนใจเรื่องการชนะวิญญาณ เราควรใช้เวลาในการออกเยี่ยม การพบปะผู้คนใหม่ๆ การเชิญชวนพวกเขาให้มาร่วมประชุมนมัสการ แม้กระทั่งการรับพวกเขาขึ้นรถของเราเองหากจำเป็น แต่ไม่มีสักข้อเดียวที่ถูกเพิ่มเข้ากับบันทึกในสวรรค์นอกจากชื่อของคนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า ถูกล้างชำระในพระโลหิต ได้รับการบังเกิดใหม่ผ่านทางความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซู! เมื่อนั้นและต้องเมื่อนั้นเท่านั้น พระเจ้าจึงทรงเพิ่มพวกเขาเข้ากับคริสตจักรของพระองค์

มันปรากฏชัดแจ้งว่าอัครทูตเปาโลไม่ได้พึงพอใจกับการแค่พาผู้คนเข้าสู่ความรู้เกี่ยวกับความรอดและจากนั้นก็ปล่อยให้พวกเขาทำตัวกลมกลืนตามที่พวกเขาทำได้ในโลกที่เต็มไปด้วยการทดลองและภัยอันตรายต่างๆสำหรับทารกเหล่านั้นในพระคริสต์ เปาโลเชื่อว่าลูกทุกคนของพระเจ้าควรรู้จักสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตน และว่าเขาควรได้รับการสั่งสอนในทางเหล่านั้นแห่งความชอบธรรมเพื่อที่เขาจะมีชีวิตอยู่ พุดคุย และคิดเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า

เขาอ้อนวอนผู้เชื่อชาวโรมันเหล่านั้นให้ถวายเป็น “เครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับพระเจ้า” ซึ่งเป็น *การปรนนิบัติอันสมควร*ของท่านทั้งหลาย” (รม. 12:1) เขาอ้อนวอน

คริสเตียนชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นว่า “อย่าเมาเหล้าอู่น... แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” (อฟ. 5:18) ใน โรม 6:12,13 เขาขอร้องว่า “เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหา ของกายนั้น อย่ายกอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแต่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่ พระเจ้า!”

ไม่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้การเปาโลที่ใดก็ตามเพื่อก่อตั้งคริสตจักรแห่งหนึ่ง ผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสต จักรแห่งนั้นก็เป็ลลูกๆของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าและเขาก็รักพวกเขา เขาห่วงใยเกี่ยวกับสวัสดิภาพฝ่าย วิญญาณของพวกเขา เขาอธิษฐานเผื่อพวกเขาโดยไม่หยุดหย่อน และเมื่อมีทุกโอกาสที่เป็นไปได้ เขาก็กลับไป เยี่ยมพวกเขาและหนุนใจพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะมั่นคงเข้มแข็งและถูกเสริมสร้างขึ้นในความเชื่อนั้น

นิมิตเรื่องชาวมาซิโดเนียผู้ั้น

ข้อ 6: “ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแคว้นแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าว พระวจนะในแคว้นเอเชีย”

เปาโลและสิลาสเดินทาง “ไปทั่วแคว้นแคว้นฟรีเจีย” ณ เวลานี้เป็นแคว้นของโรมที่ใหญ่โตที่สุดใน เอเชียไมเนอร์ มันถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน-แคว้นฟรีเจียของเอเชียและแคว้นฟรีเจียของกาลาเทีย-แต่เส้นแบ่ง ระหว่างพวกมันไม่เคยถูกลากอย่างเคร่งครัด เราทราบจากกิจการ 2:10 ว่าพวกยิวจากแคว้นฟรีเจียอยู่ที่นั่นใน วันเพ็นเทคอสต์ วันนีประชากรที่นั่นประกอบด้วยชาวเดิร์ก ชาวกรีก ชาวอาร์มีเนีย พวกยิว และเผ่าอื่นๆที่มี ขนาดเล็กกว่าซึ่งบรรพบุรุษของพวกเขาไม่ซัดเงินและมีธรรมเนียมปฏิบัติที่เฉพาะตัว การเลี้ยงแกะและแพะ เป็นอุตสาหกรรมหลัก เปาโลและสิลาสไปทั่วแคว้นที่มีขนาดใหญ่และเต็มไปด้วยภูเขานี้ และเข้าไปใน “แคว้น กาลาเทีย” ซึ่งเป็นแคว้นหนึ่งที่อยู่ทางทิศตะวันออกของแคว้นฟรีเจียพอดี

พื้นที่แห่งนี้แต่ก่อนนั้นถูกพิชิตโดยพวกกอล พวกเขาตั้งรกรากอยู่ที่นั่นและตั้งชื่อมันตามชื่อของพวกเขา แคว้นกาลาเทียตามที่เปาโลรู้จักมันเป็นแคว้นหนึ่งของโรม แต่มียิวจำนวนมากในพื้นที่แห่งนี้และเพราะ เหตุนี้เองมันจึงเป็นเรื่องง่ายมากๆที่จะเกิดข้อพิพาทขึ้นที่นั่นระหว่างเหล่าผู้เชื่อยิวกับผู้เชื่อต่างชาติ ดังที่ปรากฏ ในจดหมายของเปาโลที่ส่งถึงคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้น

อย่างไรก็ตาม เปาโลและสิลาสถูก “พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะในแคว้นเอเชีย” ดั่ง นั้นเราจึงเห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามเช่นเดียวกับทรงนำ ลูกาไม่อธิบายนว่าพระวิญญาณทรงนำข่าวสาร นี้ที่ห้ามมิชชันนารีเหล่านี้ไม่ให้ประกาศข่าวประเสริฐในแคว้นเอเชียโดยวิธีใด ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าข่าวสารนี้ ถูกประทานให้โดยการเปิดเผย และผมเชื่อว่ามันถูกประทานให้เพราะมันเป็นเจตนาของพระเจ้าที่จะนำข่าว ประเสริฐเข้าไปในแคว้นเหล่านั้นของกรีซ ซึ่งไปไกลกว่าที่จะถูกกระทำหากเปาโลและสิลาสยังอยู่ต่อไปในแคว้น เอเชียไมเนอร์ พระเจ้าทรงสัพพัญญู พระองค์ทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น และพระองค์ทรงทราบแน่ชัดว่า จะวางแผนการเดินทางให้เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์อย่างไร

เขตแดนในที่นี้ที่ถูกเรียกว่า “เอเชีย” ตามที่เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บอก ถูกเรียกว่าไอโอเนีย มันคือแคว้น เอเชียที่เป็นเขตปกครองของผู้ว่าราชการ และเมืองเอเฟซัสคือเมืองหลวงของมัน ในแคว้นนี้มีเมืองใหญ่ต่างๆ

เช่น เมืองสมอร์นา เมืองธียาธิรา เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองใหญ่อื่นๆซึ่งคริสตจักรทั้งเจ็ดของหนังสือวิวรณ์ บทที่ 1 ถึง 3 ได้ถูกก่อตั้งขึ้น ชาวประเสริฐถูกประกาศในเวลาต่อมาอย่างประสบความสำเร็จมหาศาลใน เขตแดนเหล่านี้ทั้งสิ้น แต่ในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองของเปาโล สาขาที่สำคัญกว่าและที่กว้างใหญ่ กว่ามากได้ถูกเปิดให้แก่เขา เพราะว่าเมื่อพระวิญญาณทรงห้ามเปาโลและสิลาสไม่ให้ประกาศข่าวประเสริฐใน แคว้นเอเชีย ประตูดุโรปก็ถูกเปิดให้แก่ชาวประเสริฐเป็นครั้งแรก

ข้อ 7 และ 8: “เมื่อไปยังแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณไม่ทรงโปรดให้ไป แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส”

แคว้นมิเซียก็เป็นแคว้นหนึ่งของทวีปเอเชียไมเนอร์เช่นกัน โดยมีแคว้นโปรบอนติสอยู่ทางทิศเหนือ แคว้นบิธีเนียอยู่ทางทิศตะวันออก แคว้นลิเบียอยู่ทางทิศใต้ และทะเลเอเจียนอยู่ทางทิศตะวันตก เมื่อเปาโล และสิลาสไปถึงแคว้นมิเซีย “พวกเขาก็พยายาม (พากเพียร ปรารถนา หรือวางแผน) จะไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณไม่ทรงโปรดให้ไป”

อีกครั้งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามเปาโลและสิลาสไม่ให้ดำเนินตามความปรารถนาของพวกเขาเอง ผมแน่ใจว่าเปาโลมีเหตุผลอันดีที่อยากเข้าไปในแคว้นบิธีเนีย ผมแน่ใจว่าเขาารู้สึกว่ามีความต้องการที่นั่น-และมี ความต้องการที่นั่นจริงๆ แต่พระเจ้าจะทรงดูแลความต้องการนั้นในเวลาอันดีของพระองค์เองและตามแผนการ นิรันดร์ของพระองค์ ขณะเดียวกัน โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงสั่งเปาโลไม่ให้เข้าไปในแคว้นบิธี เนียเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ เปาโลยอมจำนนต่อพระวิญญาณ โดยรู้ว่าพระเยซูทรงช่วยเขาให้รอดแล้ว ทรง เรียกเขา และโดยการเปิดเผยได้ประทานข่าวสารนั้นแก่เขาซึ่งเขาจะต้องนำส่ง ด้วยเหตุนี้ ตามที่พระวิญญาณ ทรงนำพา เขาก็เดินทางต่อไป พวกเขาออกจากแคว้นมิเซียและ “ลงมายังเมืองโตรอัส”

เมืองโตรอัส คือชื่อหนึ่งที่มีความน่าสนใจทางประวัติศาสตร์ มันอาจหมายถึงเมืองๆนั้น หรือหมายถึง เขตแดนที่อยู่รอบเมืองนั้น เมืองโตรอัสตั้งอยู่บนชายฝั่งของทวีปเอเชียไมเนอร์ และตลอดแนวชายฝั่งนั้นการสู้รบทางประวัติศาสตร์ได้เกิดขึ้นหลายครั้ง-การสู้รบอันนองเลือดซึ่งถูกบันทึกไว้ในบันทึกลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ของประวัติศาสตร์ ในแคว้นนี้เองที่เมืองทรอยสมัยโบราณเคยตั้งอยู่ และแคว้นนี้มีชื่อเสียงโด่งดังในช่วงยุคต้น อันเรืองอำนาจของประวัติศาสตร์กรีซ ที่นี่เองที่เหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบันทึกในงานเขียนต่างๆของโฮเมอร์ถูก สันนิษฐานว่าเคยเกิดขึ้น เมืองโตรอัสถูกทำลายจนสิ้นซากไปนานแล้ว และมีแต่ซากปรักหักพัง ซึ่งบัดนี้ก็แทบ จะแยกแยะไม่ออก ที่เป็นพยานรับรองถึงขนาดอันใหญ่โต ความสำคัญ และความสง่างามซึ่งประวัติศาสตร์ ประกาศว่าเคยเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเมืองนี้ในสมัยโบราณ เมืองโตรอัสถูกกล่าวถึงหลายครั้งในภาคพันธ สัญญาใหม่ และในกิจการ 20:6 เราจะพบว่าเปาโลเทศนาที่นั่น ในเมืองนั้นเช่นกันที่เขาทำให้ยูทีกัสเป็นขึ้นจาก ตาย

ข้อ 9: “ในเวลากลางคืนเปาโลได้นิมิตเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า “ขอโปรดมา ช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด”

“ในเวลากลางคืนเปาโลได้นิมิต” เมื่อพระเจ้าทรงปิดประตูหนึ่งแก่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ก็ ทรงเปิดอีกประตูหนึ่งเสมอ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามเปาโลและสิลาสไม่ให้ประกาศพระวจนะในแคว้น

เอเชีย และเมื่อเชื้อฟ่งต่อการทรงนำของพระวิญญาณ พวกเขาจึงเดินทางไปยังเมืองโตรัส ที่นั่นในนิมิตหนึ่ง พระเจ้าทรงให้คำสั่งเพิ่มเติม นี่ไม่ใช่เรื่องผิดปกติ พระเจ้าตรัสแก่เหล่าภาชนะที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ใน ลักษณะเช่นนั้นบ่อยๆ เหล่าศาสตาศาพยากรณ์ในสมัยพันธสัญญาเดิม-อิสยาห์ เอเสเคียล ดาเนียล-แม้แต่อับราฮัม ผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อ ก็ได้รับข่าวสารต่างๆจากพระเจ้าในนิมิตทั้งหลาย ในกิจการ 10:3 โครเนลีสถูกสั่งใน นิมิตหนึ่งให้ใช้คนไปตามเปโตรมา ในเวลาเดียวกันเปโตรที่กำลังถูกสั่งในนิมิตหนึ่งให้ตอบรับการเรียกนั้นจาก โครเนลีส (กิจการ 10:3-16) ในนิมิตหนึ่งพระเจ้าทรงมอบหมายภารกิจให้อานาเนียไปเยี่ยมเขาโลแห่งทาร์ซัส หลังจากที่เขาโลได้พบกับพระเยซูบนถนนไปเมืองดามัสกัส (กิจการ 9:10) ในกัณฑ์ดารวิถี 12:6 องค์พระผู้เป็น เจ้าพระเจ้าทรงประกาศว่า “ถ้าจะมีผู้พยากรณ์ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย เราพระเยโฮวาห์จะสำแดงตัวแก่ผู้ นั้น เป็นนิมิต เราจะพูดกับเขาทางฝัน”

“ผู้ช่วยชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยื่น” แคว้นมาซิโดเนียเป็นพื้นที่ที่ขยายออกของกรีซ โดยมีแคว้นเธซ เป็นพรมแดนอยู่ทางทิศเหนือ มีแคว้นเธซซาลิอยู่ทางทิศใต้ แคว้นเอพิรัสอยู่ทางทิศตะวันตก และทะเลอีเจียน อยู่ทางทิศตะวันออก สูดหายใจแล้วมันได้กลายเป็นแคว้นหนึ่งของโรม และงานเขียนต่างๆของภาคพันธสัญญา ใหม่กล่าวถึงแคว้นนี้เมื่อกล่าวถึงแคว้นมาซิโดเนีย มีผู้เสนอแนะว่าผู้ที่อยู่อาศัยในพื้นที่นั้นเป็นลูกหลานของคิทธิ ม บุตรของยาวาน (ปฐมก. 10:4) อย่างไรก็ตาม ประวัติศาสตร์อันยาวนานและผันแปรของแคว้นมาซิโดเนียจะ บ่งบอกว่าในเวลาต่อมามันถูกอาศัยอยู่โดยผู้คนจากหลากหลายเชื้อชาติซึ่งในท่ามกลางคนเหล่านั้นคือ พวก เดิร์ก พวกอัลแบเนียน พวกกรีก พวกบัลแกเรียน และพวกยิว อาณาจักรนั้นได้ขึ้นสู่อำนาจใหญ่ยิ่งภายใต้รัช กาลของฟิลิปที่ 2 และบุตรชายของเขา อเล็กซานเดอร์มหาราช และในบันทึกของภาคพันธสัญญาใหม่มันเป็น เขตแดนแรกในยุโรปที่ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าถูกประกาศ

ในนิมิตของเปาโลชายผู้นี้จากแคว้นมาซิโดเนีย “อันนอวนว่า *“ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้น มาซิโดเนียเถิด”* ในที่นี้เราได้เห็นอัครทูตอย่างใกล้ชิดอีกครั้ง เขาไม่ได้ตั้งใจที่จะเดินทางไปยุโรป ณ เวลานั้น เขาไม่ได้ออกจากเมืองอันโทโกในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองของเขาโดยมีความคิดที่จะประกาศข่าว ประเสริฐในยุโรป แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีพื้นที่งานมิชชันนั้นอยู่ในพระคำริ และเปาโลก็เชื้อฟ่งต่อพระ วิญญาณอยู่เสมอ ผมไม่สงสัยเลยว่าเขาอยากรู้ว่าทำไมเขาถึงถูกห้ามไม่ให้ประกาศในแคว้นเอเชีย แน่แน่นอนว่ามิ ความจำเป็นในการประกาศข่าวประเสริฐที่นั่นและใจของเปาโลเอื้อมออกไปถึงทุ่งนาอันอุดมสมบูรณ์เหล่านั้น แต่ทั้งๆที่เขาน่าจะมีความคิดที่สับสนงุนงง ความเชื่อฟ่งของเขาต่อพระวิญญาณก็ผลักดันเขาให้ไปทางเมืองโตรัส และการทรงนำที่ไม่มีทางผิดพลาดได้ของพระเจ้าในนิมิตนั้นก็นำเขาไปสู่แคว้นมาซิโดเนีย

ในการกลับใจเชื่อของเขาจากศาสนายูดายมายังความเชื่อแบบคริสเตียน เปาโลไม่ได้มีการยอมจำนน แบบครึ่งๆกลางๆ เขาถวายตัวอย่างเต็มที่ต่อการรับใช้พระเจ้า เป็นทาสคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ เขาเป็น พยานรับรองว่า *“ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ”*-ไม่ใช่รายการหนึ่ง ไม่ใช่พิธีการหนึ่ง แต่เป็นบุคคลผู้ หนึ่ง- *“และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น”* (2 ทธ. 1:12) เปาโลมีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวผู้หนึ่งที่เขาเป็นทาสของพระองค์ เขาไม่ใช่เจ้าของตัวเองอีกต่อไป เขาถูกตรึงกางเขนจากชีวิตเก่าแล้วและจากทุกสิ่งๆที่เชื่อมโยงกับมัน และชีวิตที่เขาได้อยู่ก็ไม่ถูกดำเนินโดยการ

มองเห็นหรือโดยกำลัง แต่โดยความเชื่อ (กท. 2:20) เขามีความรู้สึกอันลึกซึ้งเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อพระองค์ผู้ซึ่งเขาถูกตรึงกางเขนกับพระองค์และที่เขามีชีวิตอยู่ในพระองค์

คำพยานส่วนตัวของเปาโลเป็นแง่บวกเสมอ ไม่เคยแง่ลบเลย:

“ข้าพเจ้าปรนนิบัติ”- “เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัตินั้นได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า” (กิจการ 27:23)

“ข้าพเจ้าทำได้”- “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4:13)

“ข้าพเจ้าทำ”- “ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือสิ่งที่มีผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์” (ฟป. 3:13,14)

“ข้าพเจ้าระงับ”- “ข้าพเจ้าระงับความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้” (1 คร. 9:27)

“ข้าพเจ้าเป็น”- “ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปาด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐ...” (รม. 1:14,15) “บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว” (2 ทธ. 4:6)

“ข้าพเจ้าได้ต่อสู้”- “ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง...”

“ข้าพเจ้าได้เสร็จสิ้น”- “ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด...”

“ข้าพเจ้าได้รับการ”- “ข้าพเจ้าได้รับการความเชื่อนั้นไว้แล้ว” (2 ทธ. 4:7)

และในที่สุด พร้อมกับ “ฮัลเลลูยา!” เขากล่าวได้ว่า: “ตั้งแต่นี้ไป มงกุฎแห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีให้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่รักษาเสด็จมาของพระองค์” (2 ทธ. 4:8)

ที่ว่าพระวิญญูณบรสิฐ์ทรงนำเปาโลอย่างสมบูรณ์แบบนั้นก็ถูกพิสูจน์และถูกสำแดงให้เห็นแล้วโดยบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นที่เกิดขึ้นในเมืองฟิลิปปี เมืองเธสะโลนิกา เมืองเบโรอา เมืองเอเธนส์ เมืองโครินธ์ เมืองเอเฟซัส-ที่ใดก็ตามที่ข่าวประเสริฐถูกประกาศในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบนี้ คริสตจักรหลายแห่งได้ถูกก่อตั้ง และมีเพียงนิรันดร์กาลเท่านั้นที่จะเปิดเผยว่าดวงวิญญูณก็ร้อยหรือก็พันดวงได้รับความรอด ถ้าเปาโลได้รับอนุญาตให้ประกาศในแคว้นเอเชีย เขาก็อาจอยู่ต่อที่นั่น หรือถ้าเขาไปถึงทวีปยุโรป เขาก็อาจทำเช่นนั้นในเวลาที่ไม่เหมาะสมก็ได้ หากเป็นเช่นนั้นจะเกิดอะไรขึ้นกับนายคุกชาวฟิลิปปีคนนั้น นางลิเดีย และคนอื่นๆในท่ามกลางคนต่างประเทศเหล่านั้นในเมืองที่นับถือรูปเคารพอย่างเมืองเอเฟซัสและเมืองที่ชั่วร้ายอย่างเมืองโครินธ์เล่า? พระเจ้าในความทรงสัพพัญญูของพระองค์ทรงเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พระวิญญูณบรสิฐ์ทรงนำในทุกการกระทำ เปาโลเชื่อฟังในทุกสิ่งที่เขาได้กระทำ และดังนั้นพระประสงค์ของพระเจ้าจึงถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติพระองค์และเพื่อให้เกิดผลดีแก่มนุษยชาติ

พระวิญญูณบรสิฐ์ยังทรงนำนักเทศน์ทั้งหลายของพระเจ้าวันนี้้อยู่เหมือนเดิม-ไม่ใช่ผ่านทางนิมิตต่างๆที่เป็นเปลวเพลิงเสมอไป ไม่ใช่ในถ้อยคำที่ถูกพูดออกมาเสมอไปเพื่อที่มนุษยชาติจะได้ยินและเข้าใจ แต่

โดยสภาพการณ์แวดล้อมต่างๆและเหตุการณ์ประจำวันทั้งหลาย-*สิ่งธรรมดาสามัญทั้งหลาย* บางครั้งก็ยากลำบาก บางครั้งก็มีดีและน่าผิดหวัง แต่โดยการวางแผนอันสมบูรณ์แบบของพระองค์เสมอ เราอาจไม่เข้าใจเสมอไป เราอาจยืนงุนงงอยู่ชั่วครู่ แต่ถ้าเราเชื่อฟังต่อการทรงนำของพระองค์ ในไม่ช้าเราก็ค้นพบความจริงของโรม 8:28 และตระหนักว่าทุกสิ่งทำงานร่วมกันจริงๆเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้าและได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์!

ถ้าเรายอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อการรับใช้พระเจ้าตามพระประสงค์ของพระองค์ ถ้าเรามีใจที่รับฟังเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนอย่างอัครทูตเปาโล ความยุ่งยากต่างๆก็จะกลายเป็นโอกาสทั้งหลายที่แน่นอนแห่งความเชื่อและการรับใช้ ให้เราทั้งหลายพักพิงในองค์พระผู้เป็นเจ้าในช่วงเวลาต่างๆแห่งความมืด โดยไว้วางใจจนกว่าความสว่างนั้นสอดส่องเข้ามา-เพราะว่ามันจะสอดส่องเข้ามาอย่างแน่นอน! เส้นทางที่สั้นที่สุดของพระเจ้าสู่ “เมื่อโตรัส” อาจขัดแย้งโดยตรงกับแผนการต่างๆของเราเอง แต่การไปเส้นทางของพระเจ้ากับพระองค์ก็ดีกว่าที่อื่นใดบนแผ่นดินโลกอันปราศจากพระองค์

ข้อ 10: “*ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น*”

“*ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว*”-ซึ่งบ่งบอกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสแก่เปาโลเพียงผู้เดียว คนอื่นในคณะของเขาไม่ได้เห็นนิมิตนั้น- “*เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย*” ไม่มีกรยกข้ออ้างต่างๆตราบนี้ ไม่มีการถามคำถามใดๆ ไม่มีการให้เวลาเพื่อลังเลใจ แน่ใจว่าป่านนี้เปาโลทราบแล้วว่าการยากลำบาก ความทุกข์ลำบาก ภัยอันตราย และความทุกข์ยากต่างๆรอคอยเขาอยู่ในดินแดนคนต่างชาติที่เขาถูกเรียกให้ไปนั้น ผู้คนเหล่านั้นที่นั่นไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า พวกเขาไม่เคยได้ยินข่าวสารแห่งความรอดโดยพระคุณ แต่เปาโลดูออกกว่านี่เป็นการเชิญชวนของพระวิญญาณ เขารู้ว่าเสียงเรียกของชาวมาซิโดเนียคนนั้นได้มาจากพระเจ้า และเขาเต็มใจไปที่ๆพระเจ้าทรงนำ ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่นำความทุกข์ยาก การยากลำบาก ภัยอันตราย และการข่มเหงที่อาจเกิดขึ้นเหล่านั้นมาพิจารณา ในทันทีเขาพาคนกลุ่มเล็กนั้นของเขาไปและเริ่มออกเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

เราสังเกตเห็นสิ่งอื่นอีกที่มีความสำคัญในพระคำข้อนี้: ลูกาเปลี่ยนจากคำสรรพนามบุรุษที่สามมาเป็นบุรุษที่หนึ่งในการเล่าเรื่อง จาก “*ท่าน*” (ซึ่งหมายถึงเปาโล) บัดนี้เขากล่าวว่า “*เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย*” ซึ่งบ่งบอกว่าบัดนี้เขาอยู่ในคณะของเปาโลแล้ว อาจเป็นไปได้ว่าเขาเข้ามาเข้าร่วมกับมิชชันนารีเหล่านั้นประมาณเวลานี้ เนื่องจากนี่เป็นครั้งแรกที่เขากล่าวถึงตัวเองว่าเป็นหนึ่งในเพื่อนร่วมเดินทางเหล่านั้นของเปาโล ในกาลาเทีย 4:13 เปาโลพูดถึง “*ความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง*” และเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าพระเจ้าได้ประทานแพทย์ส่วนตัวคนหนึ่งให้แก่เขาเพื่อเดินทางร่วมกับเขา พระเจ้าช่างแสนดีจริงๆ!

เราทราบจากพระคัมภีร์ว่าลูกาอยู่กับเปาโลในการเดินทางแบบมิชชันนารีส่วนใหญ่ของเขา และในโคโลสี 4:14 เปาโลพูดถึงเขาว่าเป็น “*ลูกาแพทย์ที่รัก*” จากนั้นในข้อความอ้อลาของเขาที่เขียนหาทิโมธี บุตรของเขาในการรับใช้นั้น เปาโลก็เขียนว่า “*ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า*”

ในส่วนท้ายของข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ เราหมายเหตุความไว้วางใจอันเต็มเปี่ยมของเปาโลในการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์- “ด้วยเห็นแก่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐ” ในแคว้นมาซิโดเนีย อีกครั้งที่เราเห็นคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง- “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเรา” เราต้องไม่พลาดข้อเท็จจริงที่ว่าชายทุกคนในคณะมิชชันนารีนี้ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า อัครทูตเปาโลได้กลายเป็นผู้นำและชายที่โดดเด่นในคนกลุ่มนั้นแล้ว แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์คงจะไม่นำอย่างที่เราองค์ได้ทรงนำหากพวกเขาทุกคนไม่ถูกเรียกให้ทำงานนั้น เหมือนกับที่ผู้เชื่อทุกคนวันนี้ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า โอ ไม่ใช่ครับ-ไม่ใช่คริสเตียนทุกคนถูกเรียกให้ยืนบนธรรมาสัน หรือให้ไปทำงานของมิชชันนารีในต่างแดน หรือสอนชั้นเรียนพระคัมภีร์ หรือร้องเพลง หรือเล่นเครื่องดนตรี แต่ตั้งแต่คนๆหนึ่งได้รับความรอด คนๆนั้นก็ถูกเรียกให้รับใช้พระเจ้า! ไม่ว่าหน้าที่ในอาชีพการงานของคุณคืออะไรก็ตาม ไม่ว่าจะยิ่งใหญ่หรือเล็กน้อยสักเพียงใด หน้าที่เหล่านั้นก็ต้องถูกกระทำดุจถวายแด่พระเจ้า เปาโลประกาศอย่างเน้นย้ำว่าสิ่งใดก็ตามที่เราทำ-การกิน การดื่ม การดำเนินชีวิตประจำวัน-จะต้องถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า (1 คร. 10:31)

ลูคาไม่ใช่อัครทูตคนหนึ่ง และสืลาสกับทิโมธีก็ไม่ใช่อัครทูตเช่นกัน แต่ชายเหล่านี้ที่เดินทางไปกับอัครทูตเปาโล ไม่ว่าพวกเขาจะมีภูมิหลังแบบใดก็ตาม พวกเขาที่ถูกเรียกโดยพระเจ้าให้เข้าไปยังแคว้นมาซิโดเนีย พร้อมกับข่าวสารแห่งความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วและพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์เจ้า นั่นคือคำพยานของลูคาในที่นี้

ผมอยากรู้ว่า “ชาวมาซิโดเนีย” ก็คนกำลังร้องเรียกอยู่วันนี้-รอบตัวเรา ในสถานที่ต่างๆที่เราทำงาน อาศัยอยู่ ประตูดัดไปจากเรา พบเจอเราอยู่ทุกวันขณะที่เราทำกิจกรรมต่างๆประจำวัน-และเราไม่ได้ยินเสียงเรียกของพวกเขาเลยหรือ? บางทีเราอาจยุ่งเกินไปในการทำงานของเรา-หรือแม้แต่ยุ่งเกินไปในรายการของคริสตจักรของเรา-จนไม่ตระหนักถึงคนเหล่านั้นที่เราติดต่อสัมพันธ์ด้วยบ่อยๆซึ่งต้องการความช่วยเหลือของเรามากเกินไป ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้ายังเป็นข่าวสารเดียวแห่งความรอดอยู่เหมือนเดิม และจิตวิญญาณของชายและหญิงทั้งหลายวันนี้ก็ยังคงมีความสำคัญพอกๆกับในสมัยตอนที่อัครทูตเปาโลนำพระวจนะที่มีชีวิตไปประกาศแก่ชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านั้น

ข้อ 11: “เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองทรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะสาโมธรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนอาบุรี”

“เมื่อออกจากเมืองทรอัสแล้ว” กลุ่มมิชชันนารีนั้นไปยังเกาะสาโมธรัสเซีย ซึ่งเป็นเกาะหนึ่งในทะเลอีเจียนไม่ไกลนักจากแคว้นเธซซ เนื่องจากชาวเกาะนั้นมาจากเมืองสามอสและจากแคว้นเธซซ มันจึงถูกเรียกโดยการเอาทั้งสองชื่อนั้นมารวมกัน มันเป็นเกาะเล็กๆเกาะหนึ่ง ซึ่งมีเส้นรอบวงประมาณสี่สิบลีล์ และถูกถือว่าเป็นที่ลี้ภัยสำหรับพวกอาชญากรและพวกหลบหนีทางการ ดังนั้นมันจึงเป็นพุงนาคุดมที่จะหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งข่าวประเสริฐ

“...และรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนอาบุรี” นี่เป็นเมืองติดทะเลของแคว้นมาซิโดเนีย โดยตั้งอยู่ใกล้กับชายแดนของแคว้นเธซซและประมาณสิบลีล์จากเมืองฟิลิปปี ข้อเท็จจริงที่ว่ามันอยู่ในตำแหน่งหนึ่งบนคอคของแผ่นดิน

ระหว่างอ่าวสองอ่าวก็ทำให้มันเป็นที่เรือที่ยอดเยี่ยมสำหรับทั้งสองด้าน กล่าวกันว่าที่นี่เป็นที่ๆกองเรือของบรูตัสและแคสเซียสมาจอดเรือตอนที่มีการสู้รบของเมืองฟิลิปปีในปี 42 ก่อน ค.ศ.

ข้อ 12: “เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟิลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน”

จากเมืองเนอาบูรี เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาก็เดินทางไปยังเมืองฟิลิปปี “ซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย” ชื่อแต่ก่อนของเมืองนี้คือ *ดาร์อส* มันได้ถูกสร้างขึ้นใหม่และถูกทำให้งดงามโดยฟิลิปปีที่ 2 และถูกตั้งชื่อใหม่ว่าฟิลิปปีเพื่อเป็นเกียรติแก่เขา ในระหว่างสงครามกลางเมืองของพวกโรมัน การสู้รบที่โหดเหี้ยมหลายครั้งได้ต่อสู้กันที่นั่น เมืองฟิลิปปีขึ้นชื่อในฐานะเป็นสถานที่ที่มีการสู้รบแบบตัดสินชีชะตาระหว่างบรูตัสและแอนโธนี และที่นั่นเองที่บรูตัสได้ฆ่าตัวตาย

ลูกาบอกเราเช่นกันว่าเมืองฟิลิปปีเป็น “เมืองขึ้น” แคว้นนั้นทั้งแคว้นได้ถูกพิชิตแล้วโดยพวกโรมัน และจากนั้นมันถูกแบ่งออกเป็นสี่แคว้น การแปลของภาษาเดิมบ่งบอกว่าเมืองฟิลิปปีเป็นเมืองใหญ่หรือแคว้นหนึ่งซึ่งถูกครอบครองโดยพลเมืองชาวโรมัน มันมีตำแหน่งและยศศักดิ์ของเมืองขึ้นของโรม และเหรียญโรมันเก่าๆที่ยังมีอยู่วันนี้ก็ประกาศว่าเป็นข้อเท็จจริง

เมื่อเหล่าทหารของโรมยึดพื้นที่นั้นเป็นกรรมสิทธิ์ พวกเขาทำให้มันเป็นแบบจำลองขนาดเล็กของโรม การปกครองและนิสัยต่างๆในการดำเนินชีวิตเป็นแบบชาวโรมัน เพราะถูกปกครองโดยโรม เมืองขึ้นแบบนี้จึงมีการติดต่อสัมพันธ์แบบต่อเนื่องกับนครใหญ่นั้น เหล่าผู้พิพากษาของเมืองนั้นถูกแต่งตั้งโดยโรม ถูกส่งมาจากโรม และพวกเขาทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจและทำประโยชน์ให้แก่โรม

ดังนั้นที่เมืองฟิลิปปี เปาโลพบว่าตัวเองอยู่ใกล้มากขึ้นกับศูนย์กลางที่ยิ่งใหญ่นั้นของการปกครองของโลก เขาเป็นพลเมืองคนหนึ่งของโรมและเขามองไปที่เมืองหลวงนั้นด้วยความปรารถนาที่จะไปถึงกรุงนั้นและยึดมันมาให้พระเยซูโดยใช้พระแสงของพระวิญญาณ คือพระวาระของพระเจ้า เขาประกาศว่า “ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย!” (กิจการ 19:21) มันไม่ใช่ความปรารถนาของเขาที่จะเห็นกรุงโรมอย่างที่เรายากเห็นกรุงโรม กรุงโคโร นครปารีส หรือเมืองลอนดอนวันนี้ผ่านทางสายตาทองที่ของนักท่องเที่ยวนคนหนึ่ง เปาโลอยากเห็นนครใหญ่นั้นผ่านทางสายตาทองที่ของมิชชันนารีคนหนึ่งพร้อมกับความปรารถนาในดวงวิญญาณทั้งหลาย

เราควรหมายเหตุไว้ว่าในการเดินทางเหล่านั้นแบบมิชชันนารีของเปาโล เขาหลงหลักปักฐานอยู่ที่ศูนย์กลางต่างๆอันเป็นจุดยุทธศาสตร์ สถานที่ต่างๆที่ถนนหลายสายนำออกไปสู่หลายชุมชนที่อยู่ล้อมรอบเมืองต่างๆที่มีขนาดเล็กกว่า และสถานที่ต่างๆที่อยู่นอกเส้นทาง นั่นคือเหตุผลประการหนึ่งที่เขาอยากไปถึงกรุงโรม สโลแกนในสมัยนั้นคือ “ถนนทุกสายมุ่งสู่กรุงโรม” และจากกรุงโรมทางหลวงใหญ่ๆหลายสายมุ่งสู่ทั่วโลกที่คนรู้จักในสมัยนั้น เปาโลมีวิสัยทัศน์ของโลกที่หลงหาย และเขาปรารถนาที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ดวงวิญญาณมากที่สุดเท่าที่เขาจะประกาศได้ในเวลาที่ถูกจัดสรรให้เขาในแผนการนิรันดร์ของพระเจ้า

เมื่อเปาโลไปถึงในเมืองฟิลิปปี คริสตจักรได้ถูกก่อตั้งขึ้นแล้วในกรุงเยรูซาเล็มมาประมาณยี่สิบปี โลกของคนทั้งหลายที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ ซึ่งไม่มีความรู้เลยเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวต่างๆของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ขณะที่พระองค์ทรงกระทำกิจตามแผนการนิรันดร์ของพระองค์ พวกเขาแทบไม่รู้เลยว่าในตอนนั้นชายคน

หนึ่งได้ย้ายเข้ามาอยู่ในเมืองฟิลิปปีและเริ่มกระแสน้ำซึ่งในที่สุดจะก่อให้เกิดการล่มสลายของจักรวรรดิโรมที่ยิ่งใหญ่นั่น! เปาโลเข้าเมืองนั้นโดยปราศจากการต้อนรับเอ็กเกริกหรือการแจ้งข่าวล่วงหน้า และมันไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าเขาพักผ่อนสักสองสามชั่วโมงก่อนที่จะเริ่มการรณรงค์ประกาศข่าวประเสริฐของเขา โดยประกาศพระคุณของพระเจ้า ไซแล้วครับ การประกาศข่าวประเสริฐโดยเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาในพื้นที่ของเมืองฟิลิปปีคือการเริ่มต้นของการล่มสลายของโรม

“เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน” นั่นอาจหมายถึงสัปดาห์หนึ่ง เดือนหนึ่ง หรือนานกว่านั้น เราไม่มีทางที่จะแน่ใจได้ว่าเปาโลอยู่ในเมืองฟิลิปปีนานเท่าใด แต่ถ้าคุณจะอ่านสี่บทสั้นๆ นั้นของจดหมายฝากของเขาที่ส่งถึงคริสเตียนชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้น คุณก็จะเห็นว่าความรักของเขาที่มีต่อเหล่าผู้กลับใจเชื่อของเขาที่นั่นมีความแท้จริงขนาดไหนและมากมายขนาดไหน

ข้อ 13: “ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น”

ณ เวลานั้นมีพวกยิวที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วโลก แต่จากพระคำข้อนี้เราเห็นตำแหน่งอันน่าสงสารของพวกเขาในเมืองฟิลิปปี ไม่มีแม้แต่ยิวสักสิบคนที่มีความสำคัญที่นั่น เพราะว่าถ้ามียิวมากถึงสิบคน พวกเขาก็คงตั้งธรรมศาลาแห่งหนึ่งไปแล้ว เปาโลกลับเสลาสพบแต่ผู้หญิงกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่ง ณ สถานที่ๆ ถูกกำหนดให้เป็นสถานที่อธิษฐาน-ผู้หญิงทั้งหลายที่อุทิศตัวซึ่งยอมรับพระเจ้าและความสัมพันธ์ของพวกนางที่มีต่อพระองค์

ถึงกระนั้นในเมืองนั้นซึ่งเป็นศูนย์กลางของการนับถือรูปเคารพภายใต้การปกครองของโรม เปาโลก็เสาะหาและพบพื้นที่อันได้เปรียบสำหรับการสานต่องานรับใช้ของเขา: เขาทราบเกี่ยวกับชั้นเรียนพระคัมภีร์เล็กๆ ที่มาเจอกันนอกเมืองนั้น “ริมฝั่งแม่น้ำ” และเขาไปเข้าร่วมการประชุมของพวกนางในวันสะบาโต-เราไม่ถูกบอกว่าการตัดสินใจของเขาเองหรือว่าโดยคำเชิญจากหญิงเหล่านั้น

เราสังเกตเห็นว่า “มีที่สำหรับอธิษฐาน” ในสถานที่แห่งนี้โดยเฉพาะ มันไม่ได้เป็นแค่การประชุมอธิษฐานแบบครั้งคราว แต่เป็นสถานที่อธิษฐานปกติ มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาสำหรับพวกยิวที่จะกำหนดสถานที่อธิษฐานที่ชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในที่มีครอบครัวยิวหลายครอบครัวแต่ไม่มีจำนวนมากพอที่จะมีธรรมศาลาแห่งหนึ่ง สถานที่อธิษฐานที่แน่นอนนั้นมีความสำคัญมากในการนมัสการของพวกเขา-อันที่จริง มันจำเป็นสำหรับพวกเขาที่จะมีธรรมศาลาของพวกเขาหรืออะไรที่เทียบเท่าเพื่อที่จะนมัสการได้บ้าง ธรรมเนียมปฏิบัตินี้มีความสำคัญมากเหลือเกินจนแม้แต่เรือโดยสารทั้งหลายในปัจจุบันมีธรรมศาลาเล็กๆ เพื่อการใช้งานและความสะดวกของพวกยิวที่เดินทางไปบนเรือเดินสมุทรทั้งหลาย

ขอบคุณพระเจ้าที่ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ได้เป็นแบบนั้น! พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติพร้อมกับพิธีการและสิ่งปลูกสร้างทั้งหมดของมัน ผู้เชื่อทั้งหลายคือศิลาที่มีชีวิตซึ่งถูกสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่อาศัยของพระเจ้า และที่ใดที่สองหรือสามคนรวมตัวกันในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขาเพื่อเป็นเจ้าของและเพื่ออวยพร แต่ในช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นผู้เชื่อแท้จำนวนมากยังประชุมกันในธรรมศาลาทั้งหลายของพวกยิวอยู่ มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของเปาโลที่จะเข้าไปในธรรมศาลาเหล่านั้นในวันสะบาโต เหมือนกับที่ผู้เชื่อยิวคนอื่นๆ จำนวนมากได้กระทำ เพื่อที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ชนชาติอิสราเอล

ที่อัครทูตเปาโลเข้าร่วมการประชุมอธิษฐานนี้ซึ่งมีแต่พวกผู้หญิงอยู่ก็เป็นพยานรับรองถึงความแท้จริงของการกลับใจเชื่อของเขา เขาเป็นฟาริสีคนหนึ่งของพวกฟาริสี และมันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเขาที่จะพูดซ้ำๆทุกวันว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบคุณพระองค์ที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ทั้งคนต่างชาติ หรือทาส หรือผู้หญิง!” ถ้อยคำเหล่านี้ถูกทวนซ้ำทุกวันโดยพวกฟาริสีและพวกผู้นำในศาสนาเยว ถึงกระนั้นเปาโล หลังจากได้พบกับพระเยซูบนถนนเมืองดามัสกัส ก็ประกาศว่า “จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายทุกคนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์” (กท. 3:28) ดังนั้นเขาจึงทำขัดแย้งกับสิ่งที่เขาได้กล่าวมาตลอดหลายปีในฐานะฟาริสีคนหนึ่ง เขาได้ละทิ้งศาสนายิวแล้วและด้วยเหตุนี้เขาจึงละทิ้งความรังเกียจที่มีต่อผู้หญิง เขาเป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์ และโดยทางคำเทศนาของเขาที่กล่าวแก่ผู้หญิงกลุ่มเล็กๆนี้ ความเชื่อแบบคริสเตียนจึงยึดหัวหาดได้ในทวีปยุโรป

“จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น” เห็นได้ชัดว่าเปาโลเป็นผู้พูดแทนในที่นี้ (ข้อ 14) และถึงแม้ว่าคำเทศนาของเขาไม่ถูกบันทึกไว้ เขาก็ไม่สงสัยเลยว่าเขาเทศนาในหัวข้อใด เขากล่าวแก่ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์ว่า “ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 คร. 2:2) นั่นคือข่าวสารของเขา ไม่ว่าเขาเทศนาที่ไหนหรือแก่ผู้ใด มันมีจุดศูนย์กลางอยู่ที่การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเสมอ (1 คร. 15:1-4)

ผู้กลับใจเชื่อคนแรกในยุโรป

ข้อ 14: “มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธียาทிர่าเป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้้นมัสการพระเจ้า หญิงนั้นได้ฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดใจของเธอสื่อใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว”

ข้อเท็จจริงหลายประการเกี่ยวกับนางลิเดียถูกให้ไว้ในพระคำข้อนี้ นางเป็น “คนขายผ้าสีม่วง”-หรือ “คนขายผ้าย้อมสีม่วง” นี้อย่างเดียวกับบอกเราว่านางเป็นผู้หญิงที่มียศศักดิ์ สมาชิกคนหนึ่งของคนชั้นสูง สีม่วงเป็นสีที่มีค่ามากที่สุด ซึ่งสมัยนั้นได้มาจากสัตว์น้ำจืดพวกมิเปล็อก มันเป็นผ้าราคาแพงมากซึ่งส่วนใหญ่แล้วถูกสวมใส่โดยพวกคนรวย และดังนั้นพ่อค้าหรือแม่ค้าที่ซื้อขายผ้าสีม่วงจึงต้องเป็นคนที่มีความรู้ทางการเงินดีเพื่อที่จะสามารถซื้อขายสินค้าที่ทำกำไรเช่นนั้น-และมีราคาแพงขนาดนั้น-อย่างสินค้าที่นางลิเดียมีอยู่ได้

นาง “มาจากเมืองธียาทிர่า” นี่คือนางหนึ่งในเมืองเหล่านั้นซึ่งเปาโลจำต้องอ้อมผ่านระหว่างทางไปยังเมืองโตรอัสเนื่องจากพระวิญญูณทรงห้ามไม่ให้เขาประกาศในพื้นที่นั้น มันเป็นเมืองที่โดดเด่น เป็นนครหลวงซึ่งกิจการมากมายถูกกระทำที่นั่น ศิลปะแห่งการย้อมวัสดุต่างๆถูกบ่มเพาะในตอนต้นในเมืองธียาทிர่า และเป็นไปได้ที่นางลิเดียนำสินค้าของนางมาจากที่นั่น ถึงแม้ว่านางเป็นผู้อาศัยคนหนึ่งในเมืองฟิลิปปีก็ตาม

พระคำข้อนี้บอกเราด้วยว่านาง “นมัสการพระเจ้า” เห็นได้ชัดว่านางเป็นผู้เข้าจารีตยิว เช่นเดียวกับโครเนลิอัส (กิจการ 10:2) นางเป็นคนเคร่งศาสนา นางมีความปรารถนาอันลึกซึ้งที่จะรู้จักพระเจ้าในความจริง และเมื่อผู้ใดอยากรู้จักความจริงนั้นอย่างแท้จริง พระเจ้าก็จะทรงทำให้มันเป็นไปได้สำหรับคนๆนั้นที่จะรู้จักความจริงนั้น นางลิเดียได้ยินข่าวสารที่ถูกเทศนาในวันสะบาโตนั้น ข่าวสารแห่งความรอดโดยทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ลูกาบอกเราว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดใจของนาง และ “นางสนใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว”

พระเจ้าทรงเป็นผู้เปิดใจของนางลิเดีย และหนทางเดียวที่พระองค์จะเปิดใจของผู้ใดก็คือ โดยทางการไต่สวนชาวประเสริฐ นางลิเดียไต่สวนพระวจนะของพระเจ้า มันเปิดใจของนาง นางตั้งใจฟังข่าวสารของเปาโล นางเชื่อ นางได้บังเกิดใหม่ และกลายเป็นผู้กลับใจเชื่อคนแรกในยุโรป

ข้อ 15: “เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเธอได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ่อนน้อมเราว่า “ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด” และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้”

“หญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเธอได้รับบัพติศมา” ในที่นี้นางลิเดียให้คำพยานเกี่ยวกับความเชื่อที่ช่วยให้รอดของนาง และเช่นเดียวกับในกรณีของโครเนลิอัส (กิจการ 10:47,48) นางและทั้งครัวเรือนของนางได้รับบัพติศมา ผมกล่าวซ้ำในที่นี้สิ่งที่ผมได้กล่าวมาแล้วหลายครั้งก่อนหน้านี้-พันธสัญญาใหม่สอนความรอดของทั้งครอบครัว

ดูเหมือนว่าในสมัยนั้นมันเป็นธรรมเนียมปกติสำหรับผู้ที่รอดแล้วที่จะรับบัพติศมาทันทีหลังจากเชื่อแล้ว นี่เป็นความจริงในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:41) มันเป็นความจริงเกี่ยวกับชนที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้น (กิจการ 8:37,38) มันเป็นความจริงเกี่ยวกับโครเนลิอัสและครัวเรือนของเขา (กิจการ 10:48) และมันเป็นความจริงเกี่ยวกับนายคุกชาวฟิลิปปินั้นและครัวเรือนของเขา (กิจการ 16:33)

จากนั้นนางลิเดียวิงวอนเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาให้มาพักในบ้านของนาง นางกล่าวว่า “ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า”-นั่นคือ “ถ้าพวกท่านเห็นว่าดิฉันเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง ถ้าพวกท่านเชื่อว่าดิฉันรอดแล้วอย่างแท้จริง ดิฉันก็ขอเชิญพวกท่านเข้ามาพักอาศัยในบ้านของดิฉันเถิด” สำหรับผมแล้ว นี่เป็นการบอกเป็นนัยอีกอย่างถึงความมั่งมีทางการเงินของนางลิเดียเนื่องจากนางมีบ้านที่ใหญ่พอที่จะรองรับแขกหลายคนที่มาพัก มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายที่จะเสนอการต้อนรับขับสู้ให้แก่คริสเตียนคนอื่นๆที่เข้ามาในเมืองๆหนึ่งหรือชุมชนๆหนึ่ง ในเมืองโครีนธ์ เปาโลพักอยู่กับอากวีลลาและนางปริสซิลลา (กิจการ 18:1-3)

“และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้” คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “วิงวอน” ถูกพบแค่อีกครั้งเดียวในพันธสัญญาใหม่-ในลูกา 24:29-ที่มันถูกใช้เพื่อกล่าวถึงการเดินของพระคริสต์กับสาวกสองคนนั้นบนทางไปหมู่บ้านเอมมาอุส ดังนั้นเราจึงสรุปว่าคำๆนี้ถูกใช้เฉพาะในงานเขียนของลูกา สาวกสองคนนั้น “วิงวอน” พระเยซูให้พระองค์พักอยู่กับพวกเขา พระองค์ทรงตอบรับคำเชิญของพวกเขา และเมื่อพระองค์ทรงหักขนมปังกับพวกเขา พวกเขาก็จำพระองค์ได้ จากนั้นพวกเขาจึงกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับชาวดีที่ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นแล้วจริงๆ!” (อ่านลูกา 24:13-34)

คราวนี้ในข้อพระคัมภีร์ที่เราศึกษากันอยู่นี้ นางลิเดีย “วิงวอน” เปาโลและสิลาสและคณะของพวกเขา และเสนอการต้อนรับขับสู้แก่พวกเขาในบ้านของนาง ในยุคสมัยนี้แห่ง “ความใหญ่โต”-คริสตจักรโลกทั้งหลาย โปรแกรมโลกทั้งหลาย นิยายใหญ่โตทั้งหลายที่โอ้อวดสมาชิกหลายพันคน-การกลับใจเชื่อของผู้หญิงคนหนึ่ง และครัวเรือนของนางดูเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ผ่านทางนางลิเดียและการต้อนรับขับสู้ของนาง ข่าวประเสริฐจึงมีจุดได้เปรียบในเมืองฟิลิปปินั้นที่นับถือรูปเคารพ และจากจุดนั้นข่าวประเสริฐได้แพร่ออกไปและ

ชัยชนะได้มาสู่ใจของหลายพันคน ผมเชื่อว่าสิ่งนี้ปรากฏชัดในจดหมายของเปาโลที่ส่งถึงชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้น เพราะว่าในบทที่ 1 ข้อ 3 ถึง 5 เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้ง และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่านทุกคน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนร่วมในข่าวประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งบัดนี้” ผมเชื่อว่า “วันแรก” ในที่นี้หมายถึงวันนั้นเมื่อเปาโลเทศนาคำเทศนาแรกของเขาในชั้นเรียนพระคัมภีร์สตรีในเมืองฟิลิปปีและพระเจ้าทรงเปิดใจดวงแรกในยุโรป-ใจของนางลิเดีย และเปิดบ้านของนางเช่นกัน

ใช่แล้วครับ แต่ผู้หญิงคนเดียวและครัวเรือนของนางรวมกันเป็นการเริ่มต้นของคริสตจักรในเมืองฟิลิปปี แต่เปาโลมองดูคริสตจักรนั้นด้วยความชื่นชมยินดีที่ไม่ธรรมดา และผมออกจะเชื่อว่าเขามองว่ามันเป็นผลลัพธ์อันดีเลิศแห่งงานรับใช้ของเขา บางครั้งในการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ของเรา เราพลาดสิ่งมีค่าหลายสิ่งและผ่านเลยพวกมันไปเพราะคิดว่าไม่สำคัญ แต่ถ้าไม่ใช่เพราะนางลิเดีย บ้านที่กของข่าวประเสริฐในเมืองฟิลิปปีก็อาจเล่าเรื่องที่แตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิงก็ได้ เมื่อเปรียบเทียบกัน หากไม่ใช่เพราะสตรีที่รักพระเจ้าเหล่านั้นในคริสตจักรส่วนใหญ่วันนี้ งานของการเผยแผ่ข่าวประเสริฐก็คงถูกขัดขวางอย่างน่าเศร้า ผมมองไปยังผู้คนเหล่านั้นที่ผมยืนเทศนาต่อหน้าพวกเขา และบ่อยครั้งก็สงสัยว่า “พวกผู้ชายอยู่ที่ไหนกัน?” มีผู้หญิงมากกว่าพวกผู้ชายเยอะมากในคริสตจักรทั้งหลายวันนี้

มีหลายกรณีในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าทรงใช้พวกผู้หญิงในการรับใช้ของพระองค์ นอกเหนือจากนางลิเดียแล้ว เราอาจกล่าวถึงนางเดโบราห์ หญิงผู้พยากรณ์ที่ถูกเอ่ยชื่อท่ามกลางผู้วินิจฉัยเหล่านั้นแห่งอิสราเอล พระเจ้าทรงใช้นางเป็นผู้นำคนหนึ่งของประชากรของพระองค์ ณ เวลาแห่งวิกฤติระดับชาติ และส่วนใหญ่แล้วมันเป็นเพราะความกล้าหาญของนางที่บาราคชนะการสู้รบกับสิเสรา แม่ทัพของกองทัพของยาบิน กษัตริย์แห่งคานาอัน “และมือของลูกหลานของอิสราเอลก็จำริญ” อ่านเรื่องราวนี้ในผู้วินิจฉัย 4:4-24 บทเพลงแห่งชัยชนะของนางเดโบราห์ถูกบันทึกไว้ในผู้วินิจฉัยบทที่ 5

เอสเธอร์ หญิงสาวกำพร้าคนหนึ่งที่เกิดกลายเป็นราชินี ถูกใช้การโดยพระเจ้าเพื่อจุดประสงค์อันยิ่งใหญ่ วิจารณ์ญาณที่ชัดเจนและจิตใจที่เสียสละตนเองของเธอได้ช่วยชนชาติฮีบรูให้รอดชีวิตจากการถูกทำลายล้างโดยน้ำมือของเหล่าศัตรูของพวกเขา เรื่องราวของเธอถูกบันทึกไว้ในหนังสือของพระคัมภีร์ที่มีชื่อของเธอ

โตรคัส ที่เราได้ศึกษาเรื่องของเธอไปแล้วในกิจการ 9:36-43 เป็นหญิงที่ถ่อมใจคนหนึ่ง ขึ้นชื่อในกิจการงานที่ดีของเธอและการให้ทานแก่พวกคนยากจน ถึงกระนั้นนางก็เป็นหญิงคนเดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ถูกเรียกว่า “สาวก” ชีวิตของนางและคำพยานของนางเป็นที่ถวายเป็นเกียรติแต่พระเจ้า

เราไม่อาจผ่านเลยมารีย์มักดาลาไปได้ คนสุดท้ายที่ทางเขานั้น คนแรกที่อุโมงค์ฝังศพในเช้าวันคืนพระชนม์ ในมาระโก 16:9 เราอ่านว่า “ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ได้ขับผีออกเจ็ดผี” คำพยานของหญิงเขานั้นจะยิ่งใหญ่สักเพียงใด ความทุ่มเทอันไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของนางที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งทำให้นางเผชิญหน้ากับภัยอันตรายต่างๆซึ่งทำให้แม้แต่สิบสองคนนั้นที่ถูกเลือกสรรไว้แล้วก็ทอดทิ้งพระองค์ไป?

เราอาจเอ่ยถึงได้มากกว่านี้อีกเยอะ-นางราห์หญิงแพศยา ที่ซ่อนพวกผู้สอดแนมไว้เพื่อที่พวกเขาจะนำข้อมูลที่จำเป็นจากแผ่นดินคานาอันกลับไปรายงานแก่ชนชาติอิสราเอล (โยชูวา บทที่ 2) มารีย์และมารธา พี่สาวของลาซารัส เป็นบุคคลที่เราคุ้นเคยในงานรับใช้ของพระเยซูเมื่อพวกนางเสนอบ้านของพวกนาง การเลี้ยงดูปูเสื่อของพวกนาง และการรับใช้ของพวกนางเพื่อที่พระองค์ผู้ซึ่งไม่มีที่ๆจะวางศีรษะของพระองค์จะได้พบที่หยุดพักและความสบาย

ซาโลมอน ชายผู้มีสติปัญญายิ่งใหญ่ กล่าวคำอวยพรแก่หญิงทั้งหลายที่รักพระเจ้าโดยทั่วไปเมื่อเขาเขียนว่า “ใครจะพบภรรยาที่ดี เพราะค่าของเธอประเสริฐยิ่งกว่าทับทิมมากนัก จิตใจของสามีเธอก็วางใจในเธอ และสามีจะไม่ขาดกำไร...กำลังและเกียรติยศเป็นเครื่องนุ่งห่มของเธอ เธอจะปลี้มปิติในอนาคต...ลูกๆของเธอตื่นขึ้นมาก็ชมเชยเธอ สามีของเธอก็ยกย่องเธอ” (สภษ. 31:10-28 บางส่วน)

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับผู้หญิงทั้งหลายที่ใจของพวกเธอเปิดรับพระเยซูและที่บ้านของพวกเธอต้อนรับเหล่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า! ชายหลายพันคนได้รับความรอดเพราะความสัตย์ซื่อของผู้หญิงคนหนึ่งที่ดีปฏิบัติตามแบบพระเจ้าที่ได้เปิดใจของเธอต่อข่าวประเสริฐ ได้รับความรอด และผ่านทาง การอธิษฐานอันสัตย์ซื่อและการดำเนินชีวิตในทางที่บริสุทธิ์จึงถูกพระเจ้าใช้การเพื่อละลายใจที่แข็งกระด้างของสามีคนหนึ่งที่ไม่ได้ดำเนินในทางของพระเจ้าและนำเขามาถึงพระคริสต์

ผีตนหนึ่งถูกขับออก-เปาโลและสิลาสถูกจำคุก

ข้อ 16: “ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอดูเข้าสิงได้มาพบกับเรา เขาทำการทายให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก”

“ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน”-ซึ่งอาจกลับไปยังที่เดิมนั้นที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 13- “มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอดูเข้าสิงได้มาพบกับเรา” ไม่ปรากฏชัดเจนว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในวันเดียวกับที่นางลิเดียได้รับความรอดหรือไม่ หรือว่ามันเกิดขึ้นวันหนึ่งหรือหลายวันถัดมา “หญิงสาว” ผู้ที่ถูกผีสิง คำตรงนี้ที่แปลเป็น “divination” (การทำนาย) คือ Python (บางครั้งถูกสะกดว่า Pythios) ซึ่งเป็นชื่อหนึ่งในหลายชื่อที่ถูกตั้งให้แก่อปอลโล พระของพวกกรีกที่เป็นพระแห่งดนตรี บทกวี ศิลปะอันประณีตทั้งหลาย การพูด และยา รักษาโรค พระนี้ได้รับการนับถือว่าเป็นบุตรคนที่สามของจูปีเตอร์และลาโตน่า วิหารสวยๆหลายแห่งถูกสร้างขึ้นให้แก่เขา และผู้คนมาจากใกล้และไกลเพื่อบูชาเขาในวิหารเหล่านั้น นักบวชหญิงคนหนึ่งของอปอลโลอ้างว่าตนได้รับการดลใจและบางครั้งก็ให้คำตอบต่างๆแก่คำถามทั้งหลายซึ่งถูกถือว่าเป็นพระดำรัสของพระเจ้า

ศิลปะในการทำนาย (การบอกอนาคต) ถูกปฏิบัติอย่างแพร่หลายตลอดทั่วพื้นที่นั้น และเป็นแหล่งที่มาของผลกำไรมากมาย หญิงสาวคนหนึ่งที่มาพบกับเปาโลและสิลาส “ทำการทายให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก” แต่ไม่ว่าตำนานและประเพณีสอนอะไรก็ตามเกี่ยวกับวิธีปฏิบัตินี้หรือการดลใจของคนเหล่านั้นที่ปฏิบัติมันจะมาจากไหนก็ตาม เปาโลก็ถือว่าสิ่งนี้ทั้งหมดเป็นเรื่องของการถูกผีเข้าสิง

ข้อ 17 และ 18: “หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า “คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุดมากล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย”

16:18 เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผีนินว่า “เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา” ผีนินก็ออกมาในเวลานั้น”

ไม่มีคำอธิบายว่าทำไมหญิงสาวผู้นี้ถึงตามมิชชันนารีเหล่านั้นเป็นเวลา “หลายวัน” แต่ตลอดระยะเวลาเวลานั้นเธอร้องประกาศว่า “คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด!” เราทราบว่าคุณตาและเหล่าผีของมันรู้เยอะเกี่ยวกับพระเจ้าและเกี่ยวกับพระคัมภีร์ ทุกครั้งที่พวกผีมาพบกับพระเยซูในระหว่างการรับใช้ของพระองค์ พวกมันก็รับสารภาพทันทีว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงพบกับชายเหล่านั้นที่ถูกผีสิงแห่งเมืองกาตารา พวกผีก็ร้องออกมาว่า “พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ” (มธ. 8:29)

ในเมืองเคเปอร์นาอุม พระองค์ทรงพบกับชายคนหนึ่งที่มีผีโสโครกเข้าสิงซึ่งร้องออกมาว่า “พระเยซู ชวนาชาเรีช ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” (มาระโก 1:24) ในมาระโก 3:11 เราอ่านว่าเมื่อพวกผีโสโครกเห็นพระเยซู พวกมันก็จะขบลงต่อพระพักตร์พระองค์และร้องว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า!”

ผีที่เข้าสิงหญิงสาวคนหนึ่งที่เมืองฟิลิปปีตระหนักว่าเปาโลและซิลลาสเป็นคนของพระเจ้า และหญิงสาวคนนี้ก็เปิดเผยสิ่งที่ผีนินนั้นรู้ อาจเป็นไปได้ว่าหญิงสาวที่เสียดสีผู้นำสงสารคนนี้ ภายใต้อำนาจของผีนินนั้น หวังว่าจะได้รับความนิยมชมชอบมากกว่าเดิมและมีชื่อเสียงโด่งดังมากขึ้นว่าตนได้รับการดูแลจากเธอพยากรณ์โดยบอกว่าชายเหล่านี้เป็นผู้ใดและพวกเขากำลังทำอะไรอยู่ เป็นธรรมดาที่นี่คงทำให้ฝูงชนมากมายเหล่านั้นประทับใจซึ่งไม่ได้เข้าใจว่าเธออยู่ใต้อำนาจและการจงใจของพวกผี-แต่เธอหลอกเปาโลไม่ได้เลยแม้สักชั่วขณะเดียว พญามารกำลังใช้เธอเป็นอาวุธแสนอันตรายเพื่อต่อสู้กับคริสตจักร

หญิงสาวผู้นี้กำลังประกาศความจริงเกี่ยวกับเปาโลและซิลลาสและคณะของพวกเขา แต่เมื่อพญามารบอกความจริงเกี่ยวกับพระคัมภีร์ เกี่ยวกับพระเยซู หรือเกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลาย อันตรายอย่างหนึ่งก็ถูกสร้างขึ้น มา กล่าวกันว่าความจริงต้องชนะ ไม่ว่าใครจะยอมมันก็ตาม แต่เพื่อนที่รักเอ๋ย นี่คือสุดยอดคำโกหกซึ่งได้สาปแช่งคริสตจักรของพระเจ้ามาเกือบสองพันปีแล้ว! พระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ภายในอัครทูตเปาโลได้ทรงเปิดเผยแก่เขาถึงสิ่งซึ่งพญามารกำลังทำผ่านทางหญิงสาวผู้นี้ เปาโลปฏิเสธคำพยานของเธอ ตำหนิผีนิน และขับมันออกไป

ตลอดการรับใช้ของพระเยซู ขณะที่ผู้คนปฏิเสธพระองค์และเรียกพระองค์ว่าคนลงโลก พวกผีก็ร้องออกมาว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า!” แต่ทุกครั้งที่พวกผีบอกความจริงเกี่ยวกับพระองค์ พระเยซูก็ทรงปฏิเสธคำพยานของพวกมัน สั่งพวกมันให้เจียบ และทรงขับพวกมันออกไป เปาโลมีพระวิญญาณสถิตอยู่ภายใน พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกับที่ทรงนำเขามายังเมืองฟิลิปปี เขามีการสามัคคีธรรมอันสมบูรณ์แบบกับพระเยซู และเขาทราบดีว่ามันเป็นแผนการและรายการของพญามารที่จะขัดขวางข่าวสารแห่งพระคุณและเอาชนะข่าวประเสริฐในเมืองใหญ่นั้นแห่งบาปและการนับถือรูปเคารพ

ถ้าพญามารได้รับอนุญาตเพียงสักครั้งเพื่อให้ความร่วมมือ มันก็จะบอกความจริง พวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมบอกความจริง-นั่นคือ *เท่าที่พวกเขาจะรับได้* พวกเขาเทศนาความจริงมากพอที่จะนำผู้คน

จำนวนมากที่ประสงค์ดีและจริงใจให้ออกไปจากหลักฐานที่แท้จริงเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้น หญิงสาวผู้นั้นในเมืองฟีลิปปีกำลังบอกความจริง แต่เปาโลหยุดคำพยานของเธอเพราะว่า มันไม่ได้กำลังถวายเกียรติแด่พระเจ้า และในที่สุดแล้วมันก็จะขัดขวางเหตุของพระคริสต์อย่างมหาศาลในเมืองใหญ่นั้น

ผู้รับใช้ทั้งหลายวันนี้ควรปฏิบัติตามแบบอย่างของเปาโล เหล่าผู้นำทางศาสนา (ที่เขาเรียกกัน) จำนวนมากเชื่อเชิญการให้ความร่วมมือของพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมที่ปฏิเสธการประสูติจากหญิงพรหมจารี การดลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ และการลบล้างด้วยพระโลหิตแม้ในขณะที่ยอมรับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพระเจ้าและเชื่อความจริงที่สำคัญๆหลายประการแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน ด้วยเหตุนี้เมื่อชายเหล่านั้นถูกรับเข้ามาในการร่วมสามัคคีธรรมของคริสเตียนทั้งหลายที่ยึดรากฐานเดิมและเชื่อพระคัมภีร์และได้รับอนุญาตให้นำในการอธิษฐานหรือเข้าส่วนในงานของคริสตจักร คนเหล่านี้ก็สร้างความเสียหายใหญ่โตต่อเหตุของพระคริสต์ เมื่อเราอนุญาตให้พญามารเข้ามาในการร่วมสามัคคีธรรมของการประกาศข่าวประเสริฐ และอีกประเดี๋ยวมันก็จะบิดเบือนความจริง เสริมเข้าตรงนี้นิดหน่อย ตัดออกจากตรงนี้นิดหน่อย ตัดแปลงและลดทอน จนกระทั่งความจริงของพระเจ้าถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นคำสอนนอกรีตที่ทำให้ตายและพินาศได้! นี่เกิดขึ้นมาหลายต่อหลายครั้งในสมัยปัจจุบัน

ผู้รับใช้บางคนรู้สึกว่เราสามารถช่วยเหลือพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมได้โดยการยอมให้พวกเขาเข้ามาในการร่วมสามัคคีธรรมของเราและทำงานกับเรา แต่นี่ไม่ใช่ความจริงเลย พระวณะของพระเจ้าถามว่า “สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้งสองจะได้ออกลงกันไว้ก่อน” (อาโมส 3:3)

เราได้รับคำบัญชาเพิ่มเติมอีกว่า “ท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร พระคริสต์กับเบลีอัลดจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า ‘เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย เราจะเป็นบิดาของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนั้น” (2 คร. 6:14-18)

คำเตือนที่ชัดเจนอีกประการหนึ่งและคำบัญชาจากพระวณะของพระเจ้าถูกพบใน 2 ยอห์น 7-11: “เพราะว่ามีผู้ล่องลางเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลางและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ... ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ทีขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น!”

เหล่าผู้รับใช้ของพญามารและพวกอัครทูตเทียมเท็จดูภายนอกเหมือนเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้ามากเหลือเกินจนผู้คนจำนวนมากถูกคนเหล่านั้นหลอกลวง เปาโลเตือนให้ระวังเรื่องนี้ในจดหมายฉบับที่

สองของเขาที่ส่งถึงผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น เขาอธิบายว่า “เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังไม่ยอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ทำยี่สิบที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” (2 คร. 11:13-15)

อย่างไรก็ตาม มีผู้รับใช้บางคน-ศิษยาภิบาล ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ มิซซันนารี และครูสอนพระคัมภีร์บางคน-ที่เข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาปฏิเสธการให้ความร่วมมือของมิตรสหายของศัตรูผู้รับใช้ของข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์และไม่ถูกเปลี่ยนแปลง บางคนกล่าวว่า “ฉันร่วมประชุมกับคริสตจักรหนึ่งที่นักเสรีนิยมคนหนึ่งเป็นศิษยาภิบาล แต่ฉันก็รับสิ่งที่ดีและปฏิเสธสิ่งที่เลว” ท่านที่รัก นี่คือการไม่รู้ฝ่ายวิญญาณ! แม้หากว่ามันเป็นไปได้ที่จะ “รับสิ่งที่ดีและปฏิเสธสิ่งที่เลว” มันก็ยังขัดต่อพระประสงค์ของพระเจ้าอยู่เหมือนเดิมสำหรับผู้เชื่อคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วที่จะเข้าร่วมและสนับสนุนคริสตจักรแบบนั้น พระบัญชาของพระองค์คือ “จงออกมาจากท่ามกลางคนเหล่านั้นเกิด” และอย่าร่วมสามัคคีธรรมกับคนเหล่านั้นเลยแม้สักนิดเดียว การถวายทรัพย์เพื่อสนับสนุนคริสตจักรแห่งหนึ่งที่มีนักเสรีนิยมหรือนักสมัยใหม่นิยมเป็นศิษยาภิบาล ก็เท่ากับเป็นการสนับสนุนเหล่าศัตรูของพระเยซูคริสต์เจ้า

เมื่อหญิงสาวที่ถูกผีสิงคนนั้นที่เมืองฟิลิปปีได้ติดตามเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขา “หลายวัน” เปาโลก็หันไปหาเธอและกล่าวแก่ผีนั้นว่า “เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา” ผีนั้นก็ออกมาในเวลานั้น” บางคนแย้งว่าไม่มีหมอดูจริงๆหรอก พวกเขาหัวเราะกับความคิดเรื่องภูติผีและไสยศาสตร์ แต่ผมรับประกันคุณว่าไม่ใช่เรื่องที่ควรหัวเราะเลย มีผู้คนที่ถูกขยำขมดให้แก่ซาตานแล้ว-ความคิดร่างกาย และจิตวิญญาณ ผมเพิ่งชี้ให้เห็นผ่านทางพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้าว่าพญามารมีเหล่าผู้รับใช้ที่ปลอมตัว (อำพรางตัว) เป็นเหล่าผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม พวกเขาเป็นผู้นำสารแห่งนรก พวกเขามีฤทธิ์อำนาจแบบซาตาน และซาตานพูดผ่านทางพวกเขา เมื่อเปาโลเริ่มประกาศข่าวประเสริฐในเมืองฟิลิปปี อันตรายใหญ่หลวงที่สุดของเขาไม่ใช่ภัยของการถูกจับกุมและถูกจำคุก-โอ ไม่ใช่เลยครับ! ภัยใหญ่หลวงที่สุดของเขาคือหญิงสาวที่เสียสติคนนี้มีผีหมอดูเข้าสิงซึ่งคอยตามเขาไปทั่วและบอกความจริงเกี่ยวกับเขา

วิญญาณชั่วตนนั้นได้ออกมาจากตัวเธอตามคำสั่งของเปาโล “ในเวลานั้น” (“ในชั่วโมงนั้น”) ไม่ได้หมายความว่าผีนั้นออกมาจากหญิงสาวผู้นั้นในช่วงหกสิบนาทีถัดมา แต่ในทันที พระวิญญาณของพระเจ้าทรงมีฤทธิ์มากกว่าวิญญาณของซาตาน และคำสั่งที่ถูกกล่าวโดยคนของพระเจ้า “ในพระนามของพระเยซูคริสต์” ก็ถูกเชื่อฟังในทันที “ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก” (1 ยอห์น 4:4)

ข้อ 19-21: “ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับเปาโลและลีลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ยังที่ว่าการเมือง เมื่อนำมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่นวายมากในเมืองของเรา และสั่งสอนธรรมเนียม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย”

พญารไม่ยอมแพ้ง่ายๆ เมื่อล้มเหลวในความพยายามของมันที่จะขัดขวางข่าวประเสริฐโดยการป่าวประกาศความจริงผ่านทางหมอดูคนนี้ มันก็เปลี่ยนกลยุทธ์ของมันทันที โดยหันมาใช้วิธีการต่อต้านแทน และ

หายลับตาไป แต่ถึงแม้ว่ามันไม่ถูกมองเห็น มันก็ยังทำงานอยู่เหมือนเดิมในวิธีหนึ่งที่ได้ผลมากที่สุด-บัดนี้มันทำงานอยู่เบื้องหลังชาวโลก

“ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว” พวกเขาก็ไม่เสียเวลาเปล่าเลยในการวางแผนกลยุทธ์ต่อสู้กับเปาโลและสิลาส พวกเขาเริ่มลงมือทันที พวกเขาเคยหาเงินได้ตลอดจากหญิงสาวผู้นำสงสารคนนั้น และในข้อ 16 เราถูกบอกว่าเป็นเหตุที่ทำให้พวกเขา “ได้เงินเป็นอันมาก” โดยการทํานาย บัดนี้ โดยการที่เธอได้รับการช่วยให้พ้นจากวิญญานชั่วนั้น บัญชีธนาคารของพวกเขาจึงได้รับผลกระทบและพวกเขาตัดสินใจที่จะกำจัดนักเทศน์เหล่านี้ผู้ซึ่งได้ตัดช่องทางหารายได้ของพวกเขา ดังนั้น “เขาจึงจับเปาโลและสิลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ยังที่ว่าการเมือง”

ที่ว่าการเมืองคือ ลานหรือศาลากลางเมืองที่ฝูงชนมาชุมนุมกันได้ ด้วยเหตุนี้ ศาลพิจารณาคดีความจริงถูกจัดในหรือใกล้กับที่ว่าการเมืองนั้น “พวกเจ้าหน้าที่” ในกรณีนี้คือ เหล่าผู้ตัดสินความแพ่ง ไม่ใช่เหล่าผู้นำทางศาสนา เนื่องจากเมืองฟิลิปปีเป็นเมืองขึ้นของโรม พวกเจ้าหน้าที่ที่พิพากษาที่นั่นจึงมีสถานะทางทหาร โดยอาจเป็นเหล่าเจ้าหน้าที่ในกองทัพโรมที่ปฏิบัติหน้าที่สองอย่าง คือมีอำนาจทั้งในทางพลเรือนและทางทหาร

“คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการรบกวนมากในเมืองของเรา” แนนอนว่านี่ไม่ใช่ความจริง เปาโลและสิลาสไม่ได้กำลัง “ก่อการรบกวน” ในเมืองฟิลิปปี พวกเขาได้ตัดช่องทางหาเงินของชายหน้าไม่อายเหล่านี้เมื่อพวกเขานำหมอดูสาวคนนั้นมาถึงพระเยซู เมื่อเป็นอิสระจากการถูกผีสิง มีพระวิญญานของพระเจ้าสถิตอยู่ภายใน เธอจึงเป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์และไม่ถูกใช้เพื่อหากำไรให้พวกนายของเธออีกต่อไป อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้ออกมาอย่างเปิดเผยและประกาศต่อหน้าผู้คนที่คิดว่าชายเหล่านี้ของพระเจ้าได้ปล้นพวกเขาจากแหล่งรายได้ที่นำกำไรของพวกเขาและยุติการค้ากำไรของพวกเขาโดยอาศัยหมอดูผู้นำสงสารคนนี้ แทนที่จะบอกความจริงเกี่ยวกับเปาโลและสิลาส พวกเขากลับกล่าวหาท่านทั้งสองเป็นความเท็จว่าได้รับกวนความสงบสุขของประชาชน

เพราะยังไม่สะใจกับการนำข้อกล่าวหาเพียงเรื่องเดียวมาปรักปรำมิชชันนารีเหล่านั้น พวกเขายังประกาศเพิ่มเติมอีกว่าคนเหล่านั้น “สั่งสอนธรรมนิยม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย” อย่ดู訝ชายโลกเหล่านี้ก็เริ่มหวั่นไหวเกี่ยวกับเมืองใหญ่ของตนและกฎหมายต่างๆของแผ่นดิน! พวกเขาไม่ได้มีความเคารพต่อกฎหมาย พวกเขาแค่*แสสร้าง*ว่าหวั่นไหวเพื่อที่จะกำจัดผู้ประกาศเหล่านี้แห่งข่าวประเสริฐออกไปจากเมืองนี้ ซึ่งคนเหล่านี้ได้เข้าแทรกแซงกับอุบายหาเงินของพวกเขา-และไม่มีกรบอกว่าการลุกฮือแบบไหนอาจเป็นผลลัพธ์ของการยอมให้คนเหล่านี้*อยู่ต่อไป*ในเมืองฟิลิปปี!

นี่คือทำที่ที่พวกยิวเหล่านั้นได้แสดงออกต่อพระเยซูหลังจากทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย พวกเขา กล่าวว่า “ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป” (ยอห์น 11:48) พวกเขากลัวว่าประชาชนเหล่านั้น ซึ่งเปลี่ยนมานับถือความเชื่อแบบคริสเตียนโดยการอัศจรรย์เหล่านั้นและข่าวสารของพระเยซู จะหันมาเล่นงานพวกเขาและปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำสั่งต่างๆของพวกเขา ซึ่งจะทำให้พวกเขาสูญเสียทั้งตำแหน่งและอำนาจไป ชายเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปีได้รู้สึกถึงผลกระทบ

ทบของความเชื่อแบบคริสเตียนแล้ว มันได้ทำให้พวกเขาสูญเสียแหล่งรายได้ไป และพวกเขาอยากยับยั้งมัน ก่อนที่มันจะเข้าถึงผู้คนมากกว่านี้ พระของพวกเขาคือเงินทอง

อัครทูตเปาโลประกาศว่า **“การรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น”** (1 ทธ. 6:10) และชายเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปีไม่ใช่พวกสุดท้ายที่จะต่อต้านเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าเพราะเรื่องเงิน มันเป็นเรื่องยากจะเชื่อจริงๆว่าผู้คนยอมทำสิ่งใดบ้างเพื่อกำจัดผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐออกไปจากชุมชนถ้าการเทศนาของเขาทำให้พวกเขาสูญเสียธุรกิจและจำกัดการไหลของเงินเข้าสู่บัญชีธนาคารของพวกเขา! มีผู้ที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียน ถึงกระนั้นพวกเขาก็ปล่อยเช่าที่ดินให้แก่พวกค้าเหล้าและเหล่าคนชั่วอื่นๆที่เปิดกิจการไนท์คลับ สถานที่เต้นรำ และโรงเรือนต่างๆที่มีชื่อเสียงไม่ดีซึ่งเป็นที่ๆหญิงสาวทั้งหลายถูกปล้นศีลธรรมอันดีงามของตนไปและชายหนุ่มทั้งหลายกลายเป็นขี้เมาจนติดเป็นนิสัย

คนทั้งหลายที่เป็นเจ้าของอาคารและที่ดินเช่นนั้นอาจอาศัยอยู่ในละแวกเพื่อนบ้านที่น่านับถือ—แม้แต่ในพื้นที่หวงห้ามซึ่งเป็นที่ๆบ้านสวยๆที่ได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดีคือระเบียบของยุคสมัย พวกเขาอาจเป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่ง และจากกำไรที่พวกเขาได้มาโดยวิธีอันมิชอบ พวกเขาก็ถวายทรัพย์ก้อนโตเพื่อสนับสนุนคริสตจักรแห่งนั้น แต่เมื่อผู้รับใช้ของพระเจ้าเข้ามาและเทศนากล่าวโทษบาป และภายใต้การเทศนาของเขา จิตวิญญาณหลายดวงก็ได้รับความรอดและผู้คนเริ่มหันไปเสียจากวิธีปฏิบัติต่างๆอันบาปหนา ธุรกิจก็กำไรลดในโรงพนันและไนท์คลับเหล่านั้น คนเหล่านั้นที่เป็นเจ้าของอาคารและที่ดินในเขตเหล่านั้น เมื่อเห็นว่ารายได้ของตนเริ่มอยู่ในภาวะเสี่ยง ก็จะเริ่มเป็นห่วงเป็นใยเกี่ยวกับเมืองของตนและคริสตจักรทันที พวกเขาเองดำเนินชีวิตอย่างเงี้ยบๆ และพวกเขาก็อ้างว่าไม่มีอะไรผิดปกติกับสิ่งที่พวกเขากำลังกระทำ ดังนั้นพวกเขาจึงไล่ตามทางชั่วต่างๆของตนเพื่อให้ได้กำไรทางการเงินปีแล้วปีเล่า และพวกเขารังเกียจศาสนารูปแบบใดก็ตามซึ่งจะทำให้กำไรของพวกเขาลดลง จากนั้นเมื่ออุปนิสัยที่แท้จริงของพวกเขาถูกเปิดโปง ชายคนเดียวกันเหล่านี้ก็เริ่มเต็มไปด้วยความร้อร่นเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของชุมชนขึ้นมาทันที และดูเหมือนนำเลื่อมใสมากที่สุดในการกิจการต่างๆของคริสตจักรเพื่อที่จะยับยั้งภัยคุกคามใดๆที่มีต่อแหล่งรายได้ของพวกเขา

ผู้คนที่ให้เงินเป็นรูปเคารพของพวกเขาคือ พวกคนที่หน้าซื่อใจคดมากที่สุดบนแผ่นดินโลก และขณะที่พวกเขาค้าขายแบบชั่วร้ายอยู่ พวกเขาก็อาจดูเหมือนมีความเคารพยำเกรงต่อกฎหมายและต่อคริสตจักรมากที่สุดด้วย เมื่อพวกเขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะกำจัดนักเทศน์ของพระเจ้าออกไปจากเมืองของตน พวกเขา (เช่นเดียวกับชายเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปี) ก็ไม่บอกเหตุผลที่แท้จริงของตนสำหรับความตั้งใจแน่วแน่ของพวกเขา พวกเขา กล่าวหาผู้รับใช้คนนั้นว่าเทศนาเสียงดังเกินไป หรือนานเกินไป หรือโดยปราศจากการศึกษาอันเหมาะสม หรือบางทีมีอะไรบางอย่างที่ผิดปกติกับภรรยาของเขา-เธอฟุ่มเฟือย เธอไม่แต่งตัวมีสไตล์มากพอ หรือเธอแต่งตัวตามแฟชั่นมากเกินไปและดังนั้นจึงนำโลกเข้ามาในคริสตจักร! นักเทศน์คนนั้นอาจไม่ออกเยี่ยมมากพอ หรือเขาออกเยี่ยมบ่อยเกินไปและละเลยหน้าที่อื่นๆของเขา เขาไม่มีความทะเยอทะยานมากพอและคริสตจักรไม่ได้กำลังเจริญรุดหน้าไป หรือเขามีความทะเยอทะยานมากเกินไปและมีการอยู่ฝ่ายวิญญาณไม่มากพอ มันคืออุบายเดิมๆที่มาในรูปแบบใหม่ๆ พญามารตนเดิมที่กำลังทำงานอยู่หลังฉากเพื่อขัดขวางเหตุของพระคริสต์

มันก็เป็นเช่นนั้นกับชายเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีที่ได้ “กำโรมาก” จากการเป็นหมอดูของหญิงสาวคนนี้ พวกเขาโกรธมิชชันนารีเหล่านั้นมากจนพวกเขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะไว้วายและก่อให้เกิดความโกลาหลเพื่อที่จะทำให้เหล่าผู้มีอำนาจทางการเล่นงานพวกมิชชันนารี

“ธรรมเนียม” ในที่นี้หมายถึงพิธีกรรมต่างๆทางศาสนาหรือรูปแบบต่างๆของการนมัสการ เหล่าศัตรูของเปาโลและซิลาสจริงๆแล้วกำลังกล่าวหาพวกเขาว่านำศาสนาใหม่เข้ามาซึ่งไม่สอดคล้องกับโรมและด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้รับอนุญาตโดยกฎหมายของโรม นี่เป็นคำกล่าวหาหนึ่งที่แยบยลและบ่อนทำลาย ชายเหล่านี้ไม่ได้สนใจเกี่ยวกับการปกป้องความเชื่อต่างๆของตน พวกเขาไม่สนอะไรเลยเกี่ยวกับศาสนาของโรมหรือศาสนาของพวกเขา พวกเขาแค่กำลังซ่อนตัวอยู่หลังกฎหมายต่างๆของโรมเท่านั้น

เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าพวกโรมันมีกฎหมายหนึ่งซึ่งห้ามการนำศาสนาใหม่เข้ามาในเขตแดนของโรม เว็ทสไตน์ (Wetstein) บอกเราว่าพวกโรมันอนุญาตให้พวกคนต่างชาตินมัสการพระต่างๆของพวกเขาเองได้หากสิ่งนั้นถูกกระทำอย่างลับๆ เพื่อที่ว่ากรณมนัสการพระเหล่านั้นจะไม่แทรกแซงกับการนมัสการแบบที่ได้รับอนุญาตของโรม มันไม่ถูกต้องตามกฎหมายท่ามกลางพวกโรมันด้วยที่ศาสนาใหม่จะถูกแนะนำให้แก่พลเมือง คือศาสนาหนึ่งที่ขัดแย้งกับสิ่งซึ่งได้รับการยืนยันและถูกวางรากมั่นคงแล้วโดยทางการ พวกโรมันและชาวกรุงเอเธนส์ระมัดระวังมากว่าจะไม่มีใครนำศาสนาใหม่เข้ามา และด้วยเหตุนี้ไซเครตีสจึงถูกปรับโทษ ด้วยเหตุผลนี้เช่นกันที่ชาวเคลเดียและพวกยิวถูกขับไล่ออกไปจากกรุงโรม ซีเซโรกล่าวไว้ว่า “ห้ามไม่ให้ผู้ใดมีพระแยกต่างหากหรือพระใหม่ๆ และเขาต้องไม่แอบนมัสการพระแปลกๆองค์ใดนอกเสียจากว่าพระเหล่านั้นได้รับอนุญาตจากทางการ”

ข้อ 22: “ประชาชนก็ได้ฮือกันขึ้นต่อผู้เปาโลและซิลาส เจ้าเมืองได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว”

ผมแน่ใจว่าพญามารหัวเราะร่วนเมื่อชายเหล่านี้ร้องเรียนเสร็จเกี่ยวกับเปาโลและซิลาส เพราะว่า “ประชาชนก็ได้ฮือกันขึ้นต่อผู้เปาโลและซิลาส” และความรุนแรงของฝูงชนที่ไม่พอใจก็ปรากฏชัดเจน พระคำข้อนี้บ่งชี้ว่าเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ถูกกระทำในความโกลาหลวุ่นวายอันเป็นที่นิยมโดยปราศจากแม้แต่รูปแบบของการไต่สวนตามกฎหมาย ต่อมาเปาโลร้องเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าเป็นการละเมิดสิทธิต่างๆของเขาในฐานะเป็นพลเมืองโรมคนหนึ่งที่เป็นไทตั้งแต่เกิด (ข้อ 37) ชายเหล่านี้ที่อ้างตัวว่าร้อนรนเหลือเกินในการรักษากฎหมาย เป็นห่วงเป็นใยเหลือเกินเกี่ยวกับเกียรติยศของโรม เป็นพวกแรกที่ขัดขวางกฎหมายของโรม และเมื่อเวลาอันเหมาะสมได้มาถึง เปาโลก็เตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้

“เจ้าเมือง”-ชายพวกเดียวกันเหล่านั้นที่ควรเรียกร้องให้ฝูงชนเหล่านั้นแยกย้ายกันไป ชายเหล่านั้นที่ควรรับประกันว่าเปาโลและซิลาสได้รับการไต่สวนแบบเป็นธรรม- “ได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว” ตามกฎหมายของโรม เมื่อพวกนักโทษจะต้องถูกโบย พวกเขาจะถูกถอดเสื้อออกลงมาถึงส่วนเอว อันเป็นการเผยแผ่นหลังและขาจนเปลือยเปล่า ในงานเขียนต่างๆของซีเซโรที่กล่าวถึงการลงโทษเช่นนั้น เราอ่านว่า “เขาสั่งให้จับตัวชายคนนั้น และให้ถอดเสื้อผ้าเขาจนเปลือยเปล่าในท่ามกลางศาลกลางเมือง

และให้มัดตัวเขาไว้ และให้นำไม้เรียวหลายอันมา” การโอบยจริง ๆ นั้นถูกกระทำโดยพวก *lictors* ซึ่งเป็นพวกเจ้าหน้าที่แห่งกองทัพโรม การลงโทษพวกนักโทษคือหนึ่งในหน้าที่ต่างๆของพวกเขา

ข้อ 23 และ 24: “*ครั้นโอบยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำชับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ขื่อไว้แน่นหนา*”

“*ครั้นโอบยหลายทีแล้ว...*” นี่อาจเป็นหนึ่งในการถูกโอบยเหล่านั้นที่เปาโลกล่าวถึงใน 2 โครินธ์ 11:25 เมื่อเขากล่าวว่า “*เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง*” พวกยิวถูกห้ามโดยพระราชบัญญัติไม่ให้โอบยนักโทษคนใดเกินสี่สิบที และแค่เพื่อที่จะไม่โอบยเกินนั้น ปกติแล้วพวกเขาจึงโอบย*เพียงสามสิบเก้าที* มันคือการลงโทษเช่นนี้ที่เปาโลอ้างอิงถึงเมื่อเขากล่าวว่า “*พวกยิวเขียนข้าพเจ้าห้าครั้งละสามสิบเก้าที*” (2 คร. 11:24) แต่ไม่มีกฎหมายใดที่จำกัดจำนวนการโอบยที่พวกโรมันสามารถกระทำได้ และมีเหตุผลที่จะเชื่อได้ว่าพวกเขาโอบยเปาโลและสิลาสหลายทีจนหน้าใจหรือ เหมือนกับที่เปาโลกล่าวถึงใน 2 โครินธ์ 11:23 ว่า “*ข้าพเจ้าถูกโอบยตีเกินขนาด*”

“*จึงให้จำไว้ในคุก*” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเจ้าหน้าที่ทำเช่นนี้ด้วยเหตุผลสองประการ-เพื่อเป็นการลงโทษสำหรับข้อกล่าวหาเรื่องการทำให้เมืองวุ่นวาย และเพื่อเอาใจคนเหล่านั้นที่ได้นำเรื่องมาร้องเรียนเกี่ยวกับพวกเขา พวกเจ้าหน้าที่ยังกำชับนายคุก “*ให้รักษาไว้ให้มั่นคง*” ด้วย นี่หมายความว่าถ้านายคุกปล่อยให้พวกนักโทษของเขาหลบหนีไปได้ เขาจะต้องชดใช้ด้วยชีวิตของตัวเอง และด้วยเหตุนี้เขาจึงพาเปาโลกับสิลาสไป “*จำไว้ในห้องชั้นใน*”

ชายเหล่านี้ของพระเจ้าได้รับการปฏิบัติแบบที่จะให้แก่ศัตรูหมายเลขหนึ่งของประชาชนในปัจจุบัน พวกเขาไม่ได้มีความผิดในอาชญากรรมใดเลยที่กระทำต่อรัฐ ไม่มีการประหลาดใจหรือ ถึงกระนั้นพวกเขาก็ถูกคุมขังภายใต้มาตรการรักษาความปลอดภัยแบบที่คงจะใช้กับเหล่าอาชญากรที่เป็นอันตรายมากที่สุด เพื่อป้องกันเพิ่มไม่ทำให้เปาโลกับสิลาสหลบหนีไปได้ นายคุกจึง “*เอาเท้าพวกเขาใส่ขื่อไว้แน่นหนา*” ภาษากรีกอ่านว่า “*ทำให้เท้าของพวกเขาผูกติดกับไม้*”

ชื่อถูกใช้เพื่อเป็นรูปแบบหนึ่งของการลงโทษและเป็นวิธีหนึ่งในการรักษาความปลอดภัยแบบเด็ดขาดด้วย ชื่อเหล่านั้นถูกทำขึ้นจากไม้ โดยมีรูสำหรับสอดเท้าของนักโทษเข้าไป (และบางครั้งก็มีไว้สอดมือเข้าไปด้วย) และเมื่อถูกล็อคให้เข้าที่แล้ว มือและเท้าก็ไม่สามารถถูกดึงออกได้จนกว่านายคุกมาเปิดชื่อนั้น ดังนั้นเปาโลกับสิลาสจึงไม่เพียงได้รับความเจ็บปวดแสนสาหัสเพราะพวกเขาถูกโอบยเท่านั้น พวกเขายังอยู่ในตำแหน่งที่ไม่สบายแบบสุดขีดด้วย

การประชุมอธิษฐานตอนเที่ยงคืน-นายคุกได้รับความรอด

ข้อ 25: “*ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่*”

ลองคิดความเจ็บปวดตรวดร้าวที่ชายสองคนนี้กำลังทนสิครับ! แผ่นหลังของพวกเขาคือเนื้อที่ถูกทำให้ฉีกขาดและเลือดนองเพราะการถูกโอบยที่พวกเขาเพิ่งโดนมา พวกเขาถูกทำให้แทบขยับไม่ได้เลยในชื่อนั้นห้องชั้นในของโรมที่เหน็บหนาวและอับชื้น ไม่มีอาหารและน้ำ ไม่มีการคำนึงถึงความสบายฝ่ายร่างกายหรือสวัสดิภาพ

ของพวกเขาก็เลย แต่พวกเขาบ่นไหม? พวกเขาถามไหมว่า “พวกเราทำอะไรลงไปถึงสมควรโดนแบบนี้?” ไม่เลย ครับ เราอ่านว่า “*ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐาน*” นั่นคือสิ่งหนึ่งที่ผู้เชื่อสามารถทำได้ไม่ว่าเขาอยู่ที่ไหน ไม่ว่าความเจ็บปวดของเขาจะสาหัสสักเพียงใด หรือเขาจะอยู่ในท่าใดก็ตาม พระเจ้าทรงพร้อมที่จะสดับฟังคำอธิษฐานที่จริงใจของลูกๆของพระองค์เสมอ

เปาโลกับสิลาสไม่เพียงอธิษฐาน พวกเขายัง “*ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า*” ด้วย ใจแล้วครับ พระเจ้า “*ประทานเพลงในเวลากลางคืน*” (โยบ 35:10) ผู้แต่งเพลงสดุดีเขียนไว้ว่า “*กลางวันพระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาความเมตตาของพระองค์ และกลางคืนเพลงของพระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้า*” พร้อมกับคำอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งชีวิตของข้าพเจ้า” (เพลงสดุดี 42:8) ในเพลงสดุดี 149:5 เราอ่านว่า “*ให้วิสุทธิชนลึงโลดในสง่าราศี ให้เขาร้องเพลงเสียงดังบนที่นอนของเขา!*”

“*นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่*” นี่ไม่ใช่การประชุมนมัสการเพื่อสรรเสริญแบบลับๆ ไม่ใช่การประชุมอธิษฐานแบบไร้เสียง ไม่ใช่การร้องเพลงสรรเสริญนมัสการแบบกระซิบ หลังจากอธิษฐานอยู่พักหนึ่ง เปาโลและสิลาสก็ร้องเพลง-และพวกเขากร้องเพลงเสียงดังมากจนห้องข้างเหล่านั้ในคุกก้องไปด้วยเสียงของพวกเขาและนักโทษคนอื่นๆที่เหลือได้ยินพวกเขา คุณนึกภาพออกไหมถึงความอัศจรรย์ใจของนักโทษคนอื่นๆที่เหลือเมื่อพวกเขาได้ยินบทเพลงสรรเสริญเหล่านั้ที่ออกมาจากห้องข้างชั้นในซึ่งเป็นทีี่ๆคนของพระเจ้าถูกขังอยู่? พวกเขา น่าจะรู้ว่าชายสองคนนี้กำลังเดือดร้อนอย่างหนัก มิฉะนั้นคนทั้งสองคงจะไม่ถูกขังอยู่ในห้องข้างชั้นใน บางทีพวกเขาอาจทราบเกี่ยวกับการโยกย้ายที่ถูกระงับไว้ที่นั่น แต่ไม่ว่าพวกเขาจะทราบสิ่งใดก็ตามเกี่ยวกับสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้ที่ทำให้เปาโลกับสิลาสต้องติดคุก พวกเขา ก็ทราบแน่นอนว่าคนทั้งสองไม่อยู่ในตำแหน่งที่จะชื่นชมยินดีและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าได้เลย หากกล่าวในมุมมองของมนุษย์ เหล่านักโทษที่ถูกปฏิบัติอย่างทารุณและอย่างไม่เป็นธรรมเช่นชายสองท่านนี้คงจะไม่ร้องเพลงสรรเสริญนมัสการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนเที่ยงคืน แต่จงสังเกตว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขาอย่างไร

ข้อ 26: “*ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากคูกสะเทือนสะท้าน และประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจองจำก็หลุดจากเขาสิ้นทุกคนทันที*”

คนของพระเจ้าอาจถูกขังไว้ข้างในได้ แต่พระเจ้าไม่สามารถถูกกีดกันไว้ข้างนอกได้! ในท่ามกลางบทเพลงสรรเสริญเหล่านั้ พระเจ้าตรัส: “*ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่!*” นี่คือนึงในสิ่งเหล่านั้ที่เกิดขึ้นในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านซึ่งทำให้ชาวประเสริฐมั่นคงในชีวิตของพวกเขาคริสเตียนยุคต้น และซึ่งพระเจ้าทรงใช้เพื่อเปิดเผยความจริงแก่คนที่ไม่เชื่อทั้งหลาย มันคือคำพยากรณ์ที่เปาโลเขียนถึง “*ความรอดอันยิ่งใหญ่...ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ*” และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์” (ฮบ. 2:3,4) แผ่นดินไหวครั้งนั้นให้ข้อพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วย และว่าพระองค์ทรงปกป้องและดูแลคนของพระองค์ แผ่นดินโลกเขย่าและสั่นสะเทือนด้วยการสั่นไหวอันรุนแรงเมื่อพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์และทรงเป็นพยานรับรองแก่คนเหล่านั้ที่ได้รั้งแก่พวกเขา!

“รากคุณสะท้อนสะท้อน และในทันใดนั้นประตูก็เปิดหมดทุกบาน” มีอะไรในการอัศจรรย์นี้ที่มากกว่าแค่แผ่นดินไหวครั้งหนึ่งซึ่งจะปลดปล่อยเปาโลและซิลลาสให้เป็นอิสระ เทาที่บ้านทีกัสดีลีสที่นี่บอกเรา พวกเขาเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่พวกเขาเดียวในคุณนั้น ถึงกระนั้นพระคัมภีร์ก็บอกเราว่าประตูทุกบานในคุณนั้นถูกเปิด และ “เครื่องจองจำก็หลุดจากเขาลิ้นทุกคน” น่าอัศจรรย์จริง! ปกติแล้ว อาคารนั้นคงจะถล่มพังลงมาและนักโทษหลายคนคงจะเสียชีวิตไปแล้ว ผมเคยเดินทางในหลายประเทศที่เคยเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ๆ และแม้กระทั่งหลังจากผ่านไปหลายปี ร่องรอยของการทำลายก็ยังหลงเหลืออยู่-สถานที่หลายแห่งที่แผ่นดินโลกแยกออกจากกันและทิ้งรอยโหว่และหุบเขาใหญ่โตไว้ แผ่นดินไหวแบบที่จะเขย่าฐานรากของคุณแห่งหนึ่ง เปิดประตูทุกบานจากข้างใน และฟาโตโซ่ตรวนให้หลุดจากนักโทษทุกคนยอมไม่ใช่แผ่นดินไหวธรรมดาๆอย่างแน่นอน พระเจ้ากำลังตรัสแก่เมืองฟีลิปปี!

พระเจ้าไม่ได้ส่งแผ่นดินไหวมาปลดปล่อยเปโตรจากคุก (กิจการ 12:5-10) พระองค์ทรงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาซึ่งช่วยเปโตรให้รอดจากคุกโดยที่ไม่ได้รับกวนพวดยามที่เฝ้าอยู่นอกประตูเลย แต่สภาพการณ์แวดล้อมต่างๆในตอนนั้นมีความแตกต่างอย่างสิ้นเชิง ไม่มีแม้สักคนเดียวในกลุ่มนั้นที่จะยอมฟังข่าวประเสริฐเหมือนกับในกรณีของเปาโลกับซิลลาสเมื่อพระเจ้าทรงทราบว่าคุณคนนั้นจะกลับใจรับเชื่อและทิ้งครวัเรื่อนของเขาด้วยความรอด ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ส่งแผ่นดินไหวมาเพียงเพื่อจะปลดปล่อยคนของพระองค์ให้เป็นอิสระ พระองค์จะทรงทำให้พวกเขาเป็นอิสระเหมือนกับตอนที่เปโตรถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระก็ทรงกระทำได้ แผ่นดินไหวนั้นถูกส่งมาเพื่อที่ทั้งครวัเรื่อนหนึ่งจะได้ยินข่าวประเสริฐและบังเกิดใหม่ (ไม่มีบันทึกว่าผู้ใดนอกจากนายคุณคนนั้นและครวัเรื่อนของเขาที่กลับใจเชื่อ แต่ผมเชื่ออย่างจริงใจว่านักโทษคนอื่นๆได้บังเกิดใหม่อันเป็นผลมาจากแผ่นดินไหวครั้งใหญ่นั้นและคำพยานของเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า)

มีหลายสิ่งเหลือเกินในทางปฏิบัติที่เราสามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ของเปาโลและซิลลาสในที่นี้ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเหมือนเดิม “วานนี้ และวันนี้ และตลอดไป” (ฮบ. 13:8) แหล่งที่มาของสันติสุข ความมั่นใจ และความสุขของผู้เชื่อมีอยู่ในหัวใจ และสิ่งต่างๆที่อยู่ภายนอกไม่สามารถพรากมันไปได้ สภาพการณ์แวดล้อมต่างๆที่อยู่ภายนอกไม่สามารถทำลายสิ่งซึ่งอยู่ภายในใจของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนได้ เหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐไม่สามารถทำลายสันติสุขที่พระเยซูประทานให้ได้-สันติสุขอันสมบูรณ์แบบ (อสย. 26:3) ในยอห์น 14:27 พระเยซูทรงยกสันติสุขให้เป็นมรดกแก่ลูกๆของพระองค์ พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย”

พญามารอาจพรากความสบายต่างๆไปจากเหล่าผู้รับใช้และเหล่ามิชชันนารีของพระเจ้า มันอาจทำให้พวกเขาถูกจำคุก แต่มันไม่สามารถเอาสันติสุขและการหยุดพักไปจากจิตวิญญาณได้! อิสราภาพฝ่ายร่างกายอาจไม่ถูกให้แก่นักเทศน์ของพระเจ้า แต่ไม่มีคุกใดสามารถเอาเสรีภาพที่พระเยซูประทานให้ไปได้ “เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ!” (ยอห์น 8:36)

ข้อ 27: “ฝ่ายนายคุณที่ขึ้นขึ้นเห็นประตูก็เปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย”

นายคุกในขณะนั้นน่าจะกำลังเพลิดเพลินกับการพักผ่อนยามค่ำคืน เขาได้ยึดเปาโลกับสิลาสเข้าไปในห้องขังชั้นในของคุณ เขาทำของพวกเขาใส่ชื่อไว้แน่นอน และไม่มีโอกาสที่พวกเขาจะหลบหนีไปได้แม้หากว่าเขาไม่นับการถูกโอบอย่างรุนแรงที่พวกเขาได้โดนไปแล้ว ดังนั้นเขาจึงรู้สึกปลอดภัยในการไปนอนหลับพักผ่อนในห้องของตัวเองสำหรับคืนนั้น แต่เขาได้คิดคำนวณโดยไม่รวมข้อเท็จจริงเรื่องพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไว้ด้วย!

เขาถูกปลุกให้ตื่นจากหลับเมื่อแผ่นดินไหวนั้นเขย่าวราฐานของคุณนั้น เขาเห็นประตูคุกเปิด และความคิดแรกของเขาคือราคาที่เขาต้องชดใช้อย่างไม่ต้องสงสัยหากเหล่านักโทษของเขาหลบหนีไปแล้ว มันคือกฎหมายของแผ่นดินที่ว่าถ้านายคุกหรือยามปล่อยให้นักโทษคนหนึ่งหลบหนีไปได้ เขาก็ต้องยอมเสียชีวิตของตนเพื่อชดใช้สำหรับความสะเพร่าของตน นายคุกผู้นั้นรู้ว่าถ้าพวกนักโทษของเขาหนีไปแล้ว เขาก็จะต้องถูกประหารชีวิตโดยพวกที่มียศสูงกว่าเขา ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจที่จะปลิดชีวิตตัวเอง **“คาดว่่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว”**

การคิดเอาเองอาจมีราคาแพงสุดขีด ให้เราดูกรณีอื่นๆที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ที่ผู้คน “คิดเอาเอง” และจ่ายราคาค่างวดแสนแพงเพราะการคิดเอาเองของพวกเขา:

ในลูกา 2:41-46 เราอ่านว่าเมื่อพระเยซูทรงอายุสิบสองปี มารีย์และโยเซฟพาพระองค์ไปกรุงเยรูซาเล็มด้วยกันกับพวกเขาเพื่อร่วมเทศกาลปัสกา “ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัสกาทุกๆ เมื่อพระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่รู้ แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน เมื่อไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ต่อมาครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและได้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่”

พจนานุกรมของเว็บสเตอร์นิยาม “suppose” ว่าเป็น “ความคิดเห็นที่ปราศจากความรู้ที่แน่ชัดหรือการคิดเพื่อเกี่ยวกับความผิดพลาด” มันเป็นเรื่องอันตรายที่จะคิดเอาเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่ดำรงอยู่ชั่ววันจันทร์ พระคัมภีร์คือหนังสือเล่มหนึ่งที่มีเครื่องหมายอัศจรรย์อยู่หลายแห่ง ไม่ใช่หนังสือเล่มหนึ่งที่มีเครื่องหมายคำถามอยู่หลายแห่ง เมื่อกล่าวถึงเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณเราควรที่จะแน่ใจ เราควรรู้จัก**พระองค์**ที่เราได้เชื่อแล้ว (2 ทธ. 1:12) ถ้าผมจะถามคุณว่า “คุณเป็นพลเมืองอเมริกันไหม?” คุณก็จะตอบทันทีว่า “ใช่ฉันเป็น”-หรือ “ไม่ใช่ ฉันไม่ได้เป็น” ตามแต่กรณี แต่ลองไปถามสมาชิกคริสตจักรโดยเฉลี่ยว่า “คุณบังเกิดใหม่แล้วหรือยัง? คุณได้รับความรอดแล้วใช่ไหม?” และส่วนใหญ่แล้วคำตอบจะเป็น “ฉันคิดว่าใช่” หรือ “ฉันหวังว่าจะใช่” หรือ “ฉันกำลังทำเต็มที่เท่าที่ทำได้”

เปโตรเตือนเราให้**ซื่อสัตย์**ที่จะทำให้การทรงเรียกและการทรงเลือกของเรานั้นเป็นเรื่องแน่นอน (2 ปต. 1:10) เราไม่ควรปล่อยสิ่งใดไว้กับเหตุบังเอิญเลยเมื่อสิ่งต่างๆอันเป็นนิรันดร์เข้ามาเกี่ยวข้อง **เราสามารถรู้ได้**จนหมดข้อสงสัยว่าเราบังเกิดใหม่แล้วหรือยัง เพราะว่า **“พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า”** (รม. 8:16)

โดยการ “คิดเอาเอง” ว่าพระเยซูทรงอยู่กับพวกเขา มารีย์และโยเซฟจึงสูญเสียการร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ไป แต่ความสัมพันธ์ของพระองค์ที่มีต่อพวกเขายังคงอยู่เหมือนเดิม เป็นไปได้อย่างแน่นอนสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่จะเริ่มสวดภาวนาอยู่กับกิจการต่างๆของชีวิตนี้มากเหลือเกิน-แม้แต่กิจกรรมต่างๆทางศาสนา-จนพวกเขาสูญเสียสามัคคีธรรมกับพระเยซูไป บังเกิดใหม่แล้วหรือ? ใช่แล้ว-แต่ขาดจากการร่วมสามัคคีธรรม ผมขอกล่าวร่วมกับเปโตรแก่ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วว่า “แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความยำเกรง” (1 ปต. 3:15)

มาระโก 6:45-52 บันทึกอีกตัวอย่างหนึ่งที่ใครบางคน “คิดเอาเอง” แทนที่จะแน่ใจ หลังจากพระเยซูเจ้าทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคน พระองค์ทรงส่งพวกสาวกให้ขึ้นเรือข้ามไปยังอีกฟากของทะเลกาลิลี ทำเลที่ตั้งของทะเลนั้นทำให้มันเจอกับพายุได้ฉับพลัน และพายุแบบนั้นก็เกิดขึ้นขณะที่พวกสาวกอยู่ “กลางทะเล” พระเยซูทรงเห็นพวกเขาพายเรืออย่างยากลำบาก “เพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนิบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนิบดังจะเลยเขาไป เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนิบบนทะเล **เขาสําคัญว่าผี** แล้วพากันร้องอิงไป เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย”

แล้วพระเยซูก็ทรงขึ้นเรือ ลมก็หยุดพัด และพวกสาวก “ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ” การคิดเอาเองอาจมีราคาแพงมากสำหรับพวกสาวกในคืนนั้น ถ้าพระเยซูไม่ทรงเสด็จไปกับพวกเขา เรือหาปลาลำเล็กนั้นก็คงล่มและพวกเขาอาจจมน้ำตายหมดทุกคนไปแล้ว

โยเซฟและมารีย์ “ที่คิดเอาเอง” ว่าพระเยซูอยู่ในคณะของพวกเขา สูญเสียการร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ไป เดินทางไปหนึ่งวันโดยปราศจากพระองค์ และจากนั้นก็ใช้เวลาสามวันอย่างเหน็ดเหนื่อยและหวาดกลัวในการย้อนรอยเท้าของพวกเขา

พวกสาวก “ที่คิดเอาเอง” ว่าพระเยซูเป็นผีตนหนึ่ง อาจเรือล่มและเสียชีวิตไปแล้ว

นายคุกชาวฟิลิปปีคนั้น “ที่คิดเอาเอง” ว่าเหล่านักโทษของเขาหนีกันไปหมดแล้วเมื่อประตูคุกถูกเปิด ก็อบจะไปทางลัดสู่รกรแล้ว ถ้าเขาปลิดชีวิตของตนก่อนที่เขาได้ยื่นขอสารแห่งความรอด นั่นก็คงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน!

ผมขอขอบคุณพระเจ้าที่ไม่จำเป็นที่จะต้อง “คิดเอาเอง” เกี่ยวกับเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณ สิ่งใดที่เราต้องรู้เกี่ยวกับจากแง่มุมฝ่ายวิญญาณ เราก็เรียนรู้ได้จากพระวาทะของพระเจ้า เมื่อพระคัมภีร์ประกาศว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” เราก็เชื่อมั่นได้ ยืนอยู่บนมัน ดำเนินชีวิตตามมัน และตายโดยเชื่อในมัน เพราะว่าพระเจ้าทรงมูสาไม่ได้ (ฮบ. 6:18; ทต. 1:2)

ข้อ 28 และ 29: “แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน” นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั้นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับลีลาล”

แน่นอนว่านายคุกผู้นั้นอัศจรรย์ใจเหลือขนาด! นี่คือหลักฐานเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระหัตถ์ของพระเจ้าที่กระทำกิจ อาคารหลังนั้นไม่เพียงไม่พังถล่มในแผ่นดินไหวนั้นเท่านั้น ประตูทุกบานไม่เพียงเปิดและเครื่อง

พันธนาการทุกชิ้นถูกเอาออกเท่านั้น แต่นักโทษเหล่านั้นยังอยู่ต่อไปในคุกด้วย! พวกเขาจะหลบหนีไปก็ได้ พวกเขาจะหายตัวไปในคำคืนก็ได้ท่ามกลางความเอะอะโกลาหลที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นโดยไม่ต้องสงสัย กระนั้น เปาโลก็รับประกันนายคุกผู้หนึ่งว่าเหล่านักโทษของเขาจะอยู่กับครบทุกคน สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ความคิดของนายคุกผู้หนึ่งไม่อาจจะหยั่งถึงได้

เปาโลเป็นผู้พูดแทน และข้อเท็จจริงที่ว่าเขา “ได้ร้องเสียงดัง” ก็บ่งบอกว่ามีเสียงรบกวนและความสับสนวุ่นวายมากที่นั่น

จากนั้นนายคุกก็สั่งให้จุดไฟมา-และคุณจะได้สังเกตเห็นว่าเขาไม่ได้แค่เดินสบายๆไปอยู่ต่อหน้าพวกมิชชันนารีเหล่านั้น เขา “วิ่งเข้าไปตัวสั้นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส”

มันไม่จำเป็นที่จะต้องวิ่งไปที่หน้าธรรมาสน์เพื่อที่จะรับความรอด มันไม่จำเป็นที่จะต้องตัวสั้นเพื่อที่จะรับความรอด ผมเคยเห็นผู้คนวิ่งมาที่หน้าธรรมาสน์ ผมเคยเห็นคนมากมายร้องไห้ ผมเคยได้ยินเสียงร้องโหยหวนและร่ำไห้ภายใต้การถูกฟ้องใจอย่างลึกซึ้ง แต่ผมเคยเห็นคนอื่นๆนั่งเงียบๆพร้อมกับกัมศีระ และอ้างสิทธิ์ในความชื่นชมยินดีแห่งความรอดโดยปราศจากสัญญาณบอกเหตุทางอารมณ์ที่ปรากฏภายนอก นายคุกผู้หนึ่ง “วิ่งเข้าไป” ตรงที่เปาโลและสิลาสอยู่ และเขาชบหน้าลงตรงหน้าพวกเขา เขาเอาจริง เขาอยากรับความรอด

มันไม่จำเป็นที่จะต้องคุกเข่าลงเพื่อที่จะรับความรอด-ศักดิ์ศรีได้รับความรอดตอนลงมาจากต้นสุกะโมร์! คุณรับความรอดได้ในรถ ในเครื่องบิน ในทุ่งนา หรือนั่งอยู่เงียบๆที่บ้าน พระเจ้าไม่ทรงกำหนดสถานที่เพื่อจะรับความรอด พระองค์ทรงกำหนดแค่วิธีหนึ่ง-วิธีเดียวนั้นที่จะรับความรอด

เชื่อ-รับไว้-วางใจ

ข้อ 30: “และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้”

ทุกสิ่งเรื่อยมาจนถึงจุดนี้เกิดขึ้นหลังกำแพงคุก แต่เมื่อเปาโลและสิลาสรับประกันนายคุกว่านักโทษเหล่านั้นยังอยู่ครบทุกคน ไม่มีใครหลบหนีไป เขาก็ “พาท่านทั้งสองออกมา” ซึ่งน่าจะเป็นในลานข้างนอก จากนั้นเขาถามพวกเขาคำถามที่สำคัญที่สุดที่สามารถถูกถามได้:

“ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้?” คำที่แปลเป็น “ท่านเจ้าข้า” (sirs) ในที่นี้จริงๆแล้วคือ “Lords”-ไม่ใช่พระเยซูฮิวาห์พระเจ้า แต่เป็นชื่อเรียกแบบหนึ่ง ซึ่งปกติแล้วถูกใช้โดยพวกทาสเวลาพูดกับเจ้านายของตน มีผู้เสนอแนะว่านายคุกกำลังถามว่าเขาต้องทำอะไรเพื่อที่จะรอดพ้นจากอำนาจของกฎหมายโรม แต่นี่เป็นเรื่องเหลวไหลภายใต้สภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้ คำตอบที่เปาโลและสิลาสให้แก่เขาพิสูจน์ว่าเขาไม่ได้กำลังคิดถึงความปลอดภัยฝ่ายร่างกายของตน ดูเหมือนปรากฏชัดเจนว่าชายผู้นี้ตระหนักว่าตนต้องการความรอด เขารู้ว่าเขาอยู่ต่อหน้าเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และถึงแม้ว่ามันปรากฏชัดเจนจากคำถามของเขาว่าเขาไม่ได้เข้าใจทางแห่งความรอด เขาก็รู้ว่าชายสองคนนี้ของพระเจ้าสามารถแสดงให้เห็นทางนั้นได้ และเขาปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าผู้สร้างของเขา เขาทราบจากสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในคุกว่าชายสองคนนี้ไม่ใช่ นักโทษธรรมดาๆที่เขาเคยขังไว้หลังลูกกรง เขารู้ว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าได้เขย่าคุณนั้นด้วยแผ่นดินไหวอันรุนแรง และเขารู้ว่าอำนาจหนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าอำนาจแห่ง

กฎหมายต่างๆของมนุษย์ได้ป้องกันนักโทษเหล่านั้นไม่ให้วิ่งหนีไป ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะคิดว่านายคุกถามคำถามนี้ด้วยเหตุผลอื่นใดนอกจากที่รับความรอดจากบาปและการปรับโทษชั่วคราว

ใครบางคนอาจถามว่า “นายคุกชาวฟิลิปปินส์นั้นได้เรียนรู้เกี่ยวกับความรอดจากที่ไหน?” นี่เสนอเหตุอันดีสำหรับการคาดเดา ประการแรก มันคงจะไม่สมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าเขาไม่รู้ว่าทำไมเปาโลและสิลาสถึงถูกจำคุก แน่นอนว่าเขารู้ว่าพวกเขาถูกโยยอย่างรุนแรง-บางทีเขาอาจช่วยในการลงโทษพวกเขาด้วย ผมไม่คิดว่าการกลับใจเชื่อของหมอดูสาวคนนั้นจะไม่ถูกพูดถึงเลย และเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าข่าวเรื่องสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นที่การประชุมอธิษฐานของพวกเขาผู้หญิงนั้น (ข้อ 13 และ 14) ก็ลือมาถึงหูของเขาด้วย เห็นได้ชัดว่าเขาแทบจะไม่คิดอะไรเลยเมื่อนักโทษสองคนนี้ถูกส่งตัวมาให้เขาดูแลหลังจากที่พวกเขาถูกโยย เพราะว่าพระคัมภีร์ไม่กล่าวอะไรเลยที่จะบ่งบอกว่าในขณะนั้นเขารู้สึกสงสารหรือเป็นห่วงเขาทั้งสองขณะที่เขายัด “เปาโลกับสิลาส (อย่างรุนแรงแน่นอน) ไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ข้อไว้แน่นหนา”

แต่เหตุการณ์เหล่านั้นที่เกิดขึ้นตามมาทำให้เขาเชื่อว่าชายสองคนนี้มีอะไรบางอย่างที่จะเสนอจริงๆ พวกเขามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่พิสูจน์ให้เห็นความจริงที่พวกเขาได้เทศนาตลอด ไม่ว่าเขาเคยได้ยินคำเทศนาของทั้งสองหรือเคยกลับกรองข้อมูลเมื่อมันถูกส่งต่อจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่งหรือไม่ เราก็ไม่อาจทราบได้ แต่การอัศจรรย์ของพระเจ้าที่คุกนั้นทำให้เขาเชื่อว่าเขาต้องการความรอดที่ชายสองคนนี้กำลังประกาศอยู่

มันไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดาที่นายคุกคนหนึ่งจะมาคุกเข่าลงตรงหน้าเหล่านักโทษของเขา แต่ชายผู้นี้เต็มไปด้วยความทุกข์ใจและความหวาดกลัว เหตุการณ์ต่างๆที่เห็นได้ชัดเหลือเกินว่ามาจากพระเจ้าได้เกิดขึ้นแล้ว รอบตัวและต่อหน้าเขา และชายสองคนนั้นที่น่าจะตัวสั้นด้วยความกลัวกลับสงบเยือกเย็นด้วยสันติสุขที่พระเยซูผู้เดียวประทานให้! ความรอดให้แก่ผู้เชื่อคือสิ่งซึ่งไม่มีสิ่งใดบนโลกสามารถให้ได้ มันนำสันติสุข “ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง” มาให้ (ฟป. 4:7) มันให้ความสงบในยามทุกข์ใจ และความไว้วางใจในยามแห่งความโศกเศร้าและความกระวนกระวาย ผู้เชื่อแท้ที่ฝ่าพายุระลอกใจและวันคืนมืดมิดมาได้ด้วยความมั่นใจ-โดยมีความชื่นชมยินดีด้วยซ้ำ แต่คนบาปไม่มีสมอสำหรับยึดจิตวิญญาณ และในวาระแห่งเหตุการณ์น่าเศร้าและความมืดมิดเขาก็ใช้ชีวิตอยู่ในความหวาดหวั่นและความวุ่นวายใจ นายคุกชาวเมืองฟิลิปปินส์นั้น ซึ่งเต็มไปด้วยความเกรงกลัวตามแบบพระเจ้า คุกเข่าลงตรงหน้าเปาโลและสิลาสและร้องออกมาว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้?”

ข้อ 31 และ 32: “เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง”

นี่คือแผนการอันเรียบง่ายแห่งความรอดหนึ่งเดียวเท่านั้น เปาโลและสิลาสไม่ได้สั่งนายคุกคนนั้นให้อธิษฐาน แสวงหา หรืออ้อนวอน พวกเขา กล่าวเพียงว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า”

การเชื่อวางใจหมายความว่าอะไร? ยากอบ 2:19 ประกาศว่าพวกปีศาจก็เชื่อและตัวสั่น-แต่เรารู้ว่าพวกปีศาจไม่ได้รับความรอด ความรอดไม่ใช่ความเชื่อที่สมอง มันคือด้วยใจที่มนุษย์ “เชื่อไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” (รม. 10:10)

ผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูในบ้านของคริสเตียน คนเหล่านั้นที่ได้เข้าชั้นเรียนรวีเป็นประจำและเคยได้ยินคำเทศนาข่าวประเสริฐมากมาย ไม่เห็นว่าเป็นเรื่องยากที่จะเชื่อ แต่สำหรับคนอื่นๆอีกจำนวนมาก การเชื่อและความเชื่อคือข้อลึกลับอันลึกซึ้งที่พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ พวกเขาไม่สามารถเข้าใจได้ว่าการมีความเชื่อไปสู่ความรอดหมายถึงอะไร คนที่ยังไม่รอดมากมายจะกล่าวว่า “ฉันเชื่อพระคัมภีร์มาตลอด และฉันก็เชื่อเสมอว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า-แต่ฉันก็รู้ว่าฉันไม่ได้รับความรอด” แต่เมื่อเราเรียนรู้จากพระวจนะของพระเจ้าว่าความเชื่อคืออะไรและจะได้รับความรอดนั้นโดยวิธีใด เรื่องของการเชื่อก็ไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป

อัครทูตเปาโลอธิบายว่า “แต่ถ้าข่าวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายาของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา” (2 คร. 4:3,4) พญามารได้บังความคิดของคนไม่เชื่อทั้งหลาย และมันเป็นเรื่องยากที่พวกเขาจะเข้าใจทางแห่งความรอด แม้มันจะเรียบง่ายก็ตาม เปาโลอธิบายเพิ่มเติมว่า “แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าเข่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:14)

เนื่องจากมนุษย์ธรรมดาไม่สามารถที่จะรับสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าได้ เนื่องจากเขาถูกบังตาโดยพระของยุคนี้ ตายในการละเมิดและบาปทั้งหลาย เขาจะเข้ามาสู่ที่ๆเขาจะสามารถใช้ความเชื่อในพระเจ้าเพื่อไปสู่ความรอดได้อย่างไร? เปาโลและสิลาสกล่าวแก่นายคุกชาวฟิลิปปินส์ว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้”-แต่จงหมายเหตุ: “ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ...” (อฟ. 2:8) และโรม 10:17 ประกาศว่า “ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า”

จากยอห์น 1:1,14 เราทราบว่าพระเยซูคือพระวาหะ: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า...พระวาหะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง”

พระเยซูคือพระวาหะของพระเจ้าที่ถูกนำลงมาสู่มนุษย์ พระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่ฟังคำของเรา...”-แต่ถ้อยคำของพระองค์คืออะไร? พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น ผู้ที่เชื่อ

ในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มีได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 3:16-18)

เอเฟซัส 2:8 บอกเราว่าความรอดเป็นมาโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ-ของขวัญของพระเจ้า ของขวัญคืออะไรบางอย่างที่ถูกรับไว้ ยอห์น 1:12 บอกเราว่า “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ (พระเยซู) พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์”

ด้วยเหตุนี้: การ “เชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า” จึงเป็นเพียงการเชื่อสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปทั้งหลายและสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อคนบาปทั้งหลาย จงเชื่อมั่น จงรับมันไว้-จงยอมรับมันเพียงเพราะว่าพระเจ้าตรัสมันแล้ว (อ่านฮีบรู 6:18 และทิตัส 1:2) “ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17) คุณกำลังอ่านพระวจนะของพระเจ้าในข้อพระคำตอนนี้อยู่ ถ้าคุณยังไม่ได้รับความรอด จงรับสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว จงเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคุณแล้ว จงกลับใจจากบาปทั้งหลายของคุณ จงยอมรับพระวจนะของพระเจ้าและจงทูลขอพระองค์ให้ช่วยคุณให้รอดเพราะเห็นแก่พระเยซู แค่มกัศริษะของคุณและทูลพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้เหมือนกับที่คุณจะพูดคุยกับหมอของคุณหรือเพื่อนที่คุณรักมากๆ คนหนึ่ง พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่า จะช่วยคุณให้รอดถ้าคุณจะยอมรับความรอดที่พระองค์ทรงซื้อแล้วและชำระราคาแล้วบนกางเขนแห่งกลโกธา-และพระองค์ไม่สามารถ พระองค์จะไม่มีวันผิดคำสัญญาของพระองค์เด็ดขาด!

เมื่อนายคุกชาวฟิลิปปินั้นถามว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้?” เปาโลและสิลาสก็ตอบกลับไปว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า”-และพวกเขาไม่ได้หยุดแค่นั้น พวกเขา “กล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลและสิลาสสอนพระคัมภีร์-และนั่นก็รวมถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปทั้งหลายและของประทานของพระองค์คือพระเยซูเจ้า เมื่อได้ยินข่าวสารแห่งความรอด นายคุกคนนั้นก็เชื่อมั่น รับมันไว้ และมันเกิดผลในทันที

ข้อ 33: “ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเขียน และในขณะนั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา”

ความรอดก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของชายผู้นี้จริงๆ! ก่อนหน้านั้นไม่นาน เขาได้เห็นดีด้วยหากไม่ได้มีส่วนร่วมด้วยจริงๆ ในการโอบอุ้มสองคนนี่ของพระเจ้า การปฏิบัติของเขาที่กระทำต่อชายทั้งสองเมื่อพวกเขาถูกมอบให้เขาดูแลหลังจากการโอบอุ้มก็แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ห่วงเรื่องใดนอกจากความปลอดภัยของพวกเขา เขาไม่ได้หยิบบั้นความห่วงใย การปลอมโยน หรือความสบายใดๆ แต่เมื่อความรอดมาสู่ใจของเขา

“ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไป” และปรณนิตินเรื่องความต้องการต่างๆ ด้านร่างกายของพวกเขา เขาเริ่มโดยการล้างแผลที่ถูกเขียนของพวกเขา-ดูแลบาดแผลที่ถูกทำให้เกิดขึ้นโดยไม่เรียวเมื่อการโอบอุ้มนั้นได้ถูกกระทำ โดยทำให้พวกเขาารู้สึกสบายตัวเท่าที่เขาจะทำได้ ผมนึกภาพออกว่านี่คือประสบการณ์ใหม่อย่างหนึ่งสำหรับนายคุกผู้นี้ เขาเคยชินกับการลงโทษเช่นนั้นที่ถูกกระทำต่อพวกนักโทษและเริ่มซาชินกับมันแล้ว นี่ปรากฏชัดเจนในการปฏิบัติของเขาที่กระทำต่อเปาโลและสิลาสเมื่อทันทีหลังจากการ

เขียนพวกเขา เขาก็ยึดพวกเขาเข้าไปในคุกชั้นในและกักขังพวกเขาไว้ในชื่อ ที่น่าเป็นไปได้มากกว่าก็คือเขาไม่
แม้แต่จะคิดหาอาหารและน้ำมาให้พวกเขาเลยด้วยซ้ำ

“...และในขณะนั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา” พวกเขาไม่รอให้ถึงสว่างด้วยซ้ำ
ผมไม่ได้กำลังสนับสนุนให้ผู้ได้รับบัพติศมาทันทีหลังจากเชื่อ แต่แน่นอนว่าคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน
ควรปฏิบัติตามพระคริสต์ในการรับบัพติศมา-ไม่ใช่เพื่อที่จะรับความรอด ไม่ใช่เพื่อที่จะรอดได้ดียิ่งขึ้น แต่เพราะ
ว่าเขาได้รับความรอดแล้ว บัพติศมาบ่งบอกถึงการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู
มันคือคำพยานที่ปรากฏภายนอกว่าคนหนึ่งได้ถูกฝังกับพระคริสต์และถูกทำให้เป็นขึ้นเพื่อเดินในความใหม่
ของชีวิตกับพระองค์แล้ว ผู้เชื่อที่หย่อมตายแล้วต่อโลก โดยถูกฝังไว้กับพระคริสต์ แต่บัพติศมาไม่ทำให้เราได้รับ
การไถ่อย่างเต็มเปี่ยมมากขึ้นแต่อย่างใด มันแค่เป็นพยานรับรองแก่โลกที่ไม่เชื่อว่าเราได้รับการไถ่แล้ว

นายคุกได้รับบัพติศมา “เขาและครัวเรือนทั้งหมดของเขา” นายคุกผู้นี้ไม่ได้เชื่อแทนครัวเรือนของเขา
เขาไม่ได้รับบัพติศมาแทนครัวเรือนของเขา แต่สมาชิกแต่ละคนและทุกคนแห่งครัวเรือนของเขาได้ยิน เชื่อ และ
รับบัพติศมา ความรอดที่พระเยซูทรงซื้อผ่านทางกางเขนที่นั่นของพระองค์บนกลโกธาที่มีให้สำหรับ
สมาชิกแต่ละคนและทุกคนของครัวเรือนหนึ่ง

ข้อ 34: “แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะ
ได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว”

นี่คือคำพยานเพิ่มเติมว่านายคุกผู้นี้ได้รับความรอดแล้วอย่างแท้จริง เขาพาเปาโลและสิลาสเข้าไปใน
บ้านของเขาและ “ตั้งอาหารไว้ตรงหน้าพวกเขา” เราไม่ถูกบอกว่ามีชนนารีเหล่านี้ได้รับประทานอาหารเมื่อ
ล่าสุดของตนเมื่อไร แต่เมื่อพิจารณาสิ่งที่พวกเขาได้เผชิญ ดูเหมือนจะสมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าพวกเขา
หิว พวกเขาน่าจะมีการเลี้ยงใหญ่ในคืนนั้นจริงๆ มันเป็นเวลาแสนสุขสำหรับทุกคนที่เกี่ยวข้อง

นายคุกผู้นั้น “ชื่นชมยินดี เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว” การชื่นชมยินดีเป็น
ผลลัพธ์ของการเชื่อ ความรอดก่อให้เกิดความชื่นบาน แต่ไม่มีกฎตายตัวหนึ่งเดียวสำหรับการชื่นชมยินดี ไม่มี
นิยามที่เฉพาะเจาะจงของชนิดของความชื่นบานที่ความรอดนำมาสู่ใจแต่ละคน เปโตรกล่าวว่าคริสเตียนทั้ง
หลายชื่นชมยินดี “ด้วยความปีติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8) แต่
อย่างที่ผมได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ ไม่มีกฎตายตัวสำหรับการแสดงความชื่นชมยินดีนั้นออกมา บางทีนายคุก
คนนั้นอาจหัวเราะ เขาอาจร้องไห้ เหมือนกับที่บางคนทำเมื่อพวกเขามีความสุขเหลือเกิน เขาอาจแค่ชื่นชม
ยินดีที่ได้ปรนนิบัติชายสองคนนี้ของพระเจ้าผู้ซึ่งได้ให้แผนการแห่งความรอดแก่เขาแล้ว ไม่ว่าจะแสดงการ
ชื่นชมยินดีแบบไหนออกมาก็ตาม เราก็ทราบว่าเขาเต็มเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีเพราะบาปทั้งหลายที่ได้รับ
การยกโทษ เขาเป็นคนใหม่ ผู้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ และเขามีเรื่องมากมายให้ชื่นชมยินดี-ไม่เพียง
สำหรับตัวเขาเองเท่านั้น แต่สำหรับทั้งครอบครัวของเขาด้วย คือทุกคนที่อยู่ในบ้านของเขา

ข้อ 35 และ 36: “ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักรบไป สั่งว่า “จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย” นาย
คุกจึงบอกเปาโลว่า “เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด”

จากข้อ 22 ถึงข้อ 24 เห็นได้ชัดว่าพวกเจ้าเมืองไม่ได้ตั้งใจที่จะปล่อยตัวเปาโลและสิลาสในวันรุ่งขึ้น พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าอะไรทำให้พวกเจ้าเมืองเกิดการเปลี่ยนใจนี้ แต่เหตุผลที่น่าจะเป็นก็คือแผ่นดินไหวนั้น การกลับใจเชื่อของนายคุก และเหตุการณ์อื่นๆที่เกิดขึ้นหลังเที่ยงคืนมีส่วนสำคัญต่อการที่พวกเขาปรารถนาให้ชายเหล่านี้ออกไปจากเมืองโดยเร็วที่สุด พวกโรมในสมัยนั้นถือว่าแผ่นดินไหวเป็นลางบอกเหตุถึงความกริ้วโกรธของพวกพระของพระเจ้า ดังนั้นไม่ว่าพวกเจ้าเมืองเห็นแก่พระเยซูฮิวาห์พระเจ้าหรือพวกพระต่างประเทศ พวกเขาก็รู้ว่าอำนาจหนึ่งทีเหนือกว่าอำนาจของมนุษย์ได้ก่อให้เกิดแผ่นดินไหวนั้นและพวกเขามีเหตุให้หวาดกลัวจริงๆ

“ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า “จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย” “พวกนักการ” ในที่นี้หมายถึง lictors หรือ “คนเหล่านั้นที่ถือไม้เรียว” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนเหล่านี้คือพวกผู้ชายที่ได้โบยเปาโลและสิลาสเมื่อวันก่อน และบัดนี้พวกเขากำลังถูกส่งไปบอกชายทั้งสองว่าเขาทั้งสองเป็นอิสระแล้ว “นายคุกจึงบอกเปาโล”

ไม่ปรากฏชัดเจนว่า “นายคุก” ผู้นี้คือนายคุกที่ได้กลับใจเชื่อเมื่อคืนหรือไม่ หรือว่าเขาเป็นใครสักคนที่ตำแหน่งสูงกว่า แต่ไม่ว่าเขาเป็นใคร เขาก็เป็นห่วงเกี่ยวกับผลที่ตามมาของการจำคุกนี้และอยากให้ชายสองคนนี้ออกไปจากเมืองเพื่อสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นผลดีแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นเขาจึงยื่นกรานให้เขาทั้งสองรีบออกไปให้พ้นจากเงื้อมมือของอันตรายเป็นทันที เขากล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า “ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด”

ข้อ 37: “แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “เขาได้เขียนเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะเสือกไสให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด”

ถ้าเปาโลอยากออกไปจากเมืองฟีลิปปีอย่างลับๆ เขาก็ทำเช่นนั้นได้ตอนที่ประตูคุกเปิดและเท้าของเขาหลุดจากเชื่อนั้น บัดนี้พวกเจ้าเมืองส่งข่าวมาว่าเขาไปได้อย่างอิสระ และพวกเขาขอร้องให้เขาออกไปจากเมืองนั้นโดยไม่ชักช้า แต่เปาโลปฏิเสธที่จะไป แทนที่จะทำเช่นนั้น เขายืนหยัดและยื่นเรื่องร้องเรียนอันยุติธรรมสามประการต่อพวกเจ้าเมือง:

ประการแรก พวกเจ้าเมืองได้สั่งให้โบยเปาโลและสิลาสซึ่งขัดต่อกฎหมายของโรมเนื่องจากพวกเขาเป็นพลเมืองสัญชาติโรม

ประการที่สอง การโบยนั้นได้ถูกกระทำต่อหน้าผู้คน อันเป็นการทำให้เขาทั้งสองอับอายขายหน้าต่อหน้าผู้คนมากมาย

ประการที่สาม พวกเขาถูกเขียนและถูกจำคุกโดยปราศจากการตัดสินความ

ถึงแม้ว่าเปาโลเป็นยิว เขาก็เป็นชาวโรมันที่เป็นไทตั้งแต่เกิดเช่นกัน ในฐานะเป็นผู้มีการศึกษา เขารู้กฎหมายของโรมและตระหนักดีถึงอภิสิทธิ์ต่างๆของเขาภายใต้กฎหมายนั้น ด้วยเหตุนี้ เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสมและเห็นแก่ความยุติธรรม เขาจึงไม่ลังเลที่จะประกาศความรู้ของเขาเกี่ยวกับกฎหมายของโรมและเรียกร้องที่จะได้สิทธิ์ตามข้อกำหนดต่างๆของมัน ดังนั้นเขาจึงจะนำเสนอคำพยานปรักปรำเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐ

และปกป้องเหตุของพระคริสต์ มันไม่ใช่ความเย่อหยิ่งส่วนตัวที่ทำให้เปาโลยื่นข้อเรียกร้องต่างๆของตนต่อพวกเจ้าเมือง แต่เป็นความห่วงใยของเขาที่มีต่อความเชื่อที่ที่เขาเป็นตัวแทน

“เขาได้เขียนเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้งหลาย... บัดนี้เขาจะเสือกไสให้เราออกไปเป็นการลับหรือ?” เพราะถูกเหยียดหยามต่อหน้าผู้คน เปาโลจึงเรียกร้องคำขอโทษต่อหน้าผู้คน จึงให้ศัตรูเหล่านี้ของชาวประเสริฐยอมรับต่อหน้าผู้คนว่าพวกเขาเป็นฝ่ายผิด เขารู้ว่าเขาไม่ได้ทำผิดกฎหมายอะไรเลย ดังนั้นพวกเจ้าเมืองจึงไม่มีสิทธิ์ตามกฎหมายที่จะจับกุมเขา เนื่องจากเขาเป็นชาวโรมัน พวกเขายังมีสิทธิ์น้อยลงไปอีกที่จะโยยเขา ในงานเขียนของซิเซโร เราอ่านว่า “ร่างกายของพลเมืองสัญชาติโรมทุกคนไม่อาจถูกละเมิดได้ Porcain Law ได้เอาไม่เรียวยออกไปจากร่างกายของพลเมืองสัญชาติโรมทุกคนแล้ว” เนื่องจากเขาถูกปรับโทษอย่างไม่เป็นธรรม ถูกโยยต่อหน้าผู้คนและจากนั้นถูกจำคุกโดยปราศจากการตัดสินความ เปาโลจึงปฏิเสธที่จะออกไปจากเมืองนั้นอย่างเงียบๆ โดยปราศจากการยอมรับต่อหน้าผู้คนว่าพวกเขาได้ปฏิบัติต่อเขาอย่างไม่เป็นธรรม

“ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด” เปาโลเป็นห่วงเกี่ยวกับคำพยานของเขาในฐานะนักเทศน์คนหนึ่งแห่งชาวประเสริฐ เขาได้ถูกกล่าวหาว่าปลุกปั่นผู้คนและสั่งสอนธรรมเนียมต่างๆที่ไม่สอดคล้องกับกฎหมายของโรม เขารู้ว่าเขาและสิลาสไม่ใช่คนทำผิดกฎหมาย พวกเขาถูกกล่าวหาอย่างเป็นเท็จ และคนเหล่านั้นที่เรียกร้องให้จับกุมเขาและทำการลงโทษเขาก็เป็นฝ่ายผิด คนเหล่านั้นต้องยอมรับเรื่องนี้ต่อหน้าผู้คน เพราะว่าผลลัพธ์ของเรื่องนี้จะส่งผลโดยตรงต่อนางลิเดียและผู้เชื่อใหม่คนอื่นๆ เช่นเดียวกับต่อคนเหล่านั้นที่จะกลับใจเชื่อในอนาคตด้วย

ในที่นี้เปาโลให้ตัวอย่างอันงดงามของศักดิ์ศรีและความถ่อมใจ หลักการต่างๆของคริสเตียนเข้ามาเกี่ยวข้อง เปาโลสอนทิโมธีคนหนุ่มว่าคริสเตียนทั้งหลายควร “ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายและสงบสุข ในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและอย่างซื่อสัตย์” (1 ทธ. 2:2) ในโรม 12:18 เขากล่าวว่า “ถ้าเป็นไปได้คือเรื่องที่ยืนอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน” แต่จะมีเวลาหนึ่งในชีวิตของลูกทุกคนของพระเจ้าเมื่อเราต้องยืนหยัดชัดเจนหากเราอยากที่จะให้คำพยานเกี่ยวกับเหตุของพระคริสต์และพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ผู้เชื่อที่ปฏิเสธที่จะเลือกจุดยืนเช่นนั้นก็ส่งผลเสียต่อคริสตจักรและต่อชุมชนที่เขาอาศัยอยู่ มันคงจะเป็นแบบนั้นในเมืองฟิลิปปีไปแล้วหากเปาโลและสิลาสไม่ได้เรียกร้องความยุติธรรม พวกเขาถูกกล่าวหาอย่างเป็นเท็จ ถูกจับกุมและถูกโยยอย่างไม่เป็นธรรม ถูกจำคุกโดยปราศจากการตัดสินความ และบัดนี้เพราะเห็นแก่คำพยานคริสเตียนของพวกเขา พวกเขาจึงเรียกร้องให้ตนได้รับการปลดปล่อยจากความผิดต่อหน้าผู้คน เพื่อเห็นแก่ความยุติธรรม พวกเขาจึงใช้ความเป็นพลเมืองของโรม

ข้อ 38: “พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว”

มันไม่ใช่การกลับใจใหม่มาหาพระเจ้าอย่างแท้จริงที่ทำให้พวกเจ้าเมืองเหล่านี้ตกใจกลัว เมื่อชายเหล่านี้นำข่าวสารจากเปาโลไปแจ้งพวกเขาและพวกเขาทราบว่าตนได้สั่งโยยพลเมืองสัญชาติโรมคนหนึ่ง พวกเขา ก็กลัวว่าตนอาจโดนลงโทษเพราะได้ฝ่าฝืนกฎหมายของจักรวรรดิโรม การลงโทษพลเมืองคนหนึ่งของโรมอย่างไม่

เป็นธรรม เท่ากับเป็นการละเมิดความยิ่งใหญ่ของประชากรโรม และผู้ที่ลงโทษหรือสั่งลงโทษอย่างไม่เป็นธรรม ก็ถูกลงโทษอย่างหนักภายใต้กฎหมายนั้น เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าบ่อยครั้งการลงโทษในกรณีดังกล่าว คือ การประหารชีวิต พร้อมกับรัฐบาลโรมยึดทรัพย์สินของผู้ที่มีความผิดนั้น ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เจ้าเมือง เหล่านี้กลัวการลงโทษของกฎหมายโรมเมื่อพวกเขาทราบว่าตนได้ปฏิบัติหยาบช้าต่อพลเมืองสัญชาติโรม

ข้อ 39: “จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง”

สิ่งต่างๆเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากจริงๆ! ตอนที่พวกเขาถูกจับกุม เปาโลกับซิลลาสไม่ได้รับโอกาสที่จะแก้ต่างหรืออธิบายด้วยซ้ำว่าจริงๆแล้วเกิดอะไรขึ้น พวกเขาไม่ได้รับโอกาสใดๆที่จะประกาศความบริสุทธิ์ของตนและพิสูจน์ว่าข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ปรักปรำพวกเขาเป็นความเท็จ แต่บัดนี้-พวกเจ้าเมือง “มาวิงวอนท่านทั้งสอง ... ขอให้ออกไปเสียจากเมือง” ชายเหล่านี้รู้ว่าถ้าเปาโลกับซิลลาสรายงานเรื่องการกระทำอันไม่ยุติธรรมของตนต่อทางการโรมที่มีอำนาจสูงกว่า พวกเขา ก็อาจต้องชดใช้ด้วยชีวิตของตน ดังนั้นพวกเขาจึงอ้อนวอนชายเหล่านี้ของพระเจ้าให้ออกไปจากเมืองโดยไม่ต่อความยาวสาวความยืดต่อไปอีก บางทีพวกเขาอาจบอกพวกอัครทูตว่าสิ่งที่พวกเขาได้กระทำก็ถูกกระทำในความไม่รู้ เนื่องจากพวกเขาไม่รู้ว่าเปาโลกับซิลลาสเป็นพลเมืองสัญชาติโรม บางทีพวกเขาอาจบอกเปาโลว่าเขาจะบอกตั้งแต่แรกว่าเขาเป็นพลเมืองคนหนึ่งของโรม (แน่นอนว่าเปาโลอาจตอบกลับไปก็ได้ว่า ก็พวกเขาไม่ได้ถาม!) ถึงอย่างไรแล้ว พวกเจ้าเมืองก็ไม่เสียเวลาเลยในการรีบไปที่คุก นำตัวเปาโลและซิลลาสออกมา และขอร้องพวกเขาให้ออกไปจากเมืองนั้น

มิชชันนารีเหล่านั้นปฏิบัติตามคำขอของพวกเจ้าเมือง พวกเขาไม่ได้ต่อความยาวสาวความยืดเรื่องนั้นต่อไปอีก พวกเขาจะฟ้องกลับก็ได้ แต่การปลุกปั่นให้เกิดความยุ่งยากเพิ่มเติมก็คงนำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระเยซู พวกเขาได้บรรลุจุดประสงค์หลักในการมาเยือนเมืองฟิลิปปีของพวกเขาแล้ว-พวกเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าและวางรากฐานสำหรับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่แล้ว บัดนี้พวกเขาได้รับการยอมรับต่อหน้าผู้คนแล้วว่าตนถูกจำคุกอย่างไม่ยุติธรรมและถูกโอบยัดอย่างผิดกฎหมาย ข่าวประเสริฐคงจะไม่ถูกทำให้เจริญรุดหน้าไปโดยข้อเรียกร้องเพิ่มเติมต่างๆต่อพวกเจ้าเมือง

ข้อ 40: “ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป”

เพราะเป็นช่วงเสมอเกี่ยวกับคำพยานของเขาต่อหน้าชาวโลกและแบบอย่างที่เขาวางไว้ต่อหน้าผู้เชื่อคนอื่นๆ เปาโลจึงไม่ได้รับร้อนออกไปจากเมืองฟิลิปปี เขาใช้เวลาเพื่อเยี่ยมเยียนบ้านของนางลิเดียและเพื่อสนทนากับผู้เชื่อใหม่คนอื่นๆ อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าเขาทั้งไม่กลัวและไม่ท้อใจเพราะสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับเขาเลย เขาไม่ได้กำลังออกไปจากเมืองเพราะถูกข่มขู่ แต่ในเวลาอันดีของเขาเองเมื่อเขาเสร็จสิ้นฐานะของพระเจ้าที่นั่นแล้วและพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงนำเขาไปยังที่อื่น

ที่ว่าเปาโลกับซิลลาส “หนุนใจพวกเขา” ก็หมายถึงการเตือนสติและการสั่งสอนช่วงระยะเวลาหนึ่งอย่างไม่ต้องสงสัย โดยอาจใช้เหตุการณ์เหล่านั้นที่เพิ่งเกิดขึ้นเป็นข้อพิสูจน์ถึงฤทธิ์เดชของการอธิษฐาน ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในการดูแลคนของพระองค์ และความจำเป็นของความหนักแน่นมั่นคงในชีวิตคริสเตียนคนเหล่านี้

เป็นผู้เชื่อใหม่ คริสตจักรเพิ่งถูกก่อตั้งในเมืองฟิลิปปี และจะมีวาระลงใจต่างๆรอคอยผู้เชื่อเหล่านั้นอยู่ข้างหน้า จากนั้นเมื่อลานางลิเดียและพวกพี่น้องแล้ว เปาโลกับสิลาสจึงจากไป

ในฟิลิปปี 2:19-24 เปาโลเขียนถึงการรับใช้ของทิโมธีในคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี: “แต่ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาพวกท่าน ... ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง...แต่ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีแล้วว่า เขาได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ เสมือนบุตรรับใช้ร่วมกับบิดา เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่า คุณจะเห็นได้ว่าจะเกิดการอย่างไรแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใช้เขาไปโดยเร็ว แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านด้วย”

เปาโลกับสิลาสเดินทางไปยังเมืองเธสะโลนิกา และเราจะตามรอยการรับใช้ของพวกเขาที่นั่นในบทถัดไป เราควรดูแบบเปรียบเทียบที่การกลับใจเชื่อสามกรณีที่ถูกบันทึกไว้ในบทนี้ที่เราเพิ่งศึกษาไป การกลับใจเชื่อเหล่านั้นไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในที่นี้โดยบังเอิญ แต่โดยการทรงนำและการตลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในแต่ละกรณีเราเห็นพระคุณของพระเจ้ากระทำกิจ

มีการกลับใจเชื่อแบบเงียบๆของนางลิเดีย-หญิงที่ดำเนินตามทางพระเจ้าเท่าที่นางเข้าใจพระคัมภีร์ เราไม่พบอะไรที่น่าตื่นตาตื่นใจเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของสตรีผู้นี้ที่เป็นชนชั้นสูง นางตั้งใจฟังข่าวสารของเปาโล และนางก็รับความรอด ด้วยวิธีใดหรือ? โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ เหมือนกับผู้เชื่อทุกคนได้รับความรอด

ผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับบันทึกเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของนางลิเดีย วันนี้เราอ่านเกี่ยวกับพวกดารานาภาพยนตร์ พวกอันทพาล และคนอื่นๆที่มีคำพยานยิ่งใหญ่ที่เล่าและประสบการณ์ยิ่งใหญ่ที่จะบอกเล่าเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของพวกเขา แต่ผมขอเตือนความจำคุณว่าในความหมายที่แท้จริงของคำนี้ ประสบการณ์แบบเดียวที่ยิ่งใหญ่คือที่พระเจ้าประทานให้! การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่การประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูคือ การกลับใจเชื่อของจิตวิญญาณดวงหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็ประสบการณ์ที่มีความตื่นเต้นทางอารมณ์เพียงเล็กน้อยของใครสักคนอย่างนางลิเดีย หรือประสบการณ์แบบที่มีการโห่ร้องว่า “ฮาเลลูยา!” ที่ผู้คนอาจได้ยินเป็นเสียงดังก้องจากสุดปลายด้านหนึ่งของเมืองไปยังอีกด้าน

การกลับใจเชื่อกรณีที่สองในบทนี้ของเราเป็นของหมอดูสาวคนหนึ่งที่ถูกเป็นทาสของพวกชายชั่ว ซึ่งหาเงินให้ตัวเองจากการเป็นหมอดูของเธอ เธอไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระเจ้า แต่ขณะที่เธอได้ติดตามเปาโลและสิลาสไป เธอก็ร้องตลอดว่า “ชายเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด ซึ่งสำแดงทางแห่งความรอดแก่เราทั้งหลาย!” เปาโลดูออกว่าวิญญาณช่วยอยู่ในตัวของหญิงสาวคนนี้ และหลังจากผ่านไปหลายวันที่เธอกำลังคำพยานเช่นนั้น เขาก็หันไปหาเธอและสั่งวิญญาณชั่วตัวนั้นให้ออกไปจากเธอ “และผีนั้นก็ออกมาในชั่วโมงเดียวกันนั้น!”

นี่เป็นการกลับใจเชื่อที่น่าตื่นตาตื่นใจมากกว่าของนางลิเดียเยอะ ถึงแม้ว่าไม่ยิ่งใหญ่กว่าอย่างแน่นอน หากเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในการประกาศข่าวประเสริฐครั้งใหญ่ทั่วเมืองแบบที่ถูกจำกัดในวันนี้ หญิงสาวคนนี้ก็คงจะได้รับเชิญไปยังสถานที่หลายแห่งเพื่อให้คำพยานของเธออย่างไม่ต้องสงสัย ใครสักคนคงจะเขียนหนังสือเล่มหนึ่งเพื่อให้รายละเอียดเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของหญิงสาวผู้นี้ แต่ผมขอกล่าวซ้ำ-ทุกๆที่หมอดูสาวคนนี้ได้

ถูกนำมาสู่ความรอดในแบบที่น่าตื่นตาตื่นใจ การกลับใจเชื่อของเธอก็ไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่าของนางลิเดียเลย มันแค่ถูกแสดงออกในลักษณะที่แตกต่างกันเท่านั้น

การกลับใจเชื่อของหมอดูสาวคนนั้นได้นำไปสู่การกลับใจเชื่อของนายคูกชาวฟิลิปปินส์ เพราะพวกเขาเจ้านายของหมอดูสาวคนนั้นสั่งให้จับกุมมิชชันนารีทั้งสอง นำตัวพวกเขาไปอยู่ต่อหน้าพวกเขาเจ้าเมืองภายใต้ข้อกล่าวหาต่างๆอันเป็นเท็จ และหลังจากโบยพวกเขาอย่างหน้าใจแล้ว พวกเขาเจ้าเมืองก็ขังท่านทั้งสองในคุก ที่นั่นภายใต้สภาวะต่างๆอันชวนท้อใจมากมาย เขาไปโลกกับลีลาอธิษฐานและร้องเพลงตอนเที่ยงคืน พระเจ้าทรงตอบด้วยแผ่นดินไหวที่เขย่าฐานรากของคุกนั้น ทรงเปิดประตูทุกบาน และทรงหักโซ่ตรวนของนักโทษทุกคน ด้วยความตกใจกลัว นายคูกผู้นั้นพร้อมที่จะปลิดชีพตัวเอง แต่เมื่อเขาได้รับประกันว่าเขาจะอยู่กับครอบครัวทุกคน เขาก็ทรุดตัวลงตรงหน้าชายทั้งสองของพระเจ้าและถามว่าเขาต้องทำอะไรเพื่อที่จะได้รับความรอด พวกเขาสั่งสอนเขาในพระวจนะของพระเจ้า และเขาก็กับทั้งครอบครัวของเขาได้รับความรอด จากนั้นเขาก็ทำการรับใช้แบบคริสเตียนต่อท่านทั้งสองโดยการพาพวกเขาไปยังบ้านของเขา ดูแลความต้องการต่างๆของพวกเขา และนำอาหารมาวางตรงหน้าพวกเขา-และเขาก็ชื่นชมยินดีพร้อมกับทุกคนในบ้านของเขา

การกลับใจเชื่อสามกรณีนี้สอนเราอย่างชัดเจนว่าเราไม่ควรพยายามที่จะนำผู้อื่นให้มีประสบการณ์ทางอารมณ์แบบเดียวกับที่เราเคยมีตอนที่เรากลับใจเชื่อ นางลิเดีย ซึ่งนั่งเงียบๆและต้อนรับพระเยซูโดยไม่มีการแสดงออกทางอารมณ์ใดๆ; หมอดูสาวคนนั้น ซึ่งส่งเสียงรบกวน ถูกผีสิง ได้รับการช่วยให้พ้นอย่างน่าตื่นตาจากผีนั้นและถูกนำเข้าสู่ความรู้เกี่ยวกับพระคุณที่ช่วยให้รอด; และนายคูกผู้นั้น-ซึ่งตกใจกลัว เกือบจะฆ่าตัวตาย คุกเข่าลงและร้องออกมาว่า “ข้าพเจ้าต้องทำประการใดจึงจะรอดได้?” ถึงกระนั้นในทั้งสามกรณีนี้ที่มีการแสดงออกทางอารมณ์ที่แตกต่างกันไป ไม่มีคนใดที่ได้รับความรอดอย่างเต็มเปี่ยมมากกว่าอีกคนเลย

มีทางแห่งความรอดเพียงทางเดียวเท่านั้น: พระเยซูคริสต์ว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา!” (ยอห์น 14:6) การแสดงออกทางอารมณ์ไม่ใช่สิ่งที่บ่งบอกถึงความรอด แต่ความเชื่อในใจต่างหาก ความเชื่อที่ถูกใช้ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า

ท่านที่รัก คุณได้เชื่อในพระเยซูแล้วหรือยัง? คุณบังเกิดใหม่แล้วหรือยัง? อย่าพยายามที่จะมีประสบการณ์ทางอารมณ์แบบเดียวกับที่คนอื่นมี อย่าพยายามที่จะร้องไห้เหมือนกับที่พวกเขาร้องไห้ หรือหัวเราะเหมือนที่พวกเขาหัวเราะ หรือทำสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาทำในการตอบสนองทางอารมณ์ต่อความรอด จงเชื่อวางใจในพระเยซูเท่านั้น จงเชื่อในพระนามของพระองค์ จงต้อนรับพระองค์ด้วยความเชื่อ-และคุณจะได้รับ ความรอดอย่างเปี่ยมสง่าราศีพอๆกับผู้ใดก็ตามที่ได้รับ ความรอดมาตั้งแต่รุ่งอรุณแห่งการทรงสร้าง!

บทที่ 17

- 17:1 ครั้นเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบุรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว
- 17:2 เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามอย่างเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต
- 17:3 และไซข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า “พระเยซูของคัมภีร์ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์”
- 17:4 บางคนในพวกเขาก็เชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆไม่น้อย
- 17:5 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง บุกรุกบ้านของยาโสเน ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง
- 17:6 ครั้นไม่พบจึงฉุดลากยาโสเนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า “คนเหล่านั้นที่เป็นพวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย
- 17:7 ยาโสเนรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู”
- 17:8 เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ
- 17:9 จึงเรียกประกันตัวยาโสเนกับคนอื่นๆแล้วก็ปล่อยไป
- 17:10 พอค่ำลงพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว
- 17:11 ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และคัมภีร์ทุกวันหวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่
- 17:12 เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีศักดิ์ชาติกรีก ทั้งผู้ชายไม่น้อย
- 17:13 แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบว่าเป็นเปาโลได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มายุยงประชาชนที่นั่นด้วย
- 17:14 ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น
- 17:15 คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป
- 17:16 เมื่อเปาโลกำลังคอยสิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง
- 17:17 เหตุฉะนั้น ท่านจึงได้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน

17:18 นักปรัชญาบางคนในพวกเอปิกูเรียวและในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า “คนพูดเพื่อเจ้ออย่างนี้ใครจะมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า” คนอื่นกล่าวว่า “ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่” เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย

17:19 เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอาเรโอปากัสแล้วถามว่า “เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร

17:20 เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าเป็นเรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร”

17:21 (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ๆ)

17:22 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเนินเขาอาเรโอแล้วกล่าวว่า “ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายเชื่อถือโศคกลางเกินไปในทุกเรื่อง

17:23 เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตดูสิ่งที่ท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังนมัสการอยู่

17:24 พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีมนุษย์ได้กระทำไว้

17:25 การที่มีมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หาไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก

17:26 พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่

17:27 เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าของ และหากเขาจะคลำหาก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มิทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย

17:28 ด้วยว่า ‘เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์’ ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า ‘เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์’

17:29 เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์

17:30 ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโอดเขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่

17:31 เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ‘ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์’

17:32 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่นๆว่า “เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป”

17:33 แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา

17:34 แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีติโมนีสผู้เป็นสมาชิกสภาอารีโปกัสกับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆด้วย

การเคลื่อนไหวของความเชื่อแบบคริสเตียนในยุโรปได้เริ่มต้นที่เมืองฟิลิปปีพร้อมกับการกลับใจเชื่อของนางลิเดีย หมอคูสาวผู้นั้น และนายคุกคนนั้น ในบทนี้การเคลื่อนไหวนั้นขยายเข้าไปในยุโรปมากกว่าเดิม เพราะการข่มเหงและความทุกข์ลำบาก เปาโลจึงจำเป็นต้องออกไปจากเมืองฟิลิปปี หลายครั้งพระเจ้าทรงอนุญาตให้ความยากลำบากเคลื่อนย้ายลูกๆของพระองค์จากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่งเพื่อเผยแพร่ว่างานประเสริฐแก่ชนชาติอื่นๆ ผมไม่กล่าวว่ามันเป็นเช่นนี้กับเปาโลและสิลาสที่เมืองฟิลิปปี แต่พระเจ้าทรงอนุญาตสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาในเมืองนั้นอย่างแน่นอน

จากเมืองฟิลิปปี เปาโลและสิลาสเดินทางไปยังเมืองเธสะโลนิกา โดยผ่านเมืองใหญ่อื่นๆระหว่างทาง- แต่ไม่มีบันทึกใดๆว่าพวกเขาเทศนาในเมืองเหล่านั้น เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเดินทางจากเมืองฟิลิปปีไปยังเมืองเธสะโลนิกาโดยตรงซึ่งเป็นที่ๆคริสตจักรแห่งหนึ่งถูกก่อตั้ง- คริสตจักรที่ในเวลาต่อมาเปาโลเขียนจดหมายฝากสองฉบับของเขาไปถึง

ในบทนี้เราจะพบเปาโลและสิลาสปรนนิบัติอยู่ที่เมืองเบโรอาเช่นกัน และที่เมืองเอเธนส์ที่เปาโลเทศนา คำเทศนาอันเลื่องชื่อของเขาจากภูเขาอารีโอ ไม่ว่าเปาโลประกาศข่าวประเสริฐในที่ใดก็ตาม เรื่องราวก็ยังเป็นเหมือนเดิม- ชัยชนะและความทุกข์ลำบาก

การก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา

ข้อ 1: “ครั้นเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบูรีและเมืองออลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั้นมีธรรมศาลาของพวกยิว”

เมืองอัมฟิบูรี คือเมืองหลวงของเขตด้านทิศตะวันออกของแคว้นมาซิโดเนีย เดิมทีมันเป็นเมืองขึ้นของชาวเอเธนส์ แต่ตอนที่เปาโลไปเยือนที่นั่น มันอยู่ใต้อำนาจปกครองของโรม มันอยู่ใกล้กับแคว้นเธซและอยู่ไม่ไกลจากปากแม่น้ำสเตอร์มอน ซึ่งทำให้มันเป็นศูนย์กลางด้านการพาณิชย์เชิงยุทธศาสตร์ ชื่อสมัยโบราณของเมืองอัมฟิบูรีคือ “ทางเก้ายาว” โดยถูกเรียกเช่นนั้นเพราะจำนวนของถนนของแคว้นเธซและแคว้นมาซิโดเนียที่มาบรรจบกัน ณ จุดนี้

เมืองออลโลเนียอยู่ห่างจากเมืองอัมฟิบูรีประมาณสามสิบลี ไมล์ มันตั้งอยู่บน Via Egnatia ถนนสายใหญ่ของโรมซึ่งเป็นหนึ่งในทางหลวงหลักด้านการทหารและการพาณิชย์ของแคว้นมาซิโดเนีย เชื่อกันว่ามันถูกก่อตั้งประมาณปี 432 ก่อน ค.ศ. เนื่องจากเมืองอัมฟิบูรีอยู่ห่างจากเมืองฟิลิปปีประมาณสามสิบลี ไมล์ และเมืองออลโลเนียมีระยะห่างจากเมืองอัมฟิบูรีน้อยกว่านิดหน่อย ดูเหมือนจะสมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าเปาโลและสิลาสใช้เวลาเดินทางสามวันจากเมืองฟิลิปปีไปยังเมืองเธสะโลนิกา เนื่องจากระยะทางระหว่างแต่ละ

เมืองเหล่านี้อาจเดินทางได้ภายในหนึ่งวัน และไม่มีการบ่งชี้ใดๆว่ามิชชันนารีเหล่านี้ใช้เวลาในเมืองอัมฟีบุรีหรือเมืองอโปลโลเนียมากกว่าที่จำเป็นสำหรับการค้าขายหนึ่งคืน

ดังนั้น พวกเขา “จึงมายังเมืองเธสะโลนิกา” นี่เป็นหนึ่งในเมืองหลักเหล่านั้นของแคว้นมาซิโดเนีย และกระทั่งในปัจจุบันนี้มันก็เป็นนครหลวงที่เติบโตซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อซาโลนิก ชื่อก่อนหน้านั้นของเมืองเธสะโลนิกา คือ เธอร์มา แต่ในปี 315 ก่อน ค.ศ. แคสแซนเตอร์กซ์ตรีซชาวแคว้นมาซิโดเนียได้ขยายเมืองนั้นให้ใหญ่กว่าเดิมและทำให้มันแข็งแรงกว่าเดิม และจากนั้นก็ตั้งชื่อมันใหม่ตามชื่อภรรยาของเขา เธสะโลนิกา ผู้เป็นธิดาของฟิลิปที่ 2 และน้องสาวที่ถูกรับมาเลี้ยงของอเล็กซานเดอร์มหาราช ในไม่ช้าเมืองนั้นเริ่มมีผู้คนมาอาศัยอยู่หนาแน่นและมั่งคั่ง เป็นกองบัญชาการของทัพเรือมาซิโดเนีย ที่ตั้งของผู้ว่าราชการ และมีความสำคัญสุดขีดในฐานะเป็นเมืองท่าพร้อมกับการค้าขายแบบนำเข้าและส่งออกที่ใหญ่โต วันนี้นั้นยังเป็นเมืองใหญ่ที่มีกิจกรรมทางการค้าใหญ่โตเหมือนเดิม เมืองนี้ถูกอาศัยอยู่โดยชาวกรีก ชาวโรมัน และพวกยิว และกล่าวกันว่า มีธรรมศาลาของพวกยิวมากถึงสามสิบหกแห่งที่นั่น ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะว่าข้อพระคำของเราตรงนี้ในภาษากรีกประกาศว่าเปาโลและสิลาสมายังเมืองเธสะโลนิกา “ซึ่งเป็นที่ๆธรรมศาลานั้นของพวกยิวตั้งอยู่” ซึ่งบอกเป็นนัยว่าไม่มีธรรมศาลาเลยสักแห่งในอีกสองเมืองที่เหลือที่พวกเขาผ่านมาแล้ว

ข้อ 2 และ 3: “เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามอย่างเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า “พระเยซูของคัมภีร์ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์””

“เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามอย่างเคย” คือเข้าไปในธรรมศาลานั้น ไม่ว่าเปาโลไปที่ไหน มันก็เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของเขาที่จะร่วมประชุมนมัสการในธรรมศาลาเหล่านั้นของพวกยิว เขาพูดในธรรมศาลาเหล่านั้น แต่เขาประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าโดยหวังว่าจะนำพี่น้องของเขาฝ่ายเนื้อหนังเข้าสู่ความรู้เกี่ยวกับพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า เราได้สังเกตตลอดการศึกษาคัมภีร์ของเราว่าเมื่อเปาโลเข้าไปในเมืองหนึ่ง เขาก็ไปที่ธรรมศาลาก่อนอื่นหากที่นั้นมีอยู่ เขาประกาศข่าวประเสริฐ “แก่ยิวก่อน” เช่นเดียวกับในกิจการ 9:20 และ 13:5

ดังนั้นในเมืองเธสะโลนิกา ตามธรรมเนียมของเขาเช่นเคย เขาไปยังธรรมศาลานั้น “และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต” ผมชอบการใช้คำตรงนี้ เปาโล “ใช้เหตุผล” (reasoned) กับพวกยิวเหล่านั้น และการใช้เหตุผลของเขาก็เกี่ยวข้องกับถ้อยคำของพวกศาสตาดพยากรณ์ของพวกเขาในส่วนที่กล่าวถึงพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งพวกเขาได้ตรึงกางเขน ในภาษากรีก คำตรงนี้ที่แปลเป็น “ไขข้อความ” (opening) ถูกใช้หลายครั้งในการเชื่อมโยงกับดวงตา-นั่นคือ เพื่อเปิดดวงตาเมื่อดวงตานั้นถูกปิด ดังนั้นเปาโลจึงเปิดพระคัมภีร์จากเหล่าศาสตาดพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมให้แก่พวกยิวเหล่านั้น โดยแสดงให้เห็นว่าเขาเห็นว่าพระเยซูชื่อนาซาเรธทรงเป็นผู้ที่ศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นเขียนถึง เขาอธิบายว่าตามที่เหล่าศาสตาดพยากรณ์ของพวกเขาแล้ว “จำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์” นี้ถูกบอกล่วงหน้าแล้วอย่างชัดเจนและไม่มีทางผิดพลาดได้โดยพวกศาสตาดพยากรณ์ พวกยิวเหล่านั้นกำลังรอคอยพระเมสสิยาห์-พวกเขาไม่ได้กำลังรอคอยพระคริสต์ที่ทนทุกข์ทรมาน พวกเขารอคอยผู้นำที่ทรงอำนาจและ

เดชาภาพซึ่งจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขาที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากการกดขี่ของโรม และพวกเขามองไม่เห็น ว่ามกฏหมายต้องมาก่อนมกฏแห่งสง่าราศี ดังนั้นเปาโลจึงเปิดพระคัมภีร์แก่พวกเขา โดยชี้แจงว่าพระเยซูคือ พระคริสต์ พระเมสสิยาห์องค์นั้นที่พวกเขาเรียก “ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น” ที่โมเสสได้เขียนถึง

ผมคิดว่ามันคงคุ้มค่ากับเวลาของเราที่จะอ่านคำพยากรณ์เหล่านั้นบางเรื่องและเห็นว่าพวกมันถูกทำให้ สำเร็จจริงแล้วเมื่อไรและอย่างไร:

พระเมสสิยาห์จะต้องเป็นเชื้อสายของหญิงนั้น ไม่ใช่เชื้อสายของผู้ชาย ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรง สัญญาพระเจ้าองค์หนึ่ง พระองค์ตรัสแก่ซาตานว่า “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้า กับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ” นี้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว ในลูกา 1:26-33 เราอ่านว่า “เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโย เซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า “เธอผู้ซึ่ง เป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเริญเกิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรี ทั้งปวง”

“เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายว่า อะไร แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว ดูก่อน เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษ ของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย”

อัครทูตเปาโลก็ประกาศการสำเร็จจริงแล้วนี่เช่นกัน ในกาลาเทีย 4:4,5 เขากล่าวว่า “แต่เมื่อครบ กำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร”

มีคำพยากรณ์อย่างชัดเจนว่าพระเมสสิยาห์จะประสูติในเมืองเบธเลเฮม: “เบธเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย แต่เจ้าผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จักปกครอง ในอิสราเอล ตั้งเดิมของท่านมาจากสมัยเก่า จากสมัยโบราณกาล” (มีคาห์ 5:2)

เราอ่านการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นี้ในมัทธิว 2:1,2: “ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮม แคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดูก่อน มีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม ถาว่า “กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนี้อยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน”

ในปฐมกาล 49:10 มีพยากรณ์ไว้ว่าการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์จะมาโดยทางพงศ์พันธุ์แห่งเผ่ายู ดาห์และพระองค์จะประสูติเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง-กษัตริย์ของพวกยิว: “ธารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือ

ผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น”

เชื้อสายที่พระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาโดยทางนั้นเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ในกาลาเทีย 3:16 อัครทูตเปาโลประกาศว่า “แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์”

เราทราบว่าพระเยซูประสูติผ่านทางพงศ์พันธุ์ของเผ่ายูดาห์ตามที่ทรงสัญญาไว้ เพราะว่าใน 2 ซามูเอล 2:4 เราอ่านว่า “และคนยูดาห์ก็พากันมาเจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์” พระเยซูได้เสด็จมาโดยทางเจสซีและราชวงศ์กษัตริย์ของดาวิด ในอิสยาห์ 11:1 เราอ่านว่า “จะมีหน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา” จากฝั่งของมนุษย์ พระเยซูทรงเป็นบุตรของดาวิด ผ่านทางเชื้อสายของดาวิด แต่จากฝั่งของพระเจ้าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า มารีย์ให้เนื้อหนังของพระเยซูแก่พระเยซู แต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ประทานพระโลหิตของพระองค์แก่พระองค์ ในลูกา 1:35 กาเบรียลกล่าวแก่มารีย์ว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า” จากนั้นในกิจการ 20:28 เปาโลกล่าวแก่พวกผู้ปกครองเหล่านั้นว่า “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง” เนื่องจากคริสตจักรถูกซื้อแล้วโดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู เราจึงทราบว่าพระโลหิตที่ไหลออกมาจากเส้นเลือดของพระองค์คือพระโลหิตของพระเจ้า

มีเปิดเผยแก่ดาวิดเช่นกันว่าพระเมสสิยาห์จะมาจากครอบครัวของเขา ผ่านทางเชื้อสายของเขา ในเพลงสดุดี 132:11 เขาเขียนไว้ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณเป็นความจริงกับดาวิด ซึ่งพระองค์จะไม่ทรงหันกลับคือว่า “เราจะตั้งผลจากตัวของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า””

มาลาคียพยากรณ์ไว้ว่าพระเมสสิยาห์จะทรงถูกนำหน้าโดยผู้เบิกทางคนหนึ่งที่จะประกาศการเสด็จมาของพระองค์: “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้นั้นจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกระชั้นชิด ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านจะเสด็จมา” (มาลาคี 3:1)

เราเห็นคำพยากรณ์นี้สำเร็จจริงในมัทธิว 3:1-3: “ครานั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาแล้ว” ยอห์นผู้นี้แหละซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป’”

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่ดาเนียลว่าพระเมสสิยาห์จะทรงปรากฏ ณ เวลาที่เฉพาะเจาะจงและพระองค์จะทรงถูกตัดออกในการสิ้นพระชนม์เมื่อสิ้นสัปดาห์ที่หกสิบเก้า นั้นของเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นแห่งปีทั้งหลายที่ถูกสำแดงแก่ดาเนียล: “เพราะฉะนั้นจงทราบและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การที่พระบัญชาที่ออกให้สร้างกรุง

เยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัยพระเมสสิยาห์ ผู้เป็นประมุขก็เป็นเวลาเจ็ดสัปดาห์และเป็นเวลาหกสิบสอง สัปดาห์... หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มีไขเพื่อตัวท่านเอง...” (ดนล. 9:25,26) ถ้าคุณจะศึกษาคำพยากรณ์เหล่านี้ในพระคัมภีร์ ดูตามข้ออ้างอิงเหล่านี้และบวกจำนวนปีเข้าไป คุณ ก็จะเห็นว่าพระเยซูได้เสด็จมา ณ เวลาที่พยากรณ์ไว้โดยดาเนียลพอดี และพระองค์ทรงถูกต้องตรงทางเช่นเดียวกับที่ดาเนียลได้พยากรณ์ไว้ว่าพระองค์จะถูกตรึง

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เศคาริยาห์ว่าพระเมสสิยาห์จะถูกทรยศและถูกขายเป็นเงินสามสิบบเหรียญ: “แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงโยนเงินนั้นให้แก่ช่างปั้นหม้อ” คือเงินก้อนงามที่เขายกมาให้ข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเอาเงินสามสิบบเหรียญโยนให้แก่ช่างปั้นหม้อในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” (ศคย. 11:13)

นี่ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในมัทธิว 26:14-16 เมื่อยูดาสขายองค์พระผู้เป็นเจ้าของตามราคาของทาสธรรมดาๆ คนหนึ่ง: “ครั้งนั้นคนหนึ่งจากพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยูดาสอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ ถามว่า “ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไรข้าพเจ้า” ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่ ยูดาสสามสิบบเหรียญ ตั้งแต่เวลานั้นมา ยูดาสก็คอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์”

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่อิสยาห์ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของประชาชน นั้น ว่าพระองค์จะทรงถูกนับเข้ากับผู้ละเมิดเหล่านั้น ว่าพระองค์จะทรงอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่ประหารชีวิต พระองค์ ว่าพระองค์จะทรงทำหลุมศพกับเศเรชฐี: “ท่านถูกนำไปจากคุกและท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะท่านต้องถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของคนเป็น ต้องถูก ตีเพราะการละเมิดของชนชาติของเรา และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว ในความตายของท่านเขาจัดไว้ กับเศเรชฐี แม้ว่าท่านมิได้กระทำการทารุณประการใดเลย และไม่มีการหลอกลวงในปากของท่าน แต่ก็ยังเป็น น้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะให้ท่านพกซ้ำด้วยความระทมทุกข์ เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้วิญญาณของท่านเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ท่านจะเห็นเชื้อสายของท่าน ท่านจะยึดวันทั้งหลายของท่าน น้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในมือของท่าน ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ โดย ความรู้ของท่าน ผู้รับใช้อันชอบธรรมของเราจะกระทำให้คนเป็นอันมากนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่าน จะแบกบรรดาความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย

“ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเทจิต วิญญาณของท่านถึงความมรณา และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาปของคนเป็นอันมาก และ ทำการอันนอกรีตเพื่อผู้ละเมิด” (อสย. 53:8-12)

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่ผู้แต่งเพลงสดุดีว่าพระเยซูจะทรงสิ้นพระชนม์โดยการถูกต้องทางเช่น: “ข้า พระองค์ถูกเทออกเหมือนอย่างน้ำ กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์หลุดลุ่ยไป จิตใจก็เหมือนขี้ผึ้ง ละลายภายใน ออกของข้าพระองค์ กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน และสิ้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขา กรรไกร พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในฝังคลิมัจจุราช พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำ ชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์ เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์ ข้าพระองค์นับกระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ได้

เป็นขึ้นๆ เขาจ้องมองและยิ้มเยาะข้าพระองค์ เสื้อผ้าของข้าพระองค์เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน” (เพลงสดุดี 22:14-18)

ถ้าคุณจะทำการศึกษาค้นคว้าหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มอย่างถี่ถ้วน คุณจะพบว่าทุกรายละเอียดของคำพยากรณ์เหล่านี้จากอิสยาห์และดาวิดถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว ข้อความที่เพิงยกมาจากเพลงสดุดี 22 คือคำบรรยายที่ทำให้เห็นภาพชัดเจนของฉากเหตุการณ์ที่กลโกราเมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลก

พระเยซูไม่เพียงประกาศเองว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตายในวันที่สาม แต่หลายร้อยปีก่อนการรับสภาพมนุษย์ พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่ดาวิดว่าพระเมสสิยาห์จะทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตาย: “เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้ห้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื้อยเน่าไป พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเปลือยเปลือยอยู่เป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 16:10,11)

พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่ถูกให้ไว้ในที่นี้น่าจะเป็นข้อพระคำที่ยิวทุกคนคุ้นเคยดี และจากข้อพระคำเหล่านี้เปาโลได้กล่าวแก่พวกยิวในเมืองเธสะโลนิกา โดยใช้เหตุผลกับพวกเขา เปิดพระคัมภีร์ พิสูจน์ว่าพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ทรงเป็นขึ้น และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วนั้นหาใช่ใครอื่นนอกจากพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาารอคอย

ข้อ 4: “บางคนในพวกเขาก็เชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและซิลลาส รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญก็ไม่น้อย”

“บางคนในพวกเขาก็เชื่อ” จากอิสยาห์บทที่ 53 มันน่าจะเป็นไปได้ที่จะพิสูจน์ให้ทุกคนได้เห็นว่าพระคริสต์จำเป็นต้องทนทุกข์และสิ้นพระชนม์เพื่อที่จะช่วยคนบาปทั้งหลายที่หลงหายให้รอด แต่ยิวเหล่านี้ส่วนใหญ่มีความคิดที่ถูกปิด พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธคือพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พวกเขาคิดฝังหัวไปแล้วว่าพระองค์เป็นคนลวงโลกและพวกเขาไม่ยอมฟังเปาโลแม้ว่าเขาใช้เหตุผลกับพวกเขาจากพระคัมภีร์ของพวกเขาเองซึ่งประกาศอย่างชัดเจนถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ การทนทุกข์ของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

กระนั้นเราไม่จำเป็นต้องประหลาดใจเชิงวิจารณ์เพราะท่าทีของพวกยิวเหล่านั้นในการไม่เชื่อคำพยากรณ์ทั้งหลายเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูซึ่งสัมพันธ์กับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา มีผู้คนหลายแสนคนวันนี้-ใช่แล้ว บรรดาสมาชิกคริสตจักร-ที่เคยได้ยินข่าวประเสริฐและคำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อมั่น พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนและเน้นย้ำว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้-มาพร้อมพระกายจริงๆ แต่เหมือนกับที่พวกยิวเหล่านั้นคาดหวัง ผู้นำคนหนึ่งที่ทรงอำนาจที่จะทำให้สงาราศีของอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม ผู้คนส่วนใหญ่ในคริสตจักรวันนี้ก็คาดหวังว่าจะเปลี่ยนความเชื่อของคนทั้งโลกและนำการครอบครองแห่งความชอบธรรมเข้ามาบนโลกเช่นกัน!

ท่านที่รัก พระคัมภีร์ไม่สอนว่าจะมีการฟื้นฟูเกิดขึ้นทั่วโลก มันไม่สอนว่าคริสตจักรจะเปลี่ยนความเชื่อของคนทั้งโลกและนำอาณาจักรนั้นเข้ามา ตรงกันข้าม มันสอนว่าแผ่นดินโลกนี้จะกลายเป็นสถานที่แห่งบาปอัน

น่าเกลียดเหมือนกับในสมัยของโนอาห์และในสมัยของโลท ใน 2 ทิโมธี 3:13 เราถูกบอกว่า “แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย”

พระเยซูเองทรงถามว่า “เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือไม่” (ลูกา 18:8) มีแค่แปดคนที่มีชีวิตรอดในสมัยของโนอาห์ ผมอยากทราบว่าอัตราส่วนนั้นจะยังคงเหมือนเดิมหรือไม่ จากมุมมองฝ่ายวิญญาณ ถ้าเราเปรียบเทียบประชากรในสมัยของโนอาห์กับผู้อาศัยหลายพันล้านคนบนแผ่นดินโลกวันนี้? คุณรู้จักผู้เชื่อที่ยำเกรงพระเจ้าและบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงกี่คนในชุมชนของคุณ? ผู้คนส่วนใหญ่วันนี้กำลังทำให้ถ้อยคำของเปาโลที่กล่าวแก่ทิโมธีคนหนุ่มสำเร็จจริง-พวกเขาจะไม่ “ทนต่อหลักคำสอนอันถูกต้อง” พวกเขารวบรวมครุไว้เยอะๆ “ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง” พวกเขาบ้ายหูของตนไปจากความจริงและหันไปฟัง “เรื่องนิยายต่างๆ” (2 ทธ. 4:3,4)

พระเจ้าทรงสัญญาว่า “คำของเรา...จะไม่กลับมาสู่เราเปล่า แต่จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นจำเจริญขึ้นฉันนั้น” (อสย. 55:11) ดังนั้น ไม่ว่าจะมันถูกประกาศโดยอัครทูตเปาโลหรือโดยผู้รับใช้ทั้งหลายที่ถูกเรียกและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าวันนี้ เมื่อพระวจนะถูกประกาศอย่างสัตย์ซื่อ บางคนจะรับความรอด ถึงแม้ว่าไม่ใช่ทุกคนจะเชื่อก็ตาม

ในเมืองเธสะโลนิกาบางคนที่ได้ยินข่าวสารของเปาโลเชื่อ พวกเขาได้รับความรอด “และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและซิลาส” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาเข้าร่วมกับมิชชันนารีเหล่านั้นและกลายเป็นสาวกของพวกเขา นักเรียนแห่งพระวจนะ พวกเขาเชื่อในพระเยซู พวกเขาได้รับความรอดแล้ว แต่พวกเขาปรารถนาที่จะรู้มากขึ้นเกี่ยวกับทางใหม่นั้นแห่งชีวิตของพวกเขา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงกลายเป็นผู้เรียนรู้และอยู่ภายใต้การสั่งสอนของเปาโลและซิลาสต่อไป

“รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้า” ได้เชื่อ ชาวกรีกเหล่านี้ “เคร่งศาสนา”-นั่นคือพวกเขามีศรัทธาพระเจ้าอย่างสุดความสามารถของพวกเขาพร้อมกับความเข้าใจที่พวกเขามีอยู่ พวกเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ แต่เพราะเป็นผู้เข้าจารีตยิวพวกเขาจึงรู้จักพระเจ้าของพวกยิวผ่านทางศาสนายูดาและพวกเขาไม่ได้มีอคติต่างๆซึ่งเกาะติดอย่างเหนียวแน่นเหลือเกินต่อพวกยิวบัดนี้เพราะได้ยินข่าวประเสริฐที่ถูกประกาศโดยอัครทูตเปาโล พวกเขาจึงเชื่อในพระเยซู พวกเขาได้รับความรอด และพวกเขากลายเป็นสมาชิกของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ เป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่นนั้นในเมืองเธสะโลนิกาซึ่งจดหมายฝากสองฉบับนั้นถึงชาวเมืองเธสะโลนิกาของเปาโลได้ถูกเขียนถึง

พวกยิวบางคนและพวกกรีกจำนวนมากไม่เพียงกลับใจเชื่อเท่านั้น แต่ “สุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆก็ไม่น้อย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้หญิงที่โดดเด่นจำนวนหนึ่งของเมืองเธสะโลนิกาก็เชื่อและได้รับความรอดเช่นกัน เราหมายเหตุเรื่องนี้ซึ่งตรงข้ามกับ “พวกสตรีมีศักดิ์” ของเมืองอันทิโอกในแคว้นบิสิเดียที่เข้าร่วมกับ “พวกผู้ชายที่เป็นใหญ่” ที่นั่นในการปลุกปั่นให้เกิดการต่อต้านเปาโลและบาร์นาบัส

การต่อต้านของพวกยิวในเมืองเธสะโลนิกา

ข้อ 5: “แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง บุกรุกบ้านของยาโฮสเน ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง”

ความอิจฉาริษยา คือ คุณสมบัติที่น่าเกลียดที่สุดชนิด ไม่ว่าความอิจฉาริษยานั้นจะมุ่งตรงไปที่สิ่งใดก็ตาม- ไม่ว่ามันจะเป็นความอิจฉาต่อการศึกษา ความมั่งคั่ง บุคลิกลักษณะ หรือสถานะทางสังคมของอีกคนหนึ่ง แต่ความอิจฉาริษยาที่น่าเกลียดที่สุดและแยบยลที่สุดถูกพบในสาขาของศาสนา พวกยิวที่ไม่ได้กลับใจเชื่อเหล่านี้ อิจฉาเปาโลและสิลาสเพราะคนมากมายเหลือเกินกำลังออกมาเพื่อที่จะฟังพวกเขา โดยหลายคนในพวกเขาที่ได้ยินกำลังกลับใจเชื่อ และนั่นหมายความว่าพวกเขา กำลังหันไปเสียจากศาสนาบูดา

มีท่าทีแบบเดียวกันนี้อยู่เยอะเกินไปในแวดวงศาสนาวินนี้ ถ้าผู้รับใช้คนหนึ่งกำลังทำสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกเขาให้กระทำ ถ้าเขากำลังให้สิ่งที่ดีที่สุดของเขาแก่งานรับใช้ที่พระเจ้าได้ประทานให้เขาดูแล แล้วทำไมเขาควรอิจฉางานรับใช้ของอีกคนเล่า? พระวจนะของพระเจ้าสอนว่าผู้เชื่อคนหนึ่งไม่ควรอิจฉาความสำเร็จของผู้เชื่ออีกคนหนึ่ง เปาโลประกาศเกี่ยวกับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ว่า “เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย” (1 คร. 12:25,26)

ท่านที่รัก ถ้าพระเจ้าทรงเรียกคุณให้เป็นภารโรง ก็จงปฏิญาณโดยพระคุณของพระองค์ที่จะเป็นภารโรงที่ดีที่สุดที่พระเยซูทรงมี ถ้าพระองค์ทรงเรียกคุณให้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรหนึ่ง ไม่ว่าคริสตจักรนั้นจะมีสมาชิกห้าสิบคนหรือห้าพันคน ก็จงปฏิญาณโดยพระคุณของพระเจ้าที่จะเป็นศิษยาภิบาลที่อุทิศตัวมากที่สุดที่พระองค์ทรงมีในทุกวันนี้! เมื่อเราอยู่ในที่ๆพระเจ้าทรงอยากให้เราอยู่ โดยทำสิ่งที่พระองค์ได้ประทานให้เรากระทำ เราก็ไม่มีเหตุผลอันใดบนโลกที่จะอิจฉาผู้ใดหรือที่จะริษยาพี่น้องของเราในพระคริสต์ เราทุกคนเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน ดังนั้นขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้เป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนกับที่พระเยซูทรงอธิษฐานเมื่อผู้เชื่อทั้งหลายในยอห์น 17:21- “เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา”

ยิวเหล่านี้ “ที่ไม่เชื่อ” และที่ “อิจฉา” ก็รวบรวม “คนพาลตามตลาด” กันมาเป็นอันมาก คำกรีกสื่อความหมายถึง “คนพาลที่เป็นชนชั้นต่ำ” หรือ “พวกคนที่อยู่วันๆไม่ทำอะไร” เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บอกเราว่าคนพวกนี้เป็นพวกผู้ชายที่รวมตัวกันอยู่ที่ศาลากลางเมืองหรือตามตลาดซึ่งเป็นที่ๆพวกคนว่างงานมารวมตัวกันและรอให้ใครสักคนมาจ้างพวกเขาไปทำงานรายวัน นี่ถูกสนับสนุนในมัดทธิวิ 20:2,3 ที่พระเยซูประทานคำอุปมาเรื่องชายคนนั้นที่ไปที่ตลาดเพื่อจ้างพวกคนงานสำหรับสวนองุ่นของตน ที่ว่าชายเหล่านี้ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่เป็นพวก “คนพาล” ก็บ่งบอกว่าพวกเขาเหมาะสำหรับการก่อบที่รุนแรงซึ่งพวกยิวเหล่านี้วางแผนที่จะปลุกปั่นพวกเขา ด้วยความช่วยเหลือของ “คนพาล” เหล่านี้ พวกเขา “ก่อการจลาจลในบ้านเมือง บุกรเข้าบ้านของยาโฮสน” ซึ่งเป็นที่ๆเปาโลและสิลาสกำลังพักอาศัยอยู่

เราไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับยาโฮสน แต่จากโรม 16:21 ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าเขาเป็นญาติคนหนึ่งของเปาโล

ข้อ 6 และ 7: “ครั้งไม่พบจึงฉุดลากยาโสแนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า “คนเหล่านั้นที่เป็นพวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย ยาโสแนรับรองเอาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู”

พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าเปาโลและสิลาสอยู่ที่ไหนในตอนนั้น แต่มีอบนั้นไม่เจอตัวพวกเขาในบ้านของ ยาโสแน เห็นได้ชัดว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเตือนพวกเขาให้ย้ายไปอยู่ที่ๆปลอดภัยกว่าเดิม เพราะหากพวกเขาไม่ได้รับการปกป้อง ผูกชนที่โกรธแค้นและไม่ฟังเหตุผลนั้นก็คงฉีกพวกเขาเป็นชิ้นๆไปแล้ว

เมื่อหาเปาโลและสิลาสไม่พบ พวกเขา “จึงฉุดลากยาโสแนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมือง” นี่คงจะเป็นพวกเจ้าหน้าที่ปกครองประจำเมือง ไม่ใช่พวกผู้นำทางศาสนา ข้อกล่าวหาที่ถูกนำมาปรักปรำมิชชันนารีเหล่านั้นก็คือว่า พวกเขา “คว่ำแผ่นดินโลก” ผมซาบซึ่งคำกล่าวนี้อย่างแท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาคนเหล่านั้นที่กล่าวคำพูดนี้ ขอพระเจ้าทรงโปรดให้ผู้รับใช้ทั้งหลายวันนี้มีอำนาจฝ่ายวิญญาณ เช่นนั้นในชีวิตของพวกเขาจนจะมีคนกล่าวแบบนี้เกี่ยวกับพวกเขาเมื่อพวกเขาเข้าไปในเมืองๆหนึ่งหรือชุมชนหนึ่งเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ

มีหลายครั้งในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกชายหลายคนให้ปรากฏตัว-ชายทั้งหลายที่ยอมจำนนอย่างเต็มที่ที่เสียเงินและอุทิศตัวจนหมดสิ้นเสียเงินจนชาวโลกกลัวที่จะเห็นพวกเขาเข้ามาในชุมชนหนึ่งเพื่อจัดการประชุมนมัสการ ชายเหล่านั้นประกาศข่าวประเสริฐด้วยฤทธิ์เดชมากเสียจนเหล่าคนชั่วในพื้นที่นั้นรู้ว่ากิจการของพวกเขาจะได้รับผลกระทบเพราะว่าการฟื้นฟูในใจของผู้คนจะหยุดการไหลมาของรายได้เข้าสู่กระเป๋าเงินของพวกนักธุรกิจที่รักโลกและไม่ดำเนินตามทางของพระเจ้า

นี่เป็นเพียงการสำเร็จจริงของสิ่งที่พระเยซูตรัสในยอห์น 15:18,19 เมื่อพระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน” พระองค์ทรงสัญญาคนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์เช่นกันว่า “ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33)

เมื่อหาเปาโลและสิลาสในบ้านของยาโสแนไม่พบ มีอบนั้นก็นำเสนอข้อกล่าวหาปรักปรำพวกเขาอยู่ดี และจากนั้นก็กล่าวหาว่ายาโสแนได้รับมิชชันนารีเหล่านั้นไว้ในบ้านของเขาและให้การต้อนรับพวกเขา ข้อกล่าวหาของพวกเขาก็ปรักปรำยาโสแนและ “พวกพี่น้องบางคน”-นั่นคือ ผู้เชื่อคนอื่นๆ- ก็คือ “บรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู” พวกเขาไม่เพียงกำลังกล่าวหาคริสเตียนเหล่านั้นว่านำศาสนาใหม่ซึ่งขัดแย้งกับกฎหมายต่างๆของโรมเข้ามา แต่ยังคงกล่าวหาพวกคริสเตียนว่าก่อความวุ่นวายและก่อการกบฏต่อผู้จักรพรรดิโรมด้วย ชื่อเรียก “กษัตริย์” จะต้องไม่ถูกใช้ในแคว้นใดๆที่ถูกพิชิตแล้วนอกจากได้รับอนุญาตเป็นพิเศษจากจักรพรรดิเท่านั้น แน่แน่นอนว่าเปาโลรู้ว่าพระเยซูไม่ได้เป็นกษัตริย์บนแผ่นดินโลกในตอนนั้น เขาเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับยุคคริสตจักรและทั้งหมดที่อยู่ตรงกลางระหว่างสมัยที่เขาเทศนาอยู่และยุคพันปี ดังนั้นคนเหล่านั้นที่นำข้อกล่าวหามาปรักปรำเปาโลและสิลาสและผู้เชื่อคนอื่นๆในเมืองเธสะโลนิกาจึงบิดเบือนคำสอนของพวกเขา เพราะว่าถ้าพวกเขาประกาศจริงๆว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์

ของพวกยิว พวกเขาก็ทำเช่นนั้นจากแง่มุมของคำพยากรณ์และไม่ใช้จากมุมมองของการโค่นล้มการปกครองของโรม

ข้อกล่าวหาเดียวกันนี้ได้ถูกนำมาปรักปรำพระเยซูในการไต่สวนพระองค์ต่อหน้าปีลาต พวกยิวเหล่านั้นกล่าวแก่ปีลาตว่า “เราได้พบคนนี้อยู่ยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง” (ลูกา 23:2) ในยอห์น 18:33-36 เราอ่านว่าเมื่อปีลาตถามพระเยซูว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบกลับว่า “อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกนี้”

ข้อ 8 และ 9: “เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ จึงเรียกประกันตัวยาโฮสนกับคนอื่นๆ แล้วก็ปล่อยไป”

พวกเจ้าหน้าที่กลัวมีข้อความรุนแรง ถ้าฝูงชนเหล่านั้นเกิดไม่พอใจมากพอ หลายสิ่งอาจเลยเถิดได้ พวกเขากลัวปฏิกริยาของโรมเช่นกันหากจักรพรรดิได้ยินคำกล่าวหาว่ามีพวกกบฏอยู่ในเมืองเธสะโลนิกา ไม่มีการบ่งชี้ใดๆตรงนี้ว่าเปาโลและสิลาสถูกหาตัวพบ หรือว่าพวกเขาถูกพบเห็นอีกครั้งโดยผู้ใดนอกจากพวกพี่น้องเหล่านั้น และเมื่อพวกเจ้าหน้าที่ “เรียกประกันตัว” ยาโฮสนและผู้เชื่อคนอื่นๆที่เหลือ พวกเขาก็ได้รับการปล่อยตัวและได้รับอนุญาตให้กลับไปยังบ้านของพวกเขา

คำว่า “ประกันตัว” ในที่นี้หมายความว่ายาโฮสนและคนอื่นๆที่เหลือให้ความมั่นใจแก่พวกเจ้าหน้าที่และผู้ปกครองเหล่านั้น โดยรับประกันพวกเขาว่าเปาโลและสิลาสไม่ใช่พวกสร้างความแตกแยกและไม่ได้กำลังพยายามที่จะโค่นล้มการปกครองของโรม ยาโฮสนและคริสเตียนคนอื่นๆที่เหลือน่าจะสัญญาว่าจะรับผิดชอบแทนผู้มาเยือนสองคนนั้น ไม่ว่าจะ “การรับประกัน” ใดก็ตามที่อาจถูกรวมเข้าไว้ด้วย ยาโฮสนก็ทำให้เจ้าหน้าที่เหล่านั้นเชื่อว่าพวกเขาไม่ได้กำลังทำอะไรที่ขัดแย้งกับกฎหมายของโรม และให้การรับประกันที่เพียงพอสำหรับความประพฤติที่ดีของเปาโลและสิลาส

ข้อ 10 บอกเราว่าพี่น้องเหล่านั้นส่งเปาโลและสิลาสไปยังเมืองเบโรอา “ทันที” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคริสเตียนเหล่านั้นรู้ว่าจะเจอตัวมิชชันนารีทั้งสองได้ที่ไหน และพวกเขาไม่ยากเสียดังที่จะให้ท่านทั้งสองต้องเจอกับมือบฏที่โกรธแค้นนั้นอีก ด้วยเหตุนี้ ภายใต้การปิดบังของคำคืน พวกเขายังส่งท่านทั้งสองไปยังเมืองเบโรอาต่อไป ซึ่งอยู่ห่างไปประมาณห้าสิบลี

เปาโลใช้เวลาประมาณหนึ่งเดือนในเมืองเธสะโลนิกา แต่มันน่าจะเป็นเดือนหนึ่งที่เกิดผลมากที่สุดในการรับใช้ทั้งหมดของเขา เพราะว่าเมื่อเปาโลและสิลาสออกไปจากเมืองนั้น ชาวประเสริฐได้หยั่งรากลึกในใจของผู้คนมากมายที่นั่นแล้ว คริสตจักรชาวเมืองเธสะโลนิกาได้ถูกก่อตั้ง และคริสตจักรนั้นแพร่กระจายอิทธิพลของมันไปยังที่อื่น มันยังคงเป็นคำพยานหนึ่งซึ่งนำความชื่นบานมาสู่หัวใจของอัครทูตเปาโลอยู่เหมือนเดิม ดังที่ถูกเปิดเผยในจดหมายฝากสองฉบับนั้นของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรนั้น

เชื่อกันว่าจดหมายฝากฉบับแรกของเปาโลที่ส่งถึงชาวเมืองเธสะโลนิกาเป็นงานเขียนแรกสุดของเขา มันถูกเขียนจากเมืองโครินธ์ประมาณปี ค.ศ. 54 หลังจากที่เขากลับออกจากเมืองเธสะโลนิกาไม่นาน และในข้อ

แรกๆของจดหมายฉบับนั้นเขาแสดงออกถึงความเคารพนับถือที่มีต่อพวกผู้เชื่อในเมืองนั้น เขาเขียนว่า “เราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายเสมอ และเมื่ออธิษฐานเราก็เฝ้าถึงท่าน ในสายพระเนตรของพระเจ้า และพระบิดาของเรา เราระลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนในกิจการที่เกิดจากความเชื่อของท่าน และการทำงานที่เนื่องมาจากความรัก และความพากเพียรซึ่งเกิดจากความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เราทราบแน่ชัดว่าพระเจ้าได้ทรงสรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว” (1 ธส. 1:2-4)

ใน 2 ธส. 1:3,4 เขากล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายอยู่เสมอ และเป็นการสมควร เพราะความเชื่อของท่านก็จำเริญยิ่งขึ้น และความรักของท่านทุกคนที่มีต่อกันทวีขึ้นมากด้วย ฉะนั้นเราเองจึงอวดท่านทั้งหลายต่อบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าในเรื่องความเพียรและความเชื่อของท่าน ในการที่ท่านถูกข่มเหงทุกอย่างและการยากลำบากที่ท่านอดทนอยู่นั้น”

ในระหว่างการรับใช้ของเขาในเมืองเธสะโลนิกา เปาโลสอนความจริงที่สำคัญและหลักคำสอนพื้นฐานทั้งหมดของความเชื่อแบบคริสเตียน เขาเทศนาพระวจนะของพระเจ้าในความครบบริบูรณ์และฤทธิ์เดชทั้งสิ้นของมัน เราควรพิจารณาความจริงเหล่านี้บางประการแบบผ่านๆ เพราะว่าคำเทศนาของเปาโลสามารถนำมาใช้ได้ในวันนี้เหมือนกับตอนที่เขาได้เขียนถ้อยคำที่ได้รับการดลใจของจดหมายฝากเหล่านั้นของเขา

ประการแรก เขาเทศนาการเลือกสรรตามพระคัมภีร์-ไม่ใช่ไฮเปอร์ คาลวินิสม์ ไม่ใช่ว่าบางคนได้ถูกเลือกสรรให้ได้รับความรอดขณะที่คนอื่นถูกละทิ้งให้ตกนรก เขาเชื่อในและเทศนาการเลือกสรรตามพระคัมภีร์ แต่เขาเชื่อเช่นกันในเรื่องเจตจำนงเสรีของมนุษย์ ใน 1 เธสะโลนิกา 1:4 เขากล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เราทราบแน่ชัดว่าพระเจ้าได้ทรงสรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว” (แปลได้เช่นกันว่า “...ท่านทั้งหลายได้เลือกพระเจ้าไว้แล้ว” (your election of God”)) พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่จะเป็นการลบล้างบาปสำหรับบาปของคนทั้งโลกและคำเชิญชวนนั้นก็มาถึงมนุษย์ทุกคน-มาถึง “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา”

เปาโลเทศนาหลักคำสอนเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาประกาศแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกาว่า “เพราะข่าวประเสริฐของเรามีได้มาถึงท่านด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไว้วางใจเต็มเปี่ยม ตามที่ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า เราเป็นคนอย่างไรในหมู่พวกท่าน เพราะเห็นแก่ท่าน และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่านได้รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก พร้อมด้วยความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะเหตุนั้นท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อแล้วในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซีย” (1 ธส. 1:5-7)

เปาโลเทศนาเรื่องความไว้วางใจตามพระคัมภีร์เช่นกัน ในข้อพระคำที่เพิ่งถูกยกมานั้น เขาพูดถึงข่าวประเสริฐซึ่งไม่ได้มาในถ้อยคำเท่านั้น แต่ในฤทธิ์เดช ในพระวิญญาณบริสุทธิ์ “และในความไว้วางใจเต็มเปี่ยม”

เขาเทศนาเรื่องเจ้าองค์เดียวผู้ทรงถูกสำแดงในสามพระภาค-พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 ธส. 1:1,5)

เปาโลเชื่อในและเทศนาเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ในงานเขียนต่างๆของเขาเมื่อนำมารวมกันเขากล่าวถึงการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าสิบสามครั้งซึ่งบ่งบอกๆกับที่เขากล่าวถึงการบังเกิดขึ้นมา ใน 1 เธสะโลนิกา 1:10 เขาพูดถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกาที่รอคอยพระบุตรของพระเจ้าจาก

สวรรค์ “ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซูผู้ได้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมา ภายหน้านั้น”

ใน 1 เธสะโลนิกา 2:19 เขาถามว่า “เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมงกุฎแห่ง ความชื่นชมยินดีของเรา จำเพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็ มิใช่ท่านทั้งหลายดอกหรือ”

เขากล่าวว่า “และขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ท่านทั้งหลายจำเริญและบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกัน และกัน และแก่คนทั้งปวง เหมือนเรารักท่านทั้งหลายด้วยกัน เพื่อในที่สุดพระองค์จะทรงให้ใจของท่านตั้งมั่นคง อยู่ในความบริสุทธิ์ ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา ในเมื่อพระเยซูคริสต์องค์พระ ผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมากับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์” (1 ธส. 3:12,13)

ใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 เปาโลอธิบายอย่างละเอียดเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ในการรับขึ้นไปนั้น-โดยหนุนใจผู้เชื่อเหล่านั้นเกี่ยวกับคนที่พวกเขารักซึ่งได้ตายไปแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า เขา กล่าวว่า “แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อท่านจะ ไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่น ๆ ที่ไม่มีความหวัง เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืน พระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่วงลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ ด้วย ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึง องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วก็หาไม่ได้

“ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ร้อง ด้วยสำเนียงของเทพยดี และด้วย เสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็น อยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด!”

ใช่แล้วครับ อัครทูตเปาโลเป็นพวก pre-millennialist (พวกที่เชื่อว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาก่อนยุค พันปี)-เขาสอนเรื่องการรับขึ้นไปของคริสตจักร ดังที่ข้อพระคำเหล่านี้ชี้ให้เห็นแล้ว แต่เขาก็สอนเช่นกันว่าจะมี วันแห่งการพิพากษา เวลานั้นเมื่อแผ่นดินโลกจะถูกพิพากษาและการทำลายล้างแบบฉับพลันจะมาสู่เหล่าคน ชั่ว ใน 1 เธสะโลนิกา 5:1-3 เราอ่านว่า “แต่พี่น้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่ทรงกำหนดไว้ นั้น ไม่จำเป็นจะ ต้องเขียนบอกให้ท่านรู้ เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มาในเวลา กลางคืน เมื่อเขาพูดว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เมื่อนั้นแหละความพิพากษาก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับ ความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่พ้น”

เปาโลสอนผู้เชื่อชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้นว่าพวกเขาควรดำเนินชีวิตอย่างไร-เขาสั่งสอนพวกเขาใน การดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน เขาเตือนสติคนเหล่านั้นให้ “ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ทรงเรียกท่าน ให้เข้ามาในอาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์” (1 ธส. 2:12) จากนั้นในบทที่ 4 ข้อ 1 และ 2 เขาประกาศว่า “พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เราขอวิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้าว่า ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่าควรจะ

ดำเนินชีวิตอย่างไร จึงจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า ขอให้ท่านดำเนินตามอย่างนั้นยิ่งๆขึ้นไป เพราะท่านทั้งหลายทราบคำบัญชาซึ่งเราได้ให้ไว้กับท่านโดยพระเยซูเจ้าแล้ว”

แน่นอนว่าเปาโลสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของผู้เชื่อทั้งหลาย เพราะว่าในข้อพระคำตอนเดียวกันนั้นที่เขาประกาศเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ เขาก็กล่าวเช่นกันว่า “คนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน” (1 ธส. 4:16) แต่เขาไม่ได้กล่าวถึงการเป็นขึ้นจากตายของคนไม่เชื่อทั้งหลายเหมือนกับที่ยอห์นได้ประกาศในวิวรณ์ 20:5,6

เปาโลเชื่อและสอนว่ามนุษย์ประกอบด้วยสามส่วน ใน 1 เธสะโลนิกา 5:23 เขากล่าวว่า “และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการดิเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา”

เปาโลต้องจำใจออกไปจากเมืองเธสะโลนิกาเพื่อรักษาชีวิตของตนไว้และเพื่อเห็นแก่ยาโสนและคริสเตียนคนอื่นๆที่นั่น แต่ในเวลาสั้นๆที่เขาได้เทศนาในเมืองนั้น พระเจ้าได้ประทานงานรับใช้อันได้รับพรเหลือเกินแก่เขาจนในเวลาต่อมาเขาเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรชาวเมืองเธสะโลนิกาและกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายเป็นสง่าราศีและความยินดีของเรา!” (1 ธส. 2:20)

ข้อ 10: “พอค่าลงพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว”

ไม่ว่าเราพบเปาโลที่ไหนก็ตาม เราก็พบความเห็นที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงเกี่ยวกับเขา พวกยิวและเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐเกลียดชังเขาแบบเข้าไส้ ขณะที่เหล่าผู้เชื่อใหม่ของเขา รักเขาอย่างสุดซึ้งพอๆกับที่พวกยิวเกลียดชังเขา! ที่นี้ในเมืองเธสะโลนิกาผู้เชื่อเหล่านั้นลอบพาเขาออกไปจากเมืองอย่างปลอดภัยในเวลากลางคืน เหมือนกับที่ในเมืองตามัสกัสผู้เชื่อเหล่านั้นได้หย่อนเปาโลข้ามกำแพงเมืองลงมาโดยใช้เชือกเส้นหนึ่งกับข่งใหญ่อันหนึ่ง (กิจการ 9:25) เหมือนกับที่พวกเขาได้ช่วยเขาหลบหนีจากกรุงเยรูซาเล็มเมื่อพวกยิวจ้องจะฆ่าเขา (กิจการ 9:30)

เมืองเบโรอา (สะกดได้ทั้ง เบโรอา และเบโรอา) คือเมืองๆหนึ่งที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของแคว้นมาซิโดเนีย ตั้งอยู่บนเนินลาดทางทิศตะวันออกของเทือกเขาโอลิมเปียนเก่าและมีทิวทัศน์ของที่ราบอันกว้างใหญ่ไพศาลและงดงามซึ่งถูกรัดน้ำโดยแม่น้ำฮาลีอัสคอมอน มันมีข้อได้เปรียบทางธรรมชาติหลายประการ เหล่านักประวัติศาสตร์พรรณนาถึงมันว่ามีสวนดอกไม้อันงดงามหลายแห่งเนื่องจากมีน้ำอุดมสมบูรณ์ที่นั่น

เมื่อไปถึงในเมืองเบโรอา เปาโลก็ทำตามธรรมเนียมปฏิบัติปกติของเขาในการ “เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว” โดยนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่พี่น้องฝ่ายเนื้อหนังของเขาเอง โดยประกาศข่าวสารเดิมที่เขาได้ประกาศตั้งแต่วันที่เขากลับใจเชื่อบนถนนเมืองตามัสกัส

ข้อ 11: “ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่”

“ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่า” คนเหล่านี้เป็นผู้ดีโดยกำเนิดมากกว่าผู้คนในเมืองเธสะโลนิกา พวกเขาได้สืบเชื้อสายมาจากเหล่าบรรพบุรุษที่เรื่อรนามมากกว่า แต่นั่นไม่ใช่ความหมายหลักของคำกล่าวตรงนี้ คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “สุภาพ” แสดงถึงคุณสมบัติของความคิดและจิตใจ มันหมายความว่าชาวเมืองเบโรอาเหล่านี้มีใจพร้อมมากกว่าที่จะฟัง ไต่ถาม และศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับข่าวสารที่เปาโลและสิลาสประกาศ พวกเขามีใจพร้อมมากกว่าที่จะศึกษาค้นคว้าหลักคำสอนเหล่านั้นและเปรียบเทียบคำเทศนาของชายสองคนนี้กับข้อพระคัมภีร์และคำพยากรณ์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิม

“เขาได้รับพระวาทะด้วยความเต็มใจ” ขณะที่ในเมืองเธสะโลนิกาผู้คนส่วนใหญ่ได้ต่อต้านคำสอนของเปาโลและสิลาสแม้กระทั่งในยามที่เปาโลใช้เหตุผลกับพวกเขาโดยยกข้อพระคัมภีร์และชี้ให้เห็นว่าพระเยซูชื่อนาซาเร็ธทรงเป็นพระคริสต์ผู้นั้น คือ พระเมสสิยาห์ผู้นั้น ชาวเมืองเบโรอาที่เต็มใจที่จะฟังด้วยความคิดที่เปิดรับพวกเขาได้ยินข่าวสารนั้นและจากนั้นจึง “คั่นดูพระคัมภีร์” เพื่อดูว่าเปาโลได้พูดความจริงหรือไม่

คนที่ได้ยินและตระหนักถึงความจริงของข้อพระคัมภีร์ต่างๆ-แต่ปฏิเสธความจริงนั้น-ก็กำลังเชื่อเชิญการพิพากษาของพระเจ้า พวกเขาได้จ่ายราคาอันแสนเจ็บปวดสำหรับการขัดขืนความจริง ความคิดของพวกเขาได้ถูกบดบังเป็นเวลาสองพันปี และคนส่วนใหญ่ในพวกเขาก็ยังแก้งังต่อไปเกี่ยวกับการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์เหล่านั้นของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม แต่ชาวเบโรอาที่มีอุปนิสัยด้านศีลธรรมและด้านความคิดที่แตกต่างออกไป พวกเขาไม่ได้ขัดขืนพระวาทะ ตรงกันข้ามพวกเขาฟังข่าวสารของเปาโล พวกเขายอมให้เขากล่าวคำพยานซึ่งขัดแย้งโดยตรงกับทุกสิ่งที่พวกเขาเคยถูกสอนมา และจากนั้นพวกเขาจึงคั่นดูพระคัมภีร์เพื่อพิสูจน์ว่ารากเหง้าของข่าวสารนั้นถูกหยั่งลงในความจริงของพระเจ้าหรือไม่

จงสังเกตสิ่งหนึ่งตรงนี้: พระคำข้อนี้ไม่ได้บอกเราว่าชาวเมืองเบโรอาเหล่านั้นแค่อ่านพระคัมภีร์เฉยๆ พวกเขาคั่นดู-และพวกเขาคั่นดูพระคัมภีร์ทุกวัน การอ่านพระคัมภีร์เป็นเรื่องหนึ่ง แต่การคั่นดูพระคัมภีร์เป็นคุณละเรื่องเลย คือการขุดลึกลงในพระวาทะของพระเจ้าและอธิษฐานขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ประทานความสว่างและความเข้าใจ การอ่านอาจนำความรู้มาให้ แต่เพื่อที่จะทราบพระประสงค์และทางของพระเจ้าเราต้องคั่นดู และการคั่นดูของเราต้องมีคุณสมบัติแบบที่พระคัมภีร์แนะนำ จงฟังถ้อยคำของซาโลมอนในสุภาษิต 2:1-5:

“บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้ารับคำของเรา และสะสมคำบัญชาของเราไว้กับเจ้า กระทำหูของเจ้าให้ฟังเพื่อรับปัญญา และเอียงใจของเจ้าเข้าหาความเข้าใจ เออ ถ้าเจ้าร้องหาความรู้ และเปล่งเสียงของเจ้าหาความเข้าใจ ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาดูหาเงิน และเสาะหาปัญญาอย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ นั่นแหละ เจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระเยโฮวาห์ และพบความรู้ของพระเจ้า!”

ชาวเมืองเบโรอาคั่นดูพระคัมภีร์-ไม่ใช่เพื่อที่จะมีข้อสนับสนุนไว้โต้แย้ง แต่เพื่อที่จะเรียนรู้ว่า “ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่” เปาโลและสิลาสกำลังเทศนาความจริงอยู่หรือไม่? คำสอนของพวกเขาสอดคล้องกับคำพยากรณ์ต่างๆในพันธสัญญาเดิมหรือไม่? หากใช่ พวกเขาก็จะรับมันไว้ หากไม่ใช่ พวกเขาก็จะปฏิเสธมันเสีย นี่คือนิสัยที่มีปัญญาที่ผู้เชื่อทั้งหลายควรกระทำวันนี้ เราควรเปรียบเทียบคำเทศนาที่เราได้ยินจากธรรมาสันกับสิ่งที่พระวาทะของพระเจ้ากล่าวไว้ หลักคำสอนควรถูกตรวจสอบโดยใช้พระคัมภีร์ และ “ถ้าผู้ใด

มาหาท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น” (2 ยอห์น 7-11 บางส่วน) ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรให้คำปลอบใจหรือช่วยเหลือพวกศัตรูของข่าวประเสริฐ และคนเหล่านั้นที่กระทำเช่นนั้นก็จะสูญเสียบำเหน็จของตนเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต-ใช้แล้วครับ แม้หากว่าพวกเขาบังเกิดใหม่แล้วก็ตาม คุณจะหมายความว่าผมกล่าวแล้วว่าพวกเขาจะสูญเสียบำเหน็จ-ไม่ใช่ความรอดของพวกเขา

ข้อ 12: “เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีศักดิ์ชาติกรีก ทั้งผู้ชายไม่น้อย”

“เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ” มันเป็นความจริงวันนี้พอๆกับที่เป็นความจริงในสมัยของเปาโลที่ว่าคนเหล่านั้นที่คันดูพระคัมภีร์เพื่อหาความจริงก็จะเชื่อในที่สุด เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้าจะทำให้ผู้ใดก็ตามที่ค้นหาความจริงอย่างจริงจังเชื่อ พระวจนะของพระเจ้าคือพระวจนะที่มีชีวิต มันคือความสว่างและการเข้ามาของความสว่างก็นำชีวิตมาให้ ความเชื่อที่ช่วยให้รอดมาโดยการได้ยิน และการได้ยินมาโดยพระวจนะของพระเจ้า

พระเยซูทรงประกาศว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

พระเยซูตรัสเช่นกันว่า “จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63)

พระวจนะของพระเจ้าคือเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่าที่นำการบังเกิดใหม่มาให้ (1 ปต. 1:23) ชาวเมืองเบโรอาเหล่านั้นคันดูพระวจนะทุกวัน และเพราะการคันดูแบบจริงจังของพวกเขา พวกเขาหลายคนจึงเชื่อ

เราไม่ทราบว่ามีคนเชื่อ แต่เราถูกบอกว่าย่ำกลางพวกเขามี “สตรีผู้มีศักดิ์ชาติกรีก ทั้งผู้ชายไม่น้อย”

ข้อ 13: “แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบว่าย่ำกลางได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มายุยงประชาชนที่นั่นด้วย”

ดังที่ผมได้กล่าวไปแล้ว พญามารไม่ยอมแพ้ง่ายๆ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกศัตรูของเปาโลติดตามเขามาจากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังสถานที่อีกแห่งเพื่อปลุกปั่นผู้คนให้ข่มเหงเขา จากเมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิดีและจากเมืองอีโคเนียม พวกเขาติดตามเขามาถึงเมืองลิสตราซึ่งเป็นทีี่พวกเขายุยงเหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐให้เอาหินขว้างเปาโล (กิจการ 14:19) และบัดนี้ คนเหล่านั้นที่ได้ปลุกปั่นผู้คนให้ใช้ความรุนแรงกับเขาในเมืองเธสะโลนิกาก็ได้ยินว่าพระวจนะของพระเจ้ากำลังถูกประกาศอย่างเกิดผลที่เมืองเบโรอา และ “พวกเขาก็มาที่นั่นเช่นกัน และยุยงประชาชน”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ยุยง” บ่งบอกถึงการปลุกปั่นหรือการก่อวุ่น เราอาจยกภาพประกอบบมันโดยใช้คลื่นของทะเลขณะที่มันถูกทำให้ปั่นป่วนโดยลมและถูกทำให้มีม้วนตัวและซัดสาด มีข้อพระคำหลายตอนในภาคพันธสัญญาเดิมที่สำนวนภาษาฮีบรูที่ตรงกันถูกใช้เพื่อบ่งบอกถึงความปั่นป่วนและความโกลาหลซึ่งคล้ายกับทะเลที่กำเริบเมื่อเกลียวคลื่นถูกซัดไปซัดมาโดยลมที่พัดต้อน ยกตัวอย่างเช่น ในอิสยาห์ 17:12,13 เราอ่านว่า “วิบัติแก่ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ซึ่งทำเสียงกึกก้องเหมือนทะเลก้องกึก และแก่เสียงครื้นครึกของ

ชนชาติทั้งหลาย ซึ่งครึ้นๆเหมือนเสียงครึ้นๆของน้ำที่มีกำลังมาก ชนชาติทั้งหลายครึ้นๆเหมือนเสียงครึ้นๆของน้ำเป็นอันมาก แต่พระเจ้าจะทรงชนาบไว้ และมันจะหนีไปไกลเสีย จะถูกไล่ไปเหมือนแกลบต้องลมบนภูเขา เหมือนพืชแห้งปลิวไปต่อหน้าลมหมุน”

เยเรมีย์พูดถึงอียิปต์ว่าขึ้นมาเหมือนน้ำท่วม: “นี่ไครนะ โฟลขึ้นมาตั้งน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำซึ่งน้ำของมัน ชัดขึ้น อียิปต์โฟลขึ้นมาอย่างน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำของมันชัดขึ้น เขาว่า ‘ข้าจะขึ้น ข้าจะคลุมโลก ข้าจะทำลาย หัวเมืองและชาวเมืองนั้นเสีย’” (ยรม. 46:7,8)

ข้อ 14: “ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น”

อีกครั้งที่เหล่าผู้เชื่อใหม่ของเปาโลส่งเขาไปเพื่อความปลอดภัยของเขาเอง เหมือนกับที่พวกเขาได้กระทำหลายครั้งก่อนหน้านี้ พวกเขาส่งเขาไป “ตามทางที่เหมือนกับว่าจะไปทะเล” เส้นทางที่เปาโลไปนั้นไม่ชัดเจน “เหมือนกับว่า” อาจบ่งบอกว่าพวกเขาพาเขาไปราวกับว่าจะส่งเขาไปทางทะเล อันเป็นการทำให้แน่ใจว่าพวกยิวเหล่านั้นจะตามเขาไปไม่ได้ มันอาจหมายความว่าพวกเขาส่งเขาไปทางทะเลจริงๆก็ได้ เนื่องจากเขาอาจไปถึงกรุงเอเธนส์ได้โดยทางน้ำ อันหลังนี้ดูเหมือนจะใช้ความหมายตรงนี้ เพราะว่ามันคงยากที่จะเข้าใจว่าเปาโลจะเดินทางไปทางบกผ่านหลายตำบลทั้งหมดที่คั่นกลางนั้นและไม่หาช่องที่จะประกาศพระวจนะที่ได้ก็ตามที่อยู่ระหว่างทางจนกระทั่งเขาไปถึงกรุงเอเธนส์ นอกจากนี้ เนื่องจากสภาวะด้านสุขภาพของเขา การเดินทางโดยทางทะเลคงจะเป็นเรื่องง่ายกว่าเยอะสำหรับเขาเมื่อเทียบกับการเดินทางโดยทางบก

“แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น” เห็นได้ชัดว่าเปาโลคนเดียวเท่านั้นที่ตกอยู่ในอันตรายใหญ่หลวง น่าจะเป็นเพราะว่าเขาเป็นผู้พูดหลักและด้วยเหตุนี้เขาจึงเป็นตัวการหลักที่ทำให้พวกยิวเหล่านั้นไม่พอใจ ชีวิตของเขากำลังตกอยู่ในอันตราย โดยไม่มีภัยคุกคามต่อสิลาสและทิโมธีเลย ด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อเหล่านั้นจึงส่งเปาโลไปขณะที่สิลาสและทิโมธียังอยู่ที่นั่นในเมืองเบโรอาเป็นเวลาสั้นๆเพื่อสานต่องานที่นั่น

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

ข้อ 15: “คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป”

“คนที่ไปส่งเปาโลนั้น” เห็นได้ชัดว่าหมายถึงคนเหล่านั้นที่คะยั้นคะยอเขาให้ออกไปจากเมืองเบโรอาและไปให้พ้นจากพวกยิวเหล่านั้น พวกเขาพาเขาไปถึงกรุงเอเธนส์อย่างปลอดภัยและจากนั้นจึงกลับมาบอกสิลาสและทิโมธีว่าเขาทั้งสองต้องไปหาเปาโล “โดยเร็วที่สุด” บางทีเขาอาจคาดหวังความสำเร็จในกรุงเอเธนส์ที่มากกว่าได้มาถึงเขาจริงๆที่นั่น ไม่มีข้อสงสัยเลยเกี่ยวกับความท้าทายที่นำเสนอตัวมันเองแก่เขา นี่เป็นการไปเยือนเมืองนั้นเป็นครั้งแรกของเปาโลเท่าที่มีบันทึกไว้-มันอาจเป็นการไปเยือนครั้งแรกของผู้เชื่อคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วก็ได้ หรืออย่างน้อยก็ของใครสักคนที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแก่ผู้คนที่นั่นถือรูปเคารพที่อาศัยอยู่ที่นั่น

ข้อ 16: “เมื่อเปาโลกำลังคอยสิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนรำคาญใจ เพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง”

“เมื่อเปาโลกำลังคอย...” ผู้รับใช้ที่ดำเนินตามทางพระเจ้าผู้นี้ประพจน์ตัวอย่างไรในเมืองที่นับถือรูปเคารพขณะที่เขารอคอยเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาให้มาสมทบกับเขา? เราต้องสันนิษฐานว่าเปาโลรู้ประวัติศาสตร์ของศูนย์กลางการนับถือรูปเคารพระดับโลกแห่งนี้ เพราะใน “เมืองมหาวิทยาลัย” สามเมืองแห่งสมัยนั้น (กรุงเอเธนส์, เมืองทาร์ซัส, และเมืองอเล็กซานเดรีย) กรุงเอเธนส์เป็นเมืองที่โดดเด่นที่สุด เนื่องจากบ้านของเปาโลอยู่ในเมืองทาร์ซัส และเมื่อพิจารณาการศึกษาและภูมิหลังของเขา มันก็สมเหตุสมผลมากที่สุดที่เขาคุ้นเคยกับศิลปะ วรรณคดี ปรัชญา และการเรียนรู้ซึ่งทำให้เมืองนี้ของชาวกรีกมีความโดดเด่น ซึ่งบัดนี้เขานำข่าวสารของเขาเรื่องพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้ามาประกาศ

ในฐานะเป็นเมืองหลวงของกรีซ กรุงเอเธนส์มีชื่อเสียงในเรื่องเหล่าทหารของมันเช่นกัน มันภูมิใจในรัฐบุรุษหลายคน และเหล่านักรบของมันก็ถูกจารึกชื่อไว้ในประวัติศาสตร์ บทกวี และตำนาน เมืองนี้ถูกก่อตั้งโดยเซครอปส์ ชาวอียิปต์คนหนึ่งในปี 1556 ก่อน ค.ศ. และเคยเป็นเมืองขึ้นของอียิปต์อยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง มันถูกตั้งชื่อว่าเอเธนส์เพื่อเป็นเกียรติแก่ อาเธน่า เทพีแห่งสติปัญญาของชาวกรีก (ซึ่งตรงกันกับเทพีมินเนอร์ว่าของพวกโรมัน)

กำแพงบางส่วนของเมืองโบราณแห่งนี้ยังตั้งอยู่เหมือนเดิม ถึงแม้ว่าบ่อยครั้งมันเคยเจอกับสงครามรุนแรงอยู่บ่อยๆ มันถูกเผาสองครั้งโดยพวกเปอร์เซีย ถูกทำลายโดยฟิลิปที่ 2 แห่งมาเซดอน ถูกทำลายอีกครั้งโดยซิลล่า ถูกปล้นสดมภ์โดยทิเบเรียส ถูกรุกรานโดยชาวก็อทในรัชกาลของคลาวดิอุส และถูกทำลายย่อยยับโดยอาลาริก ตั้งแต่รัชสมัยของจัสติเนียนจนถึงศตวรรษที่สิบสาม ชาวกรุงเอเธนส์ไม่เป็นที่รู้จักมากนักแต่ก็ยังคงอยู่หัวแถวของรัฐที่มีขนาดเล็กมาก ๆ อยู่ต่อไป พวกเติร์กและพวกกรีกสู้รบที่นั่นหลายครั้ง แต่ทั้งๆที่ประวัติศาสตร์ของมันเต็มไปด้วยสงครามรุนแรง กรุงเอเธนส์วันนี้ก็เป็นเมืองที่รุ่งเรืองอีกครั้งและชื่อเสียงของมันในด้านศิลปะ สถาปัตยกรรม และวรรณกรรมก็ยังยืนมาตลอดหลายศตวรรษ

ดังนั้นคุณจึงเห็นว่า มีหลายสิ่งในกรุงเอเธนส์ที่อาจน่าสนใจสำหรับนักเดินทางธรรมดา-หรือ “นักท่องเที่ยว” อย่างที่เราจะเรียกผู้คนแบบนั้นวันนี้-และผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านก็วิจารณ์เปาโลเพราะข้อเท็จจริงที่ว่า ดูเหมือนเขาไม่แสดงความสนใจเลยแม้สักครั้ง (ไม่ว่าจะโดยพระวาระที่ถูกบันทึกไว้หรือจดหมายฝาก) ในสิ่งเหล่านั้นที่น่าจะดึงดูดคนอื่น ๆ แม้แต่พวกนักวิชาการ อย่างไรก็ตาม เราต้องจำไว้ว่าอัครทูตเปาโลไม่ได้ไปเยือนกรุงเอเธนส์ในฐานะนักท่องเที่ยวหรือนักศึกษาด้านศิลปะและศาสตร์ต่างๆ เขาไม่ได้รับแรงบันดาลใจจากสิ่งต่างๆที่สร้างแรงบันดาลใจให้คนอื่น ๆ เลย เมื่อเขามองไปที่กรุงเอเธนส์ในความยิ่งใหญ่ทั้งหมดของมันแม้กระทั่งในสมัยนั้น ภายใต้การปกครองของโรม -ศูนย์กลางแห่งศิลปะ วิทยาศาสตร์ และปรัชญาของชาวกรีก- เขาก็ไม่ได้สนใจเลยเกี่ยวกับความรุ่งโรจน์แห่งสิ่งต่างๆที่ไม่จีรังของมัน ผมไม่ได้กล่าวว่าเปาโลไม่รักความงดงาม แต่ในขณะที่คนอื่น ๆ มองเห็นความสง่างาม ความยิ่งใหญ่ และความงดงามเหนือคำบรรยาย เขากลับมองเห็นการตกเป็นทาส ความเจ็บปวดตรวตรำของหัวใจเมื่อได้เห็นหลักปรัชญาอันเสื่อมทรามเหล่านั้นซึ่งกำลังถูกสอนอยู่ทุกวันแก่ผู้อาศัยของเมืองนั้นหลายหมื่นคน

ผมเชื่อว่าเปาโลมีความสนใจใคร่รู้และการซาบซึ้งความงามแบบปกติ แต่เขาไม่ได้อยู่ในกรุงเอเธนส์เพื่อที่จะเติมเต็มรสนิยมทางศิลปะของตัวเองหรือความรักของเขาที่มีต่อสิ่งคลาสสิกทั้งหลาย บางทีเมื่อเขาเข้ากรุง

นั่นเขามองเห็น “ชัยชนะที่มีปีก” ของประตูเมืองที่ยิ่งใหญ่นั้น บางทีขณะเดินผ่านไปตามถนนที่คดเคี้ยวและแคบเหล่านั้น เขาสังเกตเห็นทางเดินต่างๆที่เต็มไปด้วยผลงานศิลปะชิ้นเอก บางทีขณะที่เขาเงยหน้าขึ้นมองฟ้า เขาเห็นวิหารพาร์เธนอนซึ่งประดับประดาเนินเขาโครโปลิสที่ขรุขระนั้นด้วยรูปปั้นหินอ่อนจำนวนมากและโล่แห่งชัยชนะทั้งหลาย แต่นอกเหนือจากความงดงามด้านวัตถุนั้น เปาโลมองเห็นความเสื่อมทรามของมนุษย์ โดยไม่มีสิ่งใดที่จะเติมเต็มความปรารถนาของใจมนุษย์ ความปรารถนาหนึ่งซึ่งพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงเติมเต็มได้

ชายผู้นี้ที่นับว่าสิ่งสารพัดเป็นการขาดทุนแล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ เขาผู้แบกรับภาระอันหนักอึ้งเพื่อผู้หลงหาย รู้สึกว่าจิตวิญญาณของตน “มีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง” กรุงเอเธนส์เต็มไปด้วยรูปเคารพทั้งหลาย-รูปปั้นต่างๆในสถานที่สาธารณะทุกแห่ง บนทุกมุมถนน หน้าประตูทุกบาน ในห้องรับรองแขกของทุกบ้าน มีผู้กล่าวกันว่ามียูรูปปั้นมากมายเหลือเกินในกรุงเอเธนส์จนการหาพระองค์หนึ่งให้เจอก็เป็นเรื่องง่ายกว่าการหาผู้ชายคนหนึ่งในเมืองนั้นให้เจอ ตำนานกรีกได้ถูกบันทึกไว้ในความสง่างามและความงดงามของฝีมือแกะสลักของปฏิมากร-แต่เปาโลมองเห็นแต่เพียงว่ารูปปั้นเหล่านั้นเป็นตัวแทนของพวกพระเทียมเท็จและศาสนาเทียมเท็จทั้งหลาย พวกมันถูกสร้างขึ้นเพื่ออุทิศให้แก่การสนองตัณหาอันไร้ขีดจำกัดของแนวคิดเพศนิยมอันเหลือจะพรรณนาได้และความวิปริตแห่งสันดานมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ เมื่อเปาโลตระหนักถึงความมีขอบเขตฝ่ายวิญญาณของผู้คนเหล่านั้น ซึ่งถูกจองจำด้วยโซ่ตรวนแห่งบาปและถูกจับเป็นเชลยโดยพญามาร เมื่อเขาเห็นความทุกข์ระทมและความสิ้นหวังของการนับถือรูปเคารพ จิตวิญญาณของเขาก็ปั่นป่วนอยู่ภายในเขา (คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “เดือดร้อนวุ่นวายใจ” จริงๆแล้วมีความหมายว่า “ถูกยั่วยุ” หรือถูกทำให้ระคายเคือง เปาโลไม่พอใจการนับถือรูปเคารพที่ปรากฏอยู่รอบตัวเขา)

สิ่งที่เปาโลเห็นในกรุงเอเธนส์ตอนนั้นก็ถูกพบเห็นได้ทั่วโลกวันนี้-โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ในรูปของพวกพระที่เป็นหิน แต่โลกวันนี้เป็นโลกแห่งการนับถือรูปเคารพและมีพวกคนนับถือรูปเคารพอยู่หลายหมื่นคน สำหรับบางคน ธุกิจคือรูปเคารพของพวกเขา สำหรับคนอื่น ๆ มันคือความมั่งคั่ง สำหรับคนอื่น ๆ มันคือการสนองตัณหาตัวเอง เทพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเมืองใหญ่ทั้งหลายของเราคือ ความสนุกสนานครื้นเครง-และหลายล้านคนที่นับไม่หวาดไม่ไหวก็กราบไหว้อยู่ที่ศาลเจ้าของนาง! เปาโลประกาศว่าหนึ่งในสัญญาณบอกเหตุที่โดดเด่นเหล่านั้นของการสิ้นสุดของยุคสมัยนี้คือ มนุษย์จะเป็น “คนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า เขามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย” (2 ทธ. 3:4,5)

ในจดหมายฝากของเขาที่เขียนถึงคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ อัครทูตเปาโลขอรับรองผู้เชื่อทั้งหลายให้หนีจากการนับถือรูปเคารพ (1 คร. 10:14) และกล่าวชัดเจนว่าไม่อาจมีการลรอยกันระหว่างรูปเคารพทั้งหลายและผู้เชื่อทั้งหลายได้ (ผู้เป็นพระวิหารของพระเจ้า) อ่าน 2 โครินธ์ 6:14-18

ยอห์นผู้เป็นที่รักร้องต่อต้านการนับถือรูปเคารพ เขากล่าวแก่ผู้เชื่อว่ “ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวไว้ให้พ้นจากรูปเคารพ” (1 ยอห์น 5:21) และในวิวรณ์ 21:8 เขาบอกเราว่าพวกคนนับถือรูปเคารพ “จะได้รับส่วนของตนในบึงที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง”

นี่จึงไม่แปลกที่จิตวิญญาณของเปาโลถูกทำให้เดือดร้อนวุ่นวายเมื่อเขามองไปยังกรุงเอเธนส์เมืองที่ยิ่งใหญ่นั้น “ถูกมอบให้แก่การนับถือรูปเคารพทั้งหมด”

ข้อ 17: “เหตุฉะนั้น ท่านจึงได้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน”

“ได้ตอบ” ในประโยคนี้ไม่ได้หมายความว่าเปาโลโต้เถียงกับคนเหล่านี้ แต่ว่าเขายกเหตุผลกับพวกเขาต่างหาก เขาเข้าหาคนเหล่านั้นในการอภิปราย ไม่ใช่ในการโต้ว่าที่แบบโกรธเคือง คุณจะสังเกตเห็นเช่นกันว่าการอภิปรายแรกของเขาอยู่ “ในธรรมศาลากับพวกยิว” ชาวกรุงเอเธนส์ที่หวัดค้นหาและเสาะหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ โดยคอยมองหาบางสิ่งใหม่อยู่เสมอ และแม้แต่ศาสนายูดาห์ก็ถูกทำให้บิดเบือนไปโดยวิธีปฏิบัตินี้

มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของเปาโลที่จะยกเหตุผลกับพวกยิวโดยยกข้อพระคัมภีร์ของพวกเขาเอง และเราไม่มีเหตุผลที่จะคิดว่าการยกเหตุผลของเขาในที่นี้ใช้วิธีอื่น และในที่อื่นๆเราอ่านว่า “บางคนเชื่อ...บางคนรับข่าวสารของเขา”-แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้นในกรุงเอเธนส์ ไม่มีการบอกเป็นนัยเลยว่ายิวแม้สักคนเดียวเชื่อ

“คนที่เกรงกลัวพระเจ้า” ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้คือคนเหล่านั้นที่นมัสการพระเจ้าตามลักษณะของพวกยิว-พวกเข้าจารีตยิวที่ได้ปฏิเสธการนับถือรูปเคารพแล้วแต่ยังไม่ได้ถูกรับเข้าในอภิสิทธิ์ต่างๆของศาสนายิวอย่างเต็มที่ เปาโลยกเหตุผลกับคนเหล่านี้ในความพยายามที่จะชนะพวกเขาและจะได้มีประตูที่เปิดออกเพื่อนำคนนับถือรูปเคารพเหล่านั้นว่าพระหินทั้งหลายของพวกเขาไม่สามารถช่วยเหลือพวกเขาได้

เปาโลยังพูด “ในตลาดทุกวัน” ด้วย นี่คือสถานที่ที่ผู้คนมารวมตัวกันเพื่อซื้อและขายสินค้าหลากหลายชนิดและเพื่อฟังนักพูดทั้งหลายด้วย พวกนักปรัชญากรีกมักถูกพบในการอภิปรายต่อหน้าผู้คน เพราะกรุงเอเธนส์เป็นเมืองแห่งการเรียนรู้เช่นนั้นจนมันโอ้อวดว่ามีชายมากมายที่แข่งขันกันคนอื่นๆทั้งหมดในสาขาของวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ และวิชาอื่นๆ ดังนั้นใครสักคนจึงพูดทุกวันในตลาด เมื่อพบผู้คนรวมตัวกันอยู่ที่นั่น เปาโลจึงฉวยโอกาสที่จะประกาศพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า

ข้อ 18: “นักปรัชญาบางคนในพวกเอปิคุเรียวและในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า “คนพูดเพื่อเจ้ออย่างนี้ใครจะมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า” คนอื่นกล่าวว่า “ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่” เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย”

กรุงเอเธนส์โดดเด่นในเรื่องเหล่านักปรัชญาจำนวนมาก (ที่ดูประณีตแต่มีเล่ห์เหลี่ยม) ที่โอ้อวดว่าเป็นผู้มีปัญญามากที่สุด แต่เปาโลไม่ได้เข้าหาคนเหล่านั้นจากมุมมองด้านปรัชญา เขาไม่ได้เปลี่ยนวิธีการของตนหรือข่าวสารของตนเลย เขาประกาศพระเยซู-ผู้ทรงถูกตรึง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และจะเสด็จมาอีกที!

“พวกเอปิคุเรียว” คือนักปรัชญากลุ่มหนึ่งที่ถูกตั้งชื่อเพื่อเป็นเกียรติแก่เอปิคุรัส ผู้ซึ่งในปี 341 ก่อน ค.ศ. ได้ก่อตั้งสำนักปรัชญาของตนขึ้นในกรุงเอเธนส์ พวกเอปิคุเรียวปฏิเสธว่าจักรวาลถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า-อันที่จริง พวกเขาปฏิเสธว่าเทพเจ้ามีความห่วงใยหรือจัดเตรียมเพื่อมนุษยชาติในแง่ใดทั้งนั้น พวกเขาประกาศว่าความเพลิดเพลินเป็นสิ่งที่ดีที่สุด และคุณธรรมจะถูกปฏิบัติก็ต่อเมื่อมันเกี่ยวพันกับความเพลิดเพลิน เอปิคุรัสไม่ได้หมายถึงความเพลิดเพลินทางเพศหรือตัณหาและราคาต่างๆอันเสื่อมทราม แต่เป็นความเพลิดเพลิน

อันมีเหตุผลซึ่งถูกควบคุมและถูกกำกับดูแลอย่างเหมาะสม-กล่าวอีกนัยหนึ่ง “การบรรลุซึ่งความสุขโดยการปล่อยวางแบบสงบ”

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่อัครทูตเปาโลปรากฏตัวในกรุงเอเธนส์ เหล่าสาวกของเอปิปูรัสก็ไม่ได้ยึดมั่นตามหลักคำสอนของเขาแล้ว พวกเขาได้บิดเบือนคำสอนของเขาและพวกเขาปฏิบัติความเพเลติเฟลินในรูปแบบที่เสื่อมทรามที่สุด โดยห่มตัวเองให้แก่ชีวิตแห่งความสนุกสนานและความหมกมุ่นทางเพศ เสาะแสวงหาความสุขในวิธีปฏิบัติต่างๆทางเพศที่ต่ำทรามที่สุด พวกเขามั่นใจว่าไม่มีพระเจ้า ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่มีความกลัวเกรงการเข้ามาแทรกแซงของพระเจ้าในชีวิตหรือการลงโทษหลังความตาย พวกเขาถวายเป็นให้แก่ตัณหาทุกรูปแบบเท่าที่จะจินตนาการได้ และไม่มีการยับยั้งชั่งใจเลยในความอยากอันต่ำช้าของพวกเขา ดังนั้นเมื่อเปาโลเทศนาต่อต้านหลักคำสอนเช่นนั้นและอธิบายความจริงแห่งข่าวประเสริฐ (ซึ่งรวมถึงการเป็นขึ้นจากตายด้วย) พวกเขาก็พบว่าคำเทศนาของเขาเป็นสิ่งที่รับไม่ได้

“พวกสโตอิก” เอาชื่อของตนมาจากคำกรีก สโตอา-ซึ่งหมายถึงมุขมีบันไดรอบสามด้าน-เพราะว่าเซโนผู้ก่อตั้งของนักปรัชญาคนนั้น จัดชั้นเรียนของตนในมุขอันหนึ่งในกรุงเอเธนส์ ถึงแม้เกิดบนเกาะไซปรัส เซโนก็มายังกรุงเอเธนส์ตอนยังหนุ่มและใช้ชีวิตส่วนใหญ่ของตนที่นั่น เขาสอนต่อหน้าผู้คนเป็นเวลาสี่สิบแปดปี และตายในปี 264 ก่อน ค.ศ. ตอนอายุเก้าสิบหกปี

พวกสโตอิกยอมรับข้อเท็จจริงเรื่องพระเจ้า แต่ยืนยันว่าทุกสิ่งถูกกำหนดไว้แล้วโดยชะตากรรมและแม้แต่พระเจ้าเองก็อยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของความจำเป็นด้านชะตากรรม พวกเขาสอนว่า “ชะตากรรมต่างๆ” จะต้องถูกยอมรับตามต่อ ตัณหาต่างๆและความใคร่อยากต่างๆจะต้องถูกปราบและเหนี่ยวรั้งไว้ และความสุขมีอยู่ในการไม่รู้สึกรู้สาอะไรของจิตใจต่อความเจ็บปวด สอนว่ามนุษย์ควรเป็นเจ้านายเหนือตัณหาและความใคร่อยากทุกอย่างแห่งสันดานของตน พวกเขาเข้มงวดในทัศนะของตนเกี่ยวกับคุณธรรมและเช่นเดียวกับพวกฟารีสี พวกเขาภาคภูมิใจยิ่งนักในการเห็นว่าตัวเองชอบธรรม พวกเขายกเหตุผลว่าสสารดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ว่าพระเจ้าคือหลักการที่ทำให้มีชีวิต (หรือจิตวิญญาณ) ของโลก และว่าสิ่งสารพัดเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้า ไม่ใช่พวกเขาทุกคนเห็นพ้องตรงกันในเรื่องสถานะในอนาคตของมนุษย์-นักปรัชญาสโตอิกบางคนเชื่อว่าจิตวิญญาณจะมีอยู่ต่อไปจนกว่าจักรวาลถูกทำลายและจากนั้นจิตวิญญาณทุกดวงจะถูกทำลายไปพร้อมกับจักรวาล และคนอื่นๆเชื่อว่าสุดท้ายแล้วจิตวิญญาณจะถูกดูดซึมเข้าในสสารัตถะของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และดังนั้นมนุษย์ทุกคนจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้าในที่สุด

เช่นเดียวกับพวกฟารีสีและพวกสะดูสี นักปรัชญาสองกลุ่มนี้แตกต่างกันในหลักคำสอนเกี่ยวกับพระเจ้า จักรวาล จิตวิญญาณของมนุษย์ แต่เมื่อพวกเขาตัดสินใจที่จะรู้ให้ได้ว่าเปาโลเป็น “คนพูดเพื่อเจ้า” แบบไหน พวกเขาก็เฝ้าการไม่เห็นพ้องตรงกันไว้ต่างหาก รวมทั้งกัน และ “ประจันหน้าเขา”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “คนพูดเพื่อเจ้า” มีความหมายว่า “คนต่ำต้อย” และมันไม่ปรากฏที่อื่นอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ มันมีความหมายตรงตัวว่า “คนหนึ่งที่เก็บรวบรวมเมล็ดพืช” และคำนี้ถูกใช้โดยพวกกรีกเพื่อหมายถึงพวกคนที่ยากจนมากๆที่เก็บรวบรวมเมล็ดข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ และข้าวโอ๊ตในทุ่งนาหลังฤดูเก็บเกี่ยว (พวกเก็บเล็ม) และคำนี้ถูกใช้กับพวกคนยากจนที่เก็บรวบรวมเศษอาหารที่อยู่รอบตลาดและถนนทั้ง

หลาย คำนี้ถูกใช้กับพวกนกที่จิกเก็บเมล็ดข้าวจากทุ่งนาและรอบตลาดเช่นกัน บางครั้งคำนี้ถูกใช้ในการพูดถึงพวกนักเล่าเรื่อง-คนทั้งหลายที่เก็บเศษเล็กเศษน้อยของข้อมูลและที่บางครั้งให้ความบันเทิงผู้คนโดยการเล่าเรื่องราวต่างๆของสิ่งที่พวกเขาได้พบเห็น หรือสถานที่ๆพวกเขาเคยไปมา หรือการผจญภัยต่างๆที่พวกเขาเคยมี ดังนั้นคำนี้จึงบ่งบอกถึงคนยากจน คนขัดสน และคนต่ำทราวม-พวกกากเดนของสังคม เช่นเดียวกับพวกนกซึ่งขณะที่ทำตัวเหมือนพวกสัตว์กินซาก ก็ก่อความรำคาญโดยการที่พวกมันส่งเสียงรบกวน ร้องจ๊ับๆและส่งเสียงจ้อแจจขณะที่พวกมันกระพือปีกไปมาขณะจิกเก็บเมล็ดข้าวและเศษอาหารต่างๆ

คำนี้ถูกใช้ในเชิงอุปมาโดยตรงนี้เพื่ออ้างอิงถึงเปาโล โดยบ่งบอกว่าเขาเป็นคนเก็บรวบรวมเศษเดนของข้อมูลเพื่อมาแจกจ่ายแก่คนอื่นต่อ มันเป็นส่วนหนึ่งที่บ่งบอกถึงการถูกเหยียดหยามคนต่างชาติผู้นี้ได้เข้ามาในเมืองโดยพยายามที่จะสั่งสอนชายผู้มีความรู้เหล่านี้ ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวหาเปาโลว่าเป็นพ่อค้าที่ขายเศษขยะบางทีนี่อาจเป็นประสบการณ์ที่อัครทูตท่านนี้กล่าวถึงในจดหมายของเขาที่เขียนถึงชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเมื่อเขากล่าวว่า:

“เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัครทูตไว้ในที่สุดปลาย เหมือนผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะว่าโลกคือทั้งทูตสวรรค์และมนุษย์มองดูเราด้วยความพิศวง เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นคนมีปัญญาในพระคริสต์ เราทั้งหลายมีกำลังน้อยแต่ท่านทั้งหลายมีกำลังมาก ท่านทั้งหลายมีเกียรติยศแต่เราทั้งหลายเป็นคนอัปยศ จนถึงเวลานี้เราก็กังหิวและกระหาย เปลือยเปล่า และถูกโบยตี และไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง เราทำการหนักด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกตำเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหงเราก็กินเอา เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็อ้อนวอน เรากลายเป็นเหมือนกากเดนของโลกและเหมือนราศีของสิ่งสารพัดจนถึงบัดนี้” (1 คร. 4:9-13)

ข้อ 19 และ 20: “เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอาเรโอปากัสแล้วถามว่า “เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าเป็นเรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร”

นักปรัชญาเหล่านั้นพาเปาโล “ไปยังสภาอาเรโอปากัส” นี่คือนิคมสภาอาเรโอ สถานที่ซึ่งศาลประชุมกันที่นี่เป็นที่ๆเหล่าตุลาการสูงสุดที่มีชื่อเสียงของกรุงเอเธนส์มาชุมนุมกัน เพื่อการฟังการโต้สวนและดำเนินการตัดสินคดีความต่างๆ ตั้งอยู่เกือบในใจกลางของกรุงนั้น นิคมสภาอาเรโอมีความสูงที่มองเห็นทั้งตลาดได้ ซึ่งช่วยให้เปาโลมองเห็นรูปปั้นเหล่านั้นซึ่งประดับถนนเหล่านั้นของกรุงเอเธนส์ได้เต็มตา นิคมเหล่านั้นมีความลาดชันไหล่เขาของมันเป็นหินขรุขระ และการขึ้นสู่ยอดเขานี้ต้องใช้ขั้นบันไดที่ทอดยาวขึ้นไปอยู่บนไหล่เขาด้านหนึ่ง กระทั่งวันนี้ร่องรอยของขั้นบันไดหินเหล่านั้นก็ยังหลงเหลืออยู่ และยอดเขาแบนราบของนิคมเหล่านั้นก็ยังหลงเหลือร่องรอยของการขุดหินให้เรียบเพื่อใช้เป็นที่นั่งต่างๆ ผมได้มีโอกาสไปเยือนที่นั่นอยู่ครั้งหนึ่ง และผมเดินไปยังสถานที่ๆกล่าวกันว่าเปาโลเคยยืนเมื่อเขากล่าวคำปราศรัยที่เราจะศึกษากันในข้อพระคำต่อไป

ความมั่นใจของผู้ชนเหล่านั้นมีอยู่ในศาลซึ่งประชุมกันบนนิคมสภาอาเรโอ ตุลาการเหล่านั้นฟังความเกี่ยวกับการฆาตกรรม การทำผิดศีลธรรม และเรื่องเลวทรามทุกรูปแบบ ผู้ที่มีคุณธรรมได้รับรางวัล และการพิพากษาอันรุนแรงถูกดวงออกให้แก่คนเหล่านั้นที่ก่อเหตุฆาตกรรมหรือทำผิดศีลธรรม หรือผู้ที่ยืนกรานที่จะ

เป็นคนเกียจคร้านอยู่ต่อไป ศาสนันั้นใส่ใจเป็นพิเศษต่อการพูดหมิ่นประมาทต่างๆต่อพระทั้งหลายของพวกเขา และการทำพิธีลึกลับต่างๆที่เกี่ยวข้องกับศาสนาของพวกเขา ตอนที่เปาโลไปถึงในกรุงเอเธนส์ เมืองนั้นนับถือรูปเคารพเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ และเป็นธรรมดาที่พวกเขาอยากฟังมากขึ้นเกี่ยวกับหลักคำสอนนั้นที่อัครทูตท่านนี้กำลังสั่งสอนและ “พระแปลกๆ” ที่เขาพูดถึง

“เราขอรู้ได้หรือไม่” บอกเป็นนัยว่าเปาโลไม่ได้ถูกนำตัวเข้าไปในศาลเพื่อการไต่สวนความ แต่แค่เพื่อที่พวกเขาจะไต่ถามเขาเกี่ยวกับ “หลักคำสอนใหม่” นี้ พวกเขามีรูปเคารพต่างๆที่สร้างขึ้นให้พระทุกองค์ที่พวกเขารู้จัก (แม้แต่รูปเคารพอันหนึ่งที่สร้างให้แก่พระที่พวกเขาไม่รู้จัก) และถ้าเปาโลรู้จักพระองค์หนึ่งที่พวกเขาไม่รู้จัก พวกเขาก็อยากที่จะตั้งรูปเคารพอันหนึ่งให้พระนั้นด้วย จิตวิญญาณของชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้นคือ ที่จะฟังคนๆหนึ่งก่อนที่พวกเขาพิพากษาโทษเขา และที่จะตรวจสอบเขาก่อนที่พวกเขาจะเห็นชอบกับเขา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพาเปาโลไปยังสภาอารโอบากัส-ไมไซในฐานะอาชญากรคนหนึ่ง ไม่ใช่เพื่อนำข้อกล่าวหาต่างๆมาปรับปรำเขา แต่เพื่อที่จะฟังสิ่งที่เขาจะพูด เขาจะไม่ถูกพิพากษาลงโทษหรือถูกเห็นชอบจนกว่าพวกเขาจะรู้จักขึ้นเกี่ยวกับเขาและเกี่ยวกับหลักคำสอนที่เขาสอน

“ท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา” ภาษากรีกในที่นี้บอกเป็นนัยถึงสิ่งต่างๆที่ไม่ปกติหรือโดดเด่น สิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับประเทศหนึ่งที่อยู่ต่างแดนหรือผู้คนของอีกดินแดนหนึ่ง แน่แน่นอนว่าเปาโลสอนบางสิ่งที่แตกต่างจากสิ่งที่พวกนักปรัชญากรีกเหล่านั้นสอน บางสิ่งที่แตกต่างอย่างมหาศาลจากสิ่งที่ผู้คนเหล่านั้นฟังจนคุ้นหู ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงอยากรู้ว่า “เรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร”

ข้อ 21: “(เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ๆ)”

ผมได้ชี้ให้เห็นไปแล้วถึงลักษณะเฉพาะทั่วไปของชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้น พวกเขาเรียนรู้อยู่เสมออยากที่จะฟังเรื่องใหม่ๆอยู่ตลอด เทียบคั้นหาการเปิดเผยใหม่ๆ “ชาวต่างประเทศ” ที่ว่านี่คือผู้คนที่ไปเยือนกรุงเอเธนส์โดยมีจุดประสงค์ที่จะเรียนรู้ เนื่องจากกรุงนั้นตั้งอยู่หัวแถวของโลกวรรณกรรมเช่นเดียวกับเป็นศูนย์กลางแห่งศิลปะและวิทยาการต่างๆของสมัยนั้น ผู้คนจึงมายังที่นั่นจากนครอื่นๆและประเทศอื่นๆเพื่อศึกษาค้นคว้าและเพื่อฟังเหล่านักปรัชญาและอาจารย์ชาวกรุงเอเธนส์ ดังนั้นผู้คนแห่งกรุงเอเธนส์จึงเต็มใจที่จะตรวจสอบสิ่งใดที่ใหม่และซึ่งอาจเสริมเข้ากับความรู้ของพวกเขาในการเรียนรู้ระยะใดก็ตาม

“สิ่งใหม่ๆ” เมื่อแปลตรงตัวก็หมายถึงบางสิ่งที่ใหม่กว่าสิ่งใหม่ล่าสุดที่ชาวกรุงเอเธนส์เคยได้ยินแล้ว เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าคนเหล่านี้เป็นพวกที่สนใจใคร่รู้มากที่สุด พวกเขาไม่เพียงไต่ถามเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่พวกเขาสนใจในขณะนั้นเท่านั้น พวกเขายังไต่ถามเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาไม่ได้สนใจด้วย ไม่ว่าจะ เป็นหัวข้อใดก็ตาม พวกเขาก็สนใจอยากรู้เกี่ยวกับมันทั้งนั้น นักประวัติศาสตร์ท่านหนึ่งบอกเราว่ามีสถานที่มากกว่าสามร้อยแห่งในกรุงเอเธนส์ที่ผู้คนมาพบปะกันเพื่ออภิปรายหัวข้ออันหลากหลายและมากมาย

ชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้นยกความคิดให้เป็นเทพเจ้า ทำให้เขาวนปัญญาเป็นพระองค์หนึ่ง ผมอยากู้จริงๆว่าเรากำลังทำบาปเดียวกันนั้นซ้ำในวันนี้ไหม? เราส่องดูท้องฟ้า เราขุดลึกเข้าไปในสิ่งลึกลับเหล่านั้นแห่งอวกาศ เราทำให้วิทยาศาสตร์ ดาราศาสตร์ และการเรียนรู้ใหญ่ๆอีกหลายสาขากลายเป็นเหล่าเทพเจ้า ดีมี

เตอร์ เทพีกรีกแห่งการกสิกรรมและผลผลิตแห่งฤดูเก็บเกี่ยว ยกชูสิ่งที่เป็นกายภาพ เรากำลังทำแบบนั้นในวันนี้หรือไม่? ซุส เทพกรีกที่ถูกเชื่อกันว่าปกครองเทพอื่น ๆ ทั้งหมด ถูกนำเสนอในพละกำลังและอำนาจอันยิ่งใหญ่อยู่เสมอ-ปกติแล้วมีสายฟ้าฟาดอยู่ในมือของเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขาคือเทพเจ้าแห่งพลัง แน่แน่นอนว่านี่ปรากฏชัดในวันนี้ ทั่วโลกประชาชาติที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายกำลังพึ่งพาเครื่องบินรบอันทรงพลังของตน เรือรบ เรือดำน้ำ ระเบิด ซีปนาวุธนำวิถี และหัวรบไฮโดรเจน นี่คือนุศมัยที่มนุษย์ก้มกราบลงที่แท่นบูชาแห่งพลังและแสนยานุภาพมิใช่หรือ? เมื่อผมคิดถึงสิ่งเหล่านี้ ผมก็ถามตัวเองว่า “เปาโลอยู่ที่ไหน? ทิโมธี สिलाส และลูกาอยู่ที่ไหน?” ขอพระเจ้าทรงโปรดประทานชายทั้งหลายแก่เราวันนี้ที่ยืนอยู่หลังธรรมาสันในคริสตจักรทั้งหลายทั่วอเมริกาและประกาศว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าและนอกจากพระองค์ไม่มีพระเจ้าเลย!

คำเทศนาของเปาโลบนเนินเขาอาเรโอ;

ใจความหลัก: พระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกโดยพระเยซูคริสต์

ข้อ 22: “ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเนินเขาอาเรโอแล้วกล่าวว่า “ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายเชื่อถือโอชากลางเกินไปในทุกเรื่อง”

ในพระคำข้อนี้และข้อต่อไปที่เหลือของบทนี้ เราเห็นฉากสุดท้ายของงานรับใช้ของเปาโลในกรุงเอเธนส์เท่าที่ภาคพันธสัญญาใหม่บันทึกไว้ ในข้อ 15 เปาโลส่งข่าวไปบอกสिलाสและทิโมธีว่าพวกเขาควรมาสมทบกับเขาทันทีในกรุงเอเธนส์ แต่ไม่มีบันทึกเลยเกี่ยวกับงานมิชชันนารีของพวกเขาที่นั่น ไม่มีคริสตจักรถูกก่อตั้ง และพระคัมภีร์ไม่กล่าวถึงเลยว่เปาโลเคยกลับไปเมืองนั้น พวกนักปรัชญาและพวกนักวิชาการเหล่านั้นได้ยืมข่าวสารของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแล้ว พวกเขาให้โอกาสเปาโลที่จะอธิบาย “หลักคำสอนใหม่” นั้นที่เขานำมาให้พวกเขาแล้ว แต่พวกเขาก็ปฏิเสธข่าวสารของเขาและมีแค่ไม่กี่คนที่เชื่อมาสู่ความรอด

“เปาโลจึงยืนขึ้นกลางเนินเขาอาเรโอ” เราได้อภิปรายถึงความสำคัญและความโดดเด่นของเนินเขาอาเรโอแล้ว จากสถานที่แห่งนี้เองที่โสเครตีสได้เผชิญหน้ากับคนเหล่านั้นที่กล่าวหาเขาในการโต้สวนเพื่อที่จะเอาชีวิตเขาว่าสี่ร้อยปีก่อนหน้านั้น ไม่มีสถานที่ใดในกรุงเอเธนส์ที่จะมีเกียรติมากไปกว่านี้แล้วที่เปาโลจะกล่าวแก่เหล่าผู้ฟังของเขาได้

“ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายเชื่อถือโอชากลางเกินไปในทุกเรื่อง” คำคุณศัพท์ภาษากรีกซึ่งอัครทูตท่านนี้ใช้ในที่นี่มีความหมายสองประการ- “เชื่อถือโอชากลาง” ดังที่ถูกใช้ในที่นี่และ (ที่ถูกต้องมากกว่า) “เคร่งศาสนา” เมื่อเปาโลมองไปยังชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้นที่มารวมตัวกัน เขาก็ตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาชอบที่จะกราบไหว้บูชา พวกเขาเคร่งศาสนา-และเชื่อถือโอชากลางเช่นกัน เขารู้ว่าคนเหล่านั้นเคร่งศาสนาเพราะว่าด้านล่างของเนินเขาอาเรโอมีตลาดร้านรวงที่ขายรูปเคารพอยู่เต็มไปหมด เขารู้ว่าคนเหล่านั้นเชื่อถือโอชากลางเพราะว่าหลังจากสร้างแท่นบูชาอันหนึ่งให้แก่พระทุกองค์ที่พวกเขารู้จักแล้ว จากนั้นพวกเขาก็สร้างแท่นบูชาอันหนึ่งถวายแก่พระองค์หนึ่งที่เขา “ไม่รู้จัก” เพื่อว่าพวกเขาจะลองศึใดไป! แต่ศาสนาของพวกเขาที่นั่นว่างเปล่าและไร้ประโยชน์ อย่างไรก็ตาม เปาโลไม่ได้กล่าวกับพวกเขาด้วยถ้อยคำที่รุนแรง ก่อนอื่นเขากล่าวในลักษณะที่จะ

ทำให้พวกเขาเห็นว่าเขาไม่ได้ไม่สังเกตเห็นเมืองของพวกเขาหรือนิสัยต่างๆของพวกเขา และพรรณนาต่อไปถึงสิ่งที่เขาได้เห็น

ข้อ 23: “เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตดูสิ่งที่ท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังมีนมัสการอยู่”

กล่าวกันว่าในกรุงเอเธนส์มีแท่นบูชาทั้งหลายที่ถวายแด่ปรัชญา ความดีงาม ขาวลือ และความน่าละอาย ชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้นไม่เพียงยกชุมชนขึ้นให้เป็นเทพเจ้าเท่านั้น แต่ยังยกแนวคิดต่างๆ ความสามารถต่างๆ และความใจบุญสุนทานให้เป็นเหล่าเทพเจ้าด้วย ข้อเท็จจริงที่ว่ามีการพบมากมายขนาดนั้นในกรุงเอเธนส์ก็พิสูจน์ว่าผู้คนเหล่านั้นปรารถนาความรู้ของผู้หนึ่งที่สูงส่งกว่า ใครสักคนที่สามารถเติมเต็มความปรารถนาแห่งจิตใจของพวกเขาได้ การมีอยู่ของรูปเคารพมากมายขนาดนั้น แท่นบูชาเยอะแยะขนาดนั้น รวมถึงวิหารอันงดงามทั้งหลายในกรุงนั้น บอกเปาโลว่าทุกอย่างที่คนเหล่านี้มีความรู้และสติปัญญามากมาย พวกเขาที่ยังแสวงหาความพึงพอใจและสันติสุขซึ่งการเรียนรู้และสติปัญญาของพวกเขาไม่อาจให้ได้ ดังนั้นเขาจึงใช้แท่นบูชาอันหนึ่งของพวกเขาเป็นประตูที่เปิดออกเพื่อกล่าวแก่พวกเขาผ่านทางประตูนั้น

เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’” พวกเขาได้กล่าวหาเปาโลว่านำเสนอ “พระแปลกๆ” และเขาอยู่ตรงนี้เพื่อบอกพวกเขาว่าเขาอยู่ท่ามกลางพวกเขาเพื่อประกาศพระเจ้าองค์นั้นที่พวกเขาได้สร้างแท่นบูชาหนึ่งถวายแล้ว แต่เนื่องจากพวกเขานมัสการพระองค์ในความไม่รู้ การนมัสการของพวกเขาจึงไม่เกิดประโยชน์อันใด

“ข้าพเจ้าจึงมาประกาศพระองค์แก่ท่านทั้งหลาย” เปาโลพูดในสภาพแบบคริสเตียนและในจิตวิญญาณแห่งความกรุณา ผมไม่ได้กำลังเสนอแนะว่าเขาอ้อมอ้อม-ไม่อย่างแนนอนครับ! แต่เขาอยากชนะคนเหล่านี้มาเพื่อพระคริสต์ เขาอยากได้ความสนใจทั้งหมดของพวกเขา และจากนั้นจึงตีเดียนาการนับถือรูปเคารพของพวกเขาและนำเสนอข่าวสารของเขาเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า ข่าวสารของเขามีความชัดเจนและเขาพูดด้วยสิทธิอำนาจ โดยทำให้ชาวกรีกเหล่านี้ทราบว่าเขารู้จักและป่าวประกาศพระเจ้าองค์นั้นที่พวกเขา “ไม่รู้จัก”

ข้อ 24 และ 25: “พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าของแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีมนุษย์ได้กระทำไว้ การที่มีมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หาไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก”

บัดนี้เปาโลประกาศอะไรแก่ชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้น? ประการแรก เขาประกาศว่าพระเจ้าแท้จริงหนึ่งเดียวนั้นทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างสรรพสิ่งผู้มีอำนาจสูงสุด ทรงเป็นเจ้าของแห่งสวรรค์และแผ่นดินโลก สำหรับเราที่ได้รับการเลี้ยงดูมาในบรรยากาศแบบคริสเตียนแห่งอเมริกา ความจริงเหล่านี้ดูเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ แต่พวกมันเป็นสิ่งใหม่สำหรับชาวกรีกเหล่านั้น พวกเขาสโตอิกไม่ได้ยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นบุคคลหนึ่ง พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าคือทุกสิ่งและทุกสิ่งคือพระเจ้า ทศนะของพวกเขาก็เรียกว่าคือทศนะของแนวคิดไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า แต่

เปาโลยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาและประกาศว่าพระเจ้าคือผู้เนรมิตสร้างและผู้ค้ำจุนแห่งจักรวาล คำสอนเช่นนั้น ปฏิเสธทิววิทยาทั้งหมดของคนเหล่านั้นที่ได้เชิญเขาให้มาพูด

ในฐานะเป็นเจ้าของสวรรค์และแผ่นดินโลก พระเจ้าไม่สามารถถูกแสดงออกในยอดรวมของ “สิ่งต่างๆ” ได้-สิ่งต่างๆที่ปรากฏแก่ตา สิ่งต่างๆที่มนุษย์มีสติรับรู้ถึงและที่พวกเขามีการติดต่อสัมพันธ์ด้วย พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าสิ่งต่างๆมากนัก พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าจักรวาลพร้อมกับความมั่งคั่งและพลังและความลึกซึ้งทั้งหมดของมัน พระองค์ทรงยิ่งใหญ่เหนือเขตแดนแห่งจินตนาการของมนุษย์ และพระองค์ทรงผดุงสรรพสิ่งไว้ “โดยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์” (ฮบ. 1:3)

แต่พระเจ้า “มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีมนุษย์ได้กระทำไว้” ในอิสยาห์ 66:1,2 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นวางเท้าของเรา นิเวศซึ่งเจ้าจะสร้างให้เรานั้นจะอยู่ที่ไหนเล่า และที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น...” กรุงเอเธนส์ไอ้อวดวิหารงดงามทั้งหลาย วิหารต่างๆที่มีรูปเคารพทั้งหลายที่ถูกแกะสลักอย่างวิจิตรจากงาช้างและไม้ หรือถูกสลักในหิน หรือถูกหล่อในทองคำและเงิน แต่พระเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ในวิหารเหล่านั้น พระองค์ประทับอยู่ในใจของผู้เชื่อทั้งหลาย (1 คร. 3:16)

“และไม่ทรงถูกนมัสการด้วยมือของมนุษย์” ตั้งแต่ปลายด้านหนึ่งของกรุงเอเธนส์ไปถึงปลายอีกด้าน เปาโลเห็นหลักฐานของผลงานแห่งมือมนุษย์ พวกเขานมัสการพระมากมาย ชาวกรุงเอเธนส์มีความรู้เหล่านี้ และวิหารใหญ่โตทั้งหลายและรูปเคารพและรูปปั้นอันงดงามเหล่านั้นคือผลงานแห่งมือของพวกเขา ซึ่งถูกทำขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่พระทั้งหลายของพวกเขา พระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้นไม่ถูกนมัสการแบบนี้ พระเยซูทรงประกาศว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญูญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญูญาณและความจริง” (ยอห์น 4:24)

“ราวกับว่าพระองค์ทรงต้องการสิ่งใด” พระเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง พระองค์ตรัส-และสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงเรียกออกมาก็เป็นขึ้นมาในทันที พระองค์ได้ตรัสโลกให้มืดตัวตนขึ้นมา พระองค์ตรัสว่า “จงให้มีความสว่าง”-และความสว่างก็มีขึ้น พระองค์ตรัสว่า “จงให้มีพื้นอากาศในระหว่างน้ำ...ก็เป็นอย่างนั้น” เมื่อพระองค์ตรัส แผ่นดินโลกก็ก่อเกิด-ผืนหญ้า พืชผัก ผลไม้ เมื่อพระองค์ตรัส ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายก็ส่องแสงมาจากฟ้า พระองค์ตรัสให้โลกสัตว์เป็นขึ้นมา-สิ่งมีชีวิตทั้งปวง และสุดท้ายแล้วพระองค์ตรัสว่า “จงให้เราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของเรา ตามอย่างพวกเรา”-และพระเจ้าทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในมนุษย์ ซึ่งถูกสร้างจากผงคลีแห่งแผ่นดินโลก! เครื่องบูชาต่างๆของนักปรัชญากรีกเหล่านั้นจะกระจอกสักเพียงใด แม้หากว่าเครื่องบูชาเหล่านั้นถูกถวายแต่พระเจ้าแท้จริงองค์นั้นแทนที่จะถวายแก่รูปเคารพต่างๆก็ตาม “เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก”

ข้อ 26 และ 27: “พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่ เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา และหากเขาจะคลำหาก็คouldได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย”

พระเจ้าไม่เพียงทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างสรรค์สิ่งทั้งปวงที่เป็นวัตถุเท่านั้น พระองค์ยังทรงเป็นผู้ที่จัดระเบียบจักรวาลทั้งหลายและศตวรรษทั้งหลายด้วย พระองค์ทรงสร้างยุคสมัยทั้งหลายและทรงกำหนดขอบเขตทั้งหลายของที่อาศัยของมนุษย์ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์และวางเขาบนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ได้ประทานที่อยู่อาศัยแก่มนุษย์ท่ามกลางพระราชกิจต่างๆอันแสนมหัศจรรย์แห่งพระหัตถ์ของพระองค์เพื่อพวกเขาจะได้เห็นพระราชกิจต่างๆอันแสนมหัศจรรย์ของพระองค์และตระหนักถึงฤทธานุภาพและพระสติปัญญาของพระองค์และจะได้มาถึงความรู้เกี่ยวกับการมีอยู่จริงของพระเจ้าและอุปนิสัยของพระองค์ จริงๆแล้วไม่มีข้ออ้างเลยสำหรับการไม่รู้เกี่ยวกับพระเจ้า ในเพลงสดุดี 19:1-3 ดาวิดบอกเราว่า “ฟ้าสวรรค์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถ์กิจของพระองค์ วันส่งถ้อยคำให้แก่วัน และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน ไม่มีวาทาหรือภาษาที่เสียงของพวกมันไม่ถูกได้ยิน”

โยบกล่าวว่า “แต่ขอถามสัตว์เดียรัจฉาน และมันจะสอนท่าน ถามนกในอากาศดู และมันจะบอกท่าน หรือพูดกับแผ่นดินโลก และมันจะสอนท่าน และปลาทะเลจะประกาศแก่ท่าน ในบรรดาสิ่งเหล่านี้มีสิ่งใดที่ไม่ทราบว่าจะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปอย่างนั้น จิตใจของสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง” (โยบ 12:7-10)

ในโรม 1:20 อัครทูตเปาโลอธิบายว่า “ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์นั้นคือฤทธานุภาพอันนิรันดร์และเทวสภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย” จากนั้นในโรม 2:1 เขาประกาศก้องว่า “เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย!”

เห็นได้ชัดว่าชาวกรูเอเธนส์เหล่านั้นยังไม่ได้ค้นพบพระเจ้าที่แท้จริงหรือเรียนรู้เกี่ยวกับอุปนิสัยของพระองค์ ดังนั้นแทนที่จะเป็นคนมีปัญญา พวกเขากลับขาดความรู้และเป็นคนชั่ว เปาโลกำลังชี้ให้เห็นถึงความโง่เง่าและความโง่เขลาของการนับถือรูปเคารพ โดยแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้ประทานให้แก่แต่ละประชาชาติ-ซึ่งรวมถึงประเทศกรีกด้วย-คือโอกาสที่จะรู้จักพระองค์ และถ้ามนุษย์ยังไม่ได้ค้นพบพระเจ้าผ่านทางพระราชกิจต่างๆของพระเจ้า เขาเอง (ซึ่งเป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า) จะค้นพบพระเจ้าผู้สร้างของเขาผ่านทางผลงานต่างๆแห่งมือของเขาเองได้อย่างไร? การนับถือรูปเคารพช่างเป็นสิ่งที่ว่างเปล่า โง่เขลา และไร้สาระจริงๆ!

“หากเขาจะคลำหาพระองค์” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “*feel*” มีความหมายว่า “สัมผัสหรือจับต้อง” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในลูกา 24:39 และในฮีบรู 12:18 มันบอกเป็นนัยถึงการค้นหาอย่างขมุกขมัว อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย และอย่างถูกต้องเพื่อที่จะพบพระเจ้าที่แท้จริง เพื่อเรียนรู้ว่าพระองค์ทรงมีตัวตนอยู่จริงและเพื่อที่จะรู้จักอุปนิสัยของพระองค์ เปาโลกล่าวเรื่องนี้ในฮีบรู 11:6: “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่แสวงหาพระองค์อย่างขมุกขมัว”

ในส่วนท้ายของพระคำข้อนี้ของเรา เปาโลนำเสนอความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีว่าคนเหล่านั้นที่ค้นหาพระเจ้าอย่างขมุกขมัว ที่ปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะรู้จักพระองค์ ก็สามารถพบพระองค์ได้เพราะว่า “พระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย” พระวจนะของพระเจ้าสอนอย่างชัดเจนว่าการทรงสถิตของพระเจ้าเต็มอยู่

ทั่วสิ่งสารพัด-ในสวรรค์และในแผ่นดินโลก ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นพระ
วิญญานของพระองค์ได้ หรือข้าพระองค์จะหนีไปไหนให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยัง
สวรรค์ พระองค์ทรงสถิตที่นั่น ถ้าข้าพระองค์จะทำที่นอนไว้ในนรก ดูเถิด พระองค์ทรงสถิตที่นั่น ถ้าข้าพระองค์
จะติดปีกแสงอรุณ และอาศัยอยู่ที่ส่วนของทะเลไกลโพ้น แม้ถึงที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์จะนำข้าพระองค์
และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะยึดข้าพระองค์ไว้” (เพลงสดุดี 139:7-10)

ในเยเรมีย์ 23:23,24 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าไกลแค่คืบ มิใช่พระเจ้าที่อยู่
ไกลด้วยดอกหรือ” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “คนใดจะซ่อนจากเราไปอยู่ในที่ลับเพื่อเราจะมีได้เห็นเขาได้หรือ”
พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เรามีได้อยู่เต็มฟ้าสวรรค์และโลกดอกหรือ””

ในคำเทศนาของชาโลมอนเพื่ออุทิศถวายพระวิหารที่ยิ่งใหญ่นั้นที่พระเจ้าได้ทรงมอบอำนาจให้เขา
สร้าง เขากล่าวว่า “แต่พระเจ้าจะทรงประทับที่แผ่นดินโลกหรือ ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และสวรรค์แห่งฟ้าสวรรค์ยังรับ
พระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด” (1 พงศ์กษัตริย์
8:27)

พวกคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้ามาจากไหน? อาดัมและเอวารู้จักพระเจ้า พวกเขาคุ้นเคยกับพระองค์
เป็นการส่วนตัวในสวนเอเดน และแม้กระทั่งหลังจากพวกเขาได้ทำบาป พวกเขารู้จักพระองค์ผ่านทาง
ถวายเลือดเป็นเครื่องบูชา พวกเขาสั่งสอนลูกๆของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้า ดังที่เห็นได้จากการที่ลูกชายทั้ง
สองของพวกเขานำเครื่องบูชามาถวายพระองค์ อาเบลได้นำลูกหัวปีของฝูงแกะของเขา-เครื่องบูชาที่เป็น
โลหิต คาอินได้นำผลแห่งผืนดินมา เครื่องบูชาของอาเบลเป็นที่ยอมรับ เครื่องบูชาของคาอินถูกปฏิเสธ พอ
เวลาผ่านไป เมื่อมนุษย์ทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก ความชั่วก็ทวีมากขึ้นจนกระทั่งพระเจ้าทรงส่งการพิพากษามา
พระองค์ทรงส่งน้ำท่วมนั้นมาและทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งหมดเสีย-ยกเว้นโนอาห์และครอบครัวของเขา พวกเขารู้จัก
พระเจ้า-และตั้งแต่นั้นมานั้นเป็นต้นมามนุษย์ทุกคนก็สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวนั้นที่รู้จักพระเจ้าเป็นการ
ส่วนตัว ดังนั้นทำไมชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้นถึงเป็นพวกนับถือรูปเคารพ? ทำไมมีคนนับถือรูปเคารพอยู่หลาย
ล้านคนบนแผ่นดินโลกวันนี้? คำตอบถูกพบในพระวจนะของพระเจ้าในโรม 1:21-32:

มนุษย์ทั้งหลายที่รู้จักพระเจ้าแล้วไม่ได้ถวายเกียรติพระองค์ในฐานะพระเจ้า พวกเขาไม่สำนึกพระคุณ
พระเจ้า พวกเขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา แต่การปฏิเสธที่จะถวายเกียรติพระเจ้าได้ทำให้พวกเขากลายเป็นคน
โง่ พวกเขาได้เปลี่ยนสง่าราศีของพระเจ้าให้กลายเป็น “รูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูป
สัตว์เลื้อยคลาน” เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรง “ปล่อยเขาให้ประพฤติดุลามตามราคะตัณหาในใจของเขา”

พวกเขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้กลายเป็นคำมุสาและกราบไหว้สิ่งทรงสร้างต่างๆแทนที่จะ
นมัสการพระเจ้าพระผู้สร้าง ด้วยเหตุนี้ “พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีราคะตัณหาอันน่าอัปยศ” มนุษย์ได้ถูก
สร้างขึ้นเพื่อรักพระเจ้าและเพื่อรักความชอบธรรม แต่เมื่อเขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้กลายเป็นคำ
มุสาและได้รักความชั่ว พระเจ้าก็ทรงปล่อยเขาให้รักสิ่งต่างๆที่เลวทราม

มนุษย์ไม่ชอบคิดเกี่ยวกับพระเจ้า พวกเขาไม่อยากเก็บพระเจ้าไว้ในความรู้ของตน ด้วยเหตุนี้
“พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทรามและประพฤติดูสิ่งที่ไม่เหมาะสม พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการอธรรม

การล่องประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมั่งร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พูดยินยา ส่อเสียด เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จองหอง อดตัว ริทำชั่วอย่างใหม่ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา อดปัญญา ไม่รักษาคำสัญญา ไม่มีความรักกัน ไม่ยอมคืนดีกัน ปราศจากความเมตตา”

เมื่อพระเจ้าทรงปล่อยใจ จิตใจ และความคิดของมนุษย์ให้ทำตามอำเภอใจ มนุษย์ก็กลายเป็นคนไม่เอาพระเจ้า ด้วยเหตุนี้คนทั้งหลายที่นับถือรูปเคารพวันนี้กำลังเก็บเกี่ยวสิ่งที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้หว่านไว้

ข้อ 28 และ 29: “ด้วยว่า ‘เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์’ ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า ‘เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์’ เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็มไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์”

“เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์” หลักคำสอนของเปาโลเกี่ยวกับพระเจ้าที่แท้จริงถูกค้นพบในการยืนยันของเขาที่ว่าพระเจ้าทรงไร้ขีดจำกัด-เหนือสิ่งสารพัดและพ้นสิ่งสารพัด คำกล่าวนี้นำเสนอการทำหายที่น่าตกใจต่อพวกกรีกเหล่านั้น นี่เท่ากับว่าเปาโลกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านเป็นเชื้อสายของพระเจ้า ดังนั้นทำไมถึงพยายามแสดงพระองค์ออกมาในรูปเคารพให้เหล่านี้ซึ่งอย่างดีที่สุดก็เป็นการเลียนแบบที่อ่อนแอและโง่เขลาของตัวท่านทั้งหลายเอง?” ความมั่งงามทางศิลปะของรูปเคารพทั้งหลายของพวกท่านทองคำและเงินที่นำมาปิดรูปเคารพเหล่านี้อย่างมากมายขนาดนั้น ไม่มีค่าอะไรเลยเมื่อเทียบกับคุณค่าของจิตวิญญาณของชาวกรุงเอเธนส์หนึ่งคน พระเยซูทรงถามว่า “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา” (มธ. 16:26)

เปโตรแสดงออกความจริงเดียวกันนี้ในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา: “ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติด้านหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคาแพงของพระคริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดต่างพร้อย” (1 ปต. 1:18,19)

“ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าว” ในที่นี้เปาโลเปิดเผยความรู้ของตนเกี่ยวกับวัฒนธรรมกรีกและความคุ้นเคยของเขากับวรรณกรรมกรีก คำพูดที่เขายกมานี้ถูกพบในงานเขียนของอาราตัส (Aratus) และคลีอันเธส (Cleanthes): “ด้วยว่าพวกเราก็เป็นเชื้อสายของพระองค์” นักปรัชญาทั้งสองคนนี้มีชีวิตอยู่ก่อนเปาโลมากกว่าสามร้อยปี และโดยการยกคำพูดจากงานเขียนของพวกเขาซึ่งเขาเห็นว่าชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้นจะจำได้ เขาจึงบอกพวกเขาให้รู้ว่าเขาไม่ได้ปฏิเสธคำกล่าวอ้างของพวกเขาในเรื่องชื่อเสียงด้านศิลปะและวรรณกรรมเท่าที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา โดยขณะเดียวกันก็ประกาศถึงความว่างเปล่าและความไร้สาระของการกราบไหว้รูปเคารพ เนื่องจากเหล่านักวีของพวกเขาเองได้ประกาศว่ามนุษย์คือเชื้อสายของพระเจ้า ดังนั้นทำไมมนุษย์ถึงควรคิดว่า “พระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์”? พระเจ้าทรงเหนือกว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

ข้อ 30: “ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโง่เขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่”

เคยมีอยู่ช่วงเวลาหนึ่งเมื่อพระเจ้าทรง “ขยับตา” ให้ความไม่รู้อันนั้น-นั่นคือ พระองค์ทรงมองข้ามมันไปเสีย เปาโลไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงมองข้ามความบาป ความคิดนี้ถูกแสดงออกอย่างดีที่สุดในกิจการ 14:16 ที่เปาโลอธิบายว่า “ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติดำเนินชีวิตตามชอบใจ” ความหมายตรงนี้ก็คือนี่พระเจ้าทรงผ่านเลยช่วงเวลาเหล่านั้นโดยไม่ทรงให้มีการลงโทษโดยตรงในทันทีต่อผู้ที่ทำผิดเหล่านั้น พระองค์ทรงทำเช่นนี้โดยมีจุดประสงค์หนึ่ง: พระองค์เคยทรงยอมให้มนุษย์ดำเนินในความไม่รู้ เพื่อที่มนุษย์จะได้ทดลองและแสดงตัวเขาเองว่าหากไม่มีพระเจ้าแล้ว เขาก็ทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากล้มเหลว

อย่างไรก็ตาม เวลาที่พระเจ้าเคยมองข้ามความไม่รู้ก็ผ่านไปแล้วตลอดกาล พระเยซูได้ทรงบัญชาเหล่าสาวกของพระองค์ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทั้งโลก “การกลับใจใหม่และการยกโทษบาป” จะต้องถูกประกาศในพระนามของพระองค์ “ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ โดยเริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 24:47) ดังนั้นมนุษย์ทุกคนจึงได้รับคำบัญชาให้กลับใจเสียใหม่-ไม่ใช่แค่พวกยิวที่เป็นประชาชาติที่ได้รับความโปรดปรานของพระเจ้าเท่านั้น พระเยซูทรงเอากำแพงที่กั้นกลางนั้นออกไปแล้วและบัดนี้การทรงเรียกให้กลับใจใหม่ก็มีมาถึงมนุษย์ทุกคนทั่วทั้งแผ่นดินโลก ดังนั้นสำหรับชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้น เปาโลชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเห็นรูปเคารพทั้งหลายที่โง่เขลาของพวกเขาแล้ว แทนบูชาทั้งหลายที่ไร้สาระของพวกเขา วิหารต่างๆอันใหญ่โตของพวกเขา และพระองค์ได้ทรงมองข้ามสิ่งเหล่านั้นไปด้วยความสงสารและความกรุณา แต่วันใหม่ได้มาถึงแล้ว วันหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงบัญชามนุษย์ทุกคนให้กลับใจใหม่-ยิว คนต่างชาติ รวย จน ทาสหรือไท

ข้อ 31: “เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์”

ในที่นี้เปาโลประกาศข้อเท็จจริงทั้งหมดนั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน พระเจ้าไม่ทรงเสนอแนะหรือแนะนำมนุษย์ให้กลับใจใหม่ พระองค์ทรงส่งมนุษย์ให้กลับใจใหม่-มนุษย์ทุกคน ทุกหนทุกแห่ง และทำไมมนุษย์ต้องกลับใจใหม่? เพราะว่าพระเจ้าที่แท้จริง “ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม” เราจะรู้ได้อย่างไรว่านี่คือความจริง? เราได้รู้ว่านี่คือความจริงเพราะว่าพระเจ้าได้ “ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้ว” ในการที่พระองค์ทรงทำให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตายแล้ว

พระเจ้าไม่เพียงประสงค์ให้โลกถูกปกครองโดยอาศัยหลักการต่างๆแห่งความชอบธรรมที่แท้จริงเท่านั้น พระองค์ได้ทรงแต่งตั้ง “มนุษย์ผู้นั้น”-พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น-ผู้จะทรงเป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกด้วย ดังนั้นเปาโลจึงเปิดเผยแก่ชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้นถึงข้อเท็จจริงที่ว่า การปกครองที่ชอบธรรมของโลกนี้จะไม่ถูกทำให้เป็นจริงโดยรูปเคารพทั้งหลาย หรือโดยแทนบูชาทั้งหลายที่ถูกสร้างถวายแด่ “พระเจ้าที่ไม่รู้จัก” องค์หนึ่ง แต่โดยมนุษย์ผู้นั้น-และพระเจ้าได้ประทานหลักฐานของข้อเท็จจริงนี้โดยการทำให้มนุษย์ผู้นั้นเป็นขึ้นจากตาย

การปฏิเสธการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายของพระเยซูคือการทำลายข่าวสารแห่งพระคุณของพระเจ้า ความรอดขึ้นอยู่กับการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ ยุคพันปีขึ้นอยู่กับการเป็นขึ้นจากตายฝ่าย

ร่างกายของพระองค์ และการช่วยแผ่นดินโลกนี้ให้พ้นจากการสาปแช่งนั้นขึ้นอยู่กับความเป็นขึ้นจากตายฝ่าย
ร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้า นี้ถูกกล่าวอย่างชัดเจนมากๆใน 1 โครินธ์ 15:13-26:

“แต่ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงเป็นขึ้นมาไม่ ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา
การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย และก็จะปรากฏว่า
เราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้น
มา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา เพราะว่าถ้าคนตายไม่
เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้
ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของตน และคนที่หลายที่ล่วงลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย ถ้าพวกเรามี
ความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

“แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วง
ลับไปแล้วนั้น เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุฉฉนั้นใด การเป็นขึ้นมาจากความตาย
ก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุฉฉนั้นนั้น เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉฉนั้นใด คนทั้งปวง
ก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉฉนั้นนั้น แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก
แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา

“ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แต่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อ
พระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอำนาจทั้งหมดแล้ว เพราะว่าพระองค์จะต้องทรง
ปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะ
ทรงทำลายนั้นก็คือความตาย”

ใช่แล้วครับ พระเยซูทรงเป็นผู้พิพากษาที่ชอบธรรม พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับเหล่านั้นของ
มนุษย์โดยพระเยซูคริสต์และตามข่าวประเสริฐ (รม. 2:16) พระองค์จะทรงพิพากษาในความชอบธรรมและทุก
คนที่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์จะได้รับความยุติธรรม ในโรม 14:11,12 เราอ่านว่า “เพราะมีคำเขียนไว้ว่า
‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉฉนั้นใด หัวเข้าทุกหัวเข้าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และล้นทุกล้นจะ
ต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า’” ฉฉนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า”

ใน 2 โครินธ์ 5:10 เปาโลประกาศว่า “เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์
พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว” จากนั้น
ใน 2 ทิโมธี 4:1 เปาโลพูดถึง “พระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมา
ปรากฏและตั้งอาณาจักรของพระองค์”

ข้อ 32: “ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คน
อื่นๆว่า “เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป”

“บางคนก็เยาะเย้ย” นี้สนับสนุนความจริงของ 1 โครินธ์ 1:18 ที่เปาโลประกาศว่า “คนทั้งหลายที่
กำลังจะพินาศก็เห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของ

พระเจ้า” หลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตายไม่ได้ถูกยอมรับโดยพวกกรีกเหล่านั้น-พวกเขาเห็นว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อ เหลวไหลเสียจนไม่มีชาวกรีกคนใดจะยอมเชื่อมัน

ตลอดหลายยุคสมัย “ผู้มีความรู้ทั้งหลาย” ตามที่เขาระบุได้เฝ้าและถากถางหลักคำสอนอันเรียบง่ายของความเชื่อแบบคริสเตียน โอ้ ใช่แล้วครับ-ผมรู้ว่าผู้มีการศึกษาบางคนในทุกสาขาที่เชื่อพระวาระของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษร ที่ได้ยอมรับพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว แต่ฝูงชนส่วนใหญ่วันนี้ปฏิเสธความจริงอันบริสุทธิ์และไม่ถูกเปลี่ยนแปลงนั้นตามที่เปาโลได้เทศนามัน หลายครั้ง เมื่อไม่มีข้ออ้างที่จะปฏิเสธพระวาระ พวกเขา ก็ยกข้ออ้างด้านเชาวน์ปัญญา และเมื่อข่าวประเสริฐประกาศบางสิ่งที่เกิดความสามารถของพวกเขาที่จะยกเหตุผลอธิบายผ่านทางกระบวนการทางความคิด พวกเขา ก็ปฏิเสธมันเสียตื้อๆว่าเป็นเรื่องไม่สมเหตุผลผลและเหลวไหล จึงไม่เป็นความจริง

แต่พระเจ้าไม่ทรงถูกพบโดยใช้เหตุผล พระองค์ทรงถูกพบผ่านทางความเชื่ออันเรียบง่าย และปราศจากความเชื่อก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะรู้จักพระองค์ คนที่เฉลียวฉลาดและพวกนักศาสนาจำนวนมากจะยอมตั้งใจฟังผู้รับใช้พระเจ้าจนกระทั่งเขากล่าวว่า “แต่บัดนี้จึงกลับใจเสียใหม่!” และเมื่อพวกเขาได้ยินเสียงร้องประกาศนั้น พวกเขา ก็เริ่มเฝ้าและถากถาง เช่นเดียวกับชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้น พวกเขาตัดสินใจที่จะประวิงเวลาออกไปก่อนและขอฟังเรื่องนี้ก็ในวันหน้า

“แต่คนอื่น ๆว่า “เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้ก็ต่อไป” “คนอื่น ๆ” ที่ว่านี้น่าจะเป็นพวกสโตอิก พวกเขาถือปฏิญญาว่าจะเฝ้าและถากถางโดยไม่ลังเลเพราะว่าพวกเขาปฏิเสธสถานะใดๆในอนาคตของมนุษย์ หลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตายคงจะเป็นเรื่อง ที่พวกเขายอมรับไม่ได้เพราะว่าตามหลักปรัชญาของพวกเขา ไม่มีสิ่งใดหลังความตายเลย ในทางกลับกัน พวกสโตอิกไม่ได้ปฏิเสธการมีตัวตนอยู่ในอนาคตของมนุษย์ และพวกเขาเห็นว่ามันไม่ใช่เรื่องเหลือเชื่อเสียทีเดียวที่ว่าพระเยซูอาจถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้วก็ได้ ดังนั้นพวกเขาจึงอาจมองว่าเรื่องนี้ควรค่าแก่การสืบค้นเพิ่มเติมเล็กน้อย-แต่ไม่ใช่ในขณะนั้น พวกเขาจะฟังเรื่องนี้เพิ่มเติมในคราวหน้า

ท่านที่รัก นั้นยังเป็นรายการของพยานเหมือนเดิม! ฟาโรห์กล่าวว่า “พຽງนี้ละกัน!” แต่สำหรับเขา วันพຽງนี้ไม่เคยได้มาถึง กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณแล้ว เมื่อเปาโลเป็นพยานต่อหน้าเฟลิกส์ “ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น เฟลิกส์ก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า “คราวนี้จึงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก”” (กิจการ 24:25) แต่ถ้า “เวลาที่สะดวก” นั้นเคยมาถึงเฟลิกส์ บันทึกลงในพระคัมภีร์ก็ไม่กล่าวถึงมันเลย ชาโลมอนเตือนว่า “อย่าคอยอดถึงพຽງนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าจะวันหนึ่งจะนำอะไรมาให้บ้าง” (สภษ. 27:1) เปาโลเองกล่าวว่า “บัดนี้เป็นเวลาอันชอบดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (2 คร. 6:2) ถ้าชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้นเคยฟังเปาโลอีก มันก็ไม่มีบันทึกไว้-และบางทีผมก็เชื่อว่าถ้าพวกเขาเคยฟังเขาอีก พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงบอกเราไปแล้ว เราไม่รู้ว่ามิคริสตจักรสักแห่งถูกก่อตั้งในกรุงเอเธนส์หรือไม่ และไม่มีบันทึกว่านักปรัชญาเหล่านั้นหรือชาวกรุงเอเธนส์คนใดเคยติดต่อกับเปาโลเพิ่มเติมอีก

ข้อ 33: “แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา”

เปาโลออกไปจากกรุงเอเธนส์ทันทีและไปยังเมืองโครินธ์ ในมัทธิว 7:6 พระเยซูตรัสว่า “อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย” พวกสุนัขไม่อาจซาบซึ่งสิ่งซึ่งบริสุทธิ์ได้ และพวกสุกรก็ไม่สนใจอัญมณีมีค่าเลยนอกจากจะเหยียบย่ำอัญมณีเหล่านั้นใต้ฝ่าเท้า เปาโลไม่ได้โต้แย้งกับนักปรัชญาเหล่านั้นบนเนินเขาอารีโอ เขากล่าวถึงข้อเท็จจริงต่างๆ แห่งข่าวประเสริฐ ไม่ใช่ใช้ในลักษณะของการโต้แย้ง แต่ในความกรุณาและความจริงใจ เราควรหมายเหตุไว้ว่าเมื่อผู้คนชมเชยเปาโล เขาก็กลับไปยังสถานที่ที่มีการชมเชยนั้นเพื่อประกาศข่าวประเสริฐเดิมนั้นและหนุนใจทหารกล้าเหล่านั้นในพระคริสต์ แต่สำหรับผู้เฉลียวฉลาดเหล่านี้ในกรุงเอเธนส์ ชายผู้ “มีปัญญา” เหล่านี้ที่ได้กลายเป็นคนโง่และเต็มไปด้วยความอัสติย์ด้านศีลธรรม อัครทูตท่านนี้ไม่มีอะไรจะกล่าวเพิ่มเติมอีก เขาแค่ออกไปให้พ้นหน้าพวกเขาเท่านั้น

ข่าวประเสริฐจะต้องไม่ถูกโต้แย้งกันต่อหน้าคนเหล่านั้นที่เะาะเย้ยและถากถางความจริงของพระเจ้า ผมไม่เคยโต้ว่าที่กับคนไม่เชื่อพระเจ้าเลย และผมจะไม่มีวันทำอย่างนั้นเด็ดขาด ผมเชื่อในการเทศนาพระวจนะและการประกาศความจริง ผมเชื่อในการแสดงความกรุณาและเห็นอกเห็นใจและประพฤติตัวแบบคริสเตียน แต่ผมก็เชื่อเช่นกันว่าเมื่อชายคนใดขึ้นไปบนธรรมาสน์ เขาก็ไม่ควรขึ้นไปโดยมีจุดประสงค์เพื่อโต้ว่าที่หรือโต้แย้ง มันไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าที่ผู้รับใช้ของพระองค์จะชี้ขาดและ “โอนอ่อน” ความจริงอันเด็ดขาดเหล่านั้นที่ถูกจารึกไว้ในพระวจนะแล้ว และคนของพระเจ้าไม่ควรซ่อนตัวอยู่หลังธรรมาสน์เพื่อโงมตีและด่าว่าผู้คนที่นั่งฟังอยู่ด้วย เขาควรประกาศความจริง ความจริงทั้งหมด ความจริงเท่านั้น-และจะเกิดอะไรขึ้นก็ให้เกิด พระวจนะของพระเจ้าต้องไม่ถูกโต้แย้งกันกับพวกคนที่ไม่เอาพระเจ้า ดังนั้นเมื่อเปาโลนำเสนอข่าวสารของตนในภาษาที่ชัดเจนและเข้าใจได้และชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้นปฏิเสธความจริง เขาก็ไม่เสียเวลากับคนเหล่านั้นอีก เขาเดินจากพวกเขาไปและเตรียมตัวที่จะไปทำงานรับใช้ของตนในเมืองโครินธ์

ข้อ 34: “แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีติโอนิสติอัสผู้เป็นสมาชิกสภาอารีโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆ ด้วย”

“ชายบางคน” เหล่านี้ฟังเปาโลอย่างตั้งใจและด้วยความคิดที่เปิดรับ พวกเขาเชื่อสิ่งที่เขาสอนและพวกเขาเปิดรับหลักคำสอนแบบคริสเตียน “ในคนเหล่านั้นมีติโอนิสติอัสผู้เป็นสมาชิกสภาอารีโอปากัส” เราไม่พบคำกล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับชายผู้นี้ แต่จากข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นสมาชิกสภาอารีโอปากัส เราจึงทราบว่าเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับศาลสูงของกรุงเอเธนส์ไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง เขาอาจเป็นหนึ่งในตุลาการสูงสุดเหล่านั้นก็ได้ การกลับใจเชื่อของเขาคงจะทำให้ชาวกรุงเอเธนส์หลายคนประทับใจยิ่งนัก โดยอาจนำคนอื่นๆ ให้มารับความรอดในภายหลัง นี่คงจะทำให้การทำงานหนักของเปาโลในกรุงเอเธนส์คุ้มค่ากับทุกอย่างที่เขาได้ทุ่มเทไป

“กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส” คงจะน่าสนใจที่ได้ทราบมากขึ้นเกี่ยวกับหญิงผู้นี้ แต่พระคัมภีร์ไม่ให้ข้อมูลเพิ่มเติมใดๆ เกี่ยวกับนาง นางเป็น “ลิเดีย” อีกคนไหม? นางเป็นคนใหญ่คนโตในชีวิตทางสังคมแห่งกรุงเอเธนส์ จนการกลับใจเชื่อของนาง เช่นเดียวกับการกลับใจเชื่อของติโอนิสติอัส จะส่งผลกระทบในวงกว้างต่อคน

เหล่านั้นที่นางติดต่อสัมพันธ์ด้วยไหม? เรื่องนี้เราไม่รู้ ผลใดก็ตามที่ออกมาจากชีวิตของนางไม่ถูกบันทึกไว้ให้เราอ่านในชีวิตนี้ แต่พระเจ้าทรงบันทึกไว้และเรารู้ว่านางจะได้รับบำเหน็จอย่างยุติธรรม

“...และคนอื่นๆด้วย” เราไม่ถูกบอกว่า “คนอื่นๆ” ก็คน และเราไม่มีบันทึกเพิ่มเติมใดๆเกี่ยวกับกิจกรรมของพวกเขา

ผู้รู้บางท่านได้เสนอแนะว่าเนื่องจากเปาโลไม่ได้ให้รายละเอียดตรงนี้เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายนั้น เขาจึงถูกขัดจังหวะ ณ จุดนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย เขาให้รายละเอียดที่พิสูจน์การเป็นขึ้นจากตายนั้นใน 1 โครินธ์ บทที่ 15 และจดหมายฝากฉบับแรกของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรในเมืองเธสะโลนิกาทำให้คำอธิบายที่ละเอียดเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและการเป็นขึ้นจากตายของพวกวิสุทธิชน (1 ธส. 4:13-18) แต่คำเทศนาของเขาจากเนินเขาออเรโอไม่มีคำอธิบายเกี่ยวกับทั้งสองเรื่องนี้ หลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของร่างกายเป็นเรื่องที่ไม่คุ้นหูจริงๆสำหรับชาวกรุงเอเธนส์จำนวนมากเหล่านั้นจนพวกเขาอาจเยาะเย้ยอย่างหยาบคายและถากถางเปาโลตอนที่เขาเกริ่นนำเกี่ยวกับความจริงนั้น อาจเป็นไปได้ว่าเขาถูกบังคับให้หยุดพูดและถ้าเป็นอย่างนั้นจริง มันก็คงเป็นเหตุให้เขาออกไปจากท่ามกลางคนเหล่านั้นทันที

ผมเคยสงสัยบ่อยๆว่าเปาโลรู้สึกไหมว่าเขาได้ล้มเหลวในกรุงเอเธนส์ ดูเหมือนว่าเขาน่าจะผิดหวังเพราะผลลัพธ์ที่ดูเหมือนน้อยนิดของการรับใช้ของเขาที่นั่น แน่แน่นอนว่าเขารู้สึกว่าเขาได้ทำเต็มที่แล้วในการนำเสนอหลักคำสอนเรื่องพระคุณของพระเจ้าในการเผชิญหน้ากับการจ้องจับผิดและความไม่เชื่อที่เขาเผชิญ เขาเดินทางไปยังเมืองโครินธ์ต่อไปซึ่งเป็นที่ๆเขาจะมีการโจมตีครั้งใหญ่ต่อโลกชาวกรีก

บทที่ 18

18:1 ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์

18:2 ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่เพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริซิลลา (เพราะคลาวดิอัสมีรับสั่งให้พวกยิวทิ้งปวงออกไปจากกรุงโรม) เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น

18:3 และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกันจึงได้อาศัยทำการอยู่ด้วยกัน เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน

18:4 เปาโลได้ได้เถียงในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก

18:5 พอลิลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการดลใจ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์

18:6 แต่เมื่อพวกเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า “ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ”

18:7 ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่ออูสทัส ซึ่งเป็นผู้มัสการพระเจ้า บ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา

18:8 ฝ่ายคริสตชนายธรรมศาลากับทั้งครวัเรียนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา

18:9 และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างนี้เสีย

18:10 เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก”

18:11 เปาโลจึงยังยั้งอยู่กับเขาและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน

18:12 แต่คราวเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคาญา พวกยิวได้ฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปบัลลังก์พิพากษา

18:13 ฟ้องว่า “คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้นมัสการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย”

18:14 เมื่อเปาโลจะอำปากพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า “โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย

18:15 แต่ถ้าเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับชื่อและพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เราไม่ยากเป็นผู้พิพากษาตัดสินข้อความเหล่านั้น”

18:16 ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากบัลลังก์พิพากษา

18:17 บรรดาชาติกรีกจึงจับโสสเธเนสนายธรรมศาลามา เขียนข้างหน้าบัลลังก์พิพากษา แต่กัลลิโอไม่เอาธุระเลย

18:18 ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล้วไปยังแคว้นซีเรีย และปรัสเซียลา กับอาควิลลาไปด้วย เปาโลได้โดนศิโรราบที่เมืองเคนเคเรีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้

18:19 ครั้นมายังเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปรัสเซียลา กับอาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปโต้เถียงกับพวก ยิวในธรรมศาลา

18:20 เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม

18:21 แต่ได้ลาเขาไปกล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก” แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมือง เอเฟซัส

18:22 ครั้นมาถึงเมืองซีซารียา ท่านได้ขึ้นไปคำนับคริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันทิโอก

18:23 ครั้นยังอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยชูกำลังพวกสาวก

18:24 มียิวคนหนึ่งชื่อปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส

18:25 ปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึง เรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัญญัติของยอห์นเท่านั้น

18:26 ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออาควิลลา กับปรัสเซียลา ได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับ ท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น

18:27 ครั้นปอลโลใคร่จะไปยังแคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรอง ท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย

18:28 เพราะท่านโต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็น ว่า พระเยซูคือพระคริสต์

เมืองโครินธ์คือเมืองหลวงของประเทศกรีซของโรม เมื่อถูกทำลายโดยพวกโรมันในปี 146 ก่อน ค.ศ. มันถูกสร้างขึ้นใหม่โดยจูเลียส ซีซาร์และถูกย้ายไปอยู่บนคอคอดแคบๆซึ่งทำให้ออกทะเลสะดวก มันได้กลายเป็นศูนย์กลางการค้าขนาดใหญ่ แน่นขนัดไปด้วยพวกพ่อค้าและพวกนายหน้าการค้าและการพาณิชย์ และมีนักเดินทางหลายพันคนจากทั่วโลกมาเยือนในสมัยนั้น

ดังนั้นมันจึงเป็นที่เข้าใจได้ว่าเมืองโครินธ์ถูกสาปแช่งด้วยสิ่งเลวทรามทุกรูปแบบซึ่งถูกพบในเมือง ใหญ่ๆและท่าเรือใหญ่ๆตลอดหลายศตวรรษ โปเซดอนคือเทพเจ้าที่เป็นประธานเหนือเมืองนั้น เขาคือเทพกรีก แห่งท้องทะเล (ซึ่งตรงกับเทพเนปจูนของชาวโรมัน) การละเล่นต่างๆถูกจัดเพื่อเป็นเกียรติแก่เขา และเปาโล เขียนเกี่ยวกับการละเล่นเหล่านี้ในบทที่ 9 ของจดหมายฉบับแรกของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ โดย เปรียบเทียบผู้เชื่อทั้งหลายกับเหล่านักวิ่งในการแข่งขัน โปเซดอนถูกเชื่อว่าเป็นปกป้องผู้คนในสมัยนั้นเมื่อพวกกรีก ต่อสู้กับพวกกรีกด้วยกันก่อนที่พวกโรมันมาต่อสู้และพิชิตพวกเขา กองเรือเหล่านั้นแห่งเมืองโครินธ์ได้แล่นเรือ

ไปต่อสู่เรือเหล่านั้นแห่งกรุงเอเธนส์ และพวกพ่อค้าแห่งเมืองโครินธ์ได้ต่อสู้กับชาวฟินิเซียเพื่อแย่งชิงการค้าแห่งหมู่เกาะทั้งหลายแห่งทะเลเหล่านั้น

ตั้งตระหง่านอยู่เหนือเมืองนี้ถึงสองพันฟุตคือภูเขาโครินธ์ซึ่งเป็นที่ตั้งของศาลเจ้าของเทพโอไพร์ ไตต์ เทพองค์นี้ถูกปรนนิบัติโดยนักบวชหญิงและหญิงงามเมืองหมู่ใหญ่ที่อิทธิพลของพวกนางส่งเสริมอย่างมาก ต่อสภาพศีลธรรมอันเสื่อมทรามซึ่งมีอยู่ในเมืองโครินธ์ตอนที่เปาโลไปถึงที่นั่น การแสดงโชว์อันลามก การแสดงที่หยาบคายและอุจาดซึ่งแสดงออกถึงความเสื่อมศีลธรรมและความชั่วได้ปะปนกับการปฏิบัติที่เลวทรามและหยาบโลนทุกรูปแบบ

เพื่อที่จะเข้าใจแม้เพียงสักเล็กน้อยเกี่ยวกับสิ่งที่เปาโลได้เห็นและประสบจริงๆตอนที่เขาไปถึงในเมืองโครินธ์ เราต้องศึกษาจดหมายฝากสองฉบับนั้นที่เขาเขียนในเวลาต่อมาถึงคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ เราต้องเห็นคริสตจักรที่ถูกก่อตั้งที่นั่น และศึกษาวิธีที่ซาตานได้โจมตีคริสตจักรนั้นในความพยายามของมันที่จะขัดขวางการเผยแผ่ข่าวประเสริฐในเมืองนั้น เราต้องเห็นเช่นกันว่าเปาโลรับมือกับสถานการณ์เหล่านั้นอย่างไรซึ่งเกิดขึ้นในคริสตจักรที่นั่น-แต่เราต้องเห็นมากกว่านั้นอีก เราต้องเห็นเมืองนั้นเอง เพราะว่าสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นแก่ผู้เชื่อบางคนในคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์เป็นเพียงภาพสะท้อนของสถานะที่แท้จริงของสภาพแวดล้อมต่างๆของพวกเขาและความเสื่อมทรามที่มีอยู่จริงที่นั่น

เมืองโครินธ์มีการผสมกันแบบแปลกๆของความเป็นมนุษย์ การผสมกันแบบแปลกๆของความยากจนและความมั่งคั่ง ในฐานะเป็นหนึ่งในศูนย์กลางการพาณิชย์ที่ยิ่งใหญ่แห่งสมัยนั้น พวกพ่อค้าค้าขายยางไม้หอมของอาระเบีย กระจกปาปิรุสของอียิปต์ อินทผลัมของฟินิเซีย งาช้างของลิเบีย พรหมทุกชนิดของบาบิโลน ขนแพะจากซีลีเซีย และขนแกะจากลิคาโอเนีย-แต่พวกเขาค้าขายทาสที่เป็นมนุษย์จากแคว้นฟรีเจียเช่นกัน พวกเขาคนรวยใช้ชีวิตในความหรูหราฟุ่มเฟือย ความสนุกสนานรื่นเริง ตัณหาและบาป ชีวิตของพวกเขาคนจนก็ไม่ได้บาปหนาและสำมะเลเทเมาไปกว่ากัน ความเสื่อมทรามของเมืองนั้นได้แทรกซึมไปถึงแม้แต่ชีวิตของพวกเขา ทาส ว่าที่จริง เมืองโครินธ์ขึ้นชื่อกระฉ่อนในเรื่องความผิดศีลธรรมและความสำมะเลเทเมาของมันจนวลี “เล่นเป็นชาวเมืองโครินธ์” ถูกพบเจอบ่อยในภาษากรีกในฐานะเป็นสำนวนหนึ่งซึ่งแสดงถึงระดับที่ต่ำสุดของการดำเนินชีวิตฝ่ายศีลธรรม แม้กระทั่งในภาษาอังกฤษสมัยใหม่ของเรา “a Corinthian” ก็เคยหมายถึงเสียผู้หยิ่ง

ภูมิหลังนี้ของชาวเมืองโครินธ์ทำให้เราเข้าใจได้ว่าเมื่อคำเทศนาของเปาโลกล่าวถึงเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆและการประพฤติทางศีลธรรม คนเหล่านั้นก็ไม่สามารถยอมรับคำเทศนาของเขาได้-และบางคนที่ยอมรับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าและได้บังเกิดใหม่ก็ไม่ได้ตัดสายสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆฝ่ายเนื้อหนังในเมืองโครินธ์อย่างเด็ดขาด ผู้คนส่วนใหญ่ในเมืองนั้นได้รับผลกระทบอย่างลึกซึ้งเหลือเกินจากลักษณะการดำเนินชีวิตอันเสื่อมทรามที่นั่น

อัครทูตเปาโลเข้ามาในศูนย์กลางแห่งความผิดศีลธรรมนี้ เมืองใหญ่ที่จมลึกในบาปนี้ พร้อมกับคำประกาศด้วยใจกล้าว่า “ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน!” เขาเข้าเมืองโครินธ์โดยประกาศ “พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” โดยยกชูธงที่เปื้อนพระโลหิต ออกไปพิชิตและเพื่อพิชิตในพระนามขององค์ผู้

พิชิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุด-พระองค์ผู้ได้ทรงพิชิตความตาย นรก และหุลุมศพแล้ว เปาโลมั่นใจว่าการประกาศเรื่อง
กางเขนนั้นจะเป็นพลังที่จะทำให้ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเชื่อในที่สุดถึงพระปัญญาและฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่ง
นำไปสู่ความรอด สูดยอต่อัครทูตท่านนี้เชื่อในฤทธิ์เดชแห่งข่าวประเสริฐ-และความเชื่อของเขาไม่ได้สูญเปล่า
เพราะว่าคริสตจักรของพระเจ้าในเมืองโครินธ์-พร้อมกับความอ่อนแอ ข้อบกพร่อง และความล้มเหลวทั้งหมด
ของมัน-ได้กลายเป็นศูนย์กลางแห่งการประกาศข่าวประเสริฐที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในสมัยของเปาโล ความ
สำเร็จของเขาในเมืองนั้นยิ่งใหญ่พอๆกับสิ่งที่ดูเหมือนเป็นความล้มเหลวของเขาในกรุงเอเธนส์

เปาโลที่เมืองโครินธ์

ข้อ 1 และ 2: “ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์ ท่านได้พบยิว
คนหนึ่งชื่ออากวิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่เพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริสซิลลา (เพราะคลา
วดีอัสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม) เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น”

หลังจากประสบการณ์อันน่าเศร้าของเปาโลในกรุงเอเธนส์ซึ่งเป็นที่ข่าวสารของเขาเรื่องกางเขนนั้น
และการเป็นขึ้นจากตายนั้นถูกปฏิเสธและถูกปิดทึบอย่างไม่ไยดี เขาก็มาถึงหนึ่งในประสบการณ์ที่มีความสุข
มากที่สุดในงานรับใช้ทั้งหมดของเขา ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าการก่อตั้งคริสตจักรนั้นในเมืองโครินธ์คือหนึ่งในความ
สำเร็จสูงสุดของเขา กรุงเอเธนส์เป็นศูนย์กลางของแสงสว่างที่ถูกเมฆบดบัง ชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้นอ้างตัวว่า
เป็นผู้ที่มีความรู้และมีปัญญา กระนั้นความคิดของพวกเขาก็ถูกบดบังโดยบาปและการนับถือรูปเคารพมาก
เหลือเกินจนข่าวประเสริฐทะลุผ่านเข้าไปในใจของพวกเขาเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

กรุงเอเธนส์เต็มไปด้วยการนับถือรูปเคารพ เมืองโครินธ์เต็มไปด้วยความหมกมุ่นทางเพศ ดังนั้นงาน
ของเปาโลในเมืองโครินธ์จึงไม่ง่าย แต่มันก็เปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีเพราะว่าผู้คนได้บังเกิดใหม่และคริสตจักร
นั้น ซึ่งถูกก่อตั้งขึ้นในไม่ช้า ได้เติบโตอย่างรวดเร็ว

ในเมืองโครินธ์เปาโล “ได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออากวิลลา ...กับภรรยาชื่อปริสซิลลา” เปาโลได้ออกไปจาก
กรุงเอเธนส์พร้อมกับจิตวิญญาณที่หนักอึ้ง และนี่มีส่วนในปัญหาต่างๆด้านสุขภาพของเขาอย่างไม่ต้องสงสัย
เขาเจ็บป่วยอยู่เป็นระยะๆ ถึงแม้เราไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นความเจ็บป่วยแบบไหน เขาเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อชาว
เมืองเธสะโลนิกาว่า “ความเชื่อของท่านได้ทำให้เราบรรเทาจากความทุกข์ยากและความลำบากของเรา” (1
ธส. 3:7) ใน 2 โครินธ์ 12:7,8 เขาพูดถึง “หนามในเนื้อ” และถึงแม้ว่า “หนาม” นั้นของเปาโลไม่ถูกนิยาม
ชัดเจน เราก็ตราบจากพระคัมภีร์ว่าเขาได้อิฐฐานขอสามครั้งให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเอามันออกไปเสีย และ
แต่ทุกครั้งพระเจ้ายิ่งทรงตอบว่า “พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเรา
ก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น!”

ไม่ว่าความเจ็บป่วยของเปาโลคืออะไรก็ตาม มันก็สมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าเมื่อเขาไปถึงในเมือง
โครินธ์ เขาก็ไม่ได้สุขภาพสมบูรณ์พร้อมและรูปลักษณ์ภายนอกของเขาในตอนนั้นอาจไม่น่าดูนักในสายตาของ
ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสายตาของพวกกรีกที่นิยมความงามและสำหรับพวกเขาความ
งดงามคือเทพเจ้าองค์หนึ่ง ตามที่เขียนไว้ใน 1 โครินธ์ 2:3 เปาโลปรากฏตัวในเมืองโครินธ์ในสภาพที่อ่อนแอ
และตัวสั่น เขากล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอัน

มาก” นี่คงหมายถึงความอ่อนแอฝ่ายร่างกายของอัครทูตท่านนี้โดยไม่ต้องสงสัย รูปลักษณ์ฝ่ายร่างกายของเขาไม่ใช่ของนักกีฬาหรือทหารคนหนึ่ง ถึงแม้ว่าเขาใช้ทั้งสองคำนี้ในการเปรียบเทียบถึงชีวิตคริสเตียนอย่างเหมาะสมก็ตาม เปาโลเองพรรณนาถึงความอ่อนแอฝ่ายร่างกายของเขาใน 2 โครินธ์ 10:9,10 ที่มีคนกล่าวถึงเขาว่าจดหมายต่างๆของเขามีน้ำหนักมากและมีอำนาจมาก “แต่ว่าตัวเขาคู่อ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็ใช้ไม่ได้”

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์ ในเมืองโครินธ์ เปาโลได้พบเหล่ามิตรสหาย พระเจ้าทรงเปิดบ้านของอาควิลลาและปริสซิลลาและเขาทั้งสองรับเปาโลให้อาศัยอยู่กับตน อาควิลลาเป็นยิวโดยกำเนิด แต่เห็นได้ชัดว่าเขาได้เปลี่ยนมามีความเชื่อแบบคริสเตียน และข้ออ้างอิงต่างๆถึงเขาในภายหลังทำให้เราเข้าใจว่าเขากลายเป็นเพื่อนรักคนหนึ่งของอัครทูตเปาโล ในโรม 16:3,4 เปาโลพูดถึงอาควิลลาและปริสซิลลาว่าเป็น “ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของเขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสองและมีใช้ข้าพเจ้าคนเดียว แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกต่างชาติก็ขอบคุณเขาด้วย” ใน 1 โครินธ์ 16:19 เขากล่าวว่า “อาควิลลาและปริสซิลลากับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขา ผากความคิดถึงมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้ามายังท่านทั้งหลาย” ในจดหมายฉบับสุดท้ายของเขาที่ส่งถึงทิโมธีคนหนุ่ม เปาโลฝากคำทักทายมายังอาควิลลาและปริสซิลลา ดังนั้นมิตรภาพที่ได้ก่อตัวขึ้นเมื่อเขาเข้าไปในเมืองโครินธ์จึงสูงจนจนเป็นความผูกพันยาวนานชั่วชีวิตและกลายเป็นหนึ่งในการคบหาสมาคมที่มีค่าของอัครทูตท่านนี้

คราวดีอัครทูตโรมได้สั่งยิวทุกคนให้ออกไปจากกรุงโรม และเพราะคำสั่งของเขา อาควิลลาและปริสซิลลาจึงต้องทิ้งบ้านของพวกเขาในอิตาลีและมาตั้งรกรากอยู่ในเมืองโครินธ์ อย่างไรก็ตาม ผมไม่สงสัยเลยว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าและแผนการของพระเจ้าได้เข้ามามีส่วนร่วมในเรื่องนี้-แน่นอนว่าจักรพรรดิดูไม่ออก-เพราะว่าในความทรงสัพพัญญูของพระองค์พระเจ้าทรงเห็นล่วงหน้าถึงการมีส่วนร่วมของพวกเขาในชีวิตและงานรับใช้ของอัครทูตเปาโล

ข้อ 3: “และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกันจึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน”

มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติในครอบครัวชาวยิวทั้งหลายที่เด็กผู้ชายชาวยิวทุกคนจะต้องถูกสอนให้ทำการค้า ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น เหมือนอย่างเปาโล พวกเขาก็ได้รับการฝึกฝนในรูปแบบการทำงานเชิงปฏิบัติบางอย่างเกรงว่าเมื่อพวกเขาโตเป็นผู้ใหญ่ พวกเขาจะต้องพึ่งพาความกรุณาของเหล่าเพื่อนมนุษย์ของพวกเขา ถ้ารัฐบาลของเราวันนี้จะยอมรับบทเรียนบางอย่างจากเหล่าบรรพบุรุษชาวยิวเหล่านี้ เราก็จะพบทางแก้ปัญหาความยากจนในสมัยนี้เมื่อผู้คนที่ทำงานหนักแห่งประชาชาตินี้ต้องจ่ายเงินหลายล้านดอลลาร์ในรูปของภาษีเพื่อนำไปแจกจ่ายให้แก่คนเหล่านั้นที่ไม่ปรารถนาที่จะทำงาน! ในสมัยของเปาโล คนที่ไม่ทำงานก็ไม่ได้กิน (2 ธส. 3:10)

เปาโลไม่ได้เยอหยิ่งเกินกว่าที่จะทำงานด้วยมือของตนเพื่อที่จะหาเลี้ยงชีพตัวเอง เขานำข่าวประเสริฐเข้าไปในดินแดนใหม่ซึ่งยังไม่มีคริสตจักรถูกก่อตั้ง ในบางกรณีไม่มีผู้เชื่อกลุ่มเล็กๆเลย และเขาทำงานหาเลี้ยงตัวเองเพื่อที่จะประกาศข่าวประเสริฐ เขาทำงานหาเลี้ยงตัวเองในเมืองเอเฟซัสและในเมืองเธสะโลนิกา และไม่

ต้องสงสัยเลยว่าในสถานที่อื่นๆที่พระคัมภีร์ไม่บันทึกเกี่ยวกับการทำงานหนักของเขา เขากล่าวแก่เหล่าผู้ปกครองชาวเมืองเอเฟซัสว่า “ข้าพเจ้ามิได้โลกเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด แล้วท่านทั้งหลายทราบว่ามีของข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า” (กิจการ 20:33,34)

เปาโลเขียนถึงชาวเมืองเรสะโลนิกาเหล่านั้นว่า “เพราะว่าตัวท่านเองก็รู้ว่าคุณควรจะทำตามเราอย่างไร เพราะเราได้ประพาศเกะกะเลยเมื่อเราอยู่ในหมู่พวกท่าน และเราได้ทานอาหารผู้ใดเปล่าๆ แต่เราได้ทำการหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน” (2 ธส. 3:7,8)

เนื่องจากเปาโล “มีอาชีพอย่างเดียวกัน” กับอากวีลลาและปรัสสิลลา เขาจึงทำงานกับคนทั้งสองในเมืองโครินธ์ “เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน” นี่ไม่ใช่อาชีพที่ทำกันง่ายๆ มันเป็นงานที่หนักมาก เต็นท์อย่างที่เรารู้จักพวกมันสมัยนี้ทำจากวัสดุผ้าใบที่มีน้ำหนักมาก แต่ในสมัยของเปาโล พวกมันทำจากหนังสัตว์หรือขนแพะเป็นริ้วๆที่ถูกเย็บเข้าด้วยกันโดยใช้มีด ผลิตภัณฑ์ที่ได้จึงมีน้ำหนักมากและมีขนาดใหญ่ ซึ่งใช้เป็นที่พักแรมสำหรับพวกคนพเนจรที่เดินทางจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง มีคนเลี้ยงแกะมากมายในประเทศนั้น และการทำเต็นท์เป็นธุรกิจที่ทำกำไร มันเป็นอาชีพที่ต้องตามหลักตรรกะมากๆสำหรับเปาโลด้วย เพราะว่าเขาเป็นชาวเมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลีเซียโดยกำเนิด ซึ่งเป็นแคว้นที่ขึ้นชื่อในเรื่องผ้าขนแพะซึ่งถูกส่งออกไปยังประเทศอื่นๆเพื่อใช้ในการทำเต็นท์

การก่อตั้งคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์

ข้อ 4: “เปาโลได้ยกเหตุผลในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก”

อีกครั้งที่เราถูกเตือนความจำเกี่ยวกับความรักอันลึกซึ้งของเปาโลที่มีให้แก่ชนร่วมชาติของเขาเอง ไม่ว่าจะเขาไปที่ใด เขาก็ไปเยือนธรรมศาลาก่อนและยกเหตุผลกับพวกยิว โดยใช้พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมของพวกเขาเองเพื่อนำเสนอความจริงของข่าวประเสริฐ-ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูชื่อนาซาเร็ททรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอยมานาน

“เปาโลได้ยกเหตุผลในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต” เราไม่ถูกบอกในที่นี้ว่าเปาโลประกาศหัวข้อใดหรือเขาอ่านข้อพระคำตอนใด แต่เมื่อเรามองเข้าไปในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เราก็เห็นว่าเขาประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าในถ้อยคำที่เข้าใจได้ง่าย เขาได้เทศนาโดยปราศจากความกลัว การเอาใจคน หรือการอ้อมอ้อม ในเวลาสั้นๆที่เขาพักอยู่ในเมืองนั้น เขาเทศนาหลักคำสอนที่เป็นรากฐานทุกเรื่องของความเชื่อแบบคริสเตียนและเน้นย้ำเรื่องการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้าเช่นกัน

“ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก” ใน 1 โครินธ์ 1:18-24 เปาโลกล่าวว่า “คนทั้งหลายที่กำลังจะพิพากษา ก็เห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจของคนที่เข้าใจสูญสิ้นไป’ คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน บัณฑิตอยู่ที่ไหน นักโต้ปัญหาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาของโลกนี้ให้โหดเหี้ยมไปแล้วหรือ เพราะตามเรื่องที่เป็นพระสติปัญญาของพระเจ้าแล้ว โลกจะรู้จักพระเจ้าโดยปัญญาไม่

ได้ พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยการเทศนาที่โง่เขลานั้น ด้วยว่าพวกยิวเรียกกร้องหมายสำคัญและพวกกรีกเสาะหาปัญญา แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่ทำให้พวกยิวสะดุด และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่ แต่สำหรับผู้ที่เราเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างถือว่า พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า”

ในบทที่สองของ 1 โครินธ์ ข้อ 1 ถึง 5 เปาโลประกาศว่า “พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด้วยสติปัญญา เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน... คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญาณและพระเดชานุภาพ เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า”

ดังนั้นเราจึงทราบว่าเป็น “การยกเหตุผล” กับพวกยิวเหล่านั้นและ “การโน้มน้าว” ทั้งพวกยิวและพวกกรีกเหล่านั้น เปาโลได้นำเสนอพระเยซูคริสต์เจ้า พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ที่เราเรียกตั้งให้เป็นการลบมลทินบาปโดยทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ เขาเทศนาฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อความเชื่อของพวกเขาจะตั้งอยู่ในพระคริสต์และไม่ใช้ในปรัชญาหรือในคำพูดอันไพเราะ

ข้อ 5: “พอสืลลัสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ถูกบีบคั้นในจิตวิญาณ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ถูกบีบคั้น” มีความหมายว่าถูกฝืนหรือถูกพองใจ ก่อนที่สืลลัสและทิโมธีมาถึงในเมืองโครินธ์ เปาโลก็ “ถูกบีบคั้นในจิตวิญาณ” ถูกฝืนโดยพระวจนะและมีภาระหนักเพื่อผู้คนที่หลงหายรอบตัวเขามากเหลือเกินจนจิตวิญาณที่มีภาระหนักอึ้งของเขาเกือบจะเกินที่เขาจะแบกรับไหว การทุ่มเทของเปาโลที่มีต่อพระเยซูคริสต์เจ้านั้นใหญ่โตเหลือเกินและการพองใจของเขาเรื่องความจริงแห่งข่าวประเสริฐแห่งพระคุณก็มีความรุนแรงเหลือเกินจนเขาก้าวไปมากกว่า อธิษฐานมากกว่า และมีความหลงใหลมากกว่างานรับใช้อื่นๆทั้งหมดของทุกยุคสมัย อัครทูตเปาโลทุ่มเทเข้าไปในชีวิตหนึ่งที่ยอมจำนนต่อพระคริสต์มากกว่ามนุษย์คนใดที่ประวัติศาสตร์เคยเปิดเผย

เปาโลนับว่าทุกสิ่งเป็นการไร้ประโยชน์อย่างแท้จริงเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เขาเป็นพยานแก่ชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นว่า “แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์!” (ฟป. 3:7,8)

เขาเขียนถึงชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า “เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่

นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ที่พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์) ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง” (1 คร. 9:19-22)

ดังนั้นในเมืองโครินธ์เช่นกันเปาโลจึง “เป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์” เขาได้ละทิโมธีและสิลาสไว้ที่เมืองเบโรอาตอนที่เขาไปยังกรุงเอเธนส์ เขาส่งข่าวกลับไปหาพวกเขาให้พวกเขาไปสมทบกับเขาที่นั่น แต่หนังสือกิจการไม่ระบุชัดเจนว่าพวกเขาทำเช่นนั้น บัดนี้พวกเขาสมทบกับเขาในเมืองโครินธ์พร้อมกับข่าวจากคริสตจักรในเมืองเธสะโลนิกา-ชาวดี เราทราบเรื่องนี้จาก 1 เธสะโลนิกา 3:1-8 ที่เปาโลพูดถึงการส่งทิโมธีกลับไปยังเมืองเธสะโลนิกาเพื่อทำงานกับคริสตจักรที่นั่น เราไม่ทราบว่าเขาส่งข่าวไปถึงทิโมธีที่เมืองเบโรอาโดยบอกเขาว่าเขาควรกลับไปยังเมืองเธสะโลนิกาแทนที่จะมายังกรุงเอเธนส์ตามที่เขารับคำสั่งตอนแรกนั้น หรือว่าทิโมธีได้มายังกรุงเอเธนส์และถูกส่งกลับไปยังเมืองเธสะโลนิกาทันที แต่ในทางใดทางหนึ่งเปาโลสั่งเขาให้กลับไปยังเมืองนั้นและเสริมกำลังผู้เชื่อทั้งหลายที่นั่น โดยสั่งสอนพวกเขาในพระวจนะต่อไป บางทีเนื่องจากกรุงเอเธนส์ปรากฏว่าเป็นผืนดินที่ไม่เกิดพืชผล อัครทูตท่านนี้จึงรู้สึกว่ามีความต้องการสำหรับทิโมธีในคริสตจักรชาวเมืองเธสะโลนิกามากกว่าบนทุ่งนามิซันในกรุงเอเธนส์ ไม่ว่าจะอย่างไร เมื่อสิลาสและทิโมธีมาสมทบกับเปาโลที่เมืองโครินธ์ในที่สุด เขาทั้งสองก็นำข่าวเปี่ยมสง่าราศีเกี่ยวกับงานที่ถูกสานต่อในเมืองเธสะโลนิกามา และเปาโลเขียนถ้อยคำที่จับใจเหล่านี้ที่ถูกส่งถึงคริสตจักรนั้น:

“แต่บัดนี้เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวกเราแล้ว และได้นำข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อและความรักของท่านทั้งหลาย และว่าท่านได้ระลึกถึงเราอยู่เสมอด้วยความหวังดี และใฝ่ฝันจะเห็นเราเหมือนอย่างเราใฝ่ฝันจะเห็นท่านด้วยกัน พี่น้องทั้งหลาย โดยเหตุนี้ความเชื่อของท่านได้ทำให้เราบรรเทาจากความทุกข์ยากและความลำบากของเรา เพราะว่าถ้าท่านมันคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเราก็สดชื่น” (1 ธส. 3:6-8)

กรุงเอเธนส์ นครหนึ่งซึ่งมีหลายสิ่งเหลือเกินมายืนเสนอและซึ่งสมควรอย่างยิ่งที่จะรู้จักพระคุณของพระเจ้า ไม่ยอมเข้าใจ (และเห็นใจ) การเทศนาข่าวประเสริฐของเปาโล ประสบการณ์เช่นนั้นคงจะทำให้ผู้รับใช้คนใดก็ถอดใจ และแน่นอนว่าสำหรับชายที่มีการอุทิศตนและความร้อนรนแบบเปาโล มันก็คงจะทำให้ท้อใจสุดขีดจริงๆ แต่เมื่อทิโมธีกับสิลาสมาหาเขาในเมืองโครินธ์พร้อมกับข่าวเรื่องคริสตจักรที่กำลังเติบโตในเมืองเธสะโลนิกา เขาก็สดชื่นขึ้น พระวจนะเกาะกุมเขาแน่นมากยิ่งขึ้น และเขาถูกกระตุ้นให้เทศนาด้วยความร้อนแรงและฤทธิ์เดชมากยิ่งขึ้นกว่าที่เขาเคยเทศนามาก่อน อย่างไรก็ตาม ข่าวสารของเขายังคงเป็นเรื่องเดิม: “พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์!”

ข้อ 6: “แต่เมื่อพวกเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า “ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ”

“พวกเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท” พวกยิวเหล่านั้นต่อต้านเปาโล พวกเขาต่อต้านข่าวสารของเขา-และพวกเขาพูดอย่างเหยียดหยามเกี่ยวกับพระเยซู ซึ่งเป็นการพูดหมิ่นประมาท เมื่อเห็นเช่นนี้ เปาโล “สะบัดเสื้อผ้าของตน” ซึ่งบ่งบอกถึงการสะบัดทิ้งความผิดในเรื่องการถูกปรับโทษของพวกเขา

เขาได้ช่วยจิตใจของตนให้พ้นผิดแล้ว เขาได้เตือนพวกเขาแล้วถึงทางชั่วทั้งหลายของพวกเขาและพวกเขาได้ปฏิเสธข่าวสารของเขา ดังนั้น หลังจากได้ทำทุกอย่างที่เขาทำได้แล้วเพื่อนำพวกเขาเข้ามาสู่ความสว่างแห่งความรอด เขาก็สะบัดเสื้อผ้าของตน นี่เป็นหลักการเดียวกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเองได้ทรงวางไว้เมื่อพระองค์ทรงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงโคลนที่ติดเท้าของท่านออกเสีย เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น” (มธ. 10:14,15)

ไม่มีประโยชน์ในการพยายามยึดเยียดความรอดให้แก่ผู้ใด ความรอดมีให้แก่ทุกคนที่จะยอมรับพระเยซูคริสต์เจ้าโดยความเชื่อและวางใจในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ แต่พระเจ้าทรงเป็นความรักและความรักย่อมไม่บังคับ ดังนั้นเมื่อเปาโลกล่าวข่าวสารข่าวประเสริฐแห่งพระคุณและผู้คนเหล่านั้นพูดหมิ่นประมาทและพูดจาอย่างเหยียดหยามต่อพระเยซูคริสต์เจ้า เขาก็สะบัดเสื้อผ้าของตนเพื่อบอกเป็นนัยว่าเขาไม่มีอะไรจะกล่าวแก่พวกเขาอีก นี่เท่ากับเปาโลกำลังกล่าวแก่พวกเขาสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสเกี่ยวกับเอฟราอิม ในโฮเซยา 4:17 เราอ่านว่า “เอฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปล่อยเขาแต่ลำพัง!”

“ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ความผิดเรื่องความพิณาศของพวกท่านก็เป็นของพวกท่าน ไม่ใช่ของข้าพเจ้า” เมื่อปีลาตถามพวกยิวเหล่านั้นว่า “ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอย่างไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์” พวกเขาก็โห่ร้องว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด!” จากนั้นปีลาตจึงเอาน้ำมา และล้างมือของตนต่อหน้าฝูงชนและกล่าวว่า “เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ พวกเจ้ารับธุระเอาเองเถิด” พวกยิวเหล่านั้นจึงร้องตะโกนว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่บนเราและบนลูกหลานของเราเถิด!” (มธ. 27:22-25)

ในลูกา 13:34,35 เมื่อพระเยซูทรงร้องไห้เพราะกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ตรัสว่า “โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ที่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ดูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’”

มีคนเคยกล่าวไว้ว่า “ตราบใดที่ยังมีชีวิต ก็ยังมีความหวัง”-แต่นั้นไม่ใช่ความจริง ในปฐมกาล 6:3 พระเจ้าทรงเตือนอย่างชัดเจนว่า “วิญญูณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป...” เวลาหนึ่งจะมาถึงเมื่อพระเจ้าตรัสว่า “ปล่อยเขาแต่ลำพังเถิด” ไม่มีผู้ใดได้ยินข่าวประเสริฐ ปฏิเสธข่าวสารของข่าวประเสริฐ และยังเป็นคนเดิมได้ ทันทีที่ได้รู้จักข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ คนๆนั้นก็ต้อนรับพระเยซู หรือไม่ก็ปฏิเสธพระองค์-ไม่มีการวางตัวเป็นกลาง และการปฏิเสธพระเยซูคริสต์เจ้าก็เท่ากับเป็นการเข้าไปสู่ความชั่วและบาปมากขึ้นเรื่อยๆ

เปาโลกล่าวชัดเจนแกยิวเหล่านี้ว่าใครจะมาโทษเขาไม่ได้แล้วสำหรับการพิพากษาที่จะตกแก่พวกเขาอย่างแน่นอน เขาได้ประกาศข่าวประเสริฐในความบริสุทธิ์และความจริงทั้งสิ้นของมันแล้ว พวกเขาได้ยินข่าวสารของเขาและได้ตั้งใจปฏิเสธมันแล้ว ดังนั้นอัครทูตเปาโลจึงประกาศว่า “ข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ”-และเขาก็ไปจริงๆ!

ข้อ 7: “ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่อยูลัส ซึ่งเป็นผู้มัสการพระเจ้า บ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา”

“ยูลัส” คือชื่อภาษาละตินที่ถูกใช้บ่อยโดยพวกยิวและพวกคนที่เข้าจารีตยิว บางครั้งก็รวมเข้ากับชื่อยิว ชายในพระคำข้อนี้คือ ทิตัส ยูลัส ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นคนต่างชาติคนหนึ่งและอาจเป็นหนึ่งในผู้เชื่อใหม่คนแรกๆของเปาโลในเมืองโครินธ์ เราทราบเกี่ยวกับเขาน้อยมากนอกจากสิ่งที่เราอ่านเจอตรงนี้ บ้านของเขาอยู่ใกล้กับธรรมศาลา และเมื่อเปาโลเลิกยกเหตุผลกับพวกยิวเหล่านั้น เขาก็ย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านของยูลัส เขาสานต่องานรับใช้ของเขาที่มีต่อพวกคนต่างชาติจากบ้านหลังนั้น

ข้อ 8: “ฝ่ายคริสตัสนายธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา”

“คริสตัส” ก็เป็นชื่อภาษาละตินเช่นกัน แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าชายผู้นี้เป็น “นายธรรมศาลา” ก็บ่งชี้ตัวเขาว่าเป็นยิวชาวเมืองโครินธ์คนหนึ่ง อย่างที่เราได้กล่าวไปบ่อยๆก่อนหน้านี้แล้ว ไม่ใช่ทุกคนที่ได้ยินข่าวประเสริฐจะรับความรอด แต่มีผลบ้างเสมอเมื่อเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่า คือพระวาระของพระเจ้า ถูกหว่านออกไปอย่างสัตย์ซื่อ นี่ไม่ใช่ชายธรรมดาๆคนหนึ่ง เขาเป็นบุคคลที่โดดเด่นและการกลับใจเชื่อของเขาก็มีน้ำหนักมากกว่าอย่างไร้ข้อกังขาเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าเขานายธรรมศาลา คงน่าสนใจที่ได้รู้ว่ายิวคนอื่นที่เหลือมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อการกลับใจเชื่อของคริสตัส แต่พระวิญญูณบริสุทธิไม่ทรงเห็นสมควรที่จะให้บันทึกเรื่องราวแบบมีรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นแก่เรา

คริสตัส “กับทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า” นี่เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของความรอดทั้งครอบครัว และเราต้องหมายเหตุไว้ด้วยว่าคริสตัสเป็นหนึ่งในผู้เชื่อเหล่านั้นที่เปาโลได้ให้บัพติศมาในคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ ใน 1 โครินธ์ 1:14 หลังจากเกิดการไม่ลงรอยกันในคริสตจักรที่นั่น เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสตัสและกายอัส”

“และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา” โรม 10:17 ควรเป็นข้อที่ผู้ชนะวิญญูณทุกคนคุ้นเคย: “ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวาระของพระเจ้า” ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นได้ยินข่าวสารของเปาโล พระวาระเปิดใจของพวกเขา และพวกเขาเชื่อไปสู่ความรอด

1 โครินธ์ 15:3,4 ให้โครงร่างย่อๆเกี่ยวกับประเด็นเหล่านั้นของคำเทศนาของเปาโลในเมืองโครินธ์ เขากล่าวว่า “เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น”

เปาโลประกาศแก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นสิ่งซึ่งเขาได้รับมาจากพระเจ้า (1 คร. 11:23) ในกาลาเทีย 1:11,12 เขากล่าวว่า “ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า” เปาโลประกาศพระวาระที่บริสุทธิ์และไม่ถูกเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าตามที่เขาได้รับมันจากพระเยซูคริสต์เจ้า ประเด็นของคำเทศนาของเขามีอยู่สามประเด็น:

1. พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย-เพื่อทำการลบมลทินบาป “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” คำพยากรณ์ซึ่งไปยังลักษณะการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ เพลงสดุดี 22 พรรณนาถึงฉากการตรึงกางเขนนั้น อีสยาห์ 53 แสดงภาพการสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องบูชาของพระองค์ และพระเยซูเองทรงประกาศว่า “โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น” (ยอห์น 3:14)

2. พระองค์ทรงถูกฝัง-และนี่ก็เป็น “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” เช่นกัน อีสยาห์ 53:9 ประกาศว่าพระองค์ทรงอยู่ “กับเศรษฐีในความตายของท่าน” พระองค์ทรงถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย เศรษฐีคนหนึ่งและเป็นสมาชิกผู้ทรงอิทธิพลของศาสนาเฮตริณผู้ซึ่ง ด้วยความช่วยเหลือของนิโคเดมัสเออาพระศพของพระเยซูลงมาจากกางเขนนั้น ห่อพระศพนั้นในผ้าป่านสำหรับการฝัง และวางพระศพนั้นในอุโมงค์ใหม่ของโยเซฟ “ซึ่งในนั้นยังไม่เคยวางศพผู้ใดเลย” (ยอห์น 19:38-42)

3. พระองค์ทรงเป็นขึ้นอีกในวันที่สาม- “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” ในเพลงสดุดี 16:10,11 ดาวิดเห็นล่วงหน้าและประกาศการฟื้นคืนพระชนม์นั้น พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีว่า “ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาวันสามวันและสามคืน’ ฉันใด บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินโลกสามวันและสามคืนฉันนั้น” (มธ. 12:40)

ดังนั้นเปาโลจึงประกาศแก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น คือข่าวสารที่เขาได้รับไว้ “โดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์”-เขาประกาศพระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และทรงเป็นขึ้น-ใช่แล้วครับ และได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์และจะเสด็จมาอีกที! ชาวเมืองโครินธ์หลายคนได้ยินข่าวสารของเปาโล พวกเขาเชื่อและรับพระวจนะไว้ พวกเขาได้รับความรอด-และในทีนี้เรามีการเริ่มต้นของคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ ในบ้านของคนต่างชาติคนหนึ่งและในร่มเงาของธรรมศาลายิวแห่งนั้น!

พวกยิวเหล่านั้นพลาดพระพรไปจริงๆ มีผู้คนวันนี้ที่กล่าวว่างานรับใช้แรกของเราควรมีไปถึงพวกยิว และกล่าวว่าผลแรกของเงินถวายเพื่องานมิชชั่นนารีของเราควรถวายให้พวกยิว อย่าเข้าใจผิด ผมงออีซฐานเมื่อพวกยิว ผมเชื่อในการประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกยิว และงานรับใช้นี้ได้สมทบหลายพันดอลลาร์ในรูปเงินและอุปกรณ์ให้แก่งานมิชชั่นเพื่อชาวยิว แต่พวกยิวได้รับข่าวประเสริฐก่อนแล้ว พวกเขาได้ปฏิเสธมันเสีย และวันนี้ข่าวสารแห่งพระคุณของพระเจ้าก็มีมายัง “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ไม่มีผลแรกทั้งหลายจากมุมมองของเชื้อชาติ

มันเป็นความจริงที่ว่าพระเยซูทรงส่งเหล่าสาวกของพระองค์ให้ประกาศแก่ยิวก่อน พวกเขาจะต้องไม่เข้าไปในทางของพวกคนต่างชาติ (มธ. 10:5,6) และเปาโลเชื่อฟังพระบัญชานั้น แต่เมื่อพวกยิวได้ปฏิเสธข่าวประเสริฐ เขาก็หันไปหาพวกคนต่างชาติ ในกิจการ 1:8 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่าพวกเขาจะเป็นเหล่าประจักษ์พยานเพื่อพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มและในแคว้นยูเดียทั้งสิ้น จากนั้นในแคว้นสะมาเรีย และสุดท้ายแล้ว “จนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก” ในลูกา 24:47 พระเยซูทรงประกาศ “ว่าการกลับใจเสียใหม่และการทรงยกบาปทั้งหลาย ต้องถูกประกาศในพระนามของพระองค์ทั่วทุกประเทศ เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม” พระองค์ทรงรู้ว่าพวกยิว ในฐานะประชาชาติหนึ่ง จะปฏิเสธข่าวประเสริฐและข่าวสารนี้จะมีไปยังพวกคนต่างชาติต่อไป เปาโลและบารนาบัสกล่าวแก่พวกยิวในเมืองอันท็อกในแคว้นปิสิดียว่า “จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระ

วณะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปิดเสีย และตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ คุณเกิด พวกเราจะบ่ยหน้าไปหาคนต่างชาติ” (กิจการ 13:46)

ถึงแม้ว่าอัครทูตเปาโลไม่เคยล้มเลิกความพยายามของตนที่จะชนะพวกพี่น้องของตนให้มาถึงพระคริสต์ และเมื่อใดก็ตามที่มีโอกาสเขาก็ประกาศแก่พวกยิว เขาก็ร้องไห้ที่จะรับรู้การทรงเรียกและการแต่งตั้งของเขาในฐานะผู้รับใช้ไปยังพวกคนต่างชาติ ในโรม 11:13 เขากล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า”

ในกาลาเทีย 2:7,8 เขารับรู้ว่าเปโตรเป็นอัครทูตไปยังพวกยิวเป็นหลักฉันใด เปาโลเองก็ถูกมอบหมายหน้าที่ให้ไปยังพวกคนต่างชาติฉันนั้น จากนั้นในเอเฟซัส 3:1-9 เขาเขียนไว้ว่า:

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็เข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูรณ์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้ และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์”

พวกศาสดาพยากรณ์ได้ประกาศว่าพวกยิวจะปฏิเสธข่าวประเสริฐและว่าจากนั้นข่าวประเสริฐจะถูกให้แก่พวกคนต่างชาติ ในพระราชบัญญัติ 32:21 พระเจ้าทรงประกาศโดยทางโมเสสว่า “พวกเขาทำให้เราอิจฉาด้วยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า พวกเขาได้ยั่วโทสะเราด้วยสิ่งไร้สาระทั้งหลายของพวกเขา ดังนั้นเราจึงจะทำให้พวกเขาอิจฉาด้วยคนเหล่านั้นที่ไม่ใช่ชนชาติ และเราจะยั่วโทสะพวกเขาด้วยประชาชาติหนึ่งที่โง่เขลา”

ในมัทธิว 21:43 พระเยซูตรัสแก่พวกยิวที่ไม่เชื่อว่า “อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น”

อย่างไรก็ตาม เปาโลกล่าวชัดเจนมากว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงโยนทิ้งประชากรของพระองค์ แต่ด้วยความมีดบอดมาสู่ชนชาติอิสราเอลชั่วระยะเวลาหนึ่ง “พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มทีเดียวหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้อิสราเอลมีใจมานะขึ้น แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขาจะยิ่งบริบูรณ์มากสักเท่าใด? (โปรดอ่านโรม 11:1-12) เวลานั้นจะมาเมื่ออิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งจะรับความรอด (อสย. 66:8; ศคย. 13:6) ในยุคพระคุณนี้ เนื่องจากพระ

เยซูได้ทรงฟังคำแฆงที่กั้นกลางนั้นลงแล้ว ยิวและคนต่างชาติจึงรับความรอดเหมือนกันโดยพระคุณของพระเจ้า ผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า และทุกคนถูกให้บัพติศมาโดยพระวิญญานเข้าในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ คือพระกายของพระคริสต์

เมื่อเปาโลหันจากธรรมศาลานั้นในเมืองโครินธ์และตั้งกองบัญชาการของเขาในบ้านของยูลุส ชาวเมืองโครินธ์หลายคนได้เชื่อ พวกเขาได้รับความรอด “และรับบัพติศมา” คริสเตียนทั้งหลายได้รับบัญชาให้รับบัพติศมา-ไม่ใช่เพื่อที่จะรับความรอด แต่เพราะว่าเราได้รับความรอดแล้ว พระเยซูทรงบัญชาเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญานบริสุทธิ์” (มธ. 28:19)

ในกิจการ 2:41 เมื่อเปโตรเทศนาในวันฟื้นเทคอสต์ “คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน”

ชาวเมืองสะมาเรียนั้นรับบัพติศมาเมื่อฟิลิปจัดงานฟื้นฟูขึ้นที่นั่น “แต่เมื่อฟิลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง” (กิจการ 8:12) เมื่อชนที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นขอรับบัพติศมา ฟิลิปก็กล่าวว่า “ถ้าท่านเชื่อด้วยสุดใจของท่าน ท่านก็รับได้” ชนที่ผู้นั้นตอบกลับว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” จากนั้นฟิลิปจึงให้บัพติศมาเขา และเขาเดินทางต่อไปตามทางของเขาด้วยความปีติยินดี (กิจการ 8:36-39)

อัครทูตเปาโลรับบัพติศมาทันทีหลังจากที่อานาเนียมาพูดกับเขา “และในทันใดนั้นก็มีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล แล้วก็เห็นได้อีกในทันที ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา” (กิจการ 9:18)

พวกคนต่างชาติในบ้านของโครเนลิอัสเชื่อและรับบัพติศมา เปโตรถามว่า “ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขาได้รับบัพติศมาด้วยน้ำได้” เปโตรจึงสั่งให้เขาได้รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า...” (กิจการ 10:47,48)

นางลิเดียและทั้งครัวเรือนของนางรับบัพติศมาที่เมืองฟิลิปปี เช่นเดียวกับนายคุกชาวเมืองฟิลิปปีผู้นั้น และครัวเรือนของเขา (กิจการ 16:15,33) ในกิจการ 19:5 เราจะพบว่าเปาโลให้บัพติศมาศิษย์เหล่านั้นของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา พวกเขาได้รับบัพติศมา “เข้าสู่บัพติศมาของยอห์น” แต่เปาโลให้บัพติศมาพวกเขา “ในพระนามของพระเยซูเจ้า”

ลำดับแห่งข่าวประเสริฐในยุคพระคุณนี้ก็คือ ฟังพระวจนะ เชื่อพระวจนะ รับพระวจนะ ติดตามพระเยซูเจ้าในการรับบัพติศมา และรับขนมปังและน้ำผลแห่งเถาองุ่นซึ่งเป็นการแสดงออกถึงการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จนกว่าพระองค์จะเสด็จมาอีกทีเพื่อมารับคริสตจักรของพระองค์ไป พระเยซูเองได้ทรงสถาปนาพิธีนั้นก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ (มธ. 26:26-29; มก. 14:22-25; ลก. 22:19,20) และเปาโลสอนหลักคำสอนนั้นในคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ (1 คร. 11:23-34)

ข้อ 9 และ 10: “และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างนี้เสีย เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก”

“และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิต...” เราต้องไม่คิดเอาเองว่าพระเจ้าจะตรัสกับเราใน นิมิตทั้งหลายวันนี้ ในยุคพระคุณนี้ พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองให้ประจักษ์แก่เราตามพระสัญญาเหล่านั้น ของพระองค์ที่มีจารึกไว้ในพระวจนะที่สมบูรณ์ครบถ้วนแล้วของพระองค์ “พระราชบัญญัติอันสมบูรณ์แบบ แห่งเสรีภาพ” เป็นของเราแล้ว พระคัมภีร์ทุกตอนออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าและเป็นประโยชน์แก่เรา สำหรับการสั่งสอนและการแก้ไข สำหรับการตักเตือนและสำหรับหลักคำสอน “เพื่อคนของพระเจ้าจะดี รอบคอบ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2 ทธ. 3:16,17)

เมื่อพระเยซูทรงถูกถามว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก” คำตอบที่พระองค์ประทานให้ก็ให้ความกระจ่างมากๆ พระองค์ตรัสว่า “ถ้าผู้ใดรัก เรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับ เขา” (ยอห์น 14:22,23) เรามีพระวจนะที่ครบบริบูรณ์แล้วของพระเจ้า และพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงเข้าประทับในใจของผู้เชื่อทุกคน ดังนั้นเนื่องจากเราถูกประทับอยู่ในโดยพระ วิญญาณ (รม. 8:9) ถูกนำโดยพระวิญญาณ (รม. 8:14) ถูกสั่งสอนโดยพระวิญญาณ (ยอห์น 16:13; 1 ยอห์น 2:20,27) พระเจ้าจึงไม่จำเป็นต้องตรัสแก่เราในนิมิตทั้งหลาย เปาโลไม่ได้มีพระวจนะของพระเจ้าที่ครบ บริบูรณ์อย่างที่เรามีมันวันนี้ ภาคพันธสัญญาใหม่ยังไม่ได้ถูกเขียนขึ้น และในขณะนั้นเช่นกัน พระเจ้าได้ ประทานการเปิดเผยพิเศษแก่เปาโลสำหรับงานรับใช้พิเศษนั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกเขาให้กระทำ

“อย่างกล้วย...เราอยู่กับเจ้า” ผมไม่เชื่อว่านี่บ่งบอกว่าอัครทูตท่านนี้กำลังแสดงความซื่อสัตย์ หรือว่า เขาเห็นกรงเรื่องความปลอดภัยฝ่ายร่างกายของตน นั่นคงตรงข้ามกับอุปนิสัยของเขา เขาได้ยอมนรยเท้าของ เขาด้วยใจกล้าในการเดินทางแบบมิชชันนารีอื่นๆ โดยกลับไปยังเมืองต่างๆที่เขาได้ถูกห้ามไม่ให้เทศนา กระทั่ง เข้าไปในเมืองลิสตราที่เขาเคยถูกหินขว้าง แต่เราต้องพิจารณาว่าเปาโล ณ เวลานี้โดยเฉพาะไม่ได้แข็งแรงฝ่าย ร่างกาย เขามีงานรับใช้ที่ชวนท้อใจยิ่งนักในกรุงเอเธนส์ และบัดนี้สิ่งต่างๆก็กำลังไปได้ดีในเมืองโครินธ์ เขาอาจ สงสัยว่าความสำเร็จของเขาในเมืองโครินธ์จะทำให้พวกยิวโกรธแค้นเขาและทำให้คนเหล่านั้นขับไล่เขาออกไป จากเมืองนั้นหรือไม่ เหมือนอย่างที่เขาได้กระทำมาหลายครั้งก่อนหน้านี้ ถ้าเปาโลรู้สึกกลัว ผมก็แน่ใจว่า เขากลัวเพราะเห็นแก่ชาวประเสริฐ ไม่ใช่กลัวเพราะห่วงความปลอดภัยของตัวเอง แต่พระเจ้าทรงบอกเขาให้รู้ ว่าพระองค์ทรงอยู่กับเขา และว่าเขาควรพูดด้วยใจกล้า และไม่มีผู้ใดจะมาทำร้ายเขาได้

“ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก” เมื่อเปาโลมองออกไปยังเมืองโครินธ์นั้นพร้อมกับความชั่วและความ ผิดศีลธรรมของมัน เขาสงสัยไหมว่าจะมีการฟื้นฟูได้หรือ เป็นไปได้หรือที่คริสตจักรหนึ่งจะถูกก่อตั้งใน เมืองแบบนั้น? หากความคิดแบบนั้นเข้ามาในหัวของเขา พวกมันก็อยู่ที่นั่นไม่นานนัก เพราะว่าเปาโลเชื่อ พระเจ้า เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “อย่างกล้วย...ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ...คนของเราในนครนี้มีมาก” เปาโลก็มั่นใจเรื่องชัยชนะที่นั่น เขาไม่สามารถมองเห็น “คนมาก” นั่นที่พระเจ้าตรัสถึง เหมือนกับที่เอลียาห์ก็ มองไม่เห็นเจ็ดพันคนนั้นในอิสราเอลที่ไม่ได้ก้มกราบลงต่อพระบาอัล (1 พงศ์กษัตริย์ 19:18) โดยนิมิตนี้องค์ พระผู้เป็นเจ้าด้วยความเมตตาได้ประทานความมั่นใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่าการประกาศของเขาจะได้รับ

การอวยพรอย่างมหาศาล และเมื่อลุกขึ้นโดยได้รับการปลอบประโลมใจเขาก็พร้อมแล้วที่จะพูดด้วยใจกล้าใน
องค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาก็สามารถฝากผลลัพธ์เหล่านั้นไว้กับพระเจ้าได้

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าความสำเร็จของเปาโลในเมืองโครินธ์คือการสำเร็จลุล่วงที่น่าอัศจรรย์ที่สุดอย่าง
หนึ่ง คริสตจักรหนึ่งในสภาพแวดล้อมที่น่ากลัวเช่นนั้นคืออนุสาวรีย์ที่ระลึกถึงความทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นแห่งพระคุณ
ที่ช่วยให้รอดอันมหัศจรรย์ของพระเจ้าอย่างแน่นอน เมื่อเรามองไปที่รายชื่อของบางคนเหล่านั้นที่รวมกันเป็น
“คนมาก” ที่พระเจ้าทรงเห็นล่วงหน้า เราก็คงไม่ได้ที่จะยินดีประหลาดใจด้วยความเคารพยำเกรง เปาโลเอง
บอกเราก่อนการกลับใจเชื่อของพวกเขา คนเหล่านี้เคยเป็นคนล่วงประเวณี คนนับถือรูปเคารพ คนผิดผิดผิด
เมียเขา คนนิสัยเหมือนผู้หญิง คนที่เป็นกะเทย คนขโมย คนโลภ คนขี้เมา คนปากร้าย คนฉ้อโกง เปาโล
ประกาศแก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่าคนเหล่านั้นที่มีความผิดในวิถีปฏิบัติอันชั่วช้าเช่นนั้นจะ “ไม่ได้รับ”
อาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก และจากนั้นก็เสริมว่า “แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น” (1
คร. 6:9-11)

เราควรหมายเหตุไว้ว่าคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ถูกทำขึ้นจากวัสดุใด ท่ามกลางสมาชิกเหล่านั้นเราพบ
ทิทัส ยุสทัสผู้ซึ่งเปาโลเทศนาในบ้านของเขาและเป็นที่ซึ่งคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ได้ถูกก่อตั้ง (ข้อ 7) อาก
วิลลาและปรัสเซียที่เปาโลพักในบ้านของพวกเขา (ข้อ 2) คริสตศาสนายธรรมศาสดาผู้นั้น (ข้อ 8) กายัสและครี
เรียมของสเทพานัส (1 คร. 1:14,16) ควารทัสและเอร์ทัสสมุหบัญชีของเมืองนั้น (รม. 16:23) และโสสเธเนส
(1 คร. 1:1) นอกจากนี้คนเหล่านี้ “มีน้อยคนในโลกนิยามว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง”
ที่ได้รับการทรงเรียก (1 คร. 1:26) พวกที่เหลือในคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์นั้นประกอบด้วยเหล่าสมาชิกที่เคย
อยู่ในท่ามกลางผู้คนที่ชั่วช้า เลวทราม และบาปหนาที่สุดบนแผ่นดินโลก-และจากจดหมายฝากสองฉบับนั้น
ของเปาโลที่ส่งถึงคริสตจักรนั้น เราทราบว่าบางคนในพวกเขามีความยุ่งยากในการตัดขาดจากนิสัยเก่าๆ แม้
กระทั่งหลังจากที่พวกเขาได้รับความรอดแล้ว

ความอัศจรรย์แห่งข่าวประเสริฐในการก่อตั้งคริสตจักรนั้นในเมืองโครินธ์เป็นพยานถึงความจริงของอิส
ยาห์ 1:18- “...ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็น
อย่างขนแกะ” พระโลหิตของพระเยซูคริสต์สามารถชำระล้างบาปทุกอย่างออกไปได้ คนบาปคนใดบนโลกก็
สามารถถูกนับว่าชอบธรรม ถูกสร้างใหม่ และถูกทำให้เป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าได้โดยทางการอัศจรรย์แห่ง
พระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า-แต่การอัศจรรย์นั้นเกิดขึ้นได้แก่เราแต่ละคนโดยความเชื่อในพระราชกิจที่
เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าเท่านั้น

ข้อ 11: “เปาโลจึงยับยั้งอยู่กับเขาและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน”

คุณจะหมายเหตุว่าในระหว่างช่วงหนึ่งปีกับหกเดือนของเขาในเมืองโครินธ์ เปาโลกำลัง “สั่งสอนพระ
วจนะของพระเจ้า” เขาไม่ได้สอนการปฏิรูป (การกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี) ถึงแม้ว่าเขามีโอกาสที่จะทำเช่นนั้น
อย่างแน่นอนเพราะว่าเขาเห็นความจำเป็นที่ต้องมีการกลับเนื้อกลับตัวอยู่รอบตัวไปหมด ยกตัวอย่างเช่น บน
ยอดภูเขาโครินธ์มีวิหารของเทพีวีนิสตั้งอยู่ ซึ่งสวยงามเหนือคำบรรยายและได้รับการปรนนิบัติจากหญิง
งามเมืองและนักบวชหญิงกว่าพันคนที่ทุ่มเทให้แก่ต้นหาที่ไม่ถูกยับยั้ง ประตูดของวิหารอันงดงามนี้เปิดกว้างแก่

คนทั้งปวง และทุกคนที่ผ่านไปมาที่เสาแสวงหาการเติมเต็มด้านตัณหาและความใคร่ก็เข้าไปได้-อย่างเป็นทางการและไม่ต้องเสียเงินเลย ถ้าเปาโลอยากเทศนาเรื่องการปฏิรูป เขาก็อาจร้องประกาศเสียงดังและยาวนานไปแล้วให้ผู้คนเหล่านี้ “กลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี” และปรับปรุงตัวเองใหม่ แต่เขารู้ว่าการปฏิรูปเช่นนั้นไม่ใช่คำตอบ พวกเขาต้องการการไถ่โดยทางพระโลหิตของพระเยซู ดังนั้นเปาโลจึงไม่ได้เทศนาเรื่องการกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี เขาประกาศพระคริสต์-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และจะเสด็จมาอีกที

หน่วยปกครองในเมืองโครินธ์ก็เน่าเฟะไปด้วยการฉ้อฉลของข้าราชการพอกๆกับที่เมืองนั้นเองจมลึกอยู่ในความใคร่ ความเลวทราม และความน่าละอาย-แต่เปาโลไม่ได้เทศนาความชอบธรรมของพลเมือง เขาไม่ได้ลงไปตามชุมชนแออัดและเทศนาเรื่องศีลธรรมอันดีงามเพื่อทำให้พวกคนขึ้นมา พวกหญิงแพศยา และพวกคนล่องประเวณีทิ้งความต่ำช้าแห่งบาปของพวกเขาและเริ่มต้นชีวิตใหม่ แทนที่จะทำอย่างนั้น เขาประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าและฟังพาพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะนำพระวาระของพระเจ้าเข้าสู่ใจหลายดวง เพื่อที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าจะฟ่องใจ ทำให้เชื่อ สร้างใหม่ และไถ่ให้รอด

จากนั้น หลังจากที่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นได้ยินและรับข่าวประเสริฐและบังเกิดใหม่แล้ว เปาโลก็พยายามที่จะสั่งสอนพวกเขาว่าพวกเขาควรดำเนินชีวิตอย่างไรในฐานะผู้เชื่อแท้ เพื่อที่พวกเขาจะได้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่คนอื่นๆและเกิดผลถวายเกียรติแด่พระเจ้า ดังนั้นเป็นเวลาสิบแปดเดือนเขาจึงประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าและสอนพระคัมภีร์แก่ผู้คนเหล่านั้นแห่งเมืองโครินธ์

สิ่งหนึ่งที่คริสตจักรวันนี้ต้องการอย่างน่าเศร้าก็คือ การสอนพระวาระของพระเจ้า มีความแตกต่างมหาศาลระหว่างการเทศนาและการสอนพระวาระ มันอยู่ในรายการของพระเจ้าที่คนทั้งหลายประกาศข่าวประเสริฐ ตักเตือน ร้องเสียงดังและไม่เจียบเสียง แต่ผู้เชื่อทั้งหลายเติบโตในพระคุณและในความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดพระเยซูคริสต์เมื่อพวกเขาถูกสอน พระเยซูทรงบัญชาเหล่าสาวกของพระองค์ให้ “ออกไปทั่วโลกและประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” (มาระโก 16:15) แต่พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาเช่นกันให้สั่งสอนชนทุกชาติ “ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกเขาไว้...” (มธ. 28:19,20)

คริสตจักรวันนี้ต้องถูกสอน คริสเตียนทั้งหลายต้องรู้หลักคำสอนเหล่านั้นแห่งพระวาระของพระเจ้าและวิธีแยกแยะพระวาระอย่างถูกต้อง เปาโลประกาศตัวว่าเขาเป็น “นักเทศน์และเป็นอัครทูต และเป็นครูของพวกต่างชาติ” โดยการแต่งตั้งของพระเจ้า และหนุนใจที่โมธี้ให้ “ยึดมั่นรูปแบบแห่งถ้อยคำอันถูกต้อง” (2 ทธ. 1:10-13) ในการเขียนถึงทิติส เปาโลให้รายการคุณสมบัติเหล่านั้นของศิษยาภิบาลและหนึ่งในคุณสมบัติเหล่านั้นคือ “ยึดมั่นถ้อยคำอันสัตย์ซื่อตามที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อเขาจะสามารถเตือนสติด้วยคำสอนอันถูกต้องและชี้แจงแก่ผู้ที่คัดค้านคำสอนนั้น” (ทต. 1:9)

เปาโลสอนทิโมธี้เช่นกันว่า “จงประกาศพระวาระ ให้ชะม้กเข้ม้นที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาศและไม่มืโอกาศ จงวักกล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอยางและการสั่งสอน” และจากนั้นเขา

เตือนว่า “เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครู่ไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบ ฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง และเขาจะบ่ายเบี่ยงจากความจริง หันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ” (2 ทธ. 4:2-4)

มันเป็นเรื่องน่าเศร้าจริงๆที่คริสตจักรท้องถิ่นนี้กำลังพยายามตอบสนองความต้องการของผู้คนผ่านทางโปรแกรมทางสังคมและสันตนาการต่างๆ การทานข้าวผุกสามัคคี และในอีกหลายวิธี บางสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ดี แต่ถึงกระนั้น ไม่มีสิ่งใดจะแทนที่การประกาศข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าได้ และหลังจากที่ผู้คนรับความรอดแล้ว พวกเขาก็ต้องถูกสอนหลักคำสอนที่ถูกต้องเพื่อที่พวกเขาจะถูกเสริมสร้างขึ้นในความเชื่อนั้น

ชายผู้ไม่สนใจเรื่องเหล่านี้เลยสักอย่าง

ข้อ 12 และ 13: “แต่คราวเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคาญา พวกยิวได้ฮือกันขึ้นต่อสู้อูเปาโล และพาท่านไปบัลลังก์พิพากษา ฟ้องว่า “คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้หันมาศรัทธาพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย”

เมื่อพวกโรมันพิชิตประเทศกรีซ พวกเขาก็แบ่งมันออกเป็นสองแคว้น-แคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญา-และแต่ละแคว้นเหล่านี้ถูกปกครองโดยผู้สำเร็จราชการคนหนึ่ง กัลลิโอถูกตั้งเป็นผู้สำเร็จราชการของแคว้นอาคาญาในปี ค.ศ. 53 และถูกกล่าวถึงโดยเหล่านักประวัติศาสตร์สมัยโบราณว่าเป็นชายที่ว่าง่ายและน่ารักคนหนึ่ง เขาเป็นพี่น้องกับเซนเทอริกัสนักปรัชญาชื่อก้องผู้ซึ่งพรรณนาถึงเขาว่าเป็นชายคนหนึ่งที่มีนิสัยน่ารักผิดธรรมดา เขากล่าวว่า “ไม่มีมนุษย์คนใดที่อ่อนโยนต่อผู้ใดเหมือนกับที่เขาอ่อนโยนต่อทุกคน และในตัวเขามีพลังโดยธรรมชาติแห่งความดีในแบบที่ไม่มีการเสแสร้งหรือการแก่งัดทำเลย” นักเขียนบางคนเรียกเขาว่าเป็นดอกไม้แห่งความสุขและวัฒนธรรมของคนนับถือรูปเคารพ

พวกยิวเหล่านั้นพาเปาโลไปอยู่ต่อหน้าชายผู้นี้หลังจากที่พวกเขาได้ “ฮือกันขึ้น” ต่อสู้อูเปาโล ข้อกล่าวหาของพวกเขาอะไร? ก็คือว่าเขา “ชักชวนคนทั้งหลายให้หันมาศรัทธาพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย” เนื่องจากพวกเขาไม่ได้ระบุเจาะจงกฎหมายของโรมหรือกฎหมายต่างๆของอิสราเอล พวกเขาจึงหมายความว่าคำสอนของเขาขัดแย้งกับกฎหมายต่างๆที่ฟังไม่ว่าจะของโรมหรือของยิว พวกยิวในกรีซได้รับอนุญาตให้หันมาศรัทธาพระเจ้าตามความเชื่อของพวกเขาเอง แต่พวกเขาอาจเสแสร้งอย่างง่ายดายเป็นได้ว่าเปาโลกำลังสั่งสอนการนมัสการรูปแบบหนึ่งซึ่งไม่สอดคล้องกับกฎหมายต่างๆของพวกเขาสำหรับการนมัสการพระเจ้า และแน่นอนว่ามั่นคงไม่ยากเลยที่พวกเขาจะบอกเป็นนัยว่าคำสอนของเขาขัดแย้งกับกฎหมายและศาสนาของโรม ดูเหมือนว่าพวกเขากำลังพยายามทำให้กัลลิโอเชื่อว่าเปาโลกำลังสั่งสอนผู้คนให้หันมาศรัทธาพระเจ้าขัดกับกฎหมายใดๆในทั้งจักรวรรดิโรม เป้าหมายหลักของพวกเขาคือ กำจัดเขาไปให้พ้นและมันไม่สำคัญว่าข้อกล่าวหาของพวกเขาจะเทียมเท็จขนาดไหน

ข้อ 14 และ 15: “เมื่อเปาโลจะอ้าปากพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า “โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย แต่ถ้าเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับชื่อและพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เราไม่ยากเป็นผู้พิพากษาตัดสินข้อความเหล่านั้น”

“เมื่อเปาโลจะอำปากพูด” เพื่อให้การแก้ต่างให้ตัวเอง กัลลิโอก็ขัดจังหวะเขาและพูดกับพวกยิวเหล่านั้น อันเป็นการปิดประตูแห่งความรอดใส่หน้าตัวเอง เปาโลพร้อมตลอดเวลาที่จะให้คำตอบสำหรับสิ่งที่เขาเชื่อและสำหรับสิ่งที่เขาเทศนา หากเขาได้รับอนุญาตให้พูดแก้ต่างสำหรับการประหลาดของเขา เขาก็คงให้คำพยานเกี่ยวกับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า เขาคงยกเหตุผลกับกัลลิโอในลักษณะเดียวกับที่เขาได้ยกเหตุผลกับเฟลิกซ์และอากริปปา “เรื่องความเชื่อในพระคริสต์” เขาก็คงยกเหตุผล “อ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น” (กิจการ 24:24,25) แต่กัลลิโอไม่ให้โอกาสเปาโลที่จะพูด และโดยการทำให้เช่นนี้เขาจึงปิดกั้นข่าวสารจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

“ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย” ข้อความในภาษาเดิมตรงนี้บ่งบอกถึงการกระทำหนึ่งโดยผู้หนึ่งที่เชี่ยวชาญในความชั่วช้า ผู้หนึ่งที่กระทำผิดจนซ้ำซ้อน กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าเปาโลได้ก่ออาชญากรรมใดต่อเมืองนี้ กัลลิโอก็คงจะฟังความ

“แต่ถ้าเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับชื่อ...” พวกยิวเหล่านั้นโต้แย้งกันเยาะเย้ยเกี่ยวกับถ้อยคำ และกัลลิโอน่าจะได้ยินบางสิ่งซึ่งบ่งบอกถึงลักษณะเฉพาะตัวของข้อพิพาทนั้น และเข้าใจว่าพวกเขากำลังโต้เถียงกันเกี่ยวกับว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ กษัตริย์ของพวกยิว หรือว่าเป็นคนลงโลก ผู้พยากรณ์เท็จคนหนึ่ง ในความคิดของเขานี้คงจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศาสนายิวล้วนๆ และคงจะไม่เกี่ยวกับกิจการด้านพลเรือนของเมืองนั้นเลย

“ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เราไม่อยากจะพิพากษาตัดสินข้อความเหล่านั้น” เราถูกเตือนความจำตรงนี้ถึงท่าทีของปีลาตที่มีต่อพวกยิวตอนที่พวกเขาพาพระเยซูมาอยู่ต่อหน้าเขาในฐานะคนชั่ว เขากล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” แต่เนื่องจากตามกฎหมายแล้วพวกยิวไม่สามารถปรับโทษผู้ใดถึงตายได้ พวกเขาจึงยื่นกรานให้ผู้ว่าโรมตัดสินคดีนั้น ดังนั้นเมื่อพวกเขาร้องต่อเนืองว่า “ตรึงเขาเสีย! ตรึงเขาเสีย!” เขาก็กล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าคุณมีความผิดเลย” (ยอห์น 18:31; 19:6)

กัลลิโอมีท่าทีแบบเดียวกันต่อข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่นำมาปรับจำเปาโล เนื่องจากข้อกล่าวหาเหล่านั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับกิจการพลเรือน เขาจึงประกาศว่าพวกเขาไม่ได้มาภายใต้อำนาจตัดสินคดีของเขาและเขาไม่รู้สึกว่าตนต้องตัดสินเรื่องนี้

ข้อ 16: “ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากบัลลังก์พิพากษา”

ภาษกรีกตรงนี้ไม่บ่งบอกถึงความรุนแรงใดๆ กัลลิโอแค่ปฏิเสธที่จะฟังความปรับจำเปาโลและเชิญพวกยิวเหล่านั้นให้ออกไปจากห้องทำงานของเขา

ข้อ 17: “บรรดาชาติกรีกจึงจับโสสเธเนสนายธรรมศาลามา เขียนข้างหน้าบัลลังก์พิพากษา แต่กัลลิโอไม่เอาธุระเลย”

“บรรดาชาติกรีก” ที่ถูกพูดถึงตรงนี้ได้เห็นการข่มเหงที่พวกยิวกระทำต่อเปาโลและความโกลาหลที่เกิดขึ้นเพราะคำกล่าวหาเทียมเท็จของพวกเขาก็พอพวกเขาพาตัวเปาโลมาอยู่ต่อหน้ากัลลิโอและกล่าวหาเขาว่าทำผิดกฎหมาย เนื่องจากโสสเธเนสเป็นนายธรรมศาลาแห่งนั้น พวกกรีกเหล่านั้นจึงเชื่อว่าเขาเป็นหัวใจในการ

ลูกชื้อต่อสูเปาโลอย่างแนบเนียนและด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถือว่าเขาต้องรับผิดชอบสำหรับความวุ่นวายที่เพิ่งเกิดขึ้นไปนั้น พวกเขาเดือดดาลเพราะความคิดคับแคบของพวกเขา เพราะจิตใจที่ชอบหาเรื่องทะเลาะของพวกยิว และพวกเขาจับตัวโสสเธเนสมา “และทูปตีเขา” เนื่องจากคำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ทูปตี” ไม่ใช่คำที่ถูกใช้เพื่อสื่อถึงการโอบยที่เป็นการลงโทษของศาล ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่าโสสเธเนสถูกทูปตีด้วยกำปั้นจริงๆหรือด้วยสิ่งใดก็ตามที่พวกกรีกเหล่านั้นถืออยู่ในมือของตน

ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น “ข้างหน้าบัลลังก์พิพากษา” เห็นได้ชัดว่าพวกกรีกเหล่านั้นรวมเข้าใส่โสสเธเนสก่อนที่เขาออกไปจากห้องศาล เราไม่ถูกบอกว่าเขาถูกซ้อมหนักขนาดไหน และไม่มีกรกล่าวถึงเขาเพิ่มเติมในที่นี้ แต่ในเวลาต่อมา เมื่อเปาโลเขียนกลับไปหาชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเมื่อใกล้จบงานมิชชันนารีของเขาในเมืองเอเฟซัส เขาส่งคำทักทายจากตัวเขาเอง “และโสสเธเนสผู้เป็นพี่น้องของเรา” (1 คร. 1:1) และจากคำกล่าวนี้เราจึงทราบว่าชายผู้นี้ได้กลับใจเชื่อในที่สุดและกลายเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

“และกาลลิโอไม่สนใจสิ่งเหล่านั้นเลย” ท่าทีของชายผู้นี้ให้การศึกษาค้นคว้าที่น่าสนใจ เมื่อพวกยิวนำตัวเปาโลมาอยู่ต่อหน้าเขา เขาก็บอกคนเหล่านั้นว่าถ้าข้อกล่าวหาของพวกเราที่ปรักปรำอัครทูตผู้นี้เกี่ยวข้องกับเรื่องพลเมือง เขาก็คงฟังเรื่องร้องเรียนของพวกเรา แต่ถ้าพวกเขากำลังกล่าวหาเปาโลว่าทำผิดธรรมเนียมปฏิบัติทางศาสนาบางอย่าง “คำถามเรื่องถ้อยคำและชื่อต่างๆ” มันก็ไม่ใช่ของอะไรของเขาแล้ว จากนั้นพวกกรีกจึงจับตัวโสสเธเนส นายธรรมศาลายิวที่นั่น และทำการทูปตีเขาต่อหน้าบัลลังก์พิพากษา-และกาลลิโอไม่สนใจเลยสักนิด! เขาไม่เต็มใจที่จะทำให้มันเป็นเรื่องที่ต้องหาหรือทางกฎหมายหรือเป็นเรื่องที่ต้องสืบสวนเลยด้วยซ้ำ เขาปฏิเสธที่จะไต่สวนเปาโล และเขาปฏิเสธที่จะเข้าแทรกแซงในการทูปตีโสสเธเนส เขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรเลยกับคำถามเกี่ยวกับพวกเข้าจาริต ไม่ว่าจะเข้านับถือหรือออกจากศาสนาญาติตาย บางทีเขารู้สึกว่าโสสเธเนส ซึ่งมีส่วนสำคัญในการช่วยุให้เกิดการข่มเหงเปาโล น่าจะรู้สึกถึงผลกระทบของการข่มเหงนั้นในฝูงชนเหล่านั้นที่เล่นงานเขาเอง เขาทำสิ่งที่ป็นวิธีปฏิบัติสามัญท่ามกลางพวกโรมัน เพราะว่าพวกโรมันมองพวกยิวด้วยสายตาเหยียดหยามและแทบไม่สนเลยว่าพวกยิวจะถูกข่มเหงหรือถูกเกลียดชังมากแค่ไหน ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าเขามีจิตใจที่ไม่ถูกต้อง มันก็เป็นเรื่องที่เขาไม่แยแสเลยสักนิดที่ยิวคนหนึ่งถูกทูปตีอย่างแสนสาหัส

เขาไม่ไยดีพอๆกันต่อเปาโล เขาไม่สนใจในงานรับใช้ของอัครทูตท่านนี้ เขาไม่ห่วงเรื่องชีวิตหลังความตายเลย และเขาก็สนใจยิ่งน้อยลงไปอีกเกี่ยวกับพระเจ้าที่แท้จริงที่เปาโลประกาศ กาลลิโอ เช่นเดียวกับชาวโรมันจำนวนมากในสมัยของเขา มีชีวิตอยู่เพื่อความเพลิดเพลินของชีวิตนี้เท่านั้น และเพื่อสนองตัณหาของความเพลิดเพลินเหล่านั้น ถึงกระนั้นชายผู้นี้ก็ไม่ได้ล่าสมัยเลย-เพราะว่ามีหลายล้านคนวันนี้ที่ไม่สนสิ่งใดๆที่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์เลย พวกเขาใช้เวลาทั้งหมดของตนและความมั่งคั่งมากมายของตนคิดถึงความเพลิดเพลินวางแผนสำหรับความเพลิดเพลิน โดยไม่เคยหาเวลาเตรียมตัวที่จะพบพระเจ้า!

เราอาจหมายเหตุตรงนี้ว่าโสสเธเนสน่าจะรับตำแหน่งของตนในฐานะนายธรรมศาลาหลังจากที่คริสปัสกลับใจเชื่อแล้ว (ข้อ 8) คริสปัสคงจะลาออกจากตำแหน่งของตนทันทีหลังจากกลับใจเชื่อแล้ว และถ้าเขาไม่ได้ลาออก เขาก็คงถูกอเปหิออกไปทันที

เปาโลปฏิญาณตัวแบบยิว

ข้อ 18: “ ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล้วเดินทางไปยังแคว้นซีเรีย และปรัสเซียลากับอาควิลลาาก็ไปด้วย เปาโลได้โกนศีรษะที่เมืองเคนเคเรีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้”

เปาโลออกไปจากเมืองโครินธ์พร้อมกับความตั้งใจแน่วแน่ที่จะไปถึงกรุงเยรูซาเล็มให้ทันเทศกาลเลี้ยง ซึ่งจะจัดขึ้นในไม่ช้าที่นั่น (ดูข้อ 21) เมื่อลาผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์แล้ว เขาก็เล่นเรือไปยังแคว้นซีเรีย “และปรัสเซียลากับอาควิลลาาก็ไปด้วย” ผู้เชื่อสองคนนี้เขาละไว้ที่เมืองเอเฟซัสเมื่อเขาไปถึงที่นั่น ดังที่เราจะทราบในไม่ช้า

เมืองเคนเคเรียเป็นเมืองเล็กๆอยู่ห่างไปประมาณสิบไมล์จากเมืองโครินธ์ คริสตจักรหนึ่งได้ถูกก่อตั้งที่นั่นน่าจะผ่านทางงานรับใช้ของเปาโลในเมืองโครินธ์ และนางเฟบีเป็นสมาชิกของคริสตจักรนั้นและนางรับใช้ อยู่ในคริสตจักรนั้น (รม. 16:1,2) คงเป็นเรื่องน่าสนใจที่ได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่เมืองเคนเคเรียเมื่อเปาโลโกนศีรษะของตน แต่ลูกาบันทึกเฉพาะสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้แก่เขาและพระวิญญาณไม่ทรงเห็นสมควรที่จะบอกเราว่าเกิดอะไรขึ้นที่เมืองเคนเคเรีย ข้อ 18 ถึง 23 ในบทนี้เล่าเรื่องแบบกระชับน่าแปลก ภายใต้การเฉลียวฉลาดของลูกาที่คัดลอกพระคำเหล่านั้นไป โดยดูเหมือนจะรีบเร่งไปยังงานเขียนส่วนถัดไปของตนและบรรยายถึงงานประกาศข่าวประเสริฐในเมืองเอเฟซัส

“...ได้โกนศีรษะที่เมืองเคนเคเรีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้” บางคนได้เสนอแนะว่าอาควิลลาเป็นผู้ที่โกนศีรษะ แต่เมื่อตีความอย่างเหมาะสมก็ไม่มีคำถามเลยว่านี่หมายถึงเปาโล และเขาทำเช่นนี้เพื่อทำตามคำปฏิญาณแบบยิวที่เขาได้ปฏิญาณไว้

มีการอภิปรายมากมายว่าทำไมเปาโลถึงปฏิญาณตัวเช่นนี้ และทำไปเนื่องในโอกาสใด ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านชอบตีอัครทูตท่านนี้ โดยประกาศว่าไม่มีข้ออ้างที่สมเหตุสมผลเลยที่เขาต้องทำเช่นนี้ ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเปาโลปฏิญาณตัวเช่นนี้ในความพยายามที่จะทำให้ชนร่วมชาติของเขาเห็นว่าเขาไม่ได้ต่อต้านบัญญัติต่างๆของโมเสสหรือศาสนาของบรรพบุรุษของพวกเขาและแค่กำลังสอนว่าพระคริสต์ทรงเป็นการสำเร็จจริงของเครื่องสัตวบูชาและพิธีกรรมทั้งหมด ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ

ในบทที่ 15 ของการศึกษาค้นคว้าของเรา เราได้อภิปรายอย่างละเอียดไปแล้วว่าเปาโลยืนในการประชุมใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็มและประกาศว่าพวกคนต่างชาติไม่ควรถูกสอนว่าการเข้าสุหนัตเป็นสิ่งจำเป็นต่อความรอด เขามีจุดยืนที่ชัดเจนและไม่ยอมขมอยู่เสมอเพื่อข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าและความเชื่อแบบคริสเตียน แต่ทั้งๆที่เป็นเช่นนี้ เขาก็พร้อมทุกเวลาเช่นกันที่จะทำอะไรก็ได้หรือไปที่ไหนก็ได้เพื่อที่จะชนะพวกยิว ชนร่วมชาติของเขา มาถึงพระคริสต์

เปาโลเป็นผู้ปกป้องที่ภักดีแห่งพระคุณของพระเจ้าและเขาประกาศว่าผู้ใดที่ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดก็ควรถูกแช่งสาป (กท. 1:8,9) ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องสมเหตุสมผลที่จะเชื่อว่าเขาปฏิญาณตัวแบบยิวนี้หลักๆ แล้วก็เพื่อทำให้พวกยิวเชื่อว่าเขาไม่ได้รังเกียจพระราชบัญญัติของพวกเขาและเขาไม่ใช่ศัตรูคนหนึ่งของคำสอนเหล่านั้นของโมเสส ในการปฏิญาณตัวเช่นนั้น เปาโลได้ถือปฏิบัติธรรมเนียมหนึ่งของชนชาติอิสราเอล เขาปฏิบัติตามบัญญัติหนึ่งซึ่งในตัวมันเองไม่ใช่เรื่องผิดอะไร เขารู้ว่าเขาได้รับความรอดโดยพระคุณแล้ว พระคุณ

ล้วนๆ พระคุณเท่านั้น แต่เขากำลังพยายามที่จะทำให้พี่น้องฝ่ายเนื้อหนังของเขาเชื่อว่าพระคุณของพระเจ้า ช่วยให้อรอดจริงๆ และคำปฏิญาณตัวที่เขารับนั้นไม่ได้ทำให้พระคุณของพระเจ้าเสียไปในใจและชีวิตของเขาเอง เขาไม่ได้ปฏิญาณตัวเพื่อที่จะรับการไถ่อย่างสมบูรณ์มากขึ้น แต่เพียงเพื่อทำให้พวกยิวเชื่อว่าเขาไม่ได้ต่อต้าน โมเสส อับราฮัม และบรรพบุรุษ และว่าเขากำลังเทศนาความสำเร็จจริงของคำพยากรณ์เหล่านั้นที่ถูกให้ไว้โดย เหล่าศาสดาพยากรณ์ของพวกเขาเอง

เราเห็นว่ามีการปฏิญาณตัวหลายครั้งตลอดทั่วภาคพันธสัญญาเดิม เนื่องจากคำปฏิญาณคือคำสัญญา แบบจริงจังที่ให้ไว้ต่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งในหลายๆสิ่ง เมื่อผู้ใดปฏิญาณตัวไว้ เขาก็ถูกผูกมัดโดยพระเจ้าให้ต้องทำตามคำปฏิญาณนั้น:

“เมื่อท่านปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าละเลยไม่ทำตามคำปฏิญาณนั้น เพราะ ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเรียกเอาจากท่านเป็นแน่ และท่านจะมีบาป...ท่านจงระวังที่จะกระทำ ตามถ้อยคำที่ผ่านออกมาจากริมฝีปากของท่าน ตามที่ท่านได้สมัครใจปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งท่านสัญญาด้วยปากของท่านแล้ว” (อพย. 23:21,23)

ตัวอย่างหนึ่งของคำปฏิญาณเช่นนั้นถูกพบในปฐมกาล 28:20-22 เมื่อยาโคบที่เบธเอลปฏิญาณว่าจะ ถวายหนึ่งในสิบของทรัพย์สินสิ่งของๆตนเพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระเจ้า:

“แล้วยาโคบปฏิญาณว่า “ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์ และจะทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้า พระองค์ไป และจะประทานอาหารให้ข้าพระองค์รับประทาน และเสื้อผ้าให้ข้าพระองค์สวม จนข้าพระองค์ กลับมาบ้านบิดาของข้าพระองค์โดยสันติภาพแล้ว พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และก้อน หินซึ่งข้าพระองค์ตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงประทานแก่ข้า พระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแต่พระองค์!”

การปฏิญาณตัวที่โดดเด่นที่สุดในภาคพันธสัญญาเดิมคือการปฏิญาณตัวของนาสิร์ ภายใต้การปฏิญาณ ตัวนี้ชายคนหนึ่งได้ให้คำสัญญาที่จริงจังต่อพระเจ้าว่าจะเว้นเสียจากเหล้าองุ่นหรือเครื่องดื่มมีเมาอื่นใด เขาไม่ ตัดผมของตนเช่นกันตลอดระยะเวลาของการปฏิญาณตัวนั้น และเขาไม่เข้าไปในเรือนที่ถูกทำให้เป็นมลทิน เพราะมีศพคนตายอยู่ภายในเรือนด้วย เขาไม่ไปร่วมงานศพใดๆ การปฏิญาณตัวของนาสิร์เป็นไปตามระยะเวลา ที่คนๆนั้นที่ปฏิญาณตัวกำหนดเอง มันอาจกินเวลาแปดวัน หรือสามสิบวัน-หรือในบางกรณีคือ ตลอดชีวิต เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการปฏิญาณตัวนั้นๆ เครื่องบูชาต่างๆที่ถูกระบุเฉพาะก็ถูกถวายโดย บุโรหิต ศีรษะของผู้เป็นนาสิร์ถูกโกนและเส้นผมมันถูกเผาบนไฟของแท่นบูชาในพลับพลา (พิธีกรรมทั้งหมด ของการปฏิญาณตัวแบบนาสิร์ถูกให้ไว้ในกัณดารวิถี บทที่ 6 เราไม่มีเวลาและเนื้อที่ที่จะยกข้อพระคำทั้งหมดมา ไว้ในที่นี้)

บางครั้งชายคนหนึ่งก็ปฏิญาณตัวแบบนาสิร์ขณะที่เขาไม่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและไม่สามารถไปถึงพระ วิหารได้เมื่อการปฏิญาณตัวนั้นสิ้นสุดลง ดังนั้นเขาจึงแค่ถือปฏิบัติการละเว้นนั้นนั้นตามที่มีการปฏิญาณตัวนั้น กำหนด และศีรษะของเขาก็ถูกโกนในที่ใดก็ตามที่เขาบังเอิญไปอยู่ ณ เวลานั้นที่การปฏิญาณตัวสิ้นสุดลง นี่นำ

จะเป็นจริงในกรณีของเปาโล ผมของเขาถูกโกนที่เมืองเคนเคเรีย และต่อมา เมื่อเขาไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็ปฏิบัติตามพิธีที่เหมาะสมเหล่านั้นของการปฏิญาณตัวที่เขาได้ให้ไว้ (อ่านกิจการ 21:23,24)

ข้อ 19: “ครั้นมายังเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปรีศีสลากับอาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปได้เถียงกับพวกยิวในธรรมศาลา”

โจเซฟสันนักประวัติศาสตร์บอกเราว่ามียิวจำนวนมากในเมืองเอเฟซัสตอนนั้น โดยบางคนในพวกเขาได้รับความเป็นพลเมืองของที่นั่นด้วยซ้ำ การพักของเปาโลในเมืองนั้นในคราวนี้เป็นเพียงช่วงสั้นๆ เนื่องจากมันเป็นแค่การแวะพักระหว่างทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตาม เราหมายเหตุว่าเขาฉวยโอกาสใช้เวลานั้นเพื่อเข้าไปในธรรมศาลาและยกเหตุผลกับพวกยิว

เมื่อเอาส่วนแรกของพระคำข้อนี้ไว้หลังสุด เราหมายเหตุเช่นกันว่าอาควิลลาและปรีศีสลายังอยู่ต่อในเมืองเอเฟซัสตอนที่เปาโลลงเรือไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และในข้อ 26 เราเห็นพวกเขาอธิบาย “ทางของพระเจ้า” ขณะที่พวกเขาบอกอาการกลับมาของเปาโล

ข้อ 20 และ 21: “เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม แต่ได้ลาเขาไปกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก” แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส”

“เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป” ดูเหมือนจะบ่งชี้ว่าบางคนในคนเหล่านั้นที่อยู่ในธรรมศาลาได้ฟังข่าวสารของเปาโลด้วยใจที่ความคิดที่เปิดรับและใจที่พร้อม และกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับความจริงที่เขาเทศนา เราอาจสรุปเช่นกันว่าเนื่องจากเขาอยู่ต่อไปที่นั่นเป็นเวลาที่ยาวนานนั้น จึงไม่มีการยุยงให้เกิดการต่อต้านท่ามกลางพวกยิวแบบที่เกิดขึ้นเป็นธรรมเนียมปกติในเมืองอื่นๆที่เปาโลเทศนาอย่างประสบความสำเร็จ เราจะเห็นในบทถัดไปของเราว่าอัครทูตท่านนี้ได้ประสบกับความยุ่งยากจริงๆในเมืองเอเฟซัสเมื่อการเทศนาของเขาส่งผลกระทบต่อธุรกิจของคนเหล่านั้นที่มีส่วนในการส่งเสริมการนมัสการเทพีไดโอน่า

เปาโล “ไม่ยอม” ที่จะพักอยู่ต่อไปในเมืองเอเฟซัส ณ เวลานั้น เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง” นี่น่าจะเป็นเทศกาลปัสกา พระวิญญานบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปิดเผยเหตุผลที่เจาะจงของเปาโลสำหรับการที่เขาต้องรีบไปถึงนครบริสุทธีนั้นเพื่อถือเทศกาลเลี้ยงนี้ แต่ความตั้งใจแน่วแน่ของเขาอาจถูกกระตุ้นโดยเหตุผลสองประการ: เขาต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำให้การปฏิญาณตัวของเขาเสร็จสมบูรณ์ และเพราะฝูงชนจำนวนมากเกินปกติธรรมดาที่มารวมตัวกันในการฉลองเทศกาลปัสกา เขาก็น่าจะมีโอกาสอันไร้ขีดจำกัดในการประกาศข่าวประเสริฐ-โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่พวกยิว เขาคงจะมีโอกาสอีกหนที่จะโน้มน้าวพวกผู้นำยิวในกรุงเยรูซาเล็มว่าเขาไม่ได้ต่อต้านพวกเขา แต่แค่กำลังพยายามที่จะนำพวกเขาไปสู่ความจริงเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้ที่ไม่เสสได้เขียนถึง

ด้วยเหตุนี้การพักของเขาในเมืองเอเฟซัสจึงกินเวลาสั้นมากๆ แต่เขาจากชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นไปพร้อมกับคำสัญญาที่ว่า “ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก” และเขากลับไป

ยังเมื่อนั้นจริงๆสำหรับงานรับใช้ที่เกิดผลและขยายเวลาออกไป ดังที่เราจะเห็นในบทถัดไปของเรา ตามที่กล่าวไว้ในกิจการ 20:31 งานรับใช้ของเปาโลในเมืองเอเฟซัสดำเนินต่อไป “ตลอดสามปี”

ข้อ 22 และ 23: “ครั้นมาถึงเมืองซีซาร์ยา ท่านได้ขึ้นไปค้ำับคริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันทิโอก ครั้นยับยั้งอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยเหลือกำลังพวกสาวก”

“ครั้นมาถึงเมืองซีซาร์ยา ท่านได้ขึ้นไป...” กรุงเยรูซาเล็มถูกกล่าวถึงว่าอยู่ “ขึ้นไป” จากพื้นที่ต่างๆที่อยู่ล้อมรอบ มันเป็นศูนย์กลางแห่งการนมัสการแบบยิว พระวิหารอยู่ที่นั่น และผู้คนก็พูดถึงการ “ขึ้นไป” ยังเมื่อนั้น (กรณมาหาเหตุลูกา 2:42; ยอห์น 2:13; 7:8,10; กิจการ 15:2 เป็นตัวอย่าง) ที่ว่าเปาโล “ค้ำับคริสตจักร” ก็หมายความว่าเขาแสดงออกถึงความรักและความนับถือของเขาที่มีต่อเหล่าผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็ม แต่ไม่มีการกล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับการที่เขาไปเยือนที่นั่น ณ เวลานี้โดยเฉพาะ มีผู้เสนอแนะว่าเปาโลได้พบกับการต้อนรับแบบเย็นชาและไร้ความกรุณา และว่าจุดยืนที่เขาถือที่มีต่อพระราชบัญญัติในการที่เขาเทศนาแก่พวกคนต่างชาติที่รับเชื่อก็ทำให้เกิดปรีภยหลายคนที่ท่ามกลางคริสเตียนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นผู้รื้อร่นในเรื่องพระราชบัญญัติ

เป็นเรื่องแปลกที่ชื่อของเมืองนั้นไม่ถูกกล่าวถึง และเราไม่ถูกบอกเลยสักคำเกี่ยวกับการสำเร็จจริงของการปฏิญาณตัวนั้นของเปาโล เห็นได้ชัดว่าเขาเดินทางจากไปแทบในทันทีและ “ลงไปยังเมืองอันทิโอก” ซึ่งเป็นที่ๆเขาพักอยู่ชั่วคราว-เราไม่ถูกบอกว่าเป็นเวลานานเท่าใด

เมื่อออกไปจากเมืองอันทิโอกแล้วเขาก็ “ไปตลอดแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยเหลือกำลังพวกสาวก” เปาโลได้ประกาศข่าวประเสริฐในแคว้นกาลาเทียและแคว้นฟรีเจียแล้วตอนที่เขากับสิลาสได้เดินทางไปตลอดพื้นที่นั้นในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองของเขา (กิจการ 16:6) บัดนี้เขาไปเยี่ยมเยียนคริสตจักรเหล่านั้นที่นั่นอีกครั้งเพื่อช่วยเหลือและหนุนใจผู้เชื่อทั้งหลายในพื้นที่เหล่านั้น

อัครทูตเปาโลประกาศข่าวประเสริฐด้วยความกระตือรือร้นและความชัดเจนที่เข้าถึงผู้คนเพื่อพระคริสต์ เขาเป็นผู้ชนะวิญญานที่รื้อร่นและสัตย์ซื่อคนหนึ่ง แต่เขาก็มีมากกว่าความปรารถนาอันร้อนแรงที่จะเห็นผู้คนได้รับความรอด เขาปรารถนาที่จะเห็นคนเหล่านั้นเติบโตในพระคุณและขึ้นไปถึงความเป็นผู้ใหญ่ในชีวิตฝ่ายวิญญานของพวกเขา เขาหนุนใจเหล่าผู้เชื่อของเขาอยู่เสมอให้ดำเนินอย่างกับผู้เชื่อทั้งหลายควรดำเนิน ยกตัวอย่างเช่น:

ในโรม 6:4 เขาประกาศว่าคริสเตียนทั้งหลายควร “ดำเนินในความใหม่ของชีวิต”

ในโรม 8:1 เขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้การประบโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาน”

เขากล่าวแก่ชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นว่า “เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบารดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น” (อฟ. 2:10)

ในเอเฟซัส 4:1-3 เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้า...ขอวิงวอนท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียก แล้วนั้น คือจงมีใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพ อดกลั้นไว้นาน และอดทนต่อกันและกันด้วยความรัก จงเพียรพยายามเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของพระวิญญาณ”

ในเอเฟซัส 5:2 เขาหนุนใจผู้เชื่อทั้งหลายที่เมืองเอเฟซัสให้ “ดำเนินชีวิตในความรัก เหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเรา...”

ในเอเฟซัส 5:8 เขาหนุนใจผู้เชื่อทั้งหลายให้ “ดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง”

เขาเขียนถึงชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่าพวกเขาควร “ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า” (คส. 1:10)

ในโคโลสี 2:6,7 เขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้นตามที่ท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เจ้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้นต่อไป โดยท่านได้ถูกวางรากลงไว้แล้ว และถูกก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ให้สมบูรณ์ และถูกตั้งให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้รับการสอนมาแล้วนั้น จึงเต็มล้นด้วยการขอบพระคุณอยู่ในนั้น”

ตามที่เขียนไว้ในโคโลสี 4:5 คริสเตียนทั้งหลายจะต้อง “ดำเนินในสติปัญญา” เช่นกันต่อคนทั้งหลายที่อยู่ภายนอกคริสตจักร

เปาโลสอนผู้เชื่อทั้งหลายของเขาอยู่เสมอ โดยกลับไปยังพื้นที่หลายแห่งเหล่านั้นของงานรับใช้ของเขา เมื่อใดก็ตามที่เขามีโอกาส เขาแบกรับหน้าที่รับผิดชอบอันยิ่งใหญ่เพื่อผู้เชื่อคนอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดภายใต้งานรับใช้ของเขา เขาอยากที่จะถวายคนเหล่านั้นเป็น “ผู้บริสุทธ์ ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหา” ในสายพระเนตรของพระเจ้า (คส. 1:22)

เขาเขียนถึงผู้เชื่อชาวเมืองเรสละโลนิกาเหล่านั้นว่า “และขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ท่านทั้งหลาย จำเริญและบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกันและกัน และแก่คนทั้งปวง เหมือนเรารักท่านทั้งหลายดุจกัน เพื่อในที่สุดพระองค์จะทรงให้ใจของท่านตั้งมั่นคงอยู่ในความบริสุทธิ์ ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา ในเมื่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมากับบริสุทธิ์ชนทั้งปวงของพระองค์” (1 ธส .3:12,13)

อปอลโลที่เมืองเอเฟซัส

ข้อ 24 และ 25: “มีิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัญญัติของยอห์นเท่านั้น”

คำบรรยายอันดีเลิศเกี่ยวกับอปอลโลตามที่ถูกให้ไว้ตรงนี้ เป็นเรื่องที่เข้าใจได้อย่างแน่นอนเมื่อเราพิจารณาภูมิหลังของเขาว่าเป็นยิวชาวเมืองเล็กซานเดรียคนหนึ่ง เมืองเล็กซานเดรีย (ซึ่งถูกก่อตั้งโดยอเล็กซานเดอร์มหาราชและถูกตั้งชื่อตามเขา) เป็นบ้านของชาวกรีกจำนวนมาก ชาวยิว และชาวอียิปต์โดยกำเนิด ซึ่งทำให้เกิดการปะปนกันของหลายวัฒนธรรม มันเป็นที่ตั้งอันดีเลิศของการเรียนรู้ มันยังเป็นศูนย์กลางการ

ธนาการของอียิปต์เช่นกัน ซึ่งทำให้มันเป็นเมืองใหญ่แห่งความมั่งคั่งและความโดดเด่น เนื่องจากอโพลโลเป็น “คนมีไหวพริบ” มันจึงสมเหตุสมผลที่ว่ามันนอกจากของประทานในเรื่องไหวพริบแล้ว เขายังเพิ่มการเรียนรู้และวัฒนธรรมแห่งภูมิหลังของเขาเข้าไปด้วย เขาเป็นนักพูดที่โดดเด่น และข้อเท็จจริงเรื่องวัฒนธรรมและความเป็นผู้ดีของเขาถูกใส่แฉกให้ประจักษ์ผ่านทาง การพูดของเขา

เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับอโพลโลนอกเหนือจากสิ่งที่ถูกให้ไว้ในข้อพระคำตอนนี้ ใน 1 โครินธ์ 1:12 และ 3:5,6 เปาโลกล่าวถึงเขาในการเชื่อมโยงกับงานรับใช้ในเมืองโครินธ์ และจากทิตัส 3:13 เราทราบว่าในเวลาต่อมาเขาได้กลายเป็นผู้รับใช้ที่โดดเด่นและเด่นชัดคนหนึ่งแห่งชาวประเสริฐ

ที่ว่าเขา “ชำนาญมากในทางพระคัมภีร์” ก็บอกเราว่าอโพลโลได้รับของประทานที่พิเศษและไม่เหมือนใคร ถึงแม้ว่าเขายังไม่ได้เรียนรู้ความจริงอันครบถ้วนเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การบังเกิดใหม่ การเติมเต็มภายในของพระวิญญาณและข้อเท็จจริงอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับยุคพระคุณ เขาก็มีความสามารถและฤทธิ์เดชอันโดดเด่นที่จะเชี่ยวชาญพระคัมภีร์และเห็นความสัมพันธ์ระหว่างกันที่ดูน่าเสนอในข้อพระคัมภีร์ต่างๆ เขาคุ่นเคยกับคำพยากรณ์เหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิมที่กล่าวถึงพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา และเห็นได้ชัดว่าเขาจะเกี่ยวข้องกับงานรับใช้ของพระเยซูและการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำ เขายังมีของประทานในเรื่องความสามารถในการถ่ายทอดความรู้อันสลับซับซ้อนของเขาเกี่ยวกับสิ่งต่างๆในพระคัมภีร์แก่ผู้อื่นด้วย

อโพลโล “ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า” นี้ไม่ได้หมายความว่าเขาทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น และมันไม่ได้บอกเป็นนัยด้วยว่าเขาทราบเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือการถือกำเนิดของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

“และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า” นั่นคือ เท่าที่เขาเข้าใจสิ่งต่างๆเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาป่าวประกาศความจริงเช่นนั้นตามที่เขาทราบด้วยความกระตือรือร้น แต่ความรู้ของเขาก็ไม่สมบูรณ์แบบในส่วนที่เกี่ยวข้องกับยุคพระคุณ เขาได้รับการอบรมสั่งสอนในคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ เขาเข้าใจจุดประสงค์ของการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ และเขา “สั่งสอนอย่างขมกขมมัน” ทุกสิ่งที่ได้ถูกเปิดเผยแก่เขาเรื่อยมาจนถึงตอนนั้น

อโพลโลรู้ “แต่เพียงบังปติศมาของยอห์นเท่านั้น” แน่แน่นอนว่านี่หมายถึงยอห์นผู้ให้รับบังปติศมา “บังปติศมาของยอห์น” คืออะไร? ในมัทธิว 3:1-3,11 เราอ่านว่า “คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบังปติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” ยอห์นผู้นี้แหละซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านทั้งหลายจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป’...เราให้เจ้าทั้งหลายรับบังปติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเรามาก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบังปติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ”

ในฐานะเป็นศิษย์คนหนึ่งของยอห์นผู้ให้รับบังปติศมา อโพลโลได้รับบังปติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่แล้วและเขาก็กำลังรอคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ แต่เขาไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับความหมายของ

กางเขนนั้น ข้อเท็จจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ หรือการเสด็จมาของพระวิญญาณในวันฟื้นเทออสต์นั้น เขาเทศนาที่ชนะต่างๆของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ผู้เบิกทางของกษัตริย์องค์นั้น เขาได้รับบัพติศมาเข้าสู่บัพติศมาของยอห์น แต่เห็นได้ชัดว่าเขายังไม่เคยได้ยินว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้หนึ่งที่เขารอคอย

ข้อ 26: “ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออาควิลลาพบกับปริสซิลลาได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น”

เปาโล “ได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา” ชายผู้นี้ไม่ใช่คนหน้าซื่อใจคด เขาเป็นคนจริงจังอย่างแท้จริง เขาเทศนาความจริงเท่าที่เขาเคยได้ยินความจริงนั้น และเขาเทศนาด้วยความเชื่อมั่น- “โดยใจกล้า”

“เมื่ออาควิลลาพบกับปริสซิลลาได้ฟังท่านแล้ว...” สองคนนี้ที่รักพระเจ้ารู้จักข่าวสารอันครบถ้วนแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาดีกว่าออปอลโลเป็นคนที่มีความรู้ จริ่งใจ และยำเกรงพระเจ้า แต่เป็นผู้ที่ความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้ายังไม่สมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ “พวกเขาจึงรับท่านมา” (ยังบ้านของพวกเขาหรือยังสถานที่สักแห่งที่พวกเขาสามารถพูดคุยกับเขาได้อย่างเป็นส่วนตัว) “และสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น”

พระคัมภีร์ไม่บันทึกอย่างละเอียดว่าอาควิลลาและปริสซิลลาสอนอะไรออปอลโล แต่เราแน่ใจได้ว่าพวกเขาสั่งสอนเขาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้ประสูติจากหญิงพรหมจารี-พระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง-ผู้ถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” ผู้เชื่อสองท่านนี้เป็นเพื่อนร่วมงานกับอัครทูตเปาโล และเปาโลเป็นนักเทศน์แห่งกางเขน-ข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอด ดังนั้นเราจึงทราบว่อาควิลลาและปริสซิลลาสั่งสอนออปอลโลเกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปอีก และเนื่องจากเขาได้ยอมรับและเชื่อคำเทศนาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาแล้ว เขาจึงรับการสั่งสอนเพิ่มเติมนี้ไว้ด้วยใจและความคิดที่พร้อม-และจากข้อ 28 เราทราบว่าเขาประกาศความจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ในทันที

ข้อ 27: “ครั้นออปอลโลใคร่จะไปยังแคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย”

ออปอลโลออกไปจากเมืองเอเฟซัสเพื่อเข้าไปในแคว้นอาคาญา และเขานำจดหมายฉบับหนึ่งติดตัวไปด้วยจาก “พวกพี่น้อง” ที่เมืองเอเฟซัส-ข่าวสารหนึ่งที่หนุนใจพวกพี่น้องในแคว้นอาคาญาให้ต้อนรับออปอลโลในฐานะพี่น้องคนหนึ่งในพระคริสต์และผู้สอนคนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

“ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย” ผมแน่ใจว่าออปอลโลไม่เพียงช่วยผู้เชื่อเหล่านั้นในแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่โดยทางของประทานในการพูดของเขาและความรู้ที่สมบูรณ์แบบมากขึ้นของเขาเกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชาที่เสด็จขึ้นแล้วของพระเยซู เขาได้นำคนอื่นๆให้เชื่ออย่างแน่นอน

คริสตจักรชาวเมืองโครินธ์จัดประเภทออปอลโลให้อยู่กับเปโตรและเปาโล โดยประทับใจอย่างมากกับความมีไหวพริบของเขาและความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระคัมภีร์ ใน 1 โครินธ์ 1:12 เปาโลเขียนถึงชาวเมืองโครินธ์

เหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าจึงหมายความว่า พวกท่านต่างก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์อปอลโล” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เคพาส” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์พระคริสต์” เราอ่านเรื่องเดียวกันนี้ใน 1 โครินธ์ 3:4-6: “เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล” และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอปอลโล” ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ เปาโลคือผู้ใด อปอลโลคือผู้ใด เขาเป็นผู้รับใช้มาแจ้งให้ท่านทั้งหลายเชื่อ ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน ข้าพเจ้าได้ปลูก อปอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต”

คำกล่าวที่ว่า “ที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้น” อาจหมายถึงผู้เชื่อทั้งหลายในแคว้นอากายา หรืออาจหมายถึงอปอลโลเอง ถ้ามันหมายถึงอปอลโล มันก็หมายความว่าเขาได้รับความสามารถโดยพระคุณเพื่อที่จะเสริมกำลังพวกพี่น้องในแคว้นอากายา คนเหล่านั้นที่ได้เชื่อโดยทางการเทศนาของอัครทูตเปาโล ถ้ามันหมายถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในแคว้นอากายา มันก็หมายความว่าพวกเขาได้รับความรอดแล้วโดยทางการเชื่อการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของเปาโล

ข้อ 28: “เพราะท่านโต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต์”

ที่ว่าอปอลโล “โต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรง” ก็สำแดงถึงข้อเท็จจริงเรื่องความมีไวยาหารดีของเขาเช่นเดียวกับความรู้อันสูงของเขาในพระคัมภีร์ ที่ว่าเขาโต้แย้งกับคนเหล่านั้น “ต่อหน้าคนทั้งปวง” ก็คงบ่งบอกว่าเขาพูดในธรรมศาลาและอาจในสถานที่แห่งอื่นที่เขาสามารถรวบรวมผู้ฟังกลุ่มหนึ่งได้

“และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต์” นี้คงจะเป็นพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม คำพยากรณ์เหล่านั้นของอิสยาห์และคนอื่นๆ ซึ่งบอกล่วงหน้าอย่างชัดเจนถึงการเสด็จมาและอุปนิสัยของพระเมสสิยาห์

ท่านที่รัก นี่ยังเป็นวิธีการที่ได้ผลเหมือนเดิมในการชนะดวงวิญญาณ! ผู้คนไม่สนหรือว่าคุณหรือผมจะ “คิด” อะไรเกี่ยวกับพระเยซูและความรอด-และพวกเขาบางคนจะโต้แย้งกับพระวจนะของพระเจ้าด้วยซ้ำ แต่คนบาปส่วนใหญ่มีความเคารพต่อพระวจนะ และเมื่อเราให้ “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” แก่พวกเขา เมื่อนั้นพระวจนะ- “มีชีวิต และทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ” (ฮบ. 4:12)-ก็เข้าถึงจิตใจ และโดยทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนบาปทั้งหลายก็ถูกพามาถึงพระคริสต์ มันคือฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะพระคัมภีร์ที่อปอลโลเชียวชาญอย่างละเอียดถี่ถ้วนเช่นนั้น ที่ทำให้พวกยิวเหล่านั้นเชื่อความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระคริสต์และแสดงให้เห็นว่าพระเยซูชวนาซาเรีตทรงตรงกันอย่างสมบูรณ์แบบกับคำพยากรณ์ต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์

บทที่ 19

19:1 ต่อมาขณะที่ปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแวนแคว้นฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน

19:2 จึงถามเขาว่า “ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” เขาตอบเปาโลว่า “เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเราก้ยังไม่เคยได้ยินเลย”

19:3 เปาโลจึงถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า” เขาตอบว่า “บัพติศมาของยอห์น”

19:4 เปาโลจึงว่า “ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์”

19:5 เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาก็รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า

19:6 เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาก็พูดภาษาต่างๆ และได้พยากรณ์ด้วย

19:7 คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน

19:8 เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสิ้นสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า

19:9 แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพุดหยาบซ้ำเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมนุมชน เปาโลจึงแยกไปจากเขา และพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้โต้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทิรันนัส

19:10 ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะของพระเยซูเจ้า

19:11 พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล

19:12 จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยไข้ โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน

19:13 แต่พวกยิวบางคนก็เที่ยวไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าชั้บวิญญาณชั่วว่า “เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น”

19:14 พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นบุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น

19:15 ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า “พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า”

19:16 คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ

19:17 เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ

19:18 มีหลายคนที่ยังเชื่อแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น

19:19 และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน

19:20 พระวณะของพระเจ้าก็บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย

19:21 ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอากายาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย”

19:22 ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอรัสทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่หน้อยหนึ่งในแคว้นเอเชีย

19:23 คราวนั้นเกิดการวุ่นวายมากเพราะเหตุทางนั้น

19:24 ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอารเทมิสทำให้พวกช่างนั้นได้กำไรมาก

19:25 เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการคล้ายกันแล้วว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมาก็เพราะทำการอันนี้

19:26 และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่มือมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ

19:27 น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชีพอของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระแม่เจ้าอารเทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่น่าเชื่อถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป”

19:28 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า “พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่”

19:29 แล้วก็เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอาริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ

19:30 ฝ่ายเปาโลใครจะเข้าไปในหมู่มคนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป

19:31 มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรงมหรสพ

19:32 บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร

19:33 พวกเหล่านั้นบางคนได้ดันอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนทั้งปวง

19:34 แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยิ่งส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า “พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่”

19:35 เมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นยอมคล้อยตามจนประชาชนสงบลงแล้วเขาก็กล่าวว่า “ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่า เมืองเอเฟซัสนี้เป็นเมืองที่มีสักการพระแม่เจ้าอารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และนมัสการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี

19:36 เมื่อชื่อนั้นกล่าวโต้แย้งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรวุ่นวายไป

19:37 ท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านี้มา ซึ่งมีใช่เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพูดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกเขา
ท่าน

19:38 เหตุฉะนั้น ถ้าแม่เดเมตรีอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความ
ก็มี ผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด

19:39 แต่ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย

19:40 ด้วยว่าน่ากลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้าง
เป็นมูลเหตุพอแก่การจลาจลคราวนี้ได้”

19:41 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

ในบทนี้เราศึกษาต่อเกี่ยวกับงานรับใช้ของเปาโลในเมืองเอเฟซัส มันเป็นวันที่ยิ่งใหญ่ในความเชื่อแบบ
คริสเตียนเมื่อคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสได้ถือกำเนิด นี่คือคริสตจักรตัวแทนที่โดดเด่นในภาคพันธสัญญาใหม่
นี่คือคริสตจักรที่จดหมายฝากสองฉบับถูกส่งไปถึง-ฉบับหนึ่งคือหนังสือเอเฟซัส-ซึ่งถูกเขียนโดยเปาโลภายใต้การ
คล้อยตามของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และฉบับหนึ่งซึ่งถูกประทานโดยพระวิญญาณแก่ยอห์นผู้เป็นที่รักบนเกาะปัทม
อส (วิว. 2:1-7)

จดหมายของเปาโลที่ส่งถึงคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสทะยานขึ้นในความจริงต่างๆฝ่ายวิญญาณสูงกว่า
จดหมายฝากฉบับอื่นใดของเขา มันคือถึงคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสที่เขาสามารถเขียนเกี่ยวกับสิ่งลึกซึ้งเหล่านี
้นที่เกี่ยวข้องกับการทรงเรียกของคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในยุคพระคุณนี้ ยกตัวอย่างเช่น
เปาโลเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์ว่า:

“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูด
กับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์ ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยน้ำนมมิใช่
ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ ด้วยว่าท่านยัง
อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าเมื่อท่านยังอิจฉากัน ได้เถียงกัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ และ
ไม่ได้ดำเนินตามมนุษยสามัญดอกหรือ เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล” และอีกคน
หนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอปอลโล” ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ” (1 คร. 3:1-4)

แต่เขาเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า “เปาโล ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามน้ำพระทัยของ
พระเจ้า เรียน วิสุทธิชนซึ่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัส และผู้สัจย์ชื่อในพระเยซูคริสต์ ขอให้พระองค์และสันติสุขจาก
พระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วยเถิด จงถวายสรรเสริญแด่
พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เรา
ทุกๆประการในสวรรคสถานในพระคริสต์ ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรง
เริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์ของพระองค์ในความรัก พระองค์ทรงกำหนด
เราไว้ก่อนตามที่ชอบพระทัยพระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อจะให้เป็นที่ยอมรับสรรเสริญสง่าราศีแห่ง
พระคุณของพระองค์ ซึ่งในพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ชอบพระทัย ในผู้ทรงเป็นที่รักนั้น” (อฟ.
1:1-6)

บันทึกศักดิ์สิทธิ์เกี่ยวกับการมายังเมืองเอเฟซัสของอัครทูตเปาโลและการก่อตั้งคริสตจักรที่นั่นเป็น เรื่องน่าสนใจเป็นพิเศษ คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสมีความโดดเด่นไม่เหมือนใครในเรื่องการเปิดเผยต่างๆของภาค พันธสัญญาใหม่แก่คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่-การเปิดเผยต่างๆเกี่ยวกับหลักคำสอนและตำแหน่ง และการดำเนินชีวิตของผู้เชื่อแต่ละคน นอกจากนี้ งานรับใช้ของเปาโลในเมืองเอเฟซัสก็เป็นงานรับใช้สุดท้าย ของเขาตอนยังไม่ติดคุก เขาได้รับใช้หลังจากนั้น แต่เขาได้รับใช้ในไซตรอนและในฐานะนักโทษคนหนึ่งของจักรวรรดิ โรม ผมไม่ตั้งใจที่จะบอกเป็นนัยว่าเขาไม่ได้รับเสรีภาพเลยหลังจากที่เขาติดคุกในกรุงโรมแล้ว เขาอาจได้รับการ ปลดปล่อยตัวและอาจไปเยี่ยมคริสตจักรเหล่านั้นอีกก็ได้ แต่เท่าที่บันทึกนี้บอก เราเห็นการรับใช้แบบมีอิสระของ เปาโลในที่นี้เป็นครั้งสุดท้าย

เปาโลที่เมืองเอเฟซัส

ข้อ 1 และ 2: “ต่อมาขณะที่อโพลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแคว้นแคว้นฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน จึงถามเขาว่า “ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณ บริสุทธิ์หรือเปล่า” เขาตอบเปาโลว่า “เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเรายังไม่เคยได้ยินเลย”

“ต่อมาขณะที่อโพลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น...” ในพระคำห้าข้อสุดท้ายของบทที่ 18 เราเห็นอโพลโลที่เมืองเอเฟซัสซึ่งเทศนาหลักคำสอนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจนกระทั่งอาควิลลาและปริสซิลลารับ เขามาอยู่ภายใต้การดูแลส่วนตัวของพวกเขาและสั่งสอนเขาอย่างครบถ้วนมากขึ้นในสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการ สิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู จากนั้นเขาก็ไปยังแคว้นอาคายาเพื่อประกาศ ความจริงแห่งข่าวประเสริฐและเพื่อพิสูจน์โดยพระคัมภีร์ “ว่าพระเยซูคือพระคริสต์” ดังนั้นเมื่อเปาโลเริ่มงาน รับใช้สามปีของเขาในเมืองเอเฟซัส อโพลโลก็ย้ายไปรับใช้ที่อื่นแล้ว

อัครทูตเปาโลเคยมาที่เมืองเอเฟซัสแล้ว ดังที่เราได้หมายเหตุไว้ในข้อ 18-21 ในบทที่ 18 แต่ตอนนั้น เขาอยู่ที่นั่นเพียงช่วงสั้นๆ เนื่องจากเขากำลังเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตาม เขาละอาควิลลาและปริ สซิลลาไว้ที่เมืองเอเฟซัส และการกลับมาเยี่ยมของเขาที่ถูกบันทึกไว้ในพระคำข้อนี้ก็อีกประมาณหนึ่งปีต่อมา พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปิดเผยผ่านทางปลายปากกาของลูกาเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆและ การทำงานหนักของเปาโลในระหว่างปีนั้น เฉพาะเหตุการณ์เหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนฝ่ายวิญญาณต่างๆ ถูกบันทึกไว้เพื่อเรา

เอเฟซัสเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงในทวีปเอเชียไมเนอร์และมีความสำคัญในเชิงยุทธศาสตร์ในฐานะเป็น ศูนย์กลางทางการค้า การเมือง และศาสนา มันยังเป็นศูนย์กลางของการบูชาเทพีไดอาน่า (ตรงกับอาร์เทมิส ของกรีก) เช่นกัน วิหารของไดอาน่าคือหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์เหล่านั้นของโลก วิหารนั้นซึ่งมีขนาดยาว 425 ฟุต และกว้าง 220 ฟุต ทอดเงาเหนือเมืองนั้น (และทุกคนในเมืองนั้น) ผู้มาเยือนและผู้จาริกจำนวนมหาศาลมายัง วิหารแห่งนี้ และความมั่งคั่งมากมายก็ถูกนำเข้ามาในวิหารนี้ ดังนั้นเมื่อเปาโลมาถึงในเมืองเอเฟซัสเพื่อเริ่มงาน รับใช้ที่ยาวนานมากขึ้นของเขา เขาก็พบว่าเมืองนั้นถูกมอบไว้แก่วิทยาคม ไสยศาสตร์ และเวทมนตร์

อย่างไรก็ตาม เปาโลไม่ได้เทศนาต่อต้านการบูชาไดอาน่าแบบที่ทำกันนั้น ภายใต้ฤทธิ์เดชของพระ วิญญาณบริสุทธิ์ เขาประกาศข่าวประเสริฐและยกชูพระเยซู พระเจ้าทรงใช้เปาโลในเมืองเอเฟซัสในแบบที่ไม่

เหมือนใครหลายๆ งานรับใช้ของเขาจะมาพร้อมกับการอัศจรรย์พิเศษทั้งหลายและหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันโดดเด่นทั้งหลาย และข่าวสารของเขาก็ฟังหลายที่กำบังเข้มแข็งแห่งการนับถือรูปเคารพและการฟื้นฟูครั้งใหญ่ก็แพร่กระจายไปทั่วเมืองนั้น เขาทำงานหนักที่นั่นเป็นเวลาสามปี-งานรับใช้ที่ยาวนานที่สุดในสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งถูกบันทึกไว้สำหรับงานมิชชันนารีทั้งหมดของเขา

“และพบสาวกบางคน จึงถามเขาว่า “ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” นี่เป็นหนึ่งในส่วนที่เราคุ้นเคยมากที่สุดในหนังสือกิจการ มันยังเป็นหนึ่งในข้อพระคำที่ถูกตีความผิดบ่อยครั้งที่สุดในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมดเช่นกัน คนมากมายใช้พระคำเจ็ดข้อแรกของบทนี้ในความพยายามที่จะพิสูจน์ว่าบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เกิดขึ้นตอนกลับใจรับเชื่อแต่ในเวลาต่อมา-บางครั้งก็หลังจากกลับใจเชื่อไม่นาน บางครั้งก็นานกว่านั้นมาก ถึงขนาดหลายปีหลังจากที่คนๆ หนึ่งได้รับความรอดแล้ว แต่ให้เราดูการสอบสวนของเปาโลเกี่ยวกับผู้คนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องในที่นี่ และข้อปฏิบัติที่เขาให้แก่พวกเขา

มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ส่วนนี้ของบทที่เราศึกษากันอยู่มาในทันทีหลังจากข้อพระคำที่พรรณนาถึงงานรับใช้ของอ پولโลในเมืองเอเฟซัส อ پولโลกำลังเทศนาความจริงมากเท่าที่เขารู้ แต่เขาไม่รู้ความจริงแบบครบถ้วนจนกระทั่งอาควิลลาและปริสซิลลาอธิบายมันแก่เขา ดังนั้นเขาจึงเทศนา “บัพติศมาของยอห์น”-นั่นคือ เขาเทศนาข่าวสารเดียวกับที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ประกาศ เมื่อพบสาวกเหล่านี้ เปาโลก็ถามพวกเขาว่า “ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่าตอนที่ท่านทั้งหลายได้เชื่อนั้น”

ผมแน่ใจว่าบางคนจะบอกว่าผมยกข้อพระคัมภีร์มาแบบผิดๆ-แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ ผู้รู้ภาษากรีกคนไหนก็จะรับประกันคุณว่าลิ้นในข้อ 2 อ่านว่า “ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า ตั้งแต่ท่านทั้งหลายได้เชื่อนั้น” และ (ในวงเล็บที่ตามมา) “ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่าตอนที่ท่านทั้งหลายได้เชื่อนั้น” คำกริยาทั้งสองอัน- “รับ” และ “เชื่อ”-อยู่ในรูปอดีต ดังนั้น โดยไม่ทำความเสียหายต่อพระคัมภีร์ นี่อาจถูกอ่านได้ว่า “ท่านทั้งหลายได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วไหมตอนที่พวกท่านได้เชื่อนั้น?”

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าเปาโลไม่ได้ถามชายเหล่านั้นจริงๆ ว่าพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วหรือไม่ ตั้งแต่พวกเขาได้เชื่อ เขาไม่ได้เชื่อหรือสอนว่าเราเชื่อไปสู่ความรอด และจากนั้นในเวลาต่อมาเราถึงได้รับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเขาไม่เคยบอกเป็นนัยเลยว่าผู้เชื่อควรแสวงหาบัพติศมาของพระวิญญาณ เปาโลเป็นผู้ที่ประกาศว่า “ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์... ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า... พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” (รม. 8:9,14,16)

“พวกเขาตอบเปาโลว่า “พวกเรายังไม่เคยได้ยินด้วยซ้ำว่ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ใดบ้างหรือไม่” บัดนี้ผมขอถามว่า ชายเหล่านั้นจะได้รับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้อย่างไรเมื่อพวกเขาไม่เคยได้ยินด้วยซ้ำเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์? จำได้ไหมครับ พวกเขา รู้จักแต่การเทศนาของอ پولโล หลักคำสอนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา พวกเขาไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับพันธสัญญาใหม่ พวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระวิญญาณ หรือการเริ่มต้นของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ข้อ 3: “เปาโลจึงถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า” เขาตอบว่า “บัพติศมาของยอห์น”

ยอห์นกล่าวว่าชัดเจนว่าเขาไม่ใช่ “ความสว่างนั้น” เขาไม่ใช่ “ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” ที่โมเสสได้เขียนถึง (ยอห์น 1:8,21) เขาคือเสียงหนึ่งทีร้องว่า “ท่านทั้งหลายจงจัดเตรียมทางนั้น!” (มธ. 3:3) ยอห์นประกาศว่างานรับใช้ของเขาเกี่ยวข้องกับภารกิจใหม่และการรับบัพติศมา แต่เขาประกาศเช่นกันว่ามีบัพติศมาหนึ่งที่ครบถ้วนกว่าที่จะมา-ไม่ใช่ผ่านทางงานรับใช้ของเขา แต่ผ่านทางงานรับใช้ของพระองค์ผู้ที่เขาประกาศนั้น เขากล่าวว่า “เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่าภารกิจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” (มธ. 3:11) ดังนั้นยอห์นจึงบอกล่วงหน้าแล้วถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้นสาวกเหล่านี้ที่เมืองเอเฟซัสจึงบอกเป็นนัยโดยคำตอบของพวกเขาต่อคำถามของเปาโล-ไม่ใช่ว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์” เป็นเรื่องแปลก แต่พวกเขาไม่คุ้นเคยกับงานรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะว่าพวกเขาไม่เคยได้ยินเลยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกประทานให้แล้ว

อาจมีคนถามว่า “แล้วทำไมเปาโลจึงถามคนเหล่านี้ตั้งแต่แรก? ทำไมเขาถามพวกเขาว่าพวกเขามีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายในไหม?” คำตอบเดียวที่สมเหตุสมผลก็คือว่า ขณะที่เขาเฝ้าสังเกตพวกเขาและฟังคำพยานของพวกเขา เขาก็ตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาไม่ได้ถูกสั่งสอนอย่างครบถ้วนในทางแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ พวกเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่และการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนๆหนึ่งที่ยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อการทรงนำของพระเจ้าเหมือนอย่างที่ยอห์นได้ยอมจำนน ย่อมรู้อย่างแน่นอนว่ามีบางสิ่งขาดหายไปในการประสบการณ์ของชายเหล่านี้

ข้อ 4 และ 5: “เปาโลจึงว่า “ยอห์นให้รับบัพติศมาสำเร็จถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์” เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า”

เปาโลไม่ได้ลืมหาคำเทศนาของยอห์นหรือบัพติศมาของยอห์น เขาแค่บอกคนเหล่านั้นว่าบัพติศมาของยอห์นเป็นการเตรียมการสู่การเสด็จมาของพระเยซู-การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ การรับส่งาราศี และจากนั้นคือการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น

ในโรม 10:14 เปาโลถามว่า “แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อินอย่างไรได้” สาวกเหล่านี้ของยอห์นไม่เคยได้ยิน ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่สามารถที่จะเชื่อได้

“เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น...” เมื่อพวกเขาได้ยินอะไร? เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพวกเขาควรเชื่อในพระเยซู พระองค์ผู้ซึ่งยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เตรียมทางนั้นไว้ ถึงแม้ว่ารายละเอียดของคำสั่งเหล่านั้นของเปาโลไม่ถูกบันทึกไว้ตรงนี้ มันก็มีเหตุผลที่จะเชื่อว่าเขาให้ข่าวสารเดียวกันแก่คนเหล่านั้นเหมือนที่เขาได้ให้ที่ใดก็ตามที่เขาเทศนา: ข่าวสารเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า พระเมษโปดกของพระเจ้า และเมื่อได้ยินข่าวสารนั้น “พวกเขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า”

ข้อ 6 และ 7: “เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาต่างๆ และได้พยากรณ์ด้วย คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน”

พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่เราจะมีชีวิตและมีมันอย่างบริบูรณ์ ตั้งแต่พระเจ้าทรงช่วยผมให้รอดแล้ว ผมก็ปรารถนาชีวิตนั้นในความครบบริบูรณ์ที่สุดของมัน ผมได้สืบค้นอย่างขมุกขมัวเกี่ยวกับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในความคิดของผมพระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่านี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ผู้เชื่อกลุ่มหนึ่งได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยที่บัพติศมานั้นถูกให้หลักฐานประกอบโดยการพูดเป็นภาษาต่างๆและการพยากรณ์อย่างที่ยายเหล่านี้ได้กระทำ หลังจากเหตุการณ์ตอนนี้ไม่มีบันทึกในพระคัมภีร์ว่าผู้รับใช้คนใดของพระเจ้าได้วางมือบนผู้ใดเพื่อที่พวกเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และไม่มีบันทึกใดๆด้วยว่าอัครทูต ผู้รับใช้ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ หรือมิชชันนารีคนใดเชิญชวนผู้ใดให้แสวงหาบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระคัมภีร์บอกเกี่ยวกับผู้เชื่อสี่กลุ่มที่ได้รับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์:

1. ผู้เชื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นในวันเพ็นเทคอสต์ ยิวทุกคน คือทุกคนที่พร้อมใจกันรอคอยอยู่ในห้องชั้นบนนั้น พวกเขาได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกเขาพูด “ภาษาอื่นๆ” เพื่อที่ทุกคนที่อยู่ที่นั่นได้ยินข่าวสารข่าวประเสริฐในภาษาของเขาเอง (กิจการ 2:1-11)

2. คนกลุ่มที่สองนั้นคือชาวสะมาเรียทั้งหลายที่ได้เชื่อภายใต้การเทศนาของฟีลิป และเมื่อเปโตรกับยอห์นอธิษฐานเพื่อพวกเขาและวางมือของตนบนพวกเขา พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์-แต่ไม่มีการเสนอแนะใดๆว่าพวกเขาพูดเป็นภาษาต่างๆ (กิจการ 8:14-17)

3. กลุ่มที่สามประกอบด้วยคนต่างชาติทั้งหมดในบ้านของโครเนลิอัสเมื่อเปโตรประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา ไม่มีการวางมือ ไม่มีการอธิษฐานขอรับบัพติศมาของพระวิญญาณ แต่ขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาบนทุกคนที่เชื่อ และพวกเขาพูดด้วยภาษาอื่นๆ (กิจการ 10:44-48)

4. กลุ่มที่สี่คือสิบสองคนนั้นที่เราอ่านถึงในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่ พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเปาโลวางมือของตนบนพวกเขา พวกเขาพูดด้วยภาษาอื่นๆ และพวกเขาพยากรณ์

ทั้งสี่กลุ่มนี้ได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายเดียวกันทุกคน-พระกายของพระคริสต์-ซึ่งไม่มีทั้งยิวและกรีก ไม่มีทั้งทาสและไท ไม่มีทั้งชายและหญิง: แต่ผู้เชื่อทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์ (กท. 3:28)

ในกลุ่มเหล่านี้เราเห็นประสบการณ์ที่แตกต่างกันอย่างมากระหว่างนั้นเมื่อผู้ใดให้โครงสร้างประสบการณ์ที่ผู้เชื่อทั้งหลายต้องมีเหมือนกันเพื่อที่จะได้รับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนๆนั้นก็กำลังแยกแยะพระวาทะแห่งความจริงอย่างผิดๆและต้องศึกษาค้นคว้าเพื่อที่จะสำแดงตัวว่าเป็นที่ขอบพระทัยต่อพระเจ้า (2 ทธ. 2:15)

ตั้งแต่วันที่เปาโลได้วางมือของเขาบนคนเหล่านี้ในเมืองเอเฟซัสและพวกเขาได้รับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งถูกให้หลักฐานโดยการที่พวกเขาพูดภาษาต่างๆและพยากรณ์ ทุกคนที่ได้ยินและเชื่อข่าวประเสริฐ โดยเชื่อไปสู่ความรอด ก็ได้รับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในทันที-ดังที่ถูกกล่าวไว้อย่างชัดเจนใน 1 โครินธ์ 12:12-27:

“ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมีโซ่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่ เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ

“ถ้าเท้าจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ และถ้าหูจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์ ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะแต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน และตางจะว่าแก้มือว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแก้มือว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้

“แต่ยิ่งกว่านี้อวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็ขาดเสียไม่ได้ และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่ามีความสำคัญ เราก็ยังทำให้มีความสำคัญยิ่งขึ้น และอวัยวะที่ไม่น่าดูนั้นก็ทำให้หน้าดูดีขึ้น เพราะว่าอวัยวะที่น่าดูแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความหวังใจซึ่งกันและกัน ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น”

ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงชาวเมืองเอเฟซัส อัครทูตเปาโลเขียนว่า “สามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น เหตุฉะนั้นคริสตจักรยอมฟังพระคริสต์ฉันใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น

“ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างที่เราคริสตจักรรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแต่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ

“เช่นนั้นแหละ สามีจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์ ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’

“ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก แต่ว่าข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร” (อฟ. 5:23-32)

เรากลายเป็นอวัยวะต่างๆแห่งพระกายของพระคริสต์ผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดฝ่ายวิญญาณ-บัพติศมาและการงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และนี่เกิดขึ้นตอนที่เรายังเกิดใหม่ มันเป็นไปได้เลยที่จะได้รับความรอดโดยไม่ได้รับบัพติศมาของพระวิญญาณ นั่นคือวิธีเดียวที่จะกลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคุณริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ในกิจการ 2:47 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มเข้ากับคริสตจักรทุกวันคือคนเหล่านั้นที่กำลังจะได้รับความรอด พวกเขาถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักร พระกายของพระคริสต์ ทันทีที่พวกเขาเชื่อในพระเยซูและวางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว ท่านที่รัก ถ้าบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นประสบการณ์หนึ่งก็ตามหลังการบังเกิดใหม่ ทำไมเปาโลถึงไม่สอนนายคุกที่เมืองฟิลิปปีเกี่ยวกับบัพติศมานั้น? อัครทูตเปาโลประกาศข่าวประเสริฐนั้นทั้งหมด-เสมอและในทุกสภาพการณ์แวดล้อม เมื่อนายคุกชาวเมืองฟิลิปปีถามว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้?” อัครทูตท่านนั้นก็ตอบกลับว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้... ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก...” (กิจการ 16:31,32) นายคุกเชื่อ ทั้งครัวเรือนของเขาเชื่อ พวกเขาทุกคนรับบัพติศมา-แต่บันทึกนั้นไม่กล่าวเลยสักคำเกี่ยวกับผู้ใดที่พูดภาษาอื่นๆ พยากรณ์ หรือให้หมายสำคัญที่ปรากฏภายนอกที่แสดงออกถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นภายใน พระคัมภีร์บอกเราแค่นายคุกผู้นั้นนั่งรับประทานอาหารกับเปาโลและสิลาส “แสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว” (กิจการ 16:34)

ผู้เชื่อทุกคน ทุกคนที่ได้เชื่อวางใจอย่างจริงใจในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ถูกทำให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระกายของพระคริสต์แล้วผ่านทางบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และมันเป็นไปได้เลยที่จะเป็นคริสเตียนโดยที่ไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูเองตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้...ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:3,5)

ในโรม 8:9 เปาโลประกาศว่า “...ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์!” และในเอเฟซัส 4:30 เปาโลบอกเราว่า “อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด”

เปาโลในธรรมศาลาที่เมืองเอเฟซัส

ข้อ 8: “เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า”

“เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลา” ดังที่เราได้สังเกตเห็นบ่อยครั้งเหลือเกินก่อนหน้านี้ นี่เป็นธรรมเนียมปกติของเปาโลเสมอเมื่อเขาเข้าไปพื้นที่รับใช้แห่งใหม่ เขาไปยังธรรมศาลาก่อนและสอนพวกยิวจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมโดยแสดงให้เห็นว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์

ในธรรมศาลาที่เมืองเอเฟซัส เขา “พูดด้วยใจกล้าเป็นเวลาสามเดือน”-และผมไม่สงสัยเลยว่าเขาพูดทุกวัน บางทีอาจหลายครั้งต่อวัน- “โดยโต้แย้งและชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า” นี่หมายความว่าเขาเทศนาการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่มีเขียนไว้ใน

พระคัมภีร์” โดยเตือนความจำพวกยิวว่าเหล่าศาสตาศาพยากรรมของพวกเขาเองได้ประกาศว่าพระเมสสิยาห์จะ
ทนทุกข์และสิ้นพระชนม์แต่จะทรงเป็นขึ้นอีก

เปาโลโต้แย้ง (หรือยกเหตุผล) และจากนั้นจึงชักชวนให้เชื่อ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาตอบคำถามต่างๆที่
ถูกถามโดยผู้นำยิวบางคนเหล่านั้น พวกเขาน่าจะประกาศว่าพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมหมายความว่าอย่าง
หนึ่ง และเปาโลชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าข้อพระคำเหล่านั้นหมายความว่าตามที่พวกมันกล่าวจริงๆ เขายกเหตุผล
กับพวกเขาและจากนั้นจึงใช้ถ้อยคำที่ชักชวนให้เชื่อเพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นว่าเหล่าศาสตาศาพยากรรมของพวกเขา
เขาได้พรรณนาอย่างละเอียดถึงพระผู้ช่วยให้รอดที่ทนทุกข์ พระเมสสิยาห์องค์นั้น และว่าคำบรรยายเหล่านี้นั้นก็ใช้กับพระเยซูชวามาซาเรธเช่นกันผู้ซึ่งพวกยิวได้ตรึงที่กางเขน

ข้อ 9: “แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพูดหยาบเข้าเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมชน เปาโลจึงแยก
ไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทิรินนัส”

“แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อ...” ชาวประเสริฐทำให้ใจอ่อนนุ่ม หรือไม่ก็ทำให้ใจแข็งกระด้าง เมื่อ
พระวจนะของพระเจ้าถูกได้ยินและถูกรับไว้ ใจนั้นก็ถูกทำให้อ่อนนุ่ม แต่เมื่อมันถูกได้ยินและถูกปฏิเสธ ใจนั้นก็
ถูกทำให้แข็งกระด้าง พวกยิวส่วนใหญ่เหล่านั้นปฏิเสธข่าวสารของเปาโล ดังนั้นพวกเขาจึงมีใจแข็งกระด้าง เมื่อ
พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อความจริง ขั้นตอนถัดไปก็เป็นแบบอัตโนมัติ-นั่นคือ พวกเขาได้ยินความจริง พวกเขา
ปฏิเสธความจริง และพวกเขามีใจแข็งกระด้าง

ถัดมา พวกเขา “พูดหยาบเข้าเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมชน” “ทางนั้น” ในที่นี้หมายถึงทางแห่งความ
รอด ทางนั้นที่นำไปสู่สวรรค์ ลักษณะที่พระเจ้าทรงไถ่มนุษย์ เราพบสำนวนเดียวกันในกิจการ 9:2 เมื่อเขาโล
แห่งทาร์ซัสได้รับหมายจับสำหรับการจับกุมพวกคริสเตียนในเมืองดามัสกัส- “เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่า
ชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม” ในกิจการ 22:4 เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้าได้
ข่มเหงคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง”

แน่นอนว่านี่หมายถึงทางพระเยซู นั่น พระเยซูตรัสแก่โรมัสว่า “เราเป็นทางนั้น ...ไม่มีผู้ใดมาถึงพระ
บิดาได้นอกจากมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) ในเมืองฟิลิปปีหญิงสาวที่ถูกพวกผีเข้าสิงได้ติดตามเปาโลและสิลาส
และร้องประกาศอยู่ตลอดเวลา “คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าวประกาศทางแห่งความรอดแก่
เราทั้งหลาย” (กิจการ 16:17)

ในคำเทศนาของพระองค์บนภูเขา พระเยซูตรัสว่า “...ประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่
หาพบก็มีน้อย” (มธ. 7:14)

เมื่อพวกยิวพูดหยาบเข้าเรื่อง “ทางนั้น” เปาโลก็ไม่พยายามยึดเยียดข่าวสารของเขาให้คนเหล่านั้น เขา
รู้ว่าการรอดต้องถูกรับไว้อย่างเต็มใจ โดยความเชื่อ ดังนั้น เขาจึง “แยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย”
กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลและผู้เชื่อคนอื่นๆที่เหลือไปจากธรรมศาลานั้นและย้ายกิจกรรมต่างๆของพวกเขาไปยัง
“ห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทิรินนัส”

“โต้แย้งกันทุกวัน” ไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนเหล่านั้นโมโห ชอบโต้แย้ง หรือชอบหาเรื่อง พวกเขา
แค่พบกับผู้คนทุกวันและยกเหตุผลและสั่งสอนต่อไปเกี่ยวกับทางแห่งความรอด-นั่นคือ พระเยซู-ผู้ถูกตรึง

กางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ เปาโล ประกาศข่าวประเสริฐ-ไม่ใช่ตามประเพณีอย่างที่มันถูกส่งต่อกันมาโดยเหล่าบรรพบุรุษยิว และไม่ได้ถูกมอบให้แก่เขาโดยอัครทูตคนอื่นๆด้วย แต่ตามที่เขาได้รับมันจากองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยการเปิดเผย ในห้องประชุมของทีร์นัสเขาสั่งสอนต่อหน้าผู้คนและยกเหตุผลกับผู้คนต่อไป โดยแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของพวกเขาอย่างไรและทรงถูกทำให้เป็นขึ้นแล้วเพื่อทำให้พวกเขาเป็นผู้ชอบธรรม

เราไม่ถูกบอกกว่าทีร์นัสเป็นผู้ใด เขาน่าจะเป็นยิวคนหนึ่ง และจากบริบทนี้เราสรุปว่าเขามีหน้าที่ดูแลสถานที่ๆเปาโลจัดประชุมต่างๆของเขาตอนนี้ คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “school” โดยทั่วไปแล้วหมายถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่คนหลายกลุ่มมาพบปะกันเพื่อฟังการบรรยายและการอภิปรายต่างๆ ดังนั้นเปาโลและเหล่าผู้ร่วมงานของเขาจึงได้รับอนุญาตให้มาชุมนุมกันที่นั่นเพื่อถกข้อพระคัมภีร์ต่างๆและประกาศข่าวประเสริฐโดยปราศจากสิ่งกวนใจเหล่านั้นที่พวกเขาได้พบเจอในธรรมศาลา

ข้อ 10: “ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะของพระเยซูเจ้า”

“ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี” ในที่นี้เราเรียนรู้เคล็ดลับของคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่และมีฤทธิ์เดชนั้น ซึ่งถูกก่อตั้งในเมืองเอเฟซัส วันนี้คริสตจักรส่วนใหญ่มีงานฟื้นฟูสดสัปดาห์ต่างๆ คริสตจักรไม่กี่แห่งที่กระจัดกระจายไปก็มีการประชุมยิวหนึ่งสัปดาห์พร้อมกับการนมัสการตอนกลางคืน และบางครั้งก็มีการนมัสการทั้งรอบเช้าและรอบเย็นเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ แต่ในเมืองเอเฟซัสเปาโลจัดสิ่งที่เราอาจเรียกว่าเป็นงานสัมมนาพระคัมภีร์ที่กินเวลานานยี่สิบสี่เดือน พร้อมกับการนมัสการที่จัดทุกวัน

หากคริสเตียนทั้งหลายอยากเติบโตเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าและกลายเป็นทหารที่ดีเพื่อพระคริสต์ หากเราอยากเป็นผู้ชนะดวงวิญญาณที่สัมฤทธิ์ผล เราก็ต้องรับการอบรมสั่งสอนในพระวจนะของพระเจ้า ในชีวิตฝ่ายวิญญาณ เช่นเดียวกับในชีวิตฝ่ายร่างกาย น้ำนมมาก่อนอาหารแข็ง เหล่าทารกในพระคริสต์ต้องถูกป้อนด้วยน้ำนมแห่งพระวจนะหากพวกเขาอยากกลายเป็นคริสเตียนผู้ใหญ่ซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาสามารถถูกป้อนด้วยอาหารแข็งแห่งพระวจนะได้ 1 เปโตร 2:2 บอกเราว่าเราควร “เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนา น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ” เพื่อจะทำให้เราทั้งหลายเติบโตขึ้น ดังนั้นตลอดสองปีเปาโลจึงสั่งสอนทุกวัน คนเหล่านั้นที่มาฟังเขาในเมืองเอเฟซัส นี่เป็นช่วงเวลายาวนานที่สุดที่อัครทูตท่านนี้ใช้ในสถานที่แห่งเดียวในระหว่างงานรับใช้ทั้งหมดของเขา

และ “พวกเขาทุกคน (นั่นคือ ผู้คนมากมายมหาศาล) ซึ่งอาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียได้ยินพระวจนะของพระเยซูเจ้า” เราได้หมายเหตุไปก่อนหน้านี้แล้วถึงความสำคัญของเมืองเอเฟซัสในแคว้นเอเชียไมเนอร์ และเพราะการที่เมืองนั้นเป็นศูนย์กลางแห่งการค้าขายและการกราบไหว้รูปเคารพ ผู้คนจำนวนมากจึงหลั่งไหลผ่านเข้าไปในเมืองนั้น ผู้คนหลายพันคนไปเยือนที่นั่น-บ้างก็ด้วยเหตุผลด้านการค้าขาย บ้างก็เพราะศาสนา (ซึ่งแน่นอนว่าเป็นการนับถือรูปเคารพ) ดังนั้นเปาโลจึงมีโอกาสประกาศข่าวประเสริฐแก่ฝูงชนมหาศาลในระหว่างสองปีนั้นที่เขาอยู่ในเมืองเอเฟซัส และเมื่อฝูงชนเหล่านั้นกลับไปบ้าน พวกเขาก็นำข่าวสารแห่งความรอดไปด้วยจนกระทั่ง “ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแคว้นเอเชีย” ได้ยินข่าวสารนั้น

เปาโลประกาศ “พระวามะของพระเยซูเจ้า” แก่ “ทั้งพวกยิวและพวกกรีก” เปาโลไม่มีข่าวสารอื่นที่จะประกาศ เขาไม่มีทั้งความปรารถนาและเวลาที่จะถกเหตุการณ์ปัจจุบันหรือเรื่องการเมืองทั้งหลาย เขาแค่ประกาศพระวามะเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า

เปาโลได้รับการทำทนายอย่างมากเพราะสิ่งที่เขาพบเจอในเมืองเอเฟซัส จากที่นั่นเขาเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์โดยอธิบายว่า “ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์ เพราะว่าที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่างกว้างขวางน่าจะเกิดผล ทั้งผู้ซัดขวางก็มีเป็นอันมากด้วย” (1 คร. 16:8,9) เปาโลได้พักอยู่เป็นเวลานานที่เมืองโครินธ์ เขาไม่ได้รั้งรออยู่นานในกรุงเอเธนส์เพราะว่าไม่มี “ผู้ซัดขวาง” เลยที่นั่น-ชาวกรุงเอเธนส์เหล่านั้นไม่สนใจมากพอด้วยซ้ำที่จะข่มเหงเขาเพราะการเทศนาของเขา! พญามารควบคุมเมืองนั้นอย่างเต็มที่จนผู้คนเหล่านั้นไม่ได้แสดงการต่อต้านต่อข่าวประเสริฐเลยและมีโอกาสน้อยมากที่เปาโลจะประกาศพระคุณของพระเจ้าอย่างเกิดผล แต่เขาสามารถกล่าวเกี่ยวกับเมืองเอเฟซัสได้ว่า “ที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่างกว้างขวางน่าจะเกิดผล ทั้งผู้ซัดขวางก็มีเป็นอันมากด้วย” ความยุ่งยากเหล่านั้นที่เขาพบเจอในเมืองเอเฟซัสเป็นพระพรต่างๆที่แฝงตัวมา ผู้ซัดขวางเหล่านั้นที่อยากทำลายเขาจริงๆแล้วกลับมีส่วนช่วยให้เขาได้รับชัยชนะยิ่งใหญ่ที่นั่น ดังที่เราจะเห็นต่อไปในการศึกษาค้นคว้าของเรา

ข้อ 11 และ 12: “พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยใช้ โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน”

“พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล” การอัศจรรย์ที่โดดเด่นและพิเศษเหนือธรรมดามากที่สุดถูกทำให้เกิดขึ้นผ่านทางเปาโล-การสำแดงให้ประจักษ์ของฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการทำลายอำนาจชั่วร้ายแห่งความมืด เหล่าภูติผี วิญญาณชั่ว และเวทมนตร์ที่ทำงานอย่างแข็งขันยิ่งนักในเมืองเอเฟซัส

ในฮีบรู 2:1-4 เปาโลเขียนไว้ว่า “เหตุฉะนั้นเราควรจะสนใจในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมีฉะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ นั้นมั่นคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบแทนตามความยุติธรรมแล้ว ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ไต่ยืนพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์”

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทำการอัศจรรย์พิเศษทั้งหลายโดยมือของเปาโลเพื่อที่จะเป็นพยานถึงข่าวสารที่เปาโลประกาศ อันเป็นการสำแดงให้ประจักษ์ถึงฤทธิ์เดชเหนือธรรมดาในเมืองนี้ที่ซาตานได้สำแดงอำนาจใหญ่โตเช่นนั้น ยิวเหล่านั้นที่ซาตานใช้เป็นเครื่องมืออย่างบุตรชายเจ็ดคนนั้นของเสวา (ข้อ 14) มีอำนาจมากในเมืองเอเฟซัส และพระเจ้าทรงส่งฤทธิ์เดชพิเศษมายังเปาโลและทรงใช้เขาเพื่อแสดงให้เห็นความจริงแห่ง 1 ยอห์น 4:4: “ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก!”

อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่คิดเหมาเองว่าฤทธิ์เดชนี้อยู่บนเปาโล (หรือภายในเขา) โดยจะอยู่ต่อตลอดไป การสำแดงให้ประจักษ์เหล่านั้นแห่งฤทธิ์เดชไม่ได้อยู่ต่อไปกับเขาแม้กระทั่งจนถึงจุดสูงสุดแห่งงานรับใช้ของเขา พระเจ้าทรงทำเช่นนี้เพื่อเหตุผลหนึ่งที่พิเศษในเมืองเอเฟซัส

มีความมั่งงายและการคลั่งศาสนามากมายวันนี้ และคนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นผู้กระทำการอัศจรรย์ก็ใช้ชื่อพระคัมภีร์บางตอนเพื่อสนับสนุนสิทธิอำนาจของตน เช่น คำกล่าวในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่ พวกเขา กล่าวว่า “ถ้าพระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์ต่างๆโดยมือของเปาโล พระองค์ก็ทำแบบเดียวกันวันนี้ได้เช่นกัน” พวกเขาไม่ยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เหล่านั้นแห่งช่วงเปลี่ยนผ่านเป็นคำพยาน โดยตรงว่าข่าวประเสริฐที่ถูกประกาศโดยพวกอัครทูตเป็นพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริง เราไม่จำเป็นต้องมีคำพยานเช่นนั้นวันนี้เพราะว่าเรามีพระวจนะที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่ครบสมบูรณ์แล้ว และทั้งหมดที่เราต้องรู้เกี่ยวกับเวลา นิรันดร์กาล พระเจ้า ซาดาน ความรอด บาป หรือสิ่งอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆที่ดำรงอยู่ช่วงนิรันดร์ก็สามารถถูกพบได้ในพระวจนะของพระองค์ ถ้าเราปฏิเสธที่จะเชื่อพระวจนะที่พระเจ้าได้ประทานแก่เราแล้ว เราก็คงไม่ยอมเชื่อหากเราได้เห็นการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ทั้งหลาย! เราต้องจำไว้ว่าแม้กระทั่งในยามที่พระเจ้าได้ทรงทำการอัศจรรย์ต่างๆโดยมือของเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้คนมากมายที่ได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้นก็ยังปฏิเสธที่จะเชื่ออยู่ดี

การอัศจรรย์ที่พิเศษเหล่านั้นได้ถูกกระทำผ่านทางเปาโล “จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยใช้” เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บอกเราว่าคำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ผ้าเช็ดหน้า” มีรากมาจากภาษาละตินและบ่งบอกถึงผ้าชิ้นหนึ่ง โดยเฉพาะผ้าป่าน ซึ่งคนใช้เช็ดเหงื่อออกจากใบหน้าของตน มันยังหมายถึงผ้าชิ้นหนึ่งที่ถูกใช้เพื่อมัดอะไรบางอย่างด้วย เช่น ขนบึงหรือเมล็ดข้าว คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในยอห์น 11:44 โดยหมายถึงผ้าที่ถูกใช้พันรอบใบหน้าของลาซารัสตอนที่พระเยซูทรงเรียกเขาออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ นั่น คำนี้ถูกใช้อีกครั้งในยอห์น 20:7 โดยพูดถึงผ้าที่เคยพันรอบพระเศียรของพระเยซู “ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ผ้ากันเปื้อน” มาจากคำละตินที่มีความหมายว่า “ผ้าคาดครึ่งตัว” คือผ้าป่านชิ้นหนึ่งหรือผ้าที่ถูกคาดไว้รอบเอวเพื่อป้องกันไม่ให้เสื้อผ้าและเทอะของของคนเหล่านั้นที่ทำงานบางประเภทซึ่งอาจทำให้เสื้อผ้าเปราะเปื้อนได้

พวกสมัยใหม่นิยมและพวกเสรีนิยมได้พยายามที่จะหาเหตุผลอธิบายการอัศจรรย์เหล่านั้นที่ถูกกระทำผ่านเปาโลโดยใช้ผ้าเช็ดหน้าและผ้ากันเปื้อนเหล่านี้ โดยกล่าวว่าการทำแบบนี้เป็นเรื่องมั่งงาย-แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่! การอัศจรรย์เหล่านั้นเป็นของแท้ เปาโลสวมผ้าเช็ดหน้าและผ้ากันเปื้อนเหล่านั้นที่ถูกนำมาให้เขาโดยคนเจ็บป่วยหรือโดยคนเหล่านั้นที่มีญาติพี่น้องที่เจ็บป่วย “โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน”

เหตุการณ์ที่คล้ายๆกันถูกบันทึกในมัทธิว 9:20-22 เมื่อหญิงผู้นั้นที่เป็น “โรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว” เบียดเสียดเข้ามาในฝูงชนนั้นและสัมผัสชายเสื้อของพระเยซู นางกล่าวว่า “ถ้าเราได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค” แต่จงสังเกต: มันไม่ใช่การแตะต้องชายเสื้อขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่รักษา

หญิงผู้นี้ให้หาย มันคือความเชื่อ พระเยซูตรัสแก่นางว่า “ลูกสาวเอ๋ย ... ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ”

ในทำนองเดียวกัน ไม่มีความสัมฤทธิ์ผลหรือฤทธิ์เดชที่รักษาให้หายในผ้าเช็ดหน้าและผ้ากันเปื้อนเหล่านั้นที่ถูกนำมาให้เปาโลและจากนั้นก็ถูกนำกลับไปให้คนเหล่านั้นที่เจ็บป่วยด้วยโรคหลายอย่างหรือถูกพวกผีเข้าสิง มันไม่ใช่การสัมผัสผ้าเหล่านี้ของเปาโลที่ให้ฤทธิ์รักษาให้หาย ผู้คนเหล่านั้นถูกรักษาให้หายเพราะว่าพวกเขา มีความเชื่อในข่าวประเสริฐที่เปาโลกำลังประกาศ

ข้อ 13 และ 14: “แต่พวกยิวบางคนที่เกี่ยวข้องไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าขับวิญญาณชั่วว่า “เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น” พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นบุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น”

“*Vagabond Jews*” ในภาษากรีกอ่านว่า “พวกยิวที่เที่ยวไป” และแน่นอนว่าคำบรรยายนั้นถูกใช้อย่างเหมาะสมแล้ว *vagabond* คือคนๆหนึ่งที่เที่ยวไปจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยไม่ลงหลักปักฐาน ยิวเหล่านี้เป็นพวกพเนจร ไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นพวกขอทานหรือพวกคนเกียจคร้านที่เร่ร่อนไป

“พวกยิวที่เที่ยวไป” เหล่านี้เป็นพวกหมอผี-คนทั้งหลายที่อ้างว่าขับพวกผีออกโดยใช้พิธีการทางศาสนาหรือเวทมนตร์ การท่องคาถา และการออกคำสั่งต่างๆ มีคนแบบนั้นอยู่เยอะแยะในสมัยนั้น พวกนักมายากลที่สร้างว่าขับเหล่าวิญญาณชั่วและพวกผีออกและอ้างว่ารักษาโรคต่างๆโดยใช้เครื่องรางและของขลังต่างๆ

พวกยิวเหล่านี้ “พยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าขับวิญญาณชั่ว” มันเป็นวิธปฏิบัติของพวกหมอผีที่จะใช้ชื่อของพระบางองค์ หรือชื่ออื่นที่ “มีมนต์ขลัง” เวลาที่พวกเขาสั่งเหล่าวิญญาณชั่วให้ออกมาจากคนที่พวกมันได้เข้าไปสิงสู่ คุณจะจำได้ว่าในมัทธิว 12:22-30 เวลาที่พระเยซูทรงรักษาชายคนหนึ่งที่เขาจับเป็นใบ้และถูกผีสิง พวกฟาริสีก็กล่าวหาพระองค์ว่าขับพวกผีออกโดยเบเอลเซบูบ เจ้าแห่งพวกผี พระเยซูซึ่งทรงรู้ความคิดของพวกเขา ตรัสแก่พวกเขาว่า “ถ้าซาตานขับซาตานออกมันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูบ พวกพี่น้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า?”

ในเหตุการณ์ตอนนี้พวกยิวที่เที่ยวไปเหล่านั้นใช้พระนามของพระเยซู เพราะว่าโดยพระนามของพระองค์ เปาโลได้กระทำการอัศจรรย์พิเศษหลายอย่าง และพวกเขาน่าจะรู้ว่าพระเยซูเคยขับวิญญาณชั่วจำนวนมากออกในระหว่างการรับใช้ปวงชนของพระองค์ ดังนั้นพวกเขาจึงสันนิษฐานว่าชื่อนั้นมีมนต์ขลังบางอย่างซึ่งจะขับไล่เหล่าวิญญาณชั่วไปให้พ้น และพวกเขา กล่าวว่า “เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น”

การ “สั่ง” มีความหมายว่า “การผูกมัดโดยคำปฏิญาณ” หรือการวางภายใต้พันธผูกพันของคำปฏิญาณหนึ่ง คำคล้ายๆกันถูกใช้ใน 1 เธสะโลนิกา 5:27 เมื่อเปาโลปิดท้ายจดหมายของตนด้วยถ้อยคำเหล่านี้: “ข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ให้บรรดาพี่น้องอันบริสุทธิ์ฟัง”

adjure คือรูปแบบหนึ่งของการทำให้คนๆหนึ่งอยู่ภายใต้คำสัตย์ปฏิญาณ เราพบตัวอย่างหนึ่งของการทำเช่นนั้น
ใน 1 พงศ์กษัตริย์เมื่อซาโลมอนสั่งจิมอีให้อยู่ภายใต้คำสัตย์ปฏิญาณและกล่าวแก่เขาว่า “เราได้ให้ท่าน
ปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์มิใช่หรือ ... ทำไมท่านจึงไม่รักษาคำปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ และ
รักษาคำบัญชาซึ่งเราได้กำชับท่านนั้น” (1 พงศ์กษัตริย์ 2:42-43) ศึกษาปฐมกาล 24:37, 2 พงศ์กษัตริย์ 11:4
และเนหะมีย์ 13:25

มีพวกริชที่เกี่ยวไปแบบนี้จำนวนมากในสมัยของเปาโล และศิลปะของการสั่งเหล่าวิญญาณชั่วให้
ออกมาจากผู้คนภายใต้คำปฏิญาณก็ถูกปฏิบัติอย่างแพร่หลาย นี่ถูกพิสูจน์แล้วโดยงานเขียนต่างๆของพวกนัก
ประวัติศาสตร์-โดยโจเซฟัสและนักเขียนที่น่าเชื่อถืออีกหลายคนในสมัยนั้น และจากประวัติศาสตร์พระคัมภีร์
เราเรียนรู้ว่าชื่อที่ถูกใช้บ่อยที่สุดคือพระนามของพระเยโฮวาห์

“พวกริชคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นปุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น” ถึงแม้ว่าเสวาเป็นยิว
คนหนึ่ง เขาก็มีชื่อแบบกรีก และทั้งหมดที่เราราบเกี่ยวกับเขาก็ถูกบันทึกไว้ในพระคำข้อนี้ เราถูกบอกว่าเขา
เป็น “คนสำคัญของพวกปุโรหิต” ภาษากรีกอ่านว่า “ปุโรหิตใหญ่คนหนึ่ง” เราไม่รู้ว่าทำไมชื่อนี้ถึงถูกตั้งให้แก่
เขา แต่อาจเป็นไปได้ว่าชื่อนี้ถูกใช้กับยี่สิบสี่เวรของปุโรหิตคนเลวี่ ผู้ซึ่งถูกเรียกในภาคพันธสัญญาเดิมว่า “เหล่า
ประมุขแห่งเรือนทั้งหลายของพวกบิดา” เราราบว่าเสวาเป็นปุโรหิตใหญ่คนหนึ่งที่เป็นยิวและดำรงตำแหน่งผู้
ปกครองคนหนึ่ง แต่เขาไม่ใช่มหาปุโรหิตของพระเจ้า

เราอาจหมายความว่านี่เป็นครั้งที่สี่ในหนังสือกิจการที่เราอ่านเกี่ยวกับเหล่าเครื่องมือของซาตาน:

ซีโมนคนทำเวทมนตร์ ที่อ้างตัวว่ากลับใจเชื่อแล้ว-และจากนั้นก็พิสูจน์คำกล่าวอ้างของตนว่าเป็นเท็จ
โดยการพยายามที่จะซื้อฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 8:9-20)

เอลิมาสผู้ใช้ไสยศาสตร์ ได้ขัดขวางข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐที่ออกไปถึงพวกคนต่างชาติ (กิจการ
13:6-12) ชายผู้นี้เป็นภาพเล็งหนึ่งถึงการขัดขวางแบบมีดบอดของชนชาติยิวต่อพระเมสสิยาห์

หมอดูสาวที่เมืองฟีลิปปี ซึ่งถูกควบคุมโดยวิญญาณแห่งวิยาคมและการทำนาย ได้ติดตามเปาโลและ
สิลาสไปจนกระทั่งในที่สุดเปาโลหันไปหาเธอ ตำนานนั้นและขับมันออก หมอดูคนนั้นได้กลับใจเชื่อ แต่เปาโล
และสิลาสถูกจับกุม ถูกทุบตี และถูกโยนเข้าคุกตามคำขอของชายเหล่านั้นที่เคยหาเงินได้จากหมอดูผู้นำสงสาร
คนนั้นและฤทธิ์เดชอันไม่ธรรมดาของเธอ

บุตรชายเจ็ดคนนั้นของเสวาในข้อพระคำที่เราศึกษาตอนนี้ถือว่าเป็นตัวอย่างที่สี่ของการที่ซาตานใช้
มนุษย์เป็นเครื่องมือเพื่อขัดขวางข่าวประเสริฐ พวกเขาเป็นหมอดูฟีลิปปี พวกเขาเดินทางจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง
โดยประกาศว่าพวกเขามีอำนาจที่จะขับเหล่าวิญญาณชั่วออกได้ และพวกเขาพยายามลอกเลียนแบบฤทธิ์เดช
ของพระเจ้าซึ่งได้ถูกสำแดงให้ประจักษ์แล้วผ่านทางอัศจรรย์ของเปาโล

ข้อ 15: “ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า “พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใด
เล่า”

พระนามของพระเยซูซึ่งถูกใช้โดยเหล่าบุตรชายของเสวาไม่ได้สัมฤทธิ์ผลสิ่งซึ่งถูกทำให้สัมฤทธิ์ผลแล้ว
ผ่านทางการอัศจรรย์เหล่านั้นของเปาโล! แม้กระทั่งในขณะที่พระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ก็ตรัสว่า

า “มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ’ เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา’” (มธ. 7:21-23)

วิญญาณชั่วนั้นตอบกลับแก่พวกยิวที่เกี่ยวข้องไปเหล่านี้ว่า “พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า” ฟีเหล่านี้รู้จักพระเยซูคริสต์เจ้าเสมอ พวกมันรู้ว่าฤทธิ์เดชของพระองค์เหนือกว่าของพวกมันเองและเมื่อพวกมันได้พบเจอกับพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ พวกมันก็รับรู้พระองค์และสารภาพว่าพระบุตรทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เมื่อพระเยซูทรงพบกับชายชาวกาตาราผู้นั้น ชายคนหนึ่งซึ่งถูกเข้าสิงโดยพวกผีกองหนึ่ง ฟีเหล่านี้ก็ร้องออกมาว่า “พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องกับท่านแล้ว ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ” (มธ. 8:29)

ใช่แล้วครับ ฟีเหล่านี้รู้จักพระเยซู พวกมันรู้จักเปาโลและฤทธิ์เดชของเขาที่จะขับพวกมันออกได้ แต่พวกมันไม่รู้จักบุตรชายเจ็ดคนนั้นของเสวา พวกมันถามว่า “พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า?” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “พวกเจ้าสั่งพวกข้าโดยสิทธิอะไรกันให้ออกมาร่างนี้ที่พวกข้าอาศัยอยู่?” เมื่อพวกผีได้พบเจอกับพระเยซู พวกมันก็รู้จักฤทธิ์เดชของพระองค์ และพวกมันรู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้าในอัครทูตเปาโล แต่พวกมันก็รู้เช่นกันว่าพวกยิวเหล่านี้ไม่ได้มีฤทธิ์เดชนั้นอยู่ในตัว ดังนั้นพวกเขาจึงขับพวกผีออกไม่ได้ในพระนามของพระเยซู

ข้อ 16: “คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ”

ถึงแม้ว่ายิวเหล่านี้ได้ใช้พระนามของพระเยซูในการสั่งวิญญาณชั่วนั้นให้ออกมาจากชายคนนั้น พวกเขาก็ไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ฉะนั้นที่สิ่งสู่ชายผู้นำสารคนนี้รู้ว่าพวกเขาไม่มีฤทธิ์เดช และโดยใช้พลังกำลังเหนืมนุษย์มันจึง “กระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะเขา” มันฉีกเสื้อผ้าออกจากพวกเขาและทำให้พวกเขาแผ่นดินไป- “เปลือยกายและบาดเจ็บ” ท่านที่รัก วันหนึ่งทุกคนที่ได้ใช้พระนามของพระเยซูอย่างผิดๆ ทุกคนที่ได้ทำไครจากดวงวิญญาณของผู้คนและคนเจ็บป่วย จะประสบชะตากรรมที่เลวร้ายกว่าบุตรชายเหล่านั้นของเสวา!

ข้อ 17 และ 18: “เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ มีหลายคนเชื่อถือแล้ว ได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น”

“เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้งปวง” ชาวเมืองเอเฟซัสของบุตรเจ็ดคนนั้นของเสวาได้แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็วทั่วเมืองเอเฟซัส พวกยิวและคนต่างชาติได้ยินเรื่องนี้เหมือนกันและ “คนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว” บัดนี้พวกเขาทราบว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นที่ถูกกระทำโดยอัครทูตเปาโลเป็นของแท้ ซึ่งถูกกระทำในพระนามของพระเยซูโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเขาเห็นอย่างชัดเจนว่ามีความแตกต่างกันอย่างแท้จริงและมหาศาลระหว่างเปาโลกับพวกคนลวงโลกเหล่านั้นที่ได้พยายามขับพวกผีออกในพระนามของพระเยซู

ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินมาโดยพระวจนะของพระเจ้า คนมากมายที่เคยได้ยินข่าวสารของเปาโลยอมรับความจริงแห่งข่าวสารนั้น ถูกฟ่องใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับบาปของพวกเขา และพวกเขาเชื่อพระวจนะ ดังนั้น “พระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ”

“มีหลายคนที่ยืนยันแล้วว่า” คุณเชื่อใจได้เลยว่าเมื่อคนหนึ่งเชื่อมาสู่ความรอด เขาจะสารภาพความเชื่อนั้น เปาโลเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรมว่า “ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” (รม. 10:10)

ขั้นตอนถัดไปที่ชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นเดินพิสูจน์ว่าคำสารภาพของพวกเขามีความจริงใจ พวกเขาได้มา พวกเขาสารภาพ และ “เล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น” เราไม่ได้รับความรอดโดยการกระทำ- “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หาไม่ได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” (อฟ. 2:8,9) ความรอดไม่ขึ้นอยู่กับกรกระทำใดๆทั้งสิ้น แต่ทุกคนที่ได้รับความรอดแล้วย่อมมีการกระทำ-ไม่ใช่ทุกคนเกิดผลร้อยเท่า บางคนเกิดผลสามสิบเท่า บางคนหกสิบเท่า-แต่ไม่มีสิ่งๆที่เรียกกันว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอดซึ่งไม่เกิดผลใดๆเลย

พระคุณของพระเจ้าช่วยเราให้รอด และพระคุณของพระเจ้ากลายเป็นของเราผ่านทางความเชื่อ ความเชื่อมาโดยทางการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า ดังนั้นความรอดจึงเป็นของประทานของพระเจ้าและไม่ขึ้นกับการกระทำใดๆทั้งสิ้น แต่ว่า- “เราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น” (อฟ. 2:10)

ความเชื่อเพียงอย่างเดียวช่วยเราให้รอดและทำให้เราเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า แต่การกระทำทำให้เราเป็นคนชอบธรรมในสายตาของมนุษย์ ยกอบกล่าวว่า “โอ คนไร้ค่า ท่านอยากจะทำหรือว่า ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบูชา จึงได้ความชอบธรรมโดยการกระทำไม่ใช่หรือ ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้กระทำกิจร่วมกับ การกระทำของท่าน และความเชื่อก็สมบูรณ์ได้โดยการกระทำ และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ และท่านได้ชื่อว่า เป็น ‘สหายของพระเจ้า’

“ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการกระทำ และมีใจด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว เช่นเดียวกันราหับหญิงแพศยา ก็ได้รับความชอบธรรมเนื่องด้วยการกระทำด้วยมีใจหรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้น ตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน” (ยกอบ 2:20-26)

พระเยซูทรงอธิบายมันในถ้อยคำเหล่านี้: “จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” (มธ. 5:16) ดังนั้น คุณจึงเห็นแล้วว่า ขณะที่การกระทำไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรเลยกับการไถ่ การกระทำก็พิสูจน์ว่าเราถูกไถ่แล้ว คนมากมายที่เชื่อแล้วในเมืองเอเฟซัสได้สารภาพความเชื่อของตนในพระเยซูและจากนั้นก็พิสูจน์ความรอดของพวกเขาโดยการกระทำต่างๆของพวกเขา

ข้อ 19: “และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน”

“*Curious arts*” หมายถึงการใช้เวทมนตร์หรือการติดต่อกับภูติผีวิญญาน ชายเหล่านั้นที่เชื่อภายใต้การเทศนาของเปาโลมีการติดต่อบนลับๆกับศาสตร์ลึกลับเหล่านี้ แต่ภายใต้ฤทธิ์เดชแห่งคำเทศนาของเปาโลจากพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาถูกฟ่องใจอย่างลึกซึ้งว่าสิ่งเหล่านี้เป็นบาปหนา-เครื่องมือต่างๆของพญามาร ดังนั้นพวกเขาจึงสละภาพบาปต่างๆของตนและแยกตัวออกจากวิถีปฏิบัติที่บาปหนาแต่เก่าก่อน

โปรดหมายเหตุว่าคนเหล่านี้ไม่ได้ละทิ้งวิถีปฏิบัติแห่ง “ศาสตร์ลึกลับ” เหล่านี้แบบสองจิตสองใจ พวกเขา “เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง” หนังสือเหล่านี้มีสูตรเวทมนตร์ คาถา และคำสวดอธิษฐานต่างๆ ซึ่งบางอย่างได้ถูกส่งต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น มันเป็นเรื่องของบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่ว่า “ศาสตร์ลึกลับ” เหล่านี้ถูกปฏิบัติอย่างแพร่หลายที่เมืองเอเฟซัส เป็นที่เชื่อกันในสมัยนั้นว่าการนำมาผสมกันของตัวอักษรหรือคำต่างๆซึ่งถูกออกเสียงพร้อมกับการขึ้นลงของเสียงในบางรูปแบบมีอำนาจและสัมฤทธิ์ผลในการขับพวกผีออกและการรักษาโรคต่างๆ ผู้คนที่ยุ่งเกี่ยวหรือให้การสนับสนุนศาสตร์เหล่านี้เชื่อด้วยว่าตัวอักษรหรือคำเดียวกันเหล่านี้ซึ่งถูกจารึกบนแผ่นหนังและถูกสวมใส่บนร่างกายมีฤทธิ์ปัดเป่าเหล่าวิญญานชั่วและโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิด ว่าที่จริง ศาสตร์เหล่านี้เป็นที่ยอมรับมากเสียจนเหล่าผู้ปกครองอ้างว่าได้รับชัยชนะในการสู้รบต่างๆโดยการใช้คาถาและของขลังเหล่านั้น

ชาวเมืองเอเฟซัสไม่ใช่พวกสุดท้ายที่เชื่อใน “เวทมนตร์” และการติดต่อกับวิญญาน มีผู้คนสมัยนี้ที่เป็นร่างทรงและอ้างว่าสามารถติดต่อสื่อสารกับคนตายได้ สิ่งเหล่านี้เป็นของพญามาร พวกมันเป็นอันตรายพอๆกับเวทมนตร์แห่งเอเฟซัส และพระวจนะของพระเจ้าเตือนเราให้ตื่นตัวและระวังคำสอนดังกล่าว:

“บัดนี้ พระวิญญานตรัสอย่างชัดเจนว่า ในกาลภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญานที่ล่อลวง และฟังคำสอนของพวกผีปีศาจ การหันมาสนใจคดของคนที่พูดโกหก คือทำไปทั้งรู้ๆเหมือนอย่างกับเอาเหล็กแดงนาบลงไปบนจิตสำนึกผิดชอบของเขา” (1 ทธ. 4:1,2)

ยอห์นผู้เป็นที่รักเตือนว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญานเสียทุกๆวิญญาน แต่จงพิสูจน์วิญญานเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก” (1 ยอห์น 4:1)

คนเหล่านั้นที่เชื่อคำเทศนาของเปาโลและให้ความเชื่อและความไว้วางใจของตนอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และเป็นขึ้นแล้ว “ได้เอาตำราของตนมา...” เราเห็นความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านี้-นั่นคือ พวกเขานำตำราเวทมนตร์ต่างๆของตนมาด้วยกันในความพยายามร่วมกันที่จะทำลายความชั่วร้ายและกำจัดวิถีปฏิบัติต่างๆอันชั่วร้าย นี่ชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าพระวิญญานบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้บัญชา และพระวิญญานบริสุทธิ์ไม่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความแตกแยกท่ามกลางประชากรของพระเจ้า

จงสังเกตเช่นกันว่าผู้เชื่อชาวเอเฟซัสเหล่านั้นได้นำตำราเวทมนตร์ของตนมาในที่สาธารณะ “และเผาพวกมันต่อหน้าคนทั้งปวง” วันนี้พวกเราเสริมและพวกสมัยใหม่นิยมชอบเสนอแนะว่าคนเหล่านั้นที่ตั้งใจแน่วแน่ที่จะเผาหนังสือมงายต่างๆของตนควรทำมันที่บ้านแบบลับๆเกรงว่าพวกเขาจะทำให้คนอื่นไม่พอใจซึ่งขอใช้หนังสือเหล่านั้นต่อไป! แต่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเอเฟซัสได้นำตำราทั้งหมดของตนมาด้วยกัน นำพวกมันมาสูม

เป็นกองสูงใหญ่ และก่อกองไฟต่อหน้าผู้คน-อันเป็นการให้คำพยานว่าพวกเขาเลิกแล้วกับวิธีปฏิบัติอันบาปหนาเหล่านั้น

ท่านที่รัก นี่คือคำพยานของจริง! คนเหล่านี้ได้ปฏิบัติศาสตร์ลึกลับของตนต่อหน้าผู้คน บัดนี้พวกเขาที่บอกเลิกพวกมันต่อหน้าผู้คนเช่นกัน โดยหันจาก “ตำราหลายเล่ม” มาสู่คัมภีร์เล่มเดียวนั้น-พระวจนะของพระเจ้า และจะไม่มีการหันกลับเลย คนเหล่านี้ที่เคยนำให้หลงผิดและหลอกลวงชาวเมืองเอเฟซัสจำนวนมาก อยากให้คนเหล่านั้นที่ตนเคยหลอกลวงรู้ว่าพวกเขาไม่ใช่ “ศาสตร์ลึกลับ” อีกต่อไปแล้ว-และท่านที่รักยิ่ง หนทางเดียวที่จะทำธุรกรรมกับพญามารคือ การออกไปหมดทั้งตัวและหัวใจและทำลายสิ่งซึ่งจะทำลายผู้อื่นให้ราบคาบ สิ่งใดก็ตามที่คนๆหนึ่งต้องกำจัดทิ้งไปเมื่อเขาบังเกิดใหม่แล้ว สิ่งเหล่านั้นก็ควรถูกทำลาย ไม่ใช่ส่งต่อให้คนอื่น!

“ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน” เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บอกเราว่ามันเป็นไปได้เลยที่จะตีมูลค่าเหรียญนั้นซึ่งถูกบ่งบอกโดยคำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้เพื่อสื่อถึงเงิน ถ้าเหรียญนั้นหมายถึงเงินเชลลของยิว (ซึ่งมีค่าประมาณห้าสิบเซ็นต์ของเงินอเมริกันของเรา) มูลค่าของตำราเหล่านั้นก็คงเท่ากับประมาณ 25,000 เหรียญสหรัฐ ในเหรียญของกรีกหรือของโรม มูลค่าก็คงจะน้อยกว่านั้นเยอะ ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะว่ามูลค่าทั้งหมดของตำราเหล่านั้นอาจอยู่ตั้งแต่ 8,500 ถึง 25,000 เหรียญสหรัฐ แต่สิ่งสำคัญก็คือว่าคริสเตียนชาวเอเฟซัสเหล่านี้เผาตำราชั่วร้ายของตนเมื่อพวกเขาได้พบพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว ไม่ว่าจะมูลค่าที่แน่ชัดของตำราเหล่านั้นคือเท่าไรก็ตาม ห้าหมื่นเหรียญเงินก็เป็นตัวแทนของเงินมหาศาล-และแม้แต่ยอดรวมนี้ก็ไม่ได้เป็นตัวแทนของการเสียสละทั้งหมดที่ถูกกระทำในการเผาตำราเหล่านี้ เพราะว่าความหวังที่จะได้กำไรเพิ่มเติมจากการใช้ตำราเหล่านี้โดยคนเหล่านั้นที่ใช้ศาสตร์ลึกลับต่างๆก็เป็นส่วนหนึ่งของการเสียสละของพวกเขาเช่นกัน บันทึกตรงนี้มีไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่าความเชื่อแบบคริสเตียนมีฤทธิ์เดช-ในตอนนั้นและในตอนนี้อยู่เหมือนเดิม-ที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของชายและหญิงทั้งหลาย และความเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นจะถูกทำให้ประจักษ์โดยการกระทำต่างๆและชีวิตประจำวันของพวกเขา

ท่านผู้อ่านที่รัก ขณะที่คุณและผมอ่านข้อพระคำตอนนี้ในพระวจนะของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตือนความจำเราหรือไม่ว่าเราควรกำจัดทิ้งบางสิ่งไปจากชีวิตของเรา? เรามีความเชื่อฟังพอกๆกับผู้เชื่อเหล่านี้ไหม? มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสสุดท้ายแล้วก็หลงไปจากความรักดั้งเดิมของมัน (วิว. 2:4) แต่ในสมัยแรกๆของมันผู้เชื่อเหล่านั้นที่นั่นมีความรักอันลึกซึ้งให้แก่พระเยซู และพวกเขาเต็มใจแยกตัวออกจากสิ่งสารพัดที่เป็นของอำนาจแห่งความมืด

คริสเตียนทั้งหลายวันนี้ต้องฟัง-และตั้งใจฟัง-ถ้อยคำที่ไปโลเขียนในเวลาต่อมาถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเอเฟซัส ถ้อยคำที่ถูกจารึกไว้ภายใต้การคล้อยใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงอ่านถ้อยคำเหล่านี้ จงให้พวกมันจมลึกลงในใจของคุณ จงให้พวกมันตรวจค้นจิตใจของคุณ:

เอเฟซัส 2:19-22: “เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่งพวกอัครทูตและพวกศาสนาดายากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท และ

เจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อกำเนิดขึ้นให้เป็นที่สถิตของ พระเจ้าโดยทางพระวิญญาณด้วย”

เอเฟซัส 4:30-32: “และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระ วิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด จงให้ใจขมขื่น และใจขัดเคือง และใจ โกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดเสียดสี กับการคิดปองร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด และ ท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์”

เอเฟซัส 5:1-21: “เหตุฉะนั้นท่านจงเป็นผู้ดำเนินตามแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก และจง ดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราให้เป็นเครื่อง ถวาย และเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธรสอันหอมหวาน

“แต่การเอ่ยถึงการล่วงประเวณี การลามกต่างๆและความโลภ อย่าให้มีขึ้นในพวกท่านเลยจะได้สมกับ ที่ท่านเป็นวิสุทธิชน ทั้งอย่าพูดหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง และพูดตลกหยาบโลนเกร ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ให้ขอบพระคุณตีกว่า เพราะท่านรู้แน่ๆ คนล่วงประเวณี คนโสโครก คนโลภ ที่เป็นคนไหวรูปเคารพ จะได้ อาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้าเป็นมรดกก็หาไม่ได้

“อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำที่ไม่มีสาระ เพราะการกระทำเหล่านั้นเอง พระเจ้าจึงทรงลงพระ อาชญาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง เหตุฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย เพราะว่าเมื่อก่อนท่าน เป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง (ด้วย ว่าผลของพระวิญญาณคือ ความดีทุกอย่างและความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น) ท่านจงพิสูจน์ดูว่า ทำประการใดจึงจะเป็นที่ขอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จง ตีเตียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า เพราะว่าแม้แต่จะพูดถึงการเหล่านั้น ซึ่งพวกเขากระทำในที่ลับก็ยังคงเป็นที่น่า ละอาย แต่สิ่งสารพัดที่ถูกตีเตียนแล้ว ก็จงปรากฏแจ้งโดยความสว่าง เพราะว่าทุกๆสิ่งที่ทำให้ปรากฏแจ้งก็คือ ความสว่าง เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสแล้วว่า ‘คนที่หลับอยู่จงตื่นขึ้นและจงฟื้นขึ้นมาจากความตาย และพระ คริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน’

“เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี อย่าให้เหมือนคนไร้ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมี ปัญญา จงฉวยโอกาสเพราะว่าทุกวันนี้เป็นกาลที่ชั่ว เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา แต่จงเข้าใจน้ำพระทัยของ องค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ จง ปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของ ท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนามพระเยซู คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงยอมฟังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า”

ข้อ 20: “พระวจนะของพระเจ้านี้บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย”

เมืองเอเฟซัสเคยเป็นเมืองแห่งความมืดอย่างแท้จริง แต่เมื่อเปาโลได้มาถึง-ผู้รับใช้ของพระเจ้าพร้อมกับ ข่าวสารของพระเจ้า-ความสว่างก็เข้ามาในเมืองนั้น เปาโลประกาศพระวจนะของพระเจ้า และการเข้ามา

ของพระวณะยอมให้ความสว่าง (เพลงสดุดี 119:130) พระวณะของพระเจ้าเป็นเหมือนไฟ-ทำให้ใจอบอุ่น เผาซีแห่งบาปออกไปเสีย จุดไฟแห่งความรักของพระเจ้าให้ลุกโชนภายในอก และเหมือนก้อนมันทุบใจหินและ ขี้ความประสงค์ที่ตื้อรันให้แหลกเหลว (อ่านเยเรมีย์ 23:29)

ฮีบรู 4:12 ประกาศว่า “เพราะว่าพระวณะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพลาญภาพอยู่เสมอ คมยิ่ง กว่าดาบสองคมใดๆ แทะทะลุกระทั่งจิตและวิญญาณ ตลอดข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัย ความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย”

ในโรม 1:16 เปาโลประกาศว่าข่าวประเสริฐของพระคริสต์-พระวณะของพระเจ้า- “เป็นฤทธิ์เดชของ พระเจ้าที่นำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ” พระวณะซึ่งเปาโลประกาศ-และซึ่งเราปรนนิบัติวันนี้-เป็นฤทธิ์ เดช-ฤทธิ์เดชที่ระเบิดออกและทำลายล้าง-ของพระเจ้า คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้เป็น “ฤทธิ์เดช” คือคำหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยพลังกำลัง มันคือคำเดียวกับที่พจนานุกรมวิทยาศาสตร์ได้นำไปใช้ (ในคำเรียกต่างๆของเรา) “*dynamo*”, “*dynamite*” และ “*dynamic*” ใช้แล้วครับ พระวณะของพระเจ้านั้นมีฤทธิ์มากอย่างแท้จริง และในเมือง เอเฟซัส มันได้เติบโตแข็งแกร่งและมีชัยชนะ โดยทำให้ผู้คนละทิ้งทางชั่วร้ายทั้งหลายของตนเพื่อติดตามในรอย พระบาทของพระเยซู ดังนั้นเราที่ได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณของพระเจ้านี้จึงควรดำเนินตามแบบอย่าง ที่ถูกวางไว้แล้วโดยชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นเมื่อเปาโลประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

สมมติว่าชายคนหนึ่งเปิดร้านขายเหล้าได้ยื่นข่าวประเสริฐและบังเกิดใหม่ เขาควรขายร้านเหล้าของเขาให้คนอื่นผู้ซึ่งจะดำเนินกิจการต่อไปไหม? แน่แน่นอนว่าเขาไม่ควรทำเช่นนั้น! เขาควรทำลายขวดเหล้าทุกขวด ในร้านและจากนั้นก็ทำให้แน่ใจว่าอาคารหลังนั้นถูกเปลี่ยนให้ทำประโยชน์อย่างอื่น ถ้าคนขายหนังสือไปกลับใจ เชื่อ เขาก็ควรเอาหนังสือลามกทั้งหมดนั้นไปหลังบ้าน เอาน้ำมันก๊าดราดพวกมันให้ชุ่ม และจุดไฟเผาพวกมัน เสีย สมมติว่าเจ้าของโรงกลั่นเหล้าขนาดใหญ่กลับใจเชื่อ มันจะต้องสำหรับเขาไหมที่จะทำลายเหล้ากลั่น มูลค่าหลายแสนดอลลาร์เหล่านั้นที่มีอยู่? คำตอบนั้นชัดเจน: แน่แน่นอนว่ามันจะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง-นอกเสียจากว่า แอลกอฮอล์นั้นสามารถถูกแปลงให้เป็นผลิตภัณฑ์อย่างหนึ่งที่มีประโยชน์และจำหน่ายได้ เช่น น้ำยาฆ่าเชื้อ สำหรับใช้ในโรงพยาบาล ถ้าชายผู้ที่เป็นเจ้าของโรงกลั่นที่ใหญ่ที่สุดบนโลกจะกลับใจใหม่ เขาก็ควรทำสิ่งที่ชาว เอเฟซัสเหล่านั้นได้กระทำกับตำราชั่วร้ายเหล่านั้น-เขาควรทำลายทรัพย์สินชั่วของเขาหรือเปลี่ยนมันให้กลายเป็นสิ่งซึ่งจะทำประโยชน์แก่มนุษยชาติ

ทานที่รัก ข้อแก้ต่างทุกอย่างที่เคยถูกใช้โดยพวกเจ้าของโรงกลั่นเหล้าที่รักเงินจะถูกใช้ก็ได้โดยชาว เมืองเอเฟซัสเหล่านั้นเพื่อปกป้องการใช้ศาสตร์ลับของพวกเขา! ถ้าข้ออ้างเหล่านั้นของพวกคนขายเหล้าฟุ้งซัน การกระทำของชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นก็คงสูญเปล่าและไร้เงา

ความรอดเป็นของประทานของพระเจ้า-ไม่ขึ้นอยู่กับการกระทำใดๆ ไม่ขึ้นกับความพยายามใดๆของ มนุษย์ แต่การรับความรอดเป็นเพียงการเริ่มต้นของชีวิตคริสเตียนเท่านั้น พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อช่วย เราให้รอดและประทานชีวิตแก่เรา-ชีวิตอันบริบูรณ์ แต่พระองค์ไม่สามารถประทานพระคุณอันบริบูรณ์แก่เรา ได้ซึ่งพระคุณนั้นเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเรา นอกเสียจากว่าเราเต็มใจที่จะยอมจำนนจิตใจ

วิญญาณ และร่างกายต่อพระองค์ พระเยซูไม่ได้กำลังเรียกเราให้ตายเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงอยากให้เราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต

เปาโลขอร้องผู้เชื่อเหล่านั้นที่กรุงโรมว่า “พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย อย่าทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดียอดเยียม” (รม. 12:1,2)

อัครทูตเปาโลเป็นห่วงมากๆที่เหล่าผู้เชื่อใหม่ของเขาจะดำเนินในความเชื่อที่บุดรทั้งหลายของพระเจ้าคร่ำคร่าใน โรม 6:11-23 เขาเขียนไว้ว่า “เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น และอย่ายกอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่เป็ขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า

“เพราะว่าบาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอวยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม

“แต่จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน เมื่อท่านพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม

“ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุเนื้อหนังของท่านอ่อนกำลัง เพราะท่านเคยให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของการโสโครกและของความชั่วช้าซ้อนชั่วช้าฉฉฉฉ บัดนี้ท่านจงให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์ฉฉฉฉ เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเป็นทาสของบาป ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน ขณะนั้นท่านได้ผลประโยชน์อะไรในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ละอาย ด้วยว่าที่สุดท้ายของการเหล่านั้นก็คือความตาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้นจากการเป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือความบริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

เมื่อเรากลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า โลกและเหล่าคริสเตียนที่อ่อนแอกว่าก็จับตามดูทุกความเคลื่อนไหวของเรา เราไม่มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง เราไม่ใช่เจ้าของตัวเอง “ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า ดังนั้นเราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง...เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใดๆที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุด หรือสะดุดใจหรือทำให้อ่อนกำลัง ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้แน่นต่อ

พระพักตร์พระเจ้า ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็มีความสุข แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากินก็จะถูกลงพระอาชญา เพราะเขามีได้กินด้วยความเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (รม. 14:12,13,21-23)

เปาโลเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์ว่า: “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป เหมือนที่ข้าพเจ้าเองได้พยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้เป็นที่พอใจของคนทั้งปวง มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขารอดได้” (1 คร. 10:31-33)

เมื่อคริสเตียนชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นไปถึงจุดแห่งการยอมจำนนอย่างสิ้นสุดใจ พระวาระของพระเจ้ายิ่งเจริญขึ้นอย่างแข็งแกร่ง “และมีชัย”-เหนือมนุษย์และเหนือพวกผี! ผมอดที่อยากจะไม่คิดว่าขณะที่ผมศึกษาค้นคว้าเหตุการณ์ตอนนี้และพบเคล็ดลับต่างๆที่ถูกเปิดเผยในที่นี้ เราในฐานะคริสเตียนวันนี้อยากเห็นพระวาระของพระเจ้ายิ่งเจริญและมีชัยในเมืองเกิดของเราเองหรือไม่? เราอยากได้การฟื้นฟูจริงๆไหม? ถ้าเราอยากได้ เราก็ต้องยอมจำนนตัวเราเองอย่างไม่เก้อจ้งต่อพระวิญญูณของพระเจ้า โดยปรนนิบัติพระเยซูเจ้าในความถ่อมใจและความคิดที่ยอมต่ำลง โดยนำมาซึ่งความจริงใจและความจริงจ้งแบบเสียสละซึ่งปรากฏชัดเหลือเกินในชีวิตของอัครทูตเปาโล พระวาระของพระเจ้ายิ่งเป็นเหมือนเดิมวันนี้อย่างที่ยังเคยเป็นในสมัยของเปาโล (เพลงสดุดี 119:89) พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเหมือนเดิม “วานนี้ และวันนี้ และสืบๆไปเป็นนิรันดร์” (ฮบ. 13:8)

อัครทูตเปาโลมองไปยังทุ่งนาทั้งหลาย ที่ชาวพร้อมเกี่ยวแล้ว

ข้อ 21: “ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคาญาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย”

บัดนี้ข่าวประเสริฐถูกวางรอกม่นคงในเมืองเอเฟซัสแล้ว เปาโลจึงรู้สึกว่าเขาสามารถละผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นไปได้สักกระยะหนึ่ง และแม้แต่ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่เขาได้รับในเมืองนั้นก็ไม่ได้ทำให้เขามองออกไปยังทุ่งนาทั้งหลายที่ชาวพร้อมเกี่ยว และเขามองไม่เห็นพวกคนงาน ดังนั้นเขาจึง “ได้ตั้งใจ...ที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” และระหว่างทางไปยังนครบริสุทธีนั้น เขาจะผ่าน “ไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคาญา” ในสถานที่ทั้งสองแห่งนี้เปาโลได้ปรนนิบัติก่อนหน้านั้นและคริสตจักรหลายแห่งได้ถูกก่อตั้งขึ้นที่นั่น (บทที่ 16-18) เขาจะไปเยี่ยมคริสตจักรเหล่านั้นอีก-และจากบทที่ 15 ของจดหมายของเขาที่ส่งถึงชาวโรมเหล่านั้น เราอาจสรุปได้ว่าส่วนหนึ่งของจุดประสงค์ของเขาในการไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาก็คือ เพื่อรวบรวมเงินถวายและรับของกำนัลต่างๆเพื่อนำไปให้เหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม เขาพูดถึงเรื่องนี้ในโรม 15:25,26:

“ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์วิสุทธิชน เพราะว่าพวกเขาศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ ส่งไปให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม”

“เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย” เปาโลไม่ได้กำลังพูดตรงๆ ในฐานะนักท่องเที่ยวก่อนหน้านี้ ความสนใจของเขาในการได้เห็นกรุงโรมไม่ได้อยู่ในอาคารเก่าแก่ของเมืองนั้น ถนนหนทางที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของมัน และอนุสาวรีย์อันโด่งดังทั้งหลายของมัน “สิ่งที่ต้องเห็นให้ได้” ของเขา คือ “สิ่งที่ต้องเห็นให้ได้” ของมิชชันนารีของพระเจ้า กรุงโรมเป็นศูนย์กลางเชิงยุทธศาสตร์ของโลกสมัยนั้น และจากใจกลางของนครใหญ่นั้น ทางหลวงหลายสายนำออกไปสู่ดินแดนอันไพศาล “ถนนทุกสายมุ่งสู่โรม” คือคำกล่าวอันโด่งดังและเชื่อถือได้ในสมัยนั้น ผู้ที่เดินทางบนทางหลวงเหล่านั้นของโรมไม่ใช่เหล่ากองทหารของโรมเท่านั้น แต่ยังมีพวกพ่อค้า ผู้รอบรู้ และนักทศนาจรเช่นกัน ดังนั้นถ้านครใหญ่นั้นถูกขนะมาเพื่อพระเยซูได้ ทางหลวงเหล่านั้นก็จะกลายเป็นทางหลวงขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเหล่าผู้นำสารของพระเจ้ายิ่งจะนำข่าวสารแห่งความรอดไปประกาศ ซึ่งจะนำสันติสุขมาสู่จิตใจและความสุขมาสู่หัวใจ พร้อมกับตอบสนองความต้องการทุกอย่าง ดังนั้นเสียงร้องแห่งหัวใจของเปาโลจึงเป็น “ข้าต้องเห็นกรุงโรมให้ได้!”

ข้อ 22: “ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอร์สทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่หน้อยหนึ่งในแคว้นเอเชีย”

ถึงแม้ว่าเปาโล “ตั้งใจไว้” ว่าจะไปเยือนกรุงเยรูซาเล็ม และจากนั้นจึงไปยังกรุงโรม เขาก็ไม่ได้เริ่มการเดินทางของเขาไปยังเมืองเหล่านั้นในทันที แทนที่จะทำอย่างนั้น เขาส่งทิโมธีและเอร์สทัสล่วงหน้าไปก่อนเขา ขณะที่เขายังอยู่ในแคว้นเอเชีย “อยู่หน้อยหนึ่ง”- “หน้อยหนึ่ง” นั้นยาวนานเท่าใดเราไม่ถูกบอก ผมเชื่อว่าเหตุผลหนึ่งที่เขาอยู่ต่อที่เมืองเอเฟซัสถูกพบใน 1 โครินธ์ 16:8,9 ที่เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์ เพราะว่าที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่างกว้างขวางน่าจะเกิดผล ทั้งผู้ขัดขวางก็มีเป็นอันมากด้วย” เราจะเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับ “ผู้ขัดขวาง” เหล่านี้ในข้อพระคำอีกสองสามข้อถัดไป

แน่นอนว่าทิโมธีเป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพคนหนึ่งที่จะส่งไปเยี่ยมคริสตจักรเหล่านั้นเพราะว่าเขาอยู่กับเปาโลตอนที่คริสตจักรเหล่านั้นได้ถูกก่อตั้ง (กิจการ 16:3; 17:14) เอร์สทัสไม่ถูกกล่าวถึงบ่อยนัก แต่จากโรม 16:23 เราทราบว่าเขาเป็น “สมุหบัญชีของเมือง” โครินธ์-ตำแหน่งหนึ่งซึ่งคงตรงกับตำแหน่งเหรียญกรีกของเรา ดังนั้นเขาเองก็มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะรับเงินถวายเพื่อนำไปมอบให้คนจนเหล่านั้น ต่อมาเปาโลเองก็นำของถวายนั้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

การลูกฮือของพวกช่างเงิน

ข้อ 23-25: “คราวนั้นเกิดการรุ่มรวยมากเพราะเหตุทางนั้น ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระไดอาน่าทำให้พวกช่างนั้นได้กำไรมาก เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการค้าด้วยกันแล้วว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมาก็เพราะทำการอันนี้”

“ขณะเดียวกับที่” ทิโมธีและเอร์สทัสออกไปจากเมืองเอเฟซัสเพื่อไปยังแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซีย “เกิดการรุ่มรวยมากเพราะเหตุทางนั้น” “ทางนั้น” ในที่นี้หมายถึงทางพระเยซู แผนการแห่งความรอดตามการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ผลลัพธ์เหล่านั้นของการประกาศของเปาโลปรากฏชัดแจ้ง และ “การรุ่มรวยมาก” (หรือการปลุกปั่นใหญ่โต) ได้เกิดขึ้นเพราะช่างเงินเหล่านั้นตระหนักว่ารายได้ของ

ตนได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงเมื่อชาวเมืองเอเฟซัสจำนวนมากได้ต้อนรับพระเยซูและหันเสียจากการบูชารูปเคารพ

ช่างเงินเหล่านั้นมีธุรกิจที่ทำกำไรงามในเมืองเอเฟซัส แหล่งรายได้หลักของพวกเขาจากการออกแบบและการผลิตศาลเจ้าขนาดเล็กที่ทำด้วยเงินซึ่งถูกใช้ในการบูชาเทพีไดอาน่า และมีอุปสงค์มหาศาลสำหรับวัตถุเล็กๆเหล่านี้ของการนับถือรูปเคารพ ไดอาน่า (ซึ่งตรงกับเทพีอาร์เทมิสของพวกโรมัน) คือหนึ่งในเทพีเหล่านั้นที่มีชื่อเสียงโด่งดังของศาสนาที่ไหว้รูปเคารพ นางเป็นหนึ่งในสิบสองเทพที่เหนือกว่า บางครั้งนางถูกนำเสนอว่ามีเต้านมมากมาย ซึ่งบ่งบอกว่านางเป็นบ่อเกิดแห่งพรใหญ่โตและล้นเหลือ บางครั้งนางถูกนำเสนอในรูปเทพีแห่งการล่าสัตว์ โดยแต่งตัวในชุดล่าสัตว์และถือคันธนูในมือ

ศาลเจ้าเล็กๆที่ทำด้วยเงินเหล่านั้นซึ่งถูกทำขึ้นโดยพวกช่างเงินมีหลากหลายรูปแบบ บางครั้งพวกมันแสดงให้เห็นไดอาน่าอยู่ในชอกเล็กจิ๋วพร้อมกับสิงโตหลายตัวของนางร่วมอยู่ด้วย บางครั้งพวกมันเป็นของที่ระลึกจำลองของวิหารที่โด่งดังของไดอาน่าซึ่งในสมัยนั้นถือว่าเป็นหนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลก ศาลเจ้าหรือเครื่องรางที่ทำด้วยเงินเหล่านี้ถูกซื้อโดยผู้คนที่ไม่ได้บูชาไดอาน่าด้วยซ้ำ เพราะว่ามันเดินทางทั้งหลายที่มาเยือนเมืองเอเฟซัสก็คงอยากเป็นเจ้าของวิหารขนาดเล็กจิ๋วของวิหารอันโด่งดังของไดอาน่า

มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของคนไหว้รูปเคารพที่จะพกรูปจำลองขนาดเล็กของพวกพระต่างด้าว การบูชาแบบนั้นยังถูกปฏิบัติอยู่วันนี้ในป่าดงดิบและในดินแดนของคนไหว้รูปเคารพซึ่งเป็นที่ๆชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้ายังเจาะเข้าไปไม่ถึง ตอนที่ผมเดินทางอยู่ในเอกวาดอร์ โคลอมเบีย บราซิล และไปยังสถานที่หลายแห่งในแอฟริกา ผมได้นำรูปเคารพเล็กๆแบบนั้นกลับมาด้วยซึ่งผมได้ซื้อเป็นของที่ระลึกในประเทศเหล่านั้น พวกโรมันในสมัยของเปาโลมีรูปจำลองต่างๆ (ซึ่งพวกเขาเรียกว่า เปนาเตส หรือ “พวกพระประจำบ้าน”) ในบ้านของพวกเขาและการปฏิบัติเช่นนั้นไม่ใช่เรื่องที่ทำในอดีตด้วย มีหลายล้านคนทั่วโลกวันนี้ที่มีรูปจำลองขนาดเล็กอยู่ในบ้านของตน ในสถานที่ทำงานของพวกเขา แม้แต่บนแผงหน้าปัดรถของพวกเขาหรือแขวนอยู่บนสร้อยที่ห้อยคอพวกเขา! เห็นได้ชัดว่าธุรกิจการผลิตรูปจำลองต่างๆและศาลเจ้าทั้งหลายยังเจริญงอกงามอยู่เหมือนเดิม!

มันอยู่ในช่วงเดือนพฤษภาคมตอนที่ช่างเงินเหล่านั้นในเมืองเอเฟซัสลุกฮือขึ้นต่อสู้เปาโล นี่เป็นช่วงเวลาพิเศษของการอุทิศถวายแด่เทพีไดอาน่า และเนื่องจากนางถูกราบไหว้ในอียิปต์ ซีลิเซีย กรุงเอเธนส์ และสถานที่อื่นๆของคนต่างชาติ จึงมีการชุมนุมกันของผู้คนจากทั่วทั้งแคว้นเอเชีย ในเดือนพฤษภาคมพวกเขามาจากทั่วทุกสารทิศเพื่อมาชุมนุมกันในเมืองเอเฟซัสเพื่อสักการบูชาเทพีโปรดของพวกเขา และวิหารขนาดใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกสร้างมาเพื่อเป็นเกียรติแก่นางก็ตั้งอยู่ที่นั่น

“ชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส” เรียกช่างเงินเหล่านั้นให้มาชุมนุมกันเพื่อเตือนความจำพวกเขาว่าโดยการออกแบบและทำศาลเจ้าของพวกเขาเพื่อเป็นเกียรติแก่ไดอาน่า พวกเขาได้เงินมาเลี้ยงชีพ เห็นได้ชัดว่าเดเมตรีอัสเป็นผู้นำคนหนึ่งในท่ามกลางช่างเหล่านั้น สมัยนี้เราอาจเรียกเขาว่าเป็นประธานแห่งสหภาพแรงงานช่างเงิน ดังนั้นเขาจึงเรียกประชุมทุกคนที่ “ทำการคล้ายกัน” และเตือนพวกเขาว่าการหาเลี้ยงชีพของพวกเขากำลังตก

อยู่ในอันตรายเพราะการประกาศข่าวประเสริฐของเปาโล และเขาเห็นว่าเป็นเรื่องไร้เหตุผลที่พวกเขาจะยืนอยู่เฉยๆ ขณะที่เปาโลประกาศพระเจ้าองค์หนึ่งและข่าวประเสริฐหนึ่งซึ่งจะทำให้พวกเขาแจ้ง!

ข้อ 26: “และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่มือมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ”

ในที่นี้มีบันทึกคำพยานที่โดดเด่นที่สุดซึ่งถูกให้ไว้โดยชายคนหนึ่งที่ใหญ่รูปร่าง คำพยานหนึ่งที่ยืนยันความรื้อถอนของการเทศนาของอัครทูตเปาโลและความสำเร็จของเขาในการหันคนใหญ่รูปร่างมาหาพระเจ้าแท้จริงองค์นั้น

“ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย” เปาโลได้เทศนาอย่างแท้จริงว่ามีพระเจ้าองค์เดียว และ “ได้กล่าวว่าสิ่งที่มือมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ!” เปาโลประกาศแก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า “...เรารู้อยู่แล้วว่ารูปปั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลกและพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว” (1 คร. 8:4) และใน 1 โครินธ์ 12:2 เขากล่าวว่า “ท่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนท่านยังเป็นคนไม่เชื่อนั้น ท่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ท่านจะถูกนำไป” เขาพูดถึงชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้นเช่นกันเพราะการที่พวกเขาได้ “ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้” (1 ธส. 1:9) ดังนั้นไม่ว่าเปาโลเทศนาที่ไหน การนับถือรูปเคารพก็ได้รับผลกระทบเมื่อข่าวประเสริฐแตะต้องใจผู้คน และหันพวกเขามาหาพระเยซู

ข้อ 27: “น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่อาซีพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระแม่เจ้าไดอาน่าซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่น่าถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป”

“ไม่ใช่แต่อาซีพของเราจะเสียไปอย่างเดียว” นี่คือการร้องเรียนแรกที่เดเมตรีอัสมีต่อการเทศนาของเปาโล-และนั่นคือความคิดแรกที่ผุดขึ้นในหัวของคนไม่เชื่อคนใดที่ธุรกิจของตนถูกคุกคามโดยการฟื้นฟู! ถูกบังตาโดยพระของยุคนี้ คนไม่เชื่อไม่สามารถตระหนักถึงความจริงของมัทธิว 16:26 เมื่อพระเยซูทรงถามคำถามที่สำคัญที่สุดว่า “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา” คนไม่เชื่อไม่สังเกตเห็นค่าจ้างของบาปและคิดถึงแต่เรื่องทางวัตถุ ดังนั้นเมื่อแหล่งรายได้ของเขาถูกคุกคาม เขาก็เริ่มไม่สบายใจอย่างมาก

“แต่พระวิหารของพระแม่เจ้าไดอาน่าซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่น่าถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป” นี่คือการกล่าวหาที่สองที่เดเมตรีอัสใช้กับเปาโล เขากล่าวว่าการบูชาไดอาน่าจะสิ้นสุดลงหากเปาโลและพวกเพื่อนของเขาได้รับอนุญาตให้ประกาศข่าวประเสริฐต่อไป ซึ่งกล่าวถึงพระเจ้าที่เปาโลประกาศว่าเป็นพระเจ้าที่แท้จริงองค์เดียวนั้น หากสิ่งที่เปาโลประกาศนั้นเป็นความจริง และถ้าผู้คนยอมรับข่าวสารของเขา ผลลัพธ์ในท้ายที่สุดก็คงเป็นการหักล้างข้อโต้แย้งที่ว่าผู้คนต้องมีศาลเจ้าเล็กๆเหล่านั้นซึ่งพวกเขาเตรียมไว้และชายไว้ใช้ในการบูชาไดอาน่า

เครื่องรางเล็กๆเหล่านั้นก็จะกลายเป็นวัตถุมงคลที่ถูกดูหมิ่นและเหยียดหยาม และเดเมตรีอัสและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาก็คงตกงาน

ในการโต้แย้งนี้เดเมตรีอัสกำลังพูดความจริง เพราะว่าข่าวสารแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าทำให้วัตถุมงคล รายการทางศาสนา ศาลเจ้าและเครื่องรางของขลังทุกอย่างไร้ประโยชน์และสูญเปล่า เมื่อพระเยซูทรงร้องออกมาบนกลโกธาว่า “สำเร็จแล้ว!” (หรือ “จบสิ้นแล้ว”) พระองค์ก็ทรงหมายความว่านั่นจริงๆ พระองค์ทรงสำเร็จพระราชกิจนั้นที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้ลุล่วงแล้วและไม่มีสิ่งเดียวที่สามารถถูกเพิ่มเข้ากับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ได้ เมื่อความเชื่อแบบคริสเตียนมีชัย มันก็ทำให้ผู้คนตกงานหากพวกเขายุ่งเกี่ยวกับกิจการแห่งความชั่วและความไร้สาระ-สิ่งซึ่งมีแนวโน้มที่จะสนองตัณหาของเนื้อหนัง ผมขอขอบคุณพระเจ้าที่ผมเป็นคนอเมริกัน แต่ถ้าประเทศที่ยิ่งใหญ่นี้ของเราเป็น “อเมริกาแบบคริสเตียน” อย่างแท้จริง แบบที่มันถูกมองว่าเป็นโดยชื่อของมัน เจ้าของธุรกิจหลายแสนคนก็คงเลิกกิจการไปภายในไม่กี่ชั่วโมงแล้ว! การขายเหล้าก็คงสิ้นสุดลงเพราะว่าคงไม่มีนักดื่มแล้ว การขายยาเสพติด-และอาชีพอื่นๆอีกมากมายซึ่งไม่จำเป็นต้องเอ่ยชื่อในที่นี้-ก็คงตายสิ้นไปหมดแล้วเพราะว่าคงไม่มีลูกค้าแล้ว ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงไม่มีส่วนร่วมในการพนัน การดื่มเหล้า และกิจกรรมฆ่าเวลาเหล่านั้นของโลก

มีบางคนที่จะกล่าวว่า “หากนี่เป็นความจริง มันก็คงไม่เป็นการดีด้านเศรษฐกิจเลยสำหรับประเทศชาติของเราที่จะกลายเป็นประเทศชาติคริสเตียนอย่างแท้จริง” ผมไม่เห็นด้วย ถ้าทุกคนในตอนนี้อยู่เกี่ยวข้องในการผลิตและการจำหน่ายสิ่งซึ่งชั่วร้ายจะกลับใจเชื่อและมารู้จักพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว เงินหลายพันล้านดอลลาร์ที่ตอนนี้ถูกใช้จ่ายไปกับสุราและสิ่งชั่วร้ายอื่นๆก็คงถูกนำมาใช้จ่ายในช่องทางต่างๆที่จะก่อให้เกิดผลดีและเติมเต็มวิถีชีวิตของประชาชนทุกคน มันก็คงไม่จำเป็นเลยที่ผู้คนจะใช้จ่ายเงินหลายพันล้านดอลลาร์ในรูปภาษีและสวัสดิการ นี่ยังไม่กล่าวถึงหลายพันล้านดอลลาร์เหล่านั้นที่ถูกใช้จ่ายไปกับทัศนสถานและคุกทั้งหลาย

เวลาหนึ่งจะมาถึงเมื่อความรู้ในเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกดูจุน้ำปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ เมื่อผู้คนจะตีดาบของตนให้เป็นพลัดไถและหอกของตนให้เป็นขอลิต จะมีสันติสุขบนแผ่นดินโลกและความปรารถนาดีท่ามกลางมนุษย์ แต่เวลานั้นจะไม่มาถึงจนกว่าพระเยซูเสด็จกลับมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกและประทับบนพระที่นั่งของดาวิดเพื่อครองราชย์

“พระวิหารของพระแม่เจ้าไดอาน่า” ถูกกล่าวโดยนักประวัติศาสตร์ทั้งหลายว่าใช้เวลาสร้างสองร้อยยี่สิบปีและค่าใช้จ่ายนั้นถูกช่วยกันออกโดยคนทั้งปวงแห่งแคว้นเอเชียไมเนอร์ วิหารนั้นมีขนาดยาวสี่ร้อยยี่สิบห้าฟุต กว้างสองร้อยยี่สิบฟุต และถูกค้ำยันโดยเสาหินอ่อนหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดต้น ซึ่งมีความสูงหกสิบฟุตและเสาแต่ละต้นมีน้ำหนักหนึ่งร้อยห้าสิบล้าน เสาเหล่านี้เป็นหินอ่อนตัน โดยบางต้นถูกสลักเสลาอย่างประณีต และบางต้นถูกขัดเงาจนสว่างจ้า ประติมากรรมของวิหารนี้ทำด้วยไม้สนไซเปรส หลังจากทำจากไม้ซีดาร์ ภายในถูกตกแต่งอย่างงดงามด้วยทองคำและมีภาพวาดชั้นดีที่สุดโดยฝีมือของเหล่าศิลปินสมัยโบราณแขวนอยู่ ความยิ่งใหญ่เช่นนั้นทำทลายจินตนาการ-แต่วิหารอันงดงามนั้นของไดอาน่าถูกเผาโดยชาวก็อธในปี ค.ศ. 260 และวันนี้เหล่านัก

โบราณคดีก็บอกเราว่ามันเป็นไปได้เลยที่จะบ่งชี้ทำเลที่ตั้งที่แน่ชัดว่ามันเคยตั้งอยู่ที่ไหน! มันเป็นอย่างนี้แหละ เมื่อมนุษย์สร้างให้คงอยู่เพียงชั่วคราวและไม่ใช้เพื่อนิรันดร์กาล เมื่อพวกเขาคิดถึงแต่เรื่องฝ่ายเนื้อหนังและไม่ใช้ฝ่ายวิญญาณ สงครามของโลกนี้จะผ่านพ้นไป แต่คนทั้งหลายที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ในเมืองสวรรค์ที่จะไม่มีวันผ่านพ้นไป

“แคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก” แน่นอนว่าหมายถึงโลกที่คนรู้จักในสมัยนั้นและเป็นความจริงที่ว่า การบูชาไดอาน่าขยายออกไปยังแดนไกล การบูชาเทพองค์นี้อย่างแพร่หลายได้นำผู้คนมากมายมาสู่เมืองเอเฟซัสในช่วงเดือนพฤษภาคม และเดเมตรีอัสตระหนักดีว่าฝูงชนที่หลั่งไหลมาเหล่านั้นจะให้เปาโลและเหล่าสหายคริสเตียนของเขามีโอกาสใหญ่ที่จะทำให้ความเชื่อแบบคริสเตียนรุดหน้าไป หากเกิดแบบนั้นจริงๆ แน่นอนว่าการค้าของช่างเงินเหล่านี้คงได้รับผลกระทบและวิหารอันยิ่งใหญ่ของไดอาน่าก็จะต้องเสียชื่อ เดเมตรีอัสตั้งใจที่จะป้องกันไม่ให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น โดยใช้ทุกวิถีทาง

ข้อ 28: “ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า “พระไดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่”

“ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น...” เดเมตรีอัสได้เริ่มคำปราศรัยของตนโดยการเรียกประชุมช่างเงินเหล่านั้น (ข้อ 25) และเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาหาเลี้ยงชีพโดยการผลิตศาลเจ้าที่ทำด้วยเงินหรือเครื่องรางเล็กๆ เพื่อเป็นเกียรติแก่ไดอาน่า ศาลเจ้าเหล่านี้ถูกซื้อโดยผู้บูชาและผู้มาเยือนทั้งหลาย-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงนั้นของปีเมื่อฝูงชนแห่กันมายังเมืองเอเฟซัสเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงที่จะถูกจัดขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่พระแม่เจ้าองค์นั้น

จากนั้นเดเมตรีอัสประกาศว่าไม่ว่าเปาโลเทศนาที่ไหน ชาวสารของเขาก็ “หันคนมากมายไปเสีย” จากการนับถือรูปเคารพ และถ้านั้นเกิดขึ้นในเมืองเอเฟซัส ช่างเงินเหล่านั้นก็อาจเสี่ยงที่จะเสียรายได้ของตนไป นอกเหนือจากผลกระทบที่ทางใหม่นี้แห่งชีวิตจะมีต่ออาชีพของพวกเขาแล้ว พระแม่เจ้าไดอาน่าก็คงถูกดูหมิ่นและวิหารของนางก็คงถูกเหยียดหยาม “คำกล่าวเหล่านี้” ของเดเมตรีอัสจึงทำให้พวกช่างเงินเต็มไปด้วยโทสะ และพวกเขากร้องออกมาว่า “พระไดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่!”

ข้อ 29: “แล้วก็เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ”

เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่า “โรงมหรสพ” นี้เป็นสถานที่จัดเกมกีฬาและนิทรรศการยิ่งใหญ่ทั้งหลายของเมืองนั้นและสามารถจุผู้ชมได้ถึงสามหมื่นคน! เมืองนี้เต็มไปด้วยเหล่าผู้บูชาในตอนนั้น และช่างเงินเหล่านั้นกำลังมีกิจการที่กำลังบูมเพราะยอดชายศาลเจ้าที่ทำด้วยเงินเหล่านั้นซึ่งใช้ในการบูชา ดังนั้นเมื่อผู้คนเหล่านั้นมารวมตัวกันในอาคารใหญ่โตขนาดนั้น ดูเหมือนจะสมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าฝูงชนนั้นมีขนาดใหญ่พอที่จะต้องใช้พื้นที่มากขนาดนั้น และบัดนี้ “เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง” เมื่อพิจารณาหลายพันคนเหล่านั้นที่อยู่ที่นี่ ความสับสนวุ่นวายเช่นนั้นก็เกือบเหมือนความรุนแรงของฝูงชนที่โกรธแค้น พร้อมกับหลายพันคนที่ร้องตะโกนว่า “พระไดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่” -โดยไม่ได้คิดอะไร แต่แค่ร้องตามฝูงชนเท่านั้น

พวกเขา “จับกายอัสกับอาริสทาร์คัส” เพื่อนร่วมเดินทางชาวมาซิโดเนียสองคนของเปาโลผู้ซึ่งทำงานหนักกับเขาในเมืองเอเฟซัส “กายอัส” เป็นชื่อที่คนใช้กันเยอะมากในสมัยนั้น และเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ก็พบว่าเป็นการยากที่จะชี้ชัดความสัมพันธ์ระหว่างชายผู้นี้กับคนอื่นๆที่มีชื่อเดียวกัน อย่างไรก็ตาม เราสันนิษฐานได้ว่านี่เป็นกายอัสคนเดียวที่ถูกล่ามถึงโดยเปาโลว่าเป็นเจ้าของบ้านที่ให้เขาอาศัยอยู่ด้วยในเมืองโครินธ์ (รม. 16:23) และยังเป็นหนึ่งในผู้เชื่อเหล่านั้นที่เปาโลให้บัพติศมาที่เมืองโครินธ์ด้วย (1 คร. 1:14)

“อาริสทาร์คัส” ถูกแนะนำให้เรา รู้จักในที่นี่ แต่เราอ่านเกี่ยวกับเขาอีกครั้งในกิจการ 20:4 ในฐานะเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลหลังจากออกไปจากเมืองเอเฟซัส และในกิจการ 27:2 เขาถูกล่ามถึงว่าอยู่บนเรือกับเปาโลระหว่างทางไปยังกรุงโรม จากนั้นในโคโลสี 4:10 เปาโลเขียนถึงเขาในฐานะเป็นเพื่อนนักโทษกับเขาในกรุงโรม

ดังนั้นเราจึงทราบมากพอเกี่ยวกับชายสองคนนี้จะรู้ว่าพวกเขาเป็นผู้รับใช้ที่ยำเกรงพระเจ้าและขยันขันแข็งของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และพวกเขาน่าจะโดดเด่นในงานรับใช้ของเปาโลที่เมืองเอเฟซัส ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นที่รู้จักดีแก่คนทั้งปวง และเมื่อเดเมตรีอัสยุยงประชาชนให้ลุกฮือด้วยความไม่พอใจ คริสเตียนสองคนนี้ก็ถูกจับทันทีและถูก “ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ” เราต้องจำให้ขึ้นใจว่านี่น่าจะเป็นฝูงชนที่รวมตัวกันอยู่ในโรงมหรสพนั้นอยู่แล้ว เนื่องจากสถานที่นั้นผู้คนได้สามหมื่นคน มันจึงดูเหมือนสมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่ามีผู้บูชาอยู่ที่นั่นหมู่ใหญ่ตอนที่กายอัสและอาริสทาร์คัสถูกพาตัวเข้าไปข้างใน

ข้อ 30: “ฝ่ายเปาโลใครจะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป”

“ฝ่ายเปาโลใครจะเข้าไป...” มันเป็นเรื่องธรรมเนียมนิยมปฏิบัติของเปาโลที่จะให้คำพยานต่อหน้าพวกคนที่กล่าวหาเขา คำพยานเรื่องพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า เราต้องพิจารณาเช่นกันว่าเปาโลทุ่มเทให้แก่คนเหล่านั้นที่ทำงานกับเขาในข่าวประเสริฐ บางทีเขารู้สึกว่าเขาอาจกล่าวหรือทำอะไรสักอย่างที่จะเป็นประโยชน์ต่อเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาได้ และในความไม่สนใจเรื่องความปลอดภัยของตัวเองเลย เขาหาทางที่จะเข้าไปในโรงมหรสพนั้นที่กายอัสและอาริสทาร์คัสถูกคุมตัวไว้อยู่ แต่ “พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป” เราไม่ถูกบอกว่าคุณเชื่อเหล่านั้นซึ่งตัวเปาโลด้วยวิธีใด จะโดยการใช้อำนาจบังคับหรือโดยการโน้มน้าว ไม่ว่าจะอย่างไรพวกเขาก็ไม่ยอมให้เขาเสี่ยงเข้าไปปรากฏตัวต่อหน้าฝูงชนที่โกรธเคืองนั้นซึ่งจับตัวเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาไว้แล้ว

ข้อ 31: “มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรงมหรสพ”

“พวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเชีย” หมายถึงชายทั้งหลายที่เป็นประธานในเกมกีฬาสาธารณะและเทศกาลเลี้ยงทางศาสนาเหล่านั้นในอัครพันธกิจ พวกเขาถูกเลือกตั้งทุกปีและการเลือกตั้งของพวกเขาต้องถูกยืนยันที่กรุงโรมก่อนที่มันมีผลในเมืองเอเฟซัส เนื่องจากชายเหล่านี้ต้องรับผิดชอบในเรื่องการถวายเกียรติอันเหมาะสมแก่จักรพรรดิแห่งโรม

“...ซึ่งเป็นสหายของเปาโล...” เราไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อว่าชายเหล่านี้เป็นพวกคริสเตียน แต่เพราะมีความเป็นมิตรต่อเปาโล พวกเขาจึงตระหนักดีว่าเขาไม่ใช่คนก่อความวุ่นวายและคนสร้างปัญหา ถึงอย่างไรแล้ว

เปาโลได้รับความไว้วางใจและความเป็นมิตรจากพวกเขาถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ตระหนักว่าเขากำลังประกาศศาสนาที่แท้จริงหนึ่งเดียวนั้น ชาวประเสริฐแห่งพระคุณและความรอดโดยทางความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า มันเป็นไปได้อย่างแน่นอนว่าพวกเจ้านายเหล่านี้เคยเห็นการจลาจลแบบนี้มาก่อน และพวกเขามีประสบการณ์มากพอในการรับมือกับการจลาจลแบบนี้ที่รู้ว่าการเข้าไปในโรงมหรสพนั้นของเปาโลมีแต่จะเติมน้ำมันเข้ากองไฟซึ่งเกือบจะควบคุมไม่อยู่แล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขากลัวว่าเขาจะถูกฆ่าตาย ดังนั้นพวกเขาจึงให้คำเตือนเพิ่มเติมเข้ากับความพยายามของพวกเขา ซึ่งไม่ยากให้เปาโลเข้าไปในโรงมหรสพนั้น-ซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นห้องศาลไปแล้ว

ข้อ 32: “บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร”

“บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น” นี่คือคำบรรยายที่เหมาะสมสำหรับมีอบ คนเหล่านี้ได้ชุมนุมกันเพื่อจุดประสงค์หนึ่ง-เพื่อบูชาพระแม่เจ้าไดอาน่า-และมีพวกเขาแค่ไม่กี่คนที่ทราบอย่างแท้จริงว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น ด้วยเหตุนี้ “บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น” ความสับสนที่สิ้นหวังจริงๆ! และผู้คนส่วนใหญ่ “ไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร”

ข้อ 33 และ 34: “พวกเหล่านั้นบางคนได้ด้นอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนทั้งปวง แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยังส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า “พระไดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่”

ตัวตนที่แน่ชัดของ “อเล็กซานเดอร์” ผู้ที่ไม่ถูกให้ไว้ในที่นี้ ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่สันนิษฐานว่าเขาคือ “อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดง” ที่เปาโลเตือนทิโมธีคนหนุ่มให้ระวังใน 2 ทิโมธี 4:14 หากนั่นเป็นความจริง ชายผู้นี้ก็เป็นศัตรูของเปาโลและอาจยินดีที่มีโอกาสได้พูดจาให้ร้ายเขา หากเป็นเช่นนั้น พวกยิวก็เลือกเขาให้เป็นโฆษกของพวกเขาและลากตัวเขาออกมาจากฝูงชนเพื่อให้ยืนต่อหน้ามีอบและ “กล่าวคำแก้ต่างของตนแก่ประชาชนเหล่านั้น”

นี่ไม่ใช่คำแก้ต่างส่วนตัวของอเล็กซานเดอร์ เขาไม่ได้กำลังแก้ต่างให้ตัวเองต่อหน้าฝูงชนนั้น แต่เนื่องจากความวุ่นวายของพลเมืองส่วนใหญ่ภายใต้การปกครองของโรมถูกโทษว่าเป็นความผิดของพวกยิว อเล็กซานเดอร์จึงตั้งใจที่จะอธิบายแก่ฝูงชนนั้นว่าพวกยิวไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องอันใดเลยกับความพยายามของคริสเตียนที่ได้ปลุกปั่นเมืองนั้น ดังนั้นเมื่อยืนอยู่ต่อหน้าฝูงชนนั้น อเล็กซานเดอร์จึง “โบกมือ”-กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขายกมือขึ้นเพื่อจะให้เสียงวุ่นวายนั้นสงบลงและเพื่อที่จะให้คนฟังเขาเพราะเสียงอื้ออึงของฝูงชนนั้น

“แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว....” การปรากฏตัวของอเล็กซานเดอร์ส่งผลตรงข้ามกับที่ตั้งใจไว้ ผู้คนเหล่านั้นดูออกว่าเขาเป็นยิว และการปรากฏตัวของเขาต่อหน้าพวกเขาก็ยิ่งทำให้พวกเขาคั่งหนักกว่าเดิมอีก เมื่อเปล่งเสียงตะโกนอย่างพร้อมเพรียงกัน พวกเขา ก็กลับสิ่งใดก็ตามที่เขาอาจกล่าวออกมา โดยพวกเขาให้ร้องว่า “พระไดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่!”

เปาโลเป็นยิวคนหนึ่ง คริสเตียนเหล่านั้นหลายคนก็เป็นยิว และชาวเอเฟซัสเหล่านั้นที่ไม่ใช่ยิวก็มีอคติต่อพวกเขา เพราะไม่คุ้นเคยกับกระแสนคริสเตียนที่เป็นของใหม่นี้ พวกเขาจึงมองเปาโลและกลุ่มของเขาว่าเป็น

แค่วิวอีกกลุ่มหนึ่ง ดังนั้นพวกเขาจึงเปล่งเสียงร้องถวายเกียรติให้แก่ไดอาน่าและปฏิเสทที่จะฟังอเล็กซานเดอร์ โดยคิดแน่นอนว่าเขากำลังยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาเพื่อแก้ต่างให้เปาโล

มีอบขนาดใหญ่ที่สุดเริ่มต้นด้วยคนที่ไม่พอใจแค่หยิบมือหนึ่ง การจลาจลที่สร้างความเสียหายมากที่สุด เริ่มต้นด้วยการขว้างอิฐก้อนหนึ่งหรือการจุดไฟกองหนึ่งให้ลุก จากนั้นมันก็ลามไปเมื่อคนอื่นๆ มาร่วมวงด้วย โดยที่ไม่ใช่พวกเขาทุกคนรู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไรหรือทำไปทำไม และเมื่อฝูงชนนั้นมีคนมาร่วมสมทบมากขึ้นเรื่อยๆ การจลาจลนั้นก็ทวีความรุนแรงมากขึ้นจนกระทั่งมันสร้างความเสียหายในทุกที่ที่มันไปถึง การจลาจลในเมืองเอเฟซัสก็เป็นเช่นนั้น มันเริ่มต้นด้วยชายคนหนึ่ง-เดเมตรีอัสช่างเงิน เขาประสบความสำเร็จในการปลุก ระดมช่างคนอื่นๆ ที่ทำอาชีพเดียวกัน และพวกเขามาร่วมวงกับเขาในการรณรงค์ต่อต้านอัครทูตเปาโลและเหล่า เพื่อนร่วมงานของเขา จากนั้นเสียงร้องนั้นก็แพร่กระจายไปยังฝูงชนเหล่านั้นที่มารวมตัวกันในโรงมหรสพ และ เสียงโกลาหลนั้น ซึ่งดังมากขึ้นเมื่อมีคนมาร่วมเปล่งเสียงเยาะขำขึ้น ในที่สุดก็กลายเป็นเสียงร้องตะโกนยาวนาน สองชั่วโมงเมื่อหลายพันคนเปล่งเสียงพร้อมเพรียงกันว่า “พระเจ้าไดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่!” (และหลังจากการแสดงออกถึงความห่มเหินที่มีให้แก่ไดอาน่า ผมก็แน่ใจว่าหลายคนที่ได้ร่วมวงในฝูงชนนั้นโดยไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียอะไรเลยเริ่มรู้สึกเชื่อมั่นเช่นกันว่าพวกเขาเองก็ห่มเหินอย่างลึกซึ้งให้แก่พระแม่เจ้าองค์นี้เช่น เดียวกัน)

ข้อ 35: “เมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นยอมคล้อยตามจนประชาชนสงบลงแล้วเขาก็กล่าวว่า “ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่าเป็นเมืองที่นมัสการพระแม่เจ้าไดอาน่าผู้ยิ่งใหญ่ และนมัสการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี”

คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “เจ้าหน้าที่ทะเบียน ถูกใช้ในที่อื่น ๆ อีกหลายแห่ง (ดู มธ. 2:4; มก. 8:31; 1 คร. 1:20) แต่ถูกแปลเป็น “ธรรมจารย์” เสมอ นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่คำนี้ถูกใช้กับเจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่ง นับถือรูปเคารพ เขาเป็นผู้ดูแลบันทึกสาธารณะทั้งหลายและเป็นประธานในการประชุมต่างๆ ของชาวเมืองนั้น เขาเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่ง เพราะว่าการติดต่อสื่อสารสาธารณะทั้งหมดถูกกระทำผ่านทางเขาแก่เมืองนั้นและ คำตอบทั้งหลายก็ถูกให้ในนามของเขา เห็นได้ชัดว่าเจ้าหน้าที่ทะเบียนในพระคำข้อนี้ของเราเป็นชายคนหนึ่งที่มีอิทธิพลและความนิยมชมชอบ เพราะว่าเขา “สงบ” เสียงดังของฝูงชนนั้นและทำให้พวกเขาเงียบเสียงจนถึง ระดับที่พวกเขาจะยอมฟังสิ่งที่เขาจะกล่าว

“ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย...” ทั้งๆ ที่เกิดความไร้ระเบียบและความวุ่นวายของฝูงชนนั้น เจ้าหน้าที่ทะเบียนผู้นี้ก็พูดกับพวกเขาในลักษณะที่ให้เกียรติและความเคารพ

“มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบ” (กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปอยู่แล้ว) “ว่าเมืองเอเฟซัสนี้เป็น เมืองที่นมัสการพระแม่เจ้าไดอาน่าผู้ยิ่งใหญ่...?” นี่คือการแสดงความมั่นใจในส่วนของผู้ที่ทะเบียนผู้นี้ คำถามของเขาถูกถามแก่ประชาชนนั้นในลักษณะที่บ่งบอกว่าไม่มีใครจะมาทำลายศาสนานั้นซึ่งไดอาน่าถูกบูชา อย่างร้อนรนขนาดนั้นได้ มีการประชดประชันอยู่ในถ้อยคำของเขาเช่นกัน เพราะว่าเขากำลังกล่าวแบบอ้อมๆ ว่าทุกคนบนโลกยกเว้นเปาโลและพวกคลั่งศาสนาหยิบมือหนึ่งรู้ว่าชาวเมืองเอเฟซัสบูชาไดอาน่าและจะทำเช่นนั้นต่อไป แน่แน่นอนว่าการบูชาเช่นนั้นจะไม่ถูกทำลายโดยิวแค่มิก็คินอย่างเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของ

เขา ดังนั้นเจ้าหน้าที่ผู้นี้จึงเตือนสติมือที่ร้องเสียงดังนั้นเพราะการโห่ร้องแบบไร้เหตุผลของพวกเขาและความกลัวแบบไม่มีมูลของพวกเขา เขาหาวิธีไม่ว่าในหลายวันและหลายปีที่จะมา ข่าวสารที่เปาโลประกาศจะไม่เพียงทำลายการบูชาไดอาน่าเท่านั้น แต่จะทำให้รากฐานแห่งจักรวรรดิโรมอันยิ่งใหญ่สั่นสะเทือนเช่นกัน!

“...และนมัสการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี” คนเหล่านั้นที่บูชาพระแม่เจ้าไดอาน่าอ้างว่ารูปจำลองอันแรกของนางตกลงมาจากท้องฟ้า-หรือจากสวรรค์ ดังนั้นชาวเมืองเอเฟซัสจึงรู้สึกว่าเป็นจุดที่ได้รับเกียรติมากที่สุดบนแผ่นดินโลกเพราะว่าวิหารของไดอาน่าอยู่ที่นั่น และรูปจำลองขนาดใหญ่ของนางก็ตั้งอยู่ภายในวิหารนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงเชื่อว่าเมืองเอเฟซัสเป็นผู้อารักขาของพระแม่เจ้าที่ยิ่งใหญ่นั้น

ข้อ 36: “เมื่อข้อนี้กล่าวโต้แย้งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรวุ่นวายไป”

เจ้าหน้าที่ทะเบียนผู้นั้นแค่สันนิษฐานทัศนคติที่ว่าไม่มีใครบนแผ่นดินโลกจะตั้งคำถามความรื้อร่นของชาวเมืองเอเฟซัสที่มีต่อพระแม่เจ้าไดอาน่าของพวกเขา หรือสงสัยความไม่คลอนแคลนของการบูชานางของพวกเขา ช่างเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะคิดว่าการบูชาที่หนักแน่นมั่นคงขนาดนั้นจะสามารถถูกทำลายโดยความพยายามอันอ่อนแอของยิวกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่ง ไม่ว่าจะรื้อร่นขนาดไหนก็ตาม ผู้ซึ่งกำลังพยายามที่จะนำพระเจ้าองค์หนึ่งเข้ามาผู้ซึ่งพวกเขาอ้างว่าเป็นพระเจ้าที่แท้จริงองค์เดียวนั้น อันเป็นการเข้ามาแทนที่ตำแหน่งโดยชอบของไดอาน่าท่ามกลางชาวเมืองเอเฟซัส!

“ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์” นั่นคือวิธีที่ดีในการกล่าวหาว่า “เนื่องจากพวกเราว่าการบูชาของเราไม่อาจถูกทำลายได้ เนื่องจากพวกเราไม่กลัวพวกยิวเหล่านี้ที่ประกาศพระเจ้าองค์หนึ่งที่มีนามว่าพระเยซู พวกท่านจึงควรเงียบเสียงและบูชาแบบของพวกท่านต่อไป พระไดอาน่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่และคนทั้งโลกก็รู้ดี ดังนั้นจึงไม่จำเป็นเลยที่ต้องมาร้องตะโกนและทำการวุ่นวายแบบนี้ และอย่าทำอะไรวุ่นวายไป”

ข้อ 37: “ท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านี้มา ซึ่งมีใช่เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพูดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกท่าน”

มีอะไรตรงนี้มากกว่าที่ปรากฏแก่สายตา ชายผู้นี้เป็นนักการทูต-นักการเมืองผู้หนึ่ง เขาเห็นด้วยกับผู้นับถือรูปเคารพเหล่านั้น เขายืนยันความเชื่อแบบงมงายเหล่านั้นของผู้คนเหล่านั้น เขายืนยันความเชื่อของพวกเขาที่ว่ารูปจำลองของไดอาน่าได้ตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี แต่เขาก็ปกป้องเปาโลและผู้เชื่อคนอื่นๆ เช่นกัน-ถึงแม้ว่าเป็นการยากที่จะกล่าวได้ว่าเป็นเพราะเขามีความชื่นชมต่อคนเหล่านั้นหรือเพราะเขามีความยุติธรรมในการบริหารกิจการต่างๆ ของเมืองนั้น ไม่ว่าเขามีเหตุผลใดก็ตามในการพูดแทนคริสเตียนเหล่านั้น การที่เขาเข้ามารับมือกับเรื่องนี้ก็ทำให้ฝูงชนเหล่านั้นสงบลงและนำพวกเขากลับมาสู่การใช้เหตุผล

สิ่งที่สนับสนุนความสามารถของเขาในฐานะนักการเมืองคือ จิตวิญญาณแห่งความรักชาติของชายผู้นี้ เขารักเมืองเอเฟซัส-ข้อเท็จจริงนั้นปรากฏเด่นชัด มันเป็นที่ของเขาที่จะรักษาความสงบสุขในเมืองนั้น และเขาพูดเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของความสงบสุขและความเงียบสงบของพลเมือง แต่เขาทราบเช่นกันว่ามีมือที่กรีดร้องนี้อันประกอบด้วยผู้คนที่คลั่งหลายพันคนอาจทำให้ทั้งเมืองเกิดจลาจลได้หากพวกเขาไม่ถูกทำให้สงบลง

เขาอยากช่วยเมืองนี้ให้รอดพ้นจากความพิวาศนี้ที่อาจมาได้อย่างง่ายดายหากฝูงชนในโรมทรศพนั้นจะ
กระจายตัวเข้าไปในเมืองเพื่อควานหาเปาโลและผู้เชื่อคนอื่นๆที่กลับใจรับความเชื่อแบบคริสเตียนนั้น

ดังนั้นเขาจึงรับประกันผู้คนเหล่านั้นว่า “คนเหล่านี้”-ซึ่งอาจเป็นกายอัสและอาริสทาร์คัส อาจเป็นผู้
เชื่อกลุ่มนั้น- “มิใช่เป็นคนปล้นวิหารทั้งหลาย...” วิหารนั้นที่เมืองเอเฟซัสมีห้องเก็บทรัพย์สมบัติใหญ่โตหลาย
ห้องและของทุกอย่างที่ถูกใส่ไว้ภายใต้การอารักขาดูแลของพระแม่เจ้าไดอาน่าก็จะเป็นทรัพย์สินของวิหารนั้น
สำหรับเวลานั้น ดังนั้นการขโมยจากทรัพย์สมบัติเหล่านี้ก็คงเป็นการปล้นวิหาร เปาโลและเหล่าสหายของเขาไม่
ได้มีความผิดในการปล้นวิหารของไดอาน่า พวกเขาไม่ได้ขโมยสิ่งใดไปจากมันและพวกเขาไม่ได้ทำลายสิ่งใดที่
เป็นของวิหารนั้นด้วย พวกเขาได้เทศนาต่อต้านรูปเคารพทั้งหลายและต่อต้านการบูชารูปเคารพ แต่พวกเขาไม่
ได้ทำความเสียหายใดๆต่อวิหารนั้น งานของพวกเขาได้ถูกสานต่ออย่างสงบและอย่างเปิดเผยให้ทุกคนได้เห็น

“...หรือพูดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกเขา” เปาโลไม่ได้ใช้ถ้อยคำที่หยาบคายหรือเหยียดหยาม
ในการกล่าวถึงพระแม่เจ้าไดอาน่า-อันที่จริง เขาไม่ได้เทศนาต่อต้านไดอาน่าแบบนั้นเลย เขาแค่เทศนาความ
จริงและชี้ผู้คนเหล่านั้นให้มาหาพระเจ้าที่แท้จริงองค์เดียวนั้น วิธีที่ดีที่สุดในการขจัดความมืดก็คือ การทำให้
ความสว่างกระจ่างแจ้ง และนั่นคือสิ่งที่เปาโลได้กระทำ เขาต่อต้านการนับถือรูปเคารพ ไขแล้วครบ-แต่เขาก็
ประกาศข่าวประเสริฐในทางบวกและในทางลบเช่นกัน เขากล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นว่า “อย่ามีการสามัคคีธรรม
กับกิจการที่ไร้ผลเหล่านั้นแห่งความมืด” แต่เขาเทศนาพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าและพระคุณของ
พระเจ้าแก่คนไม่เชื่อ โดยรู้ว่าเมื่อผู้ใดหันมาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้นั้นก็หนีไปจากการนับถือรูปเคารพ
โดยอัตโนมัติ พลังที่มีฤทธิ์มากที่สุดบนแผ่นดินโลก-ข่าวประเสริฐของพระเจ้า ฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่
ความรอด-มิพร้อมใช้สำหรับผู้รับใช้ของพระเจ้า แต่เราต้องประกาศข่าวประเสริฐในความเรียบง่ายของมัน ใน
ความรัก พร้อมกับความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะเห็นดวงวิญญาณหลายดวงได้รับความรอด นั่นคือวิธีการของ
เปาโล เขาเต็มใจที่จะกลายเป็นสิ่งใดก็ได้หรือทำอะไรก็ได้ที่มีเกียรติและชอบธรรมเพื่อที่จะชนะผู้คนมาถึงพระ
คริสต์ ไม่มีการเสียสละใดยิ่งใหญ่เกินไป ไม่มีการทรากตราใดที่ยากเกินไป สิ่งใดก็ตามที่เขาได้กระทำ เขาก็
กระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และงานของเขาในเมืองเอเฟซัสก็ถูกทำสำเร็จไม่ใช่โดยการโจมตีพระแม่เจ้า
ไดอาน่า แต่โดยการยกชูพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นสู่
สวรรค์ และจะเสด็จมาอีกที

ข้อ 38: “เหตุฉะนั้น ถ้าแม่เดเมตรีอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่
จะว่าความก็มี ผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด”

ถ้าเดเมตรีอัสและเหล่าช่างของเขามีข้อพิพาทเรื่องการค้า มันก็ควรถูกนำมายังศาล ถ้ามันเป็นเรื่อง
ของเมือง เป็นข้อพิพาทด้านเทศบาล มันก็ควรถูกนำมายังที่ประชุมของผู้คนที่ม่สิทธิอำนาจในเรื่องทั้งหลายที่
เกี่ยวข้องกับเมืองนั้น ถ้าเดเมตรีอัสและเหล่าคนของเขาได้รับความยุติธรรม ก็มีกฎหมายต่างๆที่จะแก้ไขความ
ยุติธรรมนั้นและวันทั้งหลายที่ศาลเหล่านั้นเปิดรับเรื่องร้องเรียนทั้งหลาย วันทั้งหลายที่ถูกกำหนดไว้สำหรับ
การไต่สวนซึ่งเรื่องเหล่านั้นจะถูกตัดสินชี้ขาดได้ในลักษณะที่เหมาะสมโดยเหล่าผู้มีสิทธิอำนาจอันเหมาะสม

“ผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด” พวกผู้พิพากษาเป็นเจ้าหน้าที่ชาวโรมันที่รู้จักกันในชื่อ *proconsuls* ถ้าพวกเขาเงินมีเรื่องร้องเรียนอันยุติธรรมที่จะปรักปรำเปาโลและกลุ่มผู้เชื่อของเขา พวกเขาสามารถนำเรื่องไปยื่นต่อผู้พิพากษาและมั่นใจได้ว่าพวกเขาจะได้รับความยุติธรรม แต่แน่นอนว่าเดเมตรีอัส ทราบ-และช่างเงินคนอื่นๆส่วนใหญ่ก็น่าจะทราบ-ว่าพวกเขาไม่มีข้อกล่าวหาของจริงที่พวกเขาจะใช้กล่าวหาคริสเตียนเหล่านั้นได้ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถนำข้อกล่าวหาทางการมาปรักปรำคนเหล่านั้น กล่าวหาคนเหล่านั้นในศาลอันเหมาะสมที่กฎหมายเหล่านั้นมีไว้สำหรับคนทั้งปวง ที่ความยุติธรรมอันเท่าเทียมกันและไม่ลำเอียงจะถูกหยิบยื่นให้โดยเหล่าผู้มีสิทธิอำนาจของโรม

ข้อ 39: “แต่ถ้าแม้ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย”

“ข้อหาอะไรอีก” คงหมายถึงสิ่งใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับกิจการสาธารณะทั้งหลาย หากมีข้อกล่าวหาต่างๆที่มีลักษณะเช่นนั้น ที่ประชุมหนึ่งก็ต้องมาประชุมกัน-ไม่ใช่มีมือหรือการจลาจล แต่เป็นที่ประชุมหนึ่งที่มาพบกันในลักษณะที่สอดคล้องกับกฎหมายของโรม หากประชาชนมีความไม่พอใจใดๆต่อเปาโลและคริสเตียนคนอื่นๆเหล่านั้น ความไม่พอใจเหล่านั้นก็ต้องถูกนำเสนอต่อหน้าที่ประชุมที่ถูกต้องประชุมอย่างเหมาะสม ภายใต้การนำของเหล่าผู้มีสิทธิอำนาจในการปกครอง อันที่จริง ความหมายของ “ที่ประชุม” (*assembly*) คือผู้คนที่ถูกเรียกออกมา ที่มารวมตัวกันในลักษณะที่ถูกกฎหมาย (คริสตจักรในพันธสัญญาใหม่คือ ที่ประชุมหนึ่งของ “คนทั้งหลายที่ถูกเรียกออกมา” ที่ประชุมหนึ่งอันประกอบด้วยผู้คนที่ถูกช่วยให้พ้นแล้วจากโลกผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า) “ที่ประชุม” ที่ถูกพูดถึงในข้อพระคำนี้ของเรา คือ ที่ประชุมหนึ่งซึ่งถูกเรียกให้มารวมตัวกันเพื่อจัดการเรื่องทางกฎหมายต่างๆ เช่น ข้อกล่าวหาใดๆที่อาจนำมาปรักปรำเปาโลและคริสเตียนเหล่านั้นอย่างถูกกฎหมายในเมืองเอเฟซัส และที่ประชุมนั้นก็จะต้องตัดสินชี้ขาดว่าพวกเขาได้ทำสิ่งใดที่ขัดต่อกฎหมายหรือส่งผลเสียต่อเมืองนั้นหรือไม่

ข้อ 40: “ด้วยว่าน่ากลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพอก่อการจลาจลคราวนี้ได้”

กฎหมายของโรมสมัยนั้นอ่านว่า “ผู้ใดที่ก่อการจลาจล จงให้ผู้นั้นรับโทษประหารชีวิต!” นี่มีบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ของโรม เอเฟซัสเป็นเมืองหนึ่งที่เป็นไทแต่มันอาจสูญเสียเสรีภาพของมันไปได้หากการจลาจลที่ถูกปลุกระดมโดยช่างเงินเหล่านั้นถูกรายงานให้โรมทราบ มีผู้พิพากษาทั้งหลายในเมืองเอเฟซัสที่อาจแสดงความไม่พอใจต่อการจลาจลเช่นนั้น ซึ่งจะนำการแก้แค้นมาจากรัฐบาลโรมหากผู้คนเหล่านั้นไม่สามารถแสดงเหตุอันฟังขึ้น-และเจ้าหน้าที่ทะเบียนผู้นั้นก็ทราบดีว่าไม่มีเหตุที่ฟังขึ้น เมืองเอเฟซัสอาจถูกพิพากษาจากโรมได้ และถ้อยคำและการกระทำของเจ้าหน้าที่ทะเบียนผู้นั้นก็มาจากความหวังเฝ้ายามของเขาที่มีต่อเมืองนั้น มากกว่าที่เขาจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียน

ท่านที่รัก ผมอยากชี้ให้เห็นในที่นี้ว่าทันทีที่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเอเฟซัสมาอยู่ภายใต้การปกป้องของเจ้าหน้าที่ทะเบียนผู้นั้น คริสตจักรนั้นก็ตกอยู่ในอันตรายมากกว่าตอนที่เดเมตรีอัสและมีอบของเขากำลังโห่ร้องต่อต้านเปาโลและเพื่อนๆคริสเตียนของเขา! มีการกล่าวถึงก่อนหน้าแล้วว่ายอห์นผู้เป็นที่ยึดได้บันทึกสภาพ

ของคริสตจักรนั้นกระทั่งก่อนสิ้นสุดศตวรรษแรกของความเชื่อแบบคริสเตียนเสียอีก ในวิวรณ์ 2:1-5 เราอ่านว่า:

“จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า ‘พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์ เบื้องขวาของพระองค์ และดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า รู้ความเหน็ดเหนื่อยและความอดทนของเจ้า และรู้ว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อทุรชนได้ เจ้าได้หลงใจคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าเขาเป็นอัครทูต และหาได้เป็นไม่ และเจ้าก็เห็นว่าเขาเป็นคนมูสา เรารู้ว่าพวกเจ้าได้ทนและมีความเพียร และเหน็ดเหนื่อยเพราะเห็นแก่นามของเรา และมีได้อ่อนระอาไป แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง เพราะว่าเจ้าละทิ้งความรักดั้งเดิมของเจ้า เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจเสียใหม่ และประพฤติตามอย่างเดิม มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะยกคันประทีปของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจใหม่”

ในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรเรื่อยมาตลอดหลายศตวรรษเหล่านั้น เราพบว่าเมื่อคริสเตียนทั้งหลายมาอยู่ภายใต้การปกป้องของทางการ เมื่อพวกเขาถูกปกป้องโดยเหล่าศัตรูของพวกเขา ก็มีแนวโน้มที่คริสตจักรจะอยู่ “เอกเขนกในศิโยน” ในทางกลับกัน ประวัติศาสตร์เปิดเผยว่าคริสตจักรได้เจริญรุ่งเรืองและรุดหน้าไปอย่างมากเมื่ออยู่ภายใต้การข่มเหงรุนแรงโดยเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐ “คันประทีป” ถูกยกออกไปจากคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสแล้วตลอดหลายร้อยปี และสิ่งที่เคยเป็นเมืองหนึ่งที่เจริญรุ่งเรือง บัดนี้ก็เป็นหมู่บ้านหนึ่งของมุสลิม และไม่มีร่องรอยใดๆของวิหารที่ยิ่งใหญ่ของไดอาน่าหลงเหลืออยู่เลย ท่าเรือนั้นซึ่งเคยพลุกพล่านเพราะกิจกรรมทางการค้า บัดนี้ก็เป็นเพียงบ่อน้ำซึ่งเต็มไปด้วยต้นกก ในน้ำที่กร่อยนั้นรอบพื้นที่ที่เมืองเอเฟซัสเคยตั้งอยู่ มีโรคมาลาเรียและโรคระบาด และความหลงลืมเป็นใหญ่ที่นั่น ผมขอกล่าวซ้ำ: เมื่อที่ประชุมท้องถิ่นใดมาอยู่ภายใต้ปีกที่ปกป้องของอำนาจทางการ การไหลกลับก็ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แต่คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ย่อมเดินหน้าต่อไป! พระวาระของพระเจ้าถูกปักแน่นเป็นนิรันดร์ในสวรรค์ และพระเยซูทรงสัญญาว่า “...เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้!” (มธ. 16:18) “พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อที่เราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า’” (ฮบ. 13:5,6)

ข้อ 41: “ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม”

เจ้าหน้าที่ทะเบียนผู้นั้นใช้สิทธิอำนาจของตนอย่างดี เขาได้ปกป้องศาสนาของผู้นับถือรูปเคารพเหล่านั้นโดยการรับประกันพวกเขาว่าการบูชาพระแม่เจ้าไดอาน่าของพวกเขาเป็นเรื่องที่มั่นคงและทราบในวงกว้าง เหลือเกินจนไม่มีสิ่งใดจะทำลายมันได้ เขาได้ชักชวนพวกเขาด้วยเหตุผลโดยเตือนสติพวกเขาว่าพวกเขาควรนำข้อกล่าวหาของตนที่ปรักปรำความเชื่อแบบคริสเตียนไปเสนอผ่านช่องทางต่างๆที่ถูกกฎหมายหรือไม่ก็อาจถูกลงโทษโดยโรมเพราะการยุยงให้เกิดการชุมนุมวุ่นวายแบบผิดกฎหมายของพวกเขา หลังจาก “กล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม” เห็นได้ชัดว่าฝูงชนเหล่านั้นแยกย้ายกันไปอย่างเจี๊ยบๆและไปตามทางทั้งหลายของตน

หลังจากเหตุการณ์ตอนนี้ไม่นาน เปาโลก็ออกไปจากเมืองเอเฟซัสและเริ่มการเดินทางที่เขาวางแผนไว้
ทั่วแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอากายาระหว่างทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

บทที่ 20

- 20:1 ครั้นการรื้อถอนนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมา กอดกันแล้วก็ลาเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย
- 20:2 เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้วและได้สั่งเตือนสติเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก
- 20:3 พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย
- 20:4 คนที่ไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอโรบี และทิโมธี ทีคิกัสกับโตรพิมัสชาวแคว้นเอเชีย
- 20:5 แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน
- 20:6 ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี และต่อมาห้าวันก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองโตรอัส และยับยั้งอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน
- 20:7 ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน
- 20:8 มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น
- 20:9 ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยูทีกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างงวงนอนเต็มที และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็งอกลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว
- 20:10 ฝ่ายเปาโลจึงลงไป ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า “อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา”
- 20:11 ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนหักขนมปังและรับประทานแล้ว ก็สนทนาต่อไปอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป
- 20:12 คนทั้งหลายจึงพาคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และก็ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย
- 20:13 ฝ่ายพวกเรา ก็ลงเรือแล่นไปยังเมืองอัสโสสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่านสั่งไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก
- 20:14 ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโสส เราก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทิลินี
- 20:15 ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคีโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกิเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส
- 20:16 ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรับให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์
- 20:17 เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา
- 20:18 ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายย่อมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย
- 20:19 ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า

20:20 และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับ ได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน

20:21 ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซู คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

20:22 คุณเกิด บัดนี้พระวิญญาณพันผูกข้าพเจ้า จึงจำเป็นจะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง

20:23 เว้นไว้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า เครื่องจองจำและความยากลำบาก คอยท่าข้าพเจ้าอยู่

20:24 แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมาย จากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น

20:25 คุณเกิด ข้าพเจ้าเที่ยวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก

20:26 เหตุฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้ายืนยันต่อท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าหมดราศีจากโลหิตของทุกคน

20:27 เพราะว่า ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง

20:28 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้ เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง

20:29 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูง แกะไว้เลย

20:30 จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป

20:31 เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางวันกลาง คคืนตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน

20:32 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์ ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้

20:33 ข้าพเจ้ามิได้โลกเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด

20:34 แล้วท่านทั้งหลายทราบว่า มือของข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งที่จำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับ ข้าพเจ้า

20:35 ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีกำลังน้อย และให้ระลึกถึงพระวาระของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า ‘การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ’”

20:36 ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น

20:37 เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของเปาโล จูบท่าน

20:38 เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวไว้ เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

หมายเหตุสำคัญสู่บทนี้ถูกพบในบทที่ 19 ข้อ 21: “ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคายาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย”

บทที่ 20 บันทึกเรื่องราวแบบย่อๆของการเดินทางรอบสุดท้ายของเปาโลไปทั่วแคว้นนี้โดยเฉพาะ ถูกเขียนโดยลูกาตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานมันให้แก่เขา บันทึกจากพระเจ้านี้เป็นบทคัดย่อซึ่งถูกจัดเรียงเป็นพิเศษจากงานรับใช้ของอัครทูตเปาโล-งานรับใช้หนึ่งซึ่งครบถ้วนและสมบูรณ์ พิเศษเหนือธรรมดาในทุกแง่มุม หากทุกอย่างที่เปาโลกล่าวและกระทำได้ถูกบันทึกไว้ เราก็คงมีไปกับรายละเอียดอันมากมายของมัน แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานหัวใจของงานรับใช้ของเขาให้เป็นผู้นำทางเราเข้าสู่การตีค่าอันเหมาะสมของความบริบูรณ์แห่งงานรับใช้นั้น ดังนั้นเราจึงมีความจริงต่างๆของพระเจ้าที่บันทึกนี้จัดให้เรา-สิ่งที่เปาโลกระทำ สิ่งต่างๆที่เขากล่าว การอัศจรรย์เหล่านี้ที่เขาได้กระทำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานฤทธิ์เดช และทรงนำพาเขา

ในบทนี้เราพบเรื่องราวของการเดินทางอันแปลกประหลาด ชัดแย้งกันเอง และเปลี่ยนแปลงของเปาโล ก่อนที่เขาออกไปจากแคว้นนี้โดยเฉพาะ เราจะศึกษาสองเหตุการณ์หลักที่สำคัญ-การประชุมของอัครทูตท่านนี้กับพวกสาวกที่เมืองโตรอัส และการรวมตัวกันอันโดดเด่นของเหล่าผู้ปกครองชาวเมืองเอเฟซัสเมื่อเปาโลใช้คนไปตามพวกเขาและเรียกประชุมพวกเขาที่เมืองมิเลทัสและมอบคำกำชับสุดท้ายของเขาให้แก่พวกเขาเกี่ยวกับหน้าที่ต่างๆและงานรับใช้ของพวกเขาในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

การไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มครั้งสุดท้ายของเปาโล เขาไปยังแคว้นมาซิโดเนียและประเทศกรีซ

ข้อ 1: “ครั้นการร่ำวายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมา กอดกันแล้วก็ลาเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย”

“ครั้นการร่ำวายนั้นสงบแล้ว...” ซึ่งแน่นอนว่าหมายถึงความไม่สงบที่ถูกปลุกกระดมโดยเดเมตรีอัสและช่างเงินเหล่านั้น ตามที่บันทึกไว้ในบทที่แล้ว เราไม่ถูกบอกว่าเป็นเมืองเอเฟซัสนานเท่าใดหลังเหตุการณ์นี้ แต่จากถ้อยคำโดยรวมของพระคำข้อนี้เราสรุปว่าเขาอยู่ต่อแค่จนกระทั่งเหตุการณ์เริ่มซาและผู้คนเหล่านั้นกลับไปทำกิจวัตรปกติของตน จากนั้นเปาโลก็เรียกพวกสาวกมาด้วยกัน “สวมกอดพวกเขา” และออกเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายา

การสวมกอดในที่นี้เป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงการอำลาด้วยความรัก เหมือนกับการจูบเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงการต้อนรับหรือการจากลา ในสมัยนั้นมันเป็นธรรมเนียมปกติในประเทศนั้นที่เหล่าคนรู้จักและมิตรสหายจะทักทายกันด้วยการจูบ แต่นี่ใช้กับเหล่าสมาชิกที่เป็นเพศเดียวกันและปลอดภัยจากสิ่งใด

ก็ตามที่ไม่สอดคล้องกับการทรงเรียกของพวกเขาในฐานะวิสุทธิชน ยกตัวอย่างเช่น พระเยซูทรงตำหนิซีโมนคนพาริสีผู้นั้นโดยตรัสว่า “ท่านมิได้จูบเรา...” (ลูกา 7:45)

เราพบธรรมเนียมปฏิบัตินี้อยู่ทั่วจดหมายฝากเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในที่มีอัครทูตเปาโลเข้ามาเกี่ยวข้องกับ โนโรม 16:16 เขาเขียนไว้ว่า “จงต้อนรับกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์” ใน 1 โครินธ์ 16:20 เขาให้คำเตือนสติเดียวกัน และอีกครั้งใน 2 โครินธ์ 13:12 และ 1 เธสะโลนิกา 5:26 เปโตรปิดท้ายจดหมายฝากฉบับแรกของเขาคำเตือนสติว่า “จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมจูบอันแสดงความรักต่อกัน...” (1 ปต. 5:14) เปาโลทุ่มเทเป็นพิเศษให้แก่เหล่าผู้เชื่อใหม่ของเขา และผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเอเฟซัสก็ไม่ใช่ออกเว้น ดังนั้นเขาจึงเรียกพวกเขาไปด้วยกัน สวมกอดพวกเขา และจากนั้นก็ไปจากเมืองเอเฟซัส

ข้อ 2 และ 3: “เมื่อได้ข้ามที่เหล่านั้นไปแล้วและได้สั่งเตือนสติเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีซ พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย”

“ที่เหล่านั้น” แน่แน่นอนว่าหมายถึงคริสตจักรเหล่านั้นที่ถูกก่อตั้งมั่นคงในพื้นที่เหล่านั้นแล้วที่เปาโลได้เดินทางไปก่อนหน้านั้นและประกาศข่าวพระคุณของพระเจ้า การเดินทางของเขาคงจะพาเขาผ่านเข้าไปในเมืองฟีลิปปี เมืองโครินธ์ เมืองเปโรอา และสถานที่บางแห่งเหล่านั้นที่ในการไปเยือนครั้งอื่นๆของเขา เขาได้ถูกข่มเหงและถูกปฏิบัติหยาบช้าอย่างทารุณ มันเป็นในระหว่างการไปเยือนครั้งที่สองของเขาถึงแคว้นมาซิโดเนียและการไปเยือนที่นั่นครั้งก่อนหน้าของเขา ที่เขาเขียนจดหมายฝากสองฉบับของเขาถึงคริสตจักรในเมืองเธสะโลนิกา

เมื่อเปาโลได้ให้ “คำเตือนสติมาก” ในสถานที่เหล่านั้นแล้ว “ท่านก็มายังประเทศกรีซ” คำเตือนสติในที่นี่บอกเป็นนัยถึงการให้คำปรึกษาและการปลอบประโลมใจ ดังนั้นในเมืองเหล่านั้นที่เขาเดินทางผ่านเข้าไป เปาโลจึงได้ปกป้องเหตุของพระคริสต์และปลอบประโลมใจผู้เชื่อเหล่านั้นที่น่าจะกำลังทนทุกข์การข่มเหงเพราะเหตุความเชื่อของพวกเขา เขาเองได้ถูกคุกคามและถูกข่มเหงในการไปเยือนครั้งก่อนของเขา เขาคงถูกฆ่าตายไปแล้วถ้าพระเจ้าไม่ทรงปกป้องเขา และต้องนับถือเขาจริงๆที่เขาเสี่ยงชีวิตของตนในการกลับไปยังคริสตจักรเหล่านั้นเพื่อนำคำเตือนสติและการหนุนใจไปให้ผู้เชื่อทั้งหลายที่นั่น จากนั้นเขาจึงเข้าไปในประเทศกรีซต่อ นี่คือส่วนที่สองของแผนการของเขาตามที่ถูกแสดงออกในข้อ 21 ของบทที่ 19

“พักอยู่ที่นั่นสามเดือน” อีกครั้งที่เปาโลอยู่บนสนามรบซึ่งเป็นที่ๆเขาได้ต่อสู้กับพญามารอย่างสัตย์ซื่อในหลายครั้งก่อนหน้านั้น แต่งานรับใช้หลักของเขาในการเดินทางรอบนี้คือ การหนุนใจผู้เชื่อทั้งหลายและการเสริมสร้างวิสุทธิชนเหล่านั้นในความเชื่อนั้น ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าในระหว่างการพักของเขาในประเทศกรีซ ณ เวลานั้น เปาโลได้รับการตลใจจากพระเจ้าให้เขียนจดหมายฝากของเขาไปถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรม ความเชื่อมั่นนี้มีพื้นฐานอยู่บนถ้อยคำเหล่านั้นใน โนโรม 15:25-27 ที่อัครทูตท่านนี้พูดถึงการไปยังกรุงเยรูซาเล็ม “เพื่อช่วยสงเคราะห์วิสุทธิชน” โดยนำของฝากและของถวายจากแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอากายาติดตัวเขาไปด้วยเพื่อนำไปแจกจ่ายแก่ผู้เชื่อที่ขัดสนเหล่านั้นในคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม

“พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน” ป่านนี้เปาโลน่าจะเริ่มชินแล้วกับการคิดร้ายเช่นนั้น! ไม่มีบอกไว้ว่าการคิดร้ายแบบไหนถูกวางแผนเพื่อเอาชีวิตของอัครทูตท่านนี้-ว่าเขาจะถูกโจมตีก่อนเขาไปถึงเรือนั้นซึ่งเขาวางแผนว่า

จะใช้เล่นไปยังแคว้นซีเรีย หรือว่าพวกยิววางแผนจะจัดการกับเขาอย่างไร แต่เหมือนกับในหลายคราวก่อนหน้า เปาโลทราบเกี่ยวกับแผนการของพวกเขาโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง และแทนที่จะเล่นเรือไปยังแคว้นซีเรีย “ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย” โดยกลับไปทางเส้นทางเดิมนั้นที่เขาได้ใช้ในการเข้ามาในประเทศกรีซ โดยเดินทางไปทางบก

ข้อ 4 และ 5: “คนที่ไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอโรปี และทิโมธี ทิคิกัสกับโตรฟีมัสชาวแคว้นเอเชีย แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน”

ผู้รู้บางท่านคิดว่า “โสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา” ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้เป็นชายคนเดียวกันกับที่ชื่อว่า โสปิลาเทอร์ ในโรม 16:21 หากนี่เป็นความจริง เขาก็เป็นที่รู้จักดีพอในงานของคริสตจักรนั้นที่จะส่งคำท้าทายมาพร้อมกับเปาโลถึงคริสตจักรที่กรุงโรม อย่างไรก็ตาม เราไม่ทราบอะไรมากกว่านี้เกี่ยวกับโสปาเทอร์นอกจากที่เราพบในพระคำข้อนี้

“อาริสทาร์คัส” คือผู้ที่เราพบในบทที่แล้วของการศึกษาค้นคว้าของเรา ตอนที่เขากับกายอัสถูกจับโดยมือบั่นภายใต้อิทธิพลของพวกช่างเงิน และถูกลากเข้าไปในโรงมหรสพนั้นที่ฝูงชนกลุ่มใหญ่รวมตัวกันอยู่

ไม่มีการให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ “เสคุนดัส” เราจึงจำเขาแค่ว่าเป็นชายชาวเมืองเธสะโลนิกาคนหนึ่งเดินทางร่วมกับเปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับของฝากจากคริสตจักรอื่นๆ

“กายอัสชาวเมืองเดอโรปี” อาจถูกสันนิษฐานว่าเป็นกายอัสคนเดียวกันกับที่เป็นเหยื่อของช่างเงินเหล่านั้น พร้อมกับอาริสทาร์คัส (กิจการ 19:29) ถึงแม้ว่า “กายอัส” เป็นชื่อที่คนใช้เยอเยในสมัยนั้นและมันยากที่จะชี้ขาดว่าชื่อนี้หมายถึงใครโดยเฉพาะในที่นี้

แน่นอนว่าเราคุ้นเคยกับ “ทิโมธี” และเราจะได้อินเกี่ยวกับเขามากขึ้นเมื่อเราศึกษาค้นคว้าต่อไป เปาโลถือว่าเขาเป็นบุตรชายของเขาในงานรับใช้ และจดหมายฝาก 1 และ 2 ทิโมธีก็เต็มไปด้วยคำพูดที่แสดงถึงความห่วงใยของอัครทูตท่านนี้ที่มีต่อชายหนุ่มผู้นี้

“ทิคิกัส” เป็นหนึ่งในเพื่อนร่วมงานที่สัตย์ซื่อที่สุดของเปาโล เขานำจดหมายฝากของเปาโลไปส่งถึงคริสตจักรในเมืองโคโลสี และในจดหมายฉบับนั้นเปาโลพูดถึงทิคิกัสว่าเป็น “ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (คส. 4:7) คำเรียกเดียวกันเหล่านี้ถูกใช้กับชายผู้นี้ในเอเฟซัส 6:21,22 เช่นกัน โดยบ่งบอกว่าทิคิกัสนำส่งจดหมายฝากถึงชาวเอเฟซัสด้วย ในทิตัส 3:12 เราเรียนรู้ว่าเปาโลส่งทิคิกัสไปช่วยเหลือทิตัสด้วย และ 2 ทิโมธี 4:12 ก็กล่าวถึงเขาเช่นกัน เห็นได้ชัดว่าในระหว่างการติดคุกอันยาวนานของเปาโลในกรุงโรม ทิคิกัสได้ให้ความช่วยเหลือแก่เขาอย่างมหาศาล

“โตรฟีมัส” เป็นชาวกรีก บ้านของเขาอยู่ในเมืองเอเฟซัส เขาถูกกล่าวถึงในกิจการ 21:27-29 ว่าถูกพบเห็นในกรุงเยรูซาเล็มกับเปาโล และพวกยิวเหล่านั้นคิดเองว่าเขาเป็นหนึ่งในพวกกรีกที่เปาโลพาเข้าไปในพระวิหาร อันเป็นการทำให้สถานการณ์ของพวกเขากลายเป็นมลทิน คนต่างชาติคนใดที่ล่วงล้ำเกินไปจาก “ลานของพวกคนต่างชาติ” และเข้าไปในตัวพระวิหารก็ต้องรับโทษประหารชีวิต คำประกาศที่เข้มแข็งโดยพวกยิวเหล่านั้นที่ว่าเปาโลได้พาโตรฟีมัสเข้าไปในพระวิหารทำให้เกิดการจลาจลที่เกือบทำให้เปาโลต้องเสียชีวิตไปแล้ว

หากทหารโรมันเหล่านั้นไม่เข้ามาช่วยชีวิตเขาไว้! โตรฟีมีสถูกกล่าวถึงเช่นกันใน 2 ทิโมธี 4:20 ที่เปาโลเขียนไว้ว่า “เมื่อข้าพเจ้าจากโตรฟีมีสที่เมืองมิเลทัสนั้น เขายังป่วยอยู่”

ผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อเหล่านี้เดินทางล่วงหน้าก่อนเปาโลไปยังเมืองทรอสซึ่งเป็นที่พักของพวกเขา ในกิจการ 16:12 เปาโลได้ล่องเรือไปที่เมืองฟิลิปปี แต่ในที่นี้ในข้อ 5 ลูกาเขียนว่า “คนเหล่านี้...ไปคอยพวกเรา” ซึ่งบ่งบอกว่าเขาได้มาสมทบกับเปาโลแล้วในฐานะเพื่อนร่วมทางมิชชันนารีของเขา

ข้อ 6: “ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่องไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี และต่อมาห้าวันก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองทรอส และยับยั้งอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน”

“เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี” ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ณ ตอนนั้นลูกากลับมาสมทบกับเปาโลแล้ว เนื่องจากเขาใช้คำสรรพนาม “เราทั้งหลาย” ตลอด

“ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่องไปแล้ว”-นั่นคือ หลังจากเจ็ดวันนั้นของเทศกาลปัสกา ในระหว่างเทศกาลปัสกา ต้องไม่ใช่เชื้อในขนมปังเลย พระเจ้าทรงบัญชาไว้ว่า “เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน วันแรกจงชำระบ้านเจ้าให้ปราศจากเชื้อ...ในเจ็ดวันนั้นอย่าให้พบเชื้อในบ้านของเจ้าเลย...อย่ากินสิ่งใดที่มีเชื้อ ในที่อาศัยของเจ้า เจ้าจงกินแต่ขนมปังไร้เชื้อเท่านั้น” (อพย. 12:15-20 บางส่วน) หากคุณจะศึกษาอพยพบทที่ 12 ทั้งหมด คุณก็จะคุ้นเคยกับคำสั่งของพระเจ้าสำหรับเทศกาลปัสกา

“...และต่อมาห้าวันก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองทรอส” เปาโลเคยเดินทางแบบเดียวกันมาแล้วโดยใช้เวลาสองวัน (กิจการ 16:11,12) อย่างไรก็ตาม ทะเลเอเจียนก็มีสภาพอากาศที่ไม่แน่นอน และเนื่องจากฤดูที่เกิดพายุบ่อยกำลังเริ่มต้นแล้วตอนที่เปาโลและลูกาข้ามทะเลนี้ ลมที่พัดตันทันก็อาจเป็นเหตุให้ต้องใช้เวลาเดินทางห้าวัน เมื่อเทียบกับการเดินทางก่อนหน้านี้ของเปาโล จากนั้นลูกาบอกเราว่าพวกเขาพักอยู่ในเมืองทรอส “เจ็ดวัน” ซึ่งคงจะทำให้พวกเขาต้องอยู่ที่นั่นจนผ่านวันสะบาโตหนึ่งไป

ข้อ 7: “ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกเขาประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน”

“ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกเขาประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง” นี้เปิดเผยอย่างชัดเจนว่าพวกเขาถือวันต้นสัปดาห์เป็นวันนมัสการ แทนที่จะเป็นวันสะบาโตแบบเก่าของยิว เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาได้อยู่ในเมืองทรอสจนเลยวันสะบาโตหนึ่งไป และกระนั้นในวันถัดจากวันสะบาโตนั้นพวกเขาก็มาประชุมกันเพื่อหักขนมปัง-นั่นคือ เพื่อถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

นี่ไม่ใช่ข้ออ้างอิงเดียวที่กล่าวถึงการถือวันต้นสัปดาห์ของเหล่าคริสเตียนยุคต้น เปาโลสั่งชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า “แล้วเรื่องการถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้สั่งคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำเริญ เพื่อจะไม่ต้องถวายทรัพย์เมื่อข้าพเจ้ามา” (1 คร. 16:1,2) นอกจากนี้ในวิวรณ์ 1:10 ยอห์นผู้เป็นที่รักก็เขียนถ้อยคำเหล่านี้: “พระวิญญาณได้ทรงดลใจข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากเบื้องหลังข้าพเจ้าดุจเสียงแตร” นี่คือการเริ่มต้นของนิมิตอันน่าทึ่งของยอห์นบนเกาะปีทมอส

มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่พวกสาวกทำพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยการหักขนมปังทุกวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า คริสตจักรบางแห่งยังถือพิธีนั้นทุกวันอาทิตย์เหมือนเดิม คริสตจักรอื่นๆก็ถือพิธีนี้เดือนละครั้ง และยังมีแห่งอื่นๆที่ถือพิธีนี้แค่ทุกๆสามเดือน-ทุกไตรมาส สิ่งสำคัญไม่ใช่เราถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าบ่อยขนาดไหน แต่จิตใจที่เรามีตอนที่ถือพิธีนี้ต่างหาก คริสเตียนพวกแรกเหล่านี้อยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น เวลาที่ระบบเดิมกำลังเปิดทางให้แก่ระบบใหม่ และมันเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งที่พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกถือทุกวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการเตือนใจผู้เชื่อเหล่านั้นถึงการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จมาอีกทีของพระเยซูคริสต์เจ้า วันนี้เรามีพระวาระที่ครบถ้วนสมบูรณ์แล้วของพระเจ้าบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบเป็นของเราเพื่อที่จะอ่านและรับเป็นอาหาร และมันไม่จำเป็นที่เราต้องถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ทุกครั้งที่เรารับประทานขนมปังและน้ำผลแห่งเถาองุ่นนั้น เราก็แสดงออกถึงการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์เสด็จมาอีกที

“เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา ... ท่านได้กล่าวฮิตยาว่าไปจนเที่ยงคืน” ผมคงจินตนาการว่าถึงแม้เปาโลเป็นผู้พูดหลัก คนอื่นๆในกลุ่มผู้เชื่อนั้นก็อาจให้คำพยานเป็นครั้งคราว และไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีหลายคำถามที่ต้องถูกตอบขณะที่คำถามเหล่านั้นถูกถามโดยคนเหล่านั้นที่ร่วมประชุม นี่คงจะเป็นการมาเยือนครั้งสุดท้ายของอัครทูตเปาโลยังพื้นที่แห่งนี้ และผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นหลายคนก็ยังคงเป็นทารกในพระคริสต์อยู่ ดังนั้นการประชุมนี้จึงยืดยาวไปจนถึงเที่ยงคืน

การประชุมนี้ที่ถูกเข้าร่วมโดยผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นย่อมให้ข้อสนับสนุนตามพระคัมภีร์สำหรับการประชุมนมัสการและสรรเสริญพระเจ้าตลอดทั้งคืน ถึงแม้ว่าผู้รับใช้ส่วนใหญ่ในวันนี้พูดแค่สามสิบนาทีหรือน้อยกว่านั้น ผมก็จำได้ตอนที่พวกเรามีการประชุมนมัสการตลอดทั้งคืนในเมืองของพวกเขา ผู้รับใช้หลายคนพูดตอนหัวโหม่งที่แตกต่างกันและพระคัมภีร์ถูกอ่านอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง คำพยานต่างๆถูกกล่าว พวกนักร้องพิเศษถวายเพลงดั้งเดิมเหล่านั้นแห่งศิโยน พวกเราตั้งตาคอยคืนเหล่านั้นอย่างใจจดใจจ่อและทุกคนที่เข้าร่วมการประชุมเหล่านั้นก็จดจำมันได้แม้เวลาผ่านไปนานแล้ว ผมไม่รู้จักคริสตจักรใดที่มีจัดประชุมแบบนี้แล้ววันนี้ เราต้องยอมรับว่าการจัดประชุมตลอดทั้งคืนเพียงเพราะอยากที่จะมีการมารวมชุมนุมกันตลอดทั้งคืนย่อมไม่ถวายเกียรติต่อพระเจ้าและไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้เชื่อทั้งหลายเลย แต่มันเหมาะสมตามพระคัมภีร์อย่างแน่นอนที่คริสเตียนทั้งหลายจะใช้เวลายาวนานในการนมัสการ การอธิษฐาน และการสรรเสริญแด่พระเจ้าเมื่อการประชุมแบบนี้ถูกจัดขึ้นเพราะว่าวิสุทธิชนเหล่านั้นรักพระเจ้าและรักที่จะฟังพระวาระของพระองค์ที่ถูกเทศนาขณะที่ผู้คนของพระองค์เป็นพยานถึงพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์!

ข้อ 8 และ 9: “มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยูทีกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างง่วนนอนเต็มที และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็โงกพลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว”

“มีตะเกียงหลายดวง...” ดังนั้น “ห้องชั้นบน” นี้ ที่ประชุมนี้ของคริสเตียนเหล่านี้ จึงมีแสงสว่างจ้าตรงข้ามกับวิหารทั้งหลายและสถานที่ต่างๆของคนนับถือรูปเคารพที่ในความมืดสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทุกชนิดได้เกิดขึ้น ห้องชั้นบนนี้ไม่ใช่สถานที่แห่งความมืดและความน่าสะอิดสะเอียน แต่เป็นสถานที่แห่งความสว่างและ

ความจริง ไม่มี ความลับเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียนและความมุ่งหมายของมัน ขณะที่เปาโลเป็นพยานต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา เขากล่าวว่า “ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล้ากล่าวต่อพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อแน่ว่า ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกันในที่ลับ” (กิจการ 26:26)

“ชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งอยู่ที่นั่นอยู่ที่หน้าต่าง” หน้าต่างในสมัยนั้นไม่ใช่หน้าต่างทำด้วยแก้วเหมือนอย่างที่เราในวันนี้ บานเกล็ดทำด้วยไม้เปิดเพื่อให้แสงและอากาศเข้ามา และสามารถถูกปิดตอนกลางคืนได้เพื่อ กันไม่ให้ ความหนาวเข้ามา ผิงของบ้านเหล่านั้นมีความหนา และหน้าต่างที่เปิดอยู่ก็คงให้พื้นที่มากพอที่คนๆ หนึ่งจะนั่งได้ เห็นได้ชัดว่าห้องชั้นบนนั้นมีคนแน่นขนัด และอยู่ที่สักก็เจอที่นั่งสบายๆบนขอบหน้าต่างนั้น หลาย ชั่วโมงผ่านไป บางทีชายหนุ่มผู้นี้ อาจเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานหนักและกิจกรรมหลายอย่างของวันนั้น ตะเกียงหลายดวงในห้องนั้นเพิ่มความร้อนและเอื้อแก่ความว่างของเขา ถึงอย่างไรแล้ว เขาก็ผล็อยหลับสนิท และ “โงกพลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว”

จากหน้าต่างบานนั้นของชั้นสามของอาคารหลังนั้นจนถึงพื้นดินเบื้องล่างหน้าต่างนั้นเป็นระยะทางยาว ที่จะร่วง-และอยู่ที่สอจร่วงลงบนพื้นถนนหรือพื้นลาน ขึ้นอยู่กับว่าหน้าต่างบานนั้นหันหน้าไปทางไหน แน่นนอนว่าไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจเลยที่เขา “เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว” การร่วงลงมาเช่นนั้นอาจทำให้ เขาคอหักหรือทำให้กะโหลกศีรษะร้าวได้อย่างง่ายดาย

มีพวกนักวิจารณ์ที่จะเสนอแนะว่าชายหนุ่มผู้นี้ไม่ได้ตายจริงๆ แต่แค่มีนงเพราะการร่วงลงมาเท่านั้น- ซึ่งในกรณีดังกล่าวเขาก็คงฟื้นตัวได้ในเวลาไม่นานและคงสามารถไปร่วมวงกับผู้มีสการเหล่านั้นได้อีก ผมเชื่อว่าเราต้องตีความพระวจนะของพระเจ้าตามตัวอักษรในที่นี้ ผมเชื่อว่าชายหนุ่มผู้นี้ตายแล้วจริงๆ ตายเพราะเขา ร่วงลงมาจากหน้าต่างชั้นสามของอาคารหลังนั้นที่เปาโลกำลังเทศนาอยู่ และผมเชื่อเช่นกันว่าเขาถูกทำให้กลับ มีชีวิตอีกจริงๆอย่างน่าอัศจรรย์!

ข้อ 10: “ฝ่ายเปาโลจึงลงไป ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า “อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา”

การประชุมนี้ต้องหยุดชะงัก อย่างน้อยก็ชั่วคราว เมื่ออัครทูตเปาโลลงไปยังจุดที่อยู่กึ่งร่วงลงไป “ก้มตัว” และกอดเขาไว้ นี่เป็นการกระทำที่แสดงถึงความอ่อนโยนและความกรุณา แต่มันเตือนใจเราเช่นกันถึงการ ที่เอลีซาทำให้บุตรของหญิงชาวชูเนมผู้นั้นฟื้นคืนชีพ ตามที่บันทึกไว้ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 4:32-35:

“เมื่อเอลีซาเข้ามาในเรือน คุณเกิด ท่านเห็นเด็กนอนตายอยู่บนเตียงของท่าน ท่านจึงเข้าไปข้างในปิด ประตูให้ทั้งสองอยู่ข้างในและได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ แล้วท่านขึ้นไปนอนทับเด็ก ให้ปากทับปาก ตาทับตา และมือทับมือ และเมื่อท่านเหยียดตัวของท่านบนเด็ก เนื้อของเด็กนั้นก็อุ่นขึ้นมา แล้วท่านก็ลุกขึ้นอีกเดินไป เดินมาในเรือนนั้นครั้งหนึ่ง แล้วขึ้นไปเหยียดตัวของท่านบนเขา เด็กนั้นก็จามเจ็ดครั้ง และเด็กนั้นก็ลืมตาของตน”

เปาโลกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่รุมล้อมอยู่ที่นั่นว่า “อย่าตกใจเลย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “อย่าร้องไห้และ คร่ำครวญเหมือนอย่างพวกคนไม่เชื่อเขาทำกันเลย จงมีความเชื่อเถิด จงวางใจในพระเจ้าและอย่าเป็นทุกข์ร้อน เกี่ยวกับสิ่งที่ดูเหมือนเป็นเหตุการณ์น่าเศร้านี้เลย”

“ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา” หรือ “ชีวิตของเขาบัดนี้กลับคืนมาแล้ว” จากตอนนั้นที่เปาโลสวมกอดเขา ชีวิตของชายหนุ่มผู้นี้ก็กลับคืนมาแล้ว ผมเชื่อสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว ถึงอย่างไรแล้ว บันทึกรื่องราวนี้ได้ถูกเขียนภายใต้การดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และลูกาแพทย์ที่รักก็เป็นผู้บันทึก! แน่แน่นอนว่าหมอคนหนึ่งคงจะดูออกว่าชายหนุ่มผู้นี้ตายแล้ว หรือว่าเขาแค่หมดสติไปชั่วคราว เราถูกบอกว่าเขาตายแล้ว และผมเชื่อเช่นนั้น ผมเชื่อด้วยว่าชีวิตของเขากลับคืนมาเมื่อเปาโลทับตัวเขาและสวมกอดเขา- “การอัศจรรย์พิเศษ” อีกประการหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงกระทำโดยมือของเปาโล (กิจการ 19:11)

ข้อ 11 และ 12: “ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนหักขนมปังและรับประทานแล้ว ก็สนทนาต่อไปอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป คนทั้งหลายจึงพาคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และก็ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย”

เห็นได้ชัดว่าผู้ที่หักและคนอื่นๆในผู้เชื่อเหล่านั้นกลับขึ้นไปยังห้องชั้นบนที่การประชุมนั้นกำลังดำเนินอยู่ การหักขนมปังและการรับประทานในที่นี้บ่งบอกถึงมื้ออาหารปกติมากกว่าที่จะเป็นการถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขา “สนทนาต่อไปอีกช้านานจนสว่าง” เราไม่ถูกบอกว่าผู้เชื่อเหล่านี้พูดคุยกันเกี่ยวกับอะไร แต่คงจะนึกภาพออกยากว่าการสนทนาของพวกเขาเกี่ยวข้องกับสิ่งใดที่จะไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า นี่คงเป็นช่วงเวลาแห่งการสามัคคีธรรมอันเปี่ยมสุข ช่วงเวลาแห่งการสรรเสริญพระเจ้าเพราะการอัศจรรย์นั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำผ่านทางอัครทูตเปาโล และผู้เชื่อเหล่านั้น “ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย” เพราะข้อเท็จจริงเรื่องการอัศจรรย์นี้ และพวกเขาถูกเสริมกำลังในความเชื่อนั้น จากนั้นเปาโลก็ออกเดินทางต่อไปเพื่อที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

จากเมืองโตรัสถึงเมืองมิเลทัส

ข้อ 13: “ฝ่ายพวกเราที่ลงเรือแล่นไปยังเมืองอัสโสสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่านสั่งไว้ว่าอย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก”

“ฝ่ายพวกเราที่ลงเรือ...ก่อน” หมายความว่าลูกาและคนอื่นๆนั้นที่กำลังเดินทางกับเปาโลล่วงหน้าไปก่อนเขาในการเดินทางช่วงถัดไปของพวกเขา และอีกครั้งพวกเขาไปรอเขา ณ ปลายทางที่บอกไว้ พวกเขา “แล่นเรือไปยังเมืองอัสโสส ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น”

อัสโสสเป็นเมืองท่าที่โดดเด่นแห่งหนึ่งของแคว้นเอเซียไมเนอร์ มันตั้งอยู่ทางทิศเหนือของเกาะเลสบอส มันเป็นเมืองโบราณ โดยมีอายุกว่าห้าร้อยปีก่อนการประสูติของพระคริสต์ มันเคยเป็นบ้านของอริสโตเติลนักปรัชญากรีกผู้นั้น มีข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจมากมายหลายประการเกี่ยวกับเมืองนี้ แต่เราไม่มีเวลาและเนื้อที่พอที่จะสาธยายเกี่ยวกับพวกมันในการศึกษาค้นคว้านี้ วันนี้เมืองนี้อยู่ภายใต้การปกครองของชาวตุรกี มันสูญเสียความสำคัญส่วนใหญ่ของมันไปแล้ว และตอนนี้มันถูกเรียกว่าเบคห์ราม ท่าเรือที่เปาโลแล่นเรือออกไปในขั้นตอนถัดไปของการเดินทางของเขาได้ถูกถมแล้วและบัดนี้ก็เต็มไปด้วยสวนดอกไม้ต่างๆ แต่ท่าเรือใหม่ที่แบบสมัยใหม่ก็อยู่ใกล้เคียง

โดยทางบก เมืองอัสโสสอยู่ห่างจากเมืองโตรัสเพียงสี่สิบลีเท่านั้น โดยทางน้ำ การแล่นเรืออ้อมแหลมเลคตัม ระยะทางก็เป็นประมาณสี่สิบลี ลูกาและสาวกคนอื่นๆนั้นไปทางทะเล “ด้วยท่าน (เปาโล) สั่งไว้ว่าอย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก” เราไม่ถูกบอกว่าทำไมอัครทูตท่านนี้ถึงส่งเพื่อนร่วมเดินทางของเขา

ไปทางเรือขณะที่เขาเดินทางไปทางบก แต่อาจเป็นไปได้ว่าเขาต้องการความสันโดษ เวลาที่จะอยู่ตามลำพังกับพระเจ้าและร่วมสนิทกับพระองค์ แน่แน่นอนว่าเปาโลไม่ใช่คนเดินทางที่ฝีมือไม่ได้เรื่อง และบันทึกเหล่านั้นที่มีในกิจการบทที่ 27 ก็แสดงให้เห็นว่าเขาไม่กลัวเลยแม้ในยามเจอกับพายุในทะเล จากข้อพระคำเหล่านั้นที่ตามมาในบทนี้ของเรา-โดยเฉพาะในข้อ 22 ถึง 25-เราทราบว่าเป็นที่โลดตระหนกดีถึงความไม่แน่นอนต่างๆที่รอคอยเขาอยู่ และเขาตระหนักดีว่าเขาจะไม่ผ่านมาทางนี้อีก ดังนั้นเราจึงเชื่อได้ว่าเขาต้องการเวลาอยู่ตามลำพังกับพระเจ้าบ้างเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับสิ่งใดก็ตามที่รอคอยเขาอยู่เมื่อสิ้นสุดการเดินทางครั้งนี้ตอนที่เขาไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 14: “ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโสส เราก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทิลินี”

เปาโลมาสมทบกับเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาที่เมืองอัสโสสและเดินทางต่อไปกับพวกเขา โดยมาทอดสมอที่เมืองมิทิลินี นี่คือนิคมของเกาะเลสบอสที่ตั้งตามนั้น คือหนึ่งในเกาะเหล่านั้นที่มีขนาดใหญ่กว่าในทะเลอีเจียน ถึงแม้ว่าเกาะนั้นเป็นของชาวกรีก มันก็เป็นที่ขึ้นชออย่างมากโดยพวกโรมันในฐานะเป็นที่พักตากอากาศแห่งหนึ่ง มันมีท่าเรือที่ยอดเยี่ยมสองแห่งและบ่อน้ำพุร้อนต่างๆที่เข้มข้น และทำเลที่ตั้งของมันก็ทำให้มันเป็นจุดแวะพักค้างคืนอันเหมาะสมสำหรับเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขาระหว่างการเดินทางของพวกเขาลงใต้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 15: “ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคีโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส”

หลังจากพักแรมคืนเดียวที่เมืองมิทิลินี นักเดินทางเหล่านั้นก็แล่นเรือเข้าวันรุ่งขึ้นและมายัง “ที่ตรงข้ามเกาะคีโอส” (เดี๋ยวนี้เรียกกันว่า สกีโอ) เกาะสวยอีกเกาะหนึ่งในทะเลอีเจียนนอกชายฝั่งของแคว้นเอเชียไมเนอร์เพียงชนิดเดียว แม้มีขนาดเล็ก เกาะนี้ก็มีการตั้งตรงตามหลักยุทธศาสตร์ มีความงดงามตามธรรมชาติ และมีความสำคัญด้านการเงินอย่างมากเพราะการค้าแบบส่งออกของมัน มันเป็นฉากของการสู้รบหลายครั้งและความวุ่นวายมากมายซึ่งย้อนไปถึงกว่าห้าร้อยปีก่อนคริสตกาล ในที่สุด ในปี ค.ศ. 1821 ชาวเติร์กก็มารุกรานเกาะนั้นและทำให้มันรกร้าง พวกเขาเช่นฆ่าชาวเกาะคีโอส 23,000 คนและชาย 47,000 คนไปเป็นทาส แต่ในสมัยของเปาโล เกาะคีโอสเป็นท่าเรือที่เจริญรุ่งเรืองที่มีความสำคัญแห่งหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาก็ไม่ได้แวะที่นั่น และวันรุ่งขึ้น “ก็มาถึงเกาะสามอส”-เกาะหนึ่งซึ่งอยู่นอกชายฝั่งของลิเดีย- “และหยุดพัก” (ค้างคืน) “ที่โตรกเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส”

เมืองมิเลทัส (เรียกว่า มิเลทัม เช่นกัน) เป็นเมืองท่าเช่นเดียวกับเป็นเมืองหลวงสมัยโบราณแห่งไอโอเนีย กระทั่งในศตวรรษที่หก ที่เจ็ด และที่แปดก่อนคริสตกาล เมืองนี้เคยเป็นศูนย์กลางการพาณิชย์ที่เจริญรุ่งเรือง และในระหว่างปีเหล่านั้นแห่งความเจริญมหาศาลของมัน มันเคยเป็นบ้านของนักปรัชญากรีกเหล่านั้นอย่าง ธาเลส, อานาซิแมนเดอร์, และอานาซิเมเนส อย่างไรก็ตาม ตอนที่เปาโลไปเยือนที่นั่น เมืองนี้ได้ผ่านพ้นจุดสูงสุดแห่งความรุ่งโรจน์ของมันไปแล้ว มันอยู่ในจุดที่ตกต่ำลงด้านการพาณิชย์แล้ว และได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของแคว้นเอเชียซึ่งเป็นของโรม

ข้อ 16: “ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์”

คำกล่าวที่ว่าเปาโล “ได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป” (sail by) ชวนให้เข้าใจผิดเล็กน้อย เหมือนกับที่เราพูดถึงการ “แวะ” (go by) สถานที่แห่งหนึ่งวันนี้ ความหมายของเราก็คือ เราจะแวะในสถานที่สักแห่งขณะที่เราเดินทางไปยังจุดหมายปลายทางอีกแห่งหนึ่ง แต่เปาโลหมายความว่า เขาจะแล่นเรือผ่านเมืองเอเฟซัสไปโดยไม่แวะเข้าเมืองนั้น “ท่านรีบ”-นั่นคือ เขารีบเร่งไป- “ให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์” เปาโลอยากถือเทศกาลเพ็นเทคอสต์ที่กรุงเยรูซาเล็มเช่นเดียวกับนำส่งของฝากเหล่านั้นที่มาจากคริสตจักรอื่นๆ ให้แก่วิสุทธิชนทั้งหลายในคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม และเขารู้ว่าถ้าเขาเข้าเมืองเอเฟซัสและชะลอการเดินทางของเขา เขาก็คงไปไม่ถึงนครบริสุทธินั้นทันเวลาสำหรับเทศกาลนั้น

เปาโลส่งคนไปเชิญเหล่าผู้ปกครองชาวเมืองเอเฟซัสมา

ข้อ 17: “เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา” เมืองเอเฟซัสอยู่ห่างจากเมืองมิเลทัสไม่เกินสามสิบลีล และเปาโลคิดอย่างแน่นอนว่าเขาคงใช้เวลาน้อยกว่าในการเรียกผู้ปกครองเหล่านั้นของคริสตจักรที่เอเฟซัสให้มาหาเขา เมื่อเทียบกับการที่เขาจะพยายามแวะในเมืองเอเฟซัส ซึ่งอาจเจอกับความล่าช้ามากกว่าที่เขาจะยอมให้เกิดขึ้นได้สำหรับการเดินทางของเขาไปยังกรุงเยรูซาเล็มหากเขาอยากไปถึงที่นั่นก่อนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์

ข้อ 18 และ 19: “ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายยอมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า”

ข่าวสารของเปาโลที่กล่าวแก่ผู้ปกครองชาวเอเฟซัสเหล่านั้น ตามที่บันทึกไว้ในที่นี่ เป็นหนึ่งในคำปราศรัยที่อ่อนโยนที่สุด เปี่ยมด้วยความรักมากที่สุด และไพเราะมากที่สุดเท่าที่จะพบได้ที่ใดในประวัติศาสตร์-ไม่ว่าทางพระคัมภีร์หรือทางโลก มันให้คำบรรยายที่เด่นชัดที่สุดของลักษณะชีวิตของอัครทูตผู้นี้ขณะที่เขาอยู่กับพวกเขาในเมืองเอเฟซัส และมันเผยให้เห็นความห่วงใยอันลึกซึ้งของเปาโลที่มีต่อสวัสดิภาพของเหล่าผู้เชื่อในคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสเช่นกัน นี่แสดงออกถึงความประสงค์อันหนักแน่นแห่งจิตใจและวิญญาณของเขา ความตั้งใจแน่วแน่ที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าแม้ต้องเผชิญกับภัยอันตรายใหญ่หลวง-อาจถึงความตายด้วยซ้ำ เขาบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าเขาคาดหวังว่าจะพบกับการข่มเหงและความยากลำบากในวันเหล่านั้นที่รอเขาอยู่ข้างหน้า-และผมไม่สงสัยเลยแม้สักชั่วขณะว่าเปาโลทราบว่ามันจะประทับตราคำพยากรณ์ของเขาด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขา ข่าวสารที่ถูกบันทึกไว้ในข้อพระคำที่ตามมาเหล่านี้ของบทนี้แสดงออกถึงคำอ้ำอ้าอันเปี่ยมด้วยความรักและความเศร้าโศกที่กล่าวแก่เหล่าผู้ปกครองของคริสตจักรในเมืองเอเฟซัส และแน่นอนว่ามีผู้ใดสามารถอ่านข่าวสารนั้นโดยไม่ตระหนักว่ามันถูกกล่าวโดยชายผู้หนึ่งซึ่งใจของเขาเปี่ยมด้วยความรัก ความกรุณา และความปรานีเมื่อเขานำเสนอจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวของเขา-นั่นคือ การส่งเสริมสง่าราศีของพระเจ้าผ่านทาง การประกาศพระคุณของพระเจ้า

“ท่านทั้งหลายยอมทราบอยู่...”-นั่นคือ “จากการเฝ้าสังเกตของพวกท่านเองในระหว่างสามปีนั้นที่ข้าพเจ้าได้อยู่กับพวกท่าน พวกท่านทราบชีวิตที่ข้าพเจ้าได้ดำเนิน ข้าพเจ้าได้ประกาศ และด้วยสิ้นสุดชีวิตจิตใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้แสวงหาที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าผ่านทาง การประกาศพระคุณของพระองค์” คำกล่าวที่ท้าทายนี้โดยอัครทูตเปาโลประกาศความบริสุทธิ์และการแยกไว้ต่างหากแห่งชีวิตของเขา ชายเหล่านี้แห่งเมืองเอเฟซัสมีโอกาสมากมายที่จะรู้จักเขา เขาได้ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา พวกเขาเคยได้ยินเขาพูดแล้ว-ทั้งต่อหน้าผู้คนและในส่วนตัว-และพวกเขารู้จักเขาดีพอที่จะทราบว่าเขาได้ดำเนินชีวิตตามที่เขาได้เทศนา หากเปาโลไม่ได้ตระหนักรู้อย่างถ่องแท้ถึงความจริงของเขาเอง เขาก็ไม่สามารถกล่าวเช่นนี้ได้เลย

“ทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย” คือวิธีของเขาในการเตือนความจำพวกเขาว่า ตั้งแต่ตอนที่เขาได้เข้ามาในเมืองของพวกเขาจนกระทั่งเขาได้ยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาเพื่อกล่าวข่าวสารนี้ เขาได้ดำเนินชีวิตคริสเตียนที่เสมอต้นเสมอปลายและเป็นแบบอย่างที่ดี ว่าที่จริง ในข้อ 31 ของบทนี้เขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้นจึงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางวันกลางคืน ตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน!”

“ปรณนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า” พูดถึงการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ อันเหมาะสมของตำแหน่งอัครทูตเช่นเดียวกับชีวิตส่วนตัวของเปาโล ความรอดเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่เกิดจากการกระทำ (อฟ. 2:8,9) เราได้รับความรอดอย่างสมบูรณ์โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ-โดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปอีก แต่ตำแหน่งอัครทูตนั้นแตกต่าง มันต้องแลกด้วยหลายสิ่งเพื่อที่จะเป็นอัครทูต ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเปาโลก็เต็มใจที่จะจ่ายราคาค่างวดนั้น

เขาปรณนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า “ด้วยความถ่อมใจ” ทั้งสิ้น ไม่ใช่ในความเย่อหยิ่งและความยะโส เขาไม่ใช่ผู้เผด็จการทางศาสนา แต่เป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้รับใช้ที่ยอมจำนนอย่างเต็มที่และถ่อมใจ ตำแหน่งอัครทูตของเขาไม่ได้ทำให้เขารู้สึกเหนือกว่าหรือได้รับการยกชูแต่อย่างใด แต่กลับทำให้เขาตระหนักถึงภาระอันหนักอึ้งแห่งความรับผิดชอบของเขาที่มีต่อการทรงเรียกของเขา ความรับผิดชอบต่อพระเจ้าองค์นั้นผู้ได้ทรงเรียกเขา และความรับผิดชอบต่อคริสตจักร ซึ่งข้อถกเถียงของคริสตจักรได้ถูกเปิดเผยแก่เขาแล้ว

จากมุมมองด้านศาสนาไม่เคยมีผู้ใดที่มีสิทธิ์ที่จะโอ้อวด ไม่ว่าจะก่อนหรือหลังการกลับใจเชื่อของเขา ได้มากกว่าที่อัครทูตเปาโลมี ก่อนการกลับใจเชื่อของเขาเขาเคยเป็นนักศาสนาที่อุทิศตัว ฟาริสีแห่งพวกฟาริสี คนฮีบรูแห่งพวกคนฮีบรู แห่งเผ่าเบนยามิน เขายังเป็นพลเมืองสัญชาติโรมซึ่งเป็นไทโดยกำเนิดเช่นกัน เขาเป็นหนึ่งในชายผู้ได้รับการศึกษาดีที่สุดในสมัยของเขา นักเรียนของกามาเลียล สมาชิกคนหนึ่งแห่งสภาซานเฮดริน ไข่แล้วครับ เขามีหลายสิ่งที่จะโอ้อวดได้ จากนั้นเขาได้พบกับพระเยซูบนถนนเมืองดามัสกัส เขาได้บังเกิดใหม่และกลายเป็นเปาโลสุดยอดแห่งอัครทูต เขาได้รับการทรงเรียกแบบพิเศษ ได้รับฤทธิ์เดชที่ไม่ธรรมดา ได้รับการอวยพรจากพระเจ้าในแบบที่น้อยคนนักจะได้รับ เขายังมีอีกหลายสิ่งที่จะโอ้อวดได้-แต่ไม่มีผู้รับใช้ของพระเจ้าคนใดที่ถ่อมใจมากไปกว่าเขาแล้วเท่าที่ถูกเอ่ยชื่อในบันทึกศักดิ์สิทธิ์แห่งพระวาทะของพระเจ้า!

เปาโลไม่เพียงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าในความถ่อมใจ แต่ “ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก” ด้วย นี้ ไม่ใช่ น้ำตาที่ไหลออกเพราะกลัวภัยอันตรายที่อาจเกิดแก่ตัวเขาเอง เปาโลไม่กลัวมนุษย์คนใด และหลายครั้งเขา เสี่ยงชีวิตของตนเพื่อที่จะประกาศข่าวประเสริฐ แต่เขาแบกภาระอันหนักอึ้งแห่งความกระวนกระวายใจและความห่วงใยที่มีต่อเหล่าผู้เชื่อใหม่ของเขาและคริสตจักรเหล่านั้นที่เขาได้ก่อตั้ง และภาระของเขาสำหรับพวกยิวเหล่านั้นได้ทำให้เขาประกาศว่า “ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง” (รม. 9:2,3)

ผู้รับใช้หรือผู้เชื่อธรรมดาที่บังเกิดใหม่แล้ว ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า และถูกเจิมโดยพระวิญญาณจะรู้สึกถึงความกรุณาอันลึกซึ้งที่มีต่อคนที่ยังไม่ได้รับความรอดและจะหลั่งน้ำตาให้แก่สภาพอันน่าสังเวชของคนไม่เชื่อผู้นั้น คนบาปทั้งหลายถูกบังตาโดยพระแห่งยุคนี้ พวกเขาไม่สามารถมองเห็นสภาวะอันหลงหายของตนได้ และคริสเตียนที่อุทิศตัวจะแบกภาระเพื่อที่จะเห็นผู้คนได้รับความรอด ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “บรรดาผู้ที่หวนด้วยน้ำตาจะได้เกี่ยวข้องกับเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน ผู้ที่ร้องไห้ออกไปหอบหิวเมล็ดพืชอันมีค่า จะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน นำเพื่อนข้าวของตนมาด้วย” (เพลงสดุดี 126:5,6)

อัครทูตเปาโลเป็นผู้ชนะวิญญาณที่ร้อนรน เขาได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้รับใช้พิเศษแก่พวกคนต่างชาติ และพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข้อลึกลับแห่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่แก่เขา แต่ใจของเขาก็โหยหาเหล่าชนร่วมชาติของเขาเอง และเมื่อมีโอกาสทุกครั้งเขาก็พูดกับพวกยิวเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าและการระบุตัวตนพระองค์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เขาปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า “ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก”

“...และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า” คำตรึงนี้ที่แปลเป็น “การถูกทดลอง” อาจแปลให้ดีขึ้นว่าเป็น “การทดสอบต่างๆ” เราคุ้นเคยกับการพูดถึงการทดลองว่าเป็นการล่อลวงของซาตานเพื่อนำเราให้ทำบาป แต่ในพระคัมภีร์มันบ่งบอกถึงไม่เพียงสิ่งซึ่งนำไปสู่บาปเท่านั้น แต่การทดสอบต่างๆและความทุกข์ลำบากต่างๆซึ่งมีหลากหลายรูปแบบเช่นกัน “การถูกทดลอง” ซึ่งบังเกิดแก่เปาโลถูกชี้ให้เห็นว่ามาสู่เขาเพราะการต่อต้านของพวกยิวเหล่านั้น- “การคิดร้าย” ของพวกเขาที่มาพร้อมกับบ่วงแร้วอุบาย และหลุมพรางอันหลากหลายซึ่งถูกออกแบบเพื่อทำลายอัครทูตผู้นี้ ทำให้ข่าวสารของเขาหมดความน่าเชื่อถือ และยับยั้งการแพร่กระจายอันรวดเร็วของความเชื่อแบบคริสเตียนภายใต้การเทศนาของเขา

ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ เปาโลพูดอย่างละเอียดถึงความยากลำบากและภัยอันตรายเหล่านั้นที่เขาได้สู้ทนเพื่อที่จะประกาศข่าวประเสริฐ แต่เราไม่เห็นร่องรอยของความอ่อนแอหรือการสมเพชตัวเองในถ้อยคำเหล่านั้นเลย ใน 2 โครินธ์ 11:23-28 เปาโลประกาศว่าเขา “ทำงานมากยิ่งขึ้นกว่าเขาอีก ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา ข้าพเจ้าหวัดตายบ่อยๆ พวกยิวเหมือนข้าพเจ้าห้าครั้งๆละสามสิบเก้าที เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญภัยร้าย เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัย

ในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องเทียม ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอน บ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย และนอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ ภายนอกแล้ว ยังมีกร้ออื่นที่บีบซ้ำเจ้าอยู่ทุกวันๆ คือความห่วงพะวงที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง!” ดังนั้นจึงไม่ใช่ เรื่องแปลกที่อัครทูตเปาโลได้ทำงานหนักในน้ำตา ขณะที่เขาเตือนความจำเหล่าผู้ปกครองชาวเมืองเอเฟซัส ตอนนี้

ข้อ 20 และ 21: “และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

“ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้” อ้างอิงถึงข่าวสารที่เปาโลได้ประกาศในเมืองเอเฟซัสในระหว่างการรับใช้ สามปีของเขานั้น เขาได้ประกาศหลักคำสอนอันบริสุทธิ์ ทุกสิ่งที่เป็นสำหรับความรอดและสำหรับการ เติบโตในพระคุณ เขาได้ประกาศการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” และเขาได้เทศนาโดยมีจุดประสงค์เพื่อการเสริมสร้างของพวกเขา โดย ปราศจากความเหนียมอายหรือความกลัวผลต่างๆที่ตามมา เขาไม่ได้ปิดบังหลักคำสอนใดหรือคำเตือนสติใดซึ่ง จะเป็นประโยชน์แก่พวกเขาเลย

นี่ควรเป็นจุดมุ่งหมายหลักของผู้รับใช้แท้ทั้งหลายวันนี้ ตามที่พระวิญญาณทรงนำ ผู้รับใช้คนนั้นควร ประกาศข่าวประเสริฐในความบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชทั้งสิ้นของมัน เขาไม่จำเป็นต้องดัดแปลงข่าวสารต่างๆของ เขาเพื่อสนองตื้นหาต่างๆของที่ประชุมของเขาหรือเพื่อเินยอความเยอหยิ่งของพวกเขา และแน่นอนว่าเขาไม่ ควรเทศนาเพราะเห็นแก่ความเป็นที่นิยมชมชอบท่ามกลางมนุษย์ ผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐย่อม แสวงหาที่จะถวายเกียรติพระเจ้าและเสริมสร้างเหล่าผู้ฟังของเขาก่อนเป็นอันดับแรก โดยชี้พวกเขาให้มาหา พระเยซูคริสต์เจ้า

หากผู้รับใช้ของพระเจ้าเชื่อตรงต่อพระวาระของพระเจ้า เขาก็จะไม่ทำให้คนเหล่านั้นที่ฟังรู้สึกพอใจ เสมอ ข่าวสารของเขาจะไม่เป็นที่ยอมรับได้เสมอต่อทุกคนที่ได้ยินมัน มีบางครั้งที่นักเทศน์ต้องตำหนิและเตือน สติเช่นเดียวกับสั่งสอนและเสริมสร้าง เขาอาจไม่ชอบการต้องกล่าวข่าวสารเช่นนั้น แต่คำสั่งเหล่านั้นของเปาโล ที่ให้แก่ทิโมธีคนหนุ่มได้ถูกให้ไว้ในถ้อยคำเหล่านี้:

“จงประกาศพระวาระ ให้เข้มแข็งเต็มที่ที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้อง ไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครุไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง และเขาจะบ่ายหูจาก ความจริง หันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ ฝ่ายท่านจงระวังระไวอยู่ในการทั้งปวง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จ” (2 ทธ. 4:2-5)

ตอนที่เขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกา เปาโลได้ให้สิ่งที่ผมเรียกว่า “ยารักษาการโลกกลับ หายแน่นอน”-ข้อความหนึ่งซึ่งคริสเตียนทั้งหลายวันนี้จะไม่ชอบแต่ก็ต้องฟัง เขากล่าวว่า: “ระวังให้ดีอย่าให้ คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่วต่อคนอื่น แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวงด้วย จงชื่นบาน

อยู่เสมอ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย อย่าดับพระวิญญาณ อย่าประมาทคำพยากรณ์ จงพิสูจนทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น จงเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วทุกอย่าง และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้น สัตย์ซื่อ และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ” (1 ธส. 5:15-24)

เปาโลกล่าวหลักคำสอน คำเตือนสติ และคำสั่งสอนที่เป็นคุณประโยชน์ “ต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน” นี้แสดงออกถึงขอบเขตอันกว้างขวางของงานรับใช้ของเปาโล เขาเทศนาในที่ประชุมสาธารณะทั้งหลาย-ในธรรมศาลา ในตลาด ตามท้องถนน-ที่ได้ก็ตามที่ผู้คนมารวมตัวกัน แต่เขาก็สั่งสอนในบ้านเรือน ในคนกลุ่มเล็กๆที่เขาสามารถให้คำสั่งสอนส่วนตัวแก่คนเหล่านั้นที่หิวกระหายสิ่งที่ลึกซึ้งมากขึ้นเหล่านั้นของพระเจ้า ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงทุกคนย่อมรักพระวาระของพระเจ้า แต่มีผู้เชื่อเพียงไม่กี่คนที่ทะนุถนอมพระวาระด้วยความทุ่มเทพิเศษเฉพาะและไม่เหมือนใคร โดยแสวงหาที่จะดำเนินใกล้ชิดและติดสนิทกับพระองค์มากยิ่งขึ้น

แน่นอนว่ามีความจำเป็นยิ่งที่ต้องมีการเทศนาต่อหน้าผู้คน แต่ก็มีมีความจำเป็นสำหรับการสั่งสอนแบบละเอียดและเป็นส่วนตัวสำหรับคนเหล่านั้นที่แสวงหาความชอบธรรมในความครบบริบูรณ์ของมันและจนถึงกันบั้งของมันเช่นกัน มีหลายคราวในการรับใช้ของพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนในบ้านเรือน และในคราวอื่นๆพระองค์ทรงสั่งสอนเมื่อมีคนเพียงคนเดียวฟังอยู่ ตามบันทึกในพระคัมภีร์ พระองค์ทรงชื่นชอบการไปเยือนบ้านของมารีย์ มารธา และลาซารัส และลูกา 10:38-42 บันทึกข้อเท็จจริงเรื่องการสั่งสอนของพระองค์ในบ้านนั้นเมื่อมารีย์นั่งแทบพระบาทของพระองค์ “และฟังถ้อยคำของพระองค์” พระองค์ทรงเรียกศักเคียสให้ลงมาจากต้นสุกะโมร်ขณะที่พระองค์เสด็จผ่าน เสด็จไปบ้านพร้อมกับเขา และความรอดได้มาถึงบ้านของศักเคียสวันนั้น (ลูกา 19:1-10) พระองค์ตรัสหลายคำกับหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น และโดยทางคำพยานของนางเรื่องพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ชาวเมืองนั้นหลายคนของนางได้รับความรอด (ยอห์น 4:6-42)

คริสตจักรท้องถิ่นมีสถานที่ของมัน และแน่นอนว่ามีความจำเป็นอย่างมากสำหรับการเทศนาต่อหน้าผู้คน แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้คนเป็นอันมากถูกชนะมาถึงพระเยซูโดยการติดต่อส่วนตัว คนต่อคน-หรือ ตามที่เปาโลกล่าวไว้ว่า “ตามบ้านเรือน”

“ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก” ในจดหมายฝากของเขาที่ส่งถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรม อัครทูตเปาโลประกาศว่า “ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปาด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย...ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าอันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ แก่พวกยิวก่อน และแก่พวกกรีกด้วย” (รม. 1:14,16)

ตั้งแต่วันนั้นที่เขาได้รับความรอดบนถนนเมืองดามัสกัส เปาโลรู้สึกว่าเขาเป็นหนี้แก่ทุกคนที่ต้องการพระคริสต์ ความรักของเขามีให้แก่ชนร่วมชาติของเขาถูกแสดงออกในโรม 9:1-3 โดยคำประกาศของเขาว่า

เขาคงจะเต็มใจที่จะอยู่ในนรกชั่ววินาทีหากโดยการทำเช่นนั้นเขาจะสามารถนำความรอดมาสู่ชนชาติอิสราเอลได้ ในโรม 11:13 เขารับรู้การทรงเรียกของเขาให้ปรนนิบัติแก่พวกคนต่างชาติ

ใน 1 โครินธ์ 9:19-22 เขากล่าวว่า “เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังคงยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ (โดยมิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติต่อพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติต่อพระคริสต์) เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง!”

ข่าวสารของเปาโลที่ไปถึงยิวและกรีกเหมือนกันคือ “การกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เปาโลเป็นพยานถึงความจำเป็นที่พระเจ้าทรงกำหนดในการกลับใจใหม่มาหาพระเจ้า เขาประกาศข่าวสารเดียวกันกับที่พระเยซูทรงประกาศ ในลูกา 13:3,5 เราอ่านถ้อยคำเหล่านี้ที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระบุตรของพระเจ้า: “เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่กลับใจเสียใหม่ ท่านทั้งหลายทุกคนก็จะต้องพินาศเหมือนกัน...ถ้าท่านทั้งหลายไม่กลับใจเสียใหม่ ท่านทั้งหลายทุกคนก็จะต้องพินาศเหมือนกัน!”

กล่าวข่าวสารเดียวกันจากเนินเขาอาเรโอ อัครทูตเปาโลประกาศว่า “ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโหดเหี้ยมอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่ เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้ว ในการที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์จากพวกคนตาย” (กิจการ 17:30,31)

โรม 3:23 บอกเราว่า “ทุกคนได้ทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” บาปทุกอย่างคือการทำผิดต่อพระเจ้า ดังนั้นจึงต้องมีการกลับใจใหม่มาหาพระเจ้าก่อนผู้ใดสามารถ-หรือจะ-ใช้ความเชื่อที่ช่วยให้รอดอันจริงใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมสโปดกของพระเจ้า ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า (รม. 10:17) เปาโลประกาศพระวจนะ เขาประกาศอย่างสัตย์ซื่อเรื่องการกลับใจใหม่มาหาพระเจ้า และป่าวประกาศความจำเป็นเรื่องความเชื่อในพระเจ้ามาสู่ความรอด โดยไม่ขึ้นกับการกระทำใดๆทั้งสิ้น:

“ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” (อฟ. 2:8,9)

เปาโลเขียนถึงชาวกรุงโรมเหล่านั้นว่า “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (รม. 4:3)

พระเยซูทรงเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น (ยอห์น 14:6) ไม่มีทางอื่นไปสวรรค์ คนที่ปฏิเสธว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ก็ไม่สามารถรับความรอดได้ แต่ทุกคนที่มาหาพระเจ้าในพระนามของพระคริสต์ โดยเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงช่วยให้รอดเพราะเห็นแก่พระเยซู (อฟ. 4:32) เหล่านี้คือความจริงฝ่ายวิญญาณทั้งหลายที่เปาโลประกาศที่เมืองเอเฟซัส แก่ยิวและกรีกเหมือนกัน และบัดนี้เขาเตือนความจำผู้ปกครองชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นถึงลักษณะการเทศนาของเขา

ข้อ 22 และ 23: “ดูเถิด ข้าพเจ้าจะไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยถูกผูกมัดในจิตวิญญาณ ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง เว้นไว้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า เครื่องจองจำและความยากลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่”

“ดูเถิด ข้าพเจ้าจะไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยถูกผูกมัดในจิตวิญญาณ” คำกรีกตรงนี้ที่ใช้สำหรับ “ถูกผูกมัด” ก็ถูกใช้เช่นกันในมัทธิว 13:30 ที่พระเยซูตรัสถึงการมัดข้าวละมานเหล่านั้นซึ่งงอกขึ้นท่ามกลางข้าวสาตินั้นจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว คำๆนี้ถูกใช้ในมัทธิว 14:3 ที่มันพูดถึงการที่เฮโรดมัดยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาตอนที่เขาจับยอห์นขังคุก เปาโลใช้คำเดียวกันนี้ในโรม 7:2 โดยใช้มันกับภรรยาที่ถูกผูกมัด (โดยพระราชบัญญัติ) ต่อสามีของนางเป็นเวลาทราบเท่าที่สามีนั้นมีชีวิตอยู่ คำๆนี้สื่อถึงพันธผูกพันอันแน่นหนา ดังนั้นเปาโล ซึ่งถูกผูกมัดในจิตวิญญาณ จึงรู้สึกถึงความจำเป็นอันท่วมท้นและบีบบังคับที่จะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

“วิญญาณ” ในข้อนี้กล่าวถึงวิญญาณของเปาโล ไม่ใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลถูกบังคับโดยความเชื่อมั่นต่างๆของตนว่าจะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เขากำลังนำของฝากเหล่านั้นติดตัวไปด้วยซึ่งคริสตจักรอื่นๆได้ฝากมาเพื่อนำไปมอบให้แก่คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม และแน่นอนว่าเขาแบกภาระนั้นติดตัวไปด้วย คือภาระที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกยิว

“...ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง” ทั้ๆที่ถูกบังคับในจิตวิญญาณให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ก็มีความรู้สึกหวั่นใจไม่ใช่ความกลัวฝ่ายร่างกาย แต่เป็นความไม่แน่ใจว่ามีอะไรคอยเขาอยู่ในนครบริสุทธินั้น-และในบทถัดไปของการศึกษาค้นคว้าของเรา เราจะเห็นว่าลางบอกเหตุล่วงหน้าของเปาโลถึงภัยอันตรายไม่ใช่เรื่องที่เขาคิดไปเองแต่อย่างใด

เปาโลไม่รู้ว่าเขาจะเผชิญหน้ากับการลงใจและความทุกข์ลำบากแบบใดบ้างในกรุงเยรูซาเล็ม ในหลายคราว เขาได้เผชิญหน้ากับความตายเพราะเหตุของพระคริสต์ และพระเจ้าได้ทรงช่วยเขาให้พ้นในทุกราว แต่เขาไม่รู้ว่าชีวิตของเขาจะถูกละเว้นคราวนี้หรือไม่ เขาทราบแต่เพียงว่าการขมเหงจะเป็นส่วนของเขา เหมือนกับที่มันได้เป็นมาบ่อยครั้งเหลือเกินก่อนหน้านี้

“พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยาน...” ลางบอกเหตุล่วงหน้าของเปาโลเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่จะมาเป็นมาโดยทางคำพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไม่ต้องสงสัย ในบทที่ 21 ข้อ 11 เราถูกบอกว่าเป็นทาง “ผู้พยากรณ์คนหนึ่งชื่ออากาบัส” เปาโลได้รับคำเตือนว่าพวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มจะมอบเขาไว้ในมือของพวกคนต่างชาติ แต่นี่เป็นความพยายามแบบทุ่มสุดใจของอัครทูตท่านนี้ในการนำคนสองฝ่ายนั้นของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ให้มาอยู่ด้วยกันและผูกมัดยิวและคนต่างชาติเข้าด้วยกันในพันธแห่งความรักแบบคริสเตียน

ดังนั้นเขาจึงบากบั่นมุ่งไปสู่กรุงเยรูซาเล็มทั้งๆที่เขาได้รับคำเตือนล่วงหน้าว่า “เครื่องจองจำและความยากลำบาก” รอคอยเขาอยู่ที่นั่น เช่นเดียวกับ “ในทุกบ้านทุกเมือง”

เปาโลเทศนาภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาถูกนำโดยพระวิญญาณ แต่ทั้งๆที่พระวิญญาณทรงนำ เขาก็เผชิญกับการข่มเหง ความเจ็บช้ำ การถูกหินขว้าง การติดคุก และการถูกโบยตี แม้ในตอนที่เขาโลกกลับใจเชื่อ องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงประกาศแล้วว่า “เราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา” (กิจการ 9:16)

ข้อ 24: “แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า”

“แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย” ความรู้ของเปาโลที่ว่าเครื่องจองจำและความเจ็บช้ำต่างๆรอคอยเขาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มไม่ได้ทำให้เขาเปลี่ยนแปลงแผนการต่างๆของเขา การข่มเหงต่างๆไม่คุ้มค่ากับการคิดพิจารณาของเขาเมื่อเทียบกับจุดประสงค์อันยิ่งใหญ่ที่ชีวิตของเขาถูกอุทิศให้-การชูธงที่เปื้อนพระโลหิตของพระเยซูคริสต์เจ้า เขาเป็นพยานรับรองแก่ชาวเมืองโครีนธ์เหล่านั้นว่า “เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 คร. 2:2)

เขาเขียนถึงชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นว่า “แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั้งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์ ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด ข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย มิใช่ข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉวยเอาตามอย่างที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงฉวยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว

“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือสืมน้ำที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์” (ฟป. 3:7-14)

เปาโลไม่มีความเกรงกลัวมนุษย์ トラบใดที่เขาอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า โดยกระทำการรับใช้นั้นให้สำเร็จซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกเขาให้กระทำ สิ่งอื่นใดก็ไม่สำคัญ เขาประกาศว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วว่าที่พอใจอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอดมสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการ

สั่งสอนให้เผชิญกับความอึดท้องและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4:11-13)

“ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า” เปาโลได้รับงานรับใช้หนึ่งเพื่อที่จะกระทำให้สำเร็จ และการมองเห็นของเขาก็ไปไกลเกินกว่าความมรณาเข้าสู่ความชื่นชมยินดีที่รอคอยเขาอยู่อีกฟากนั้น เขาประกาศว่า “...พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร... ข้าพเจ้าลึกลับใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไป และอยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า” (ฟป. 1:20-24)

เปาโลรู้ว่าพร้อมกับความตายฝ่ายร่างกาย จะมีการปลดปล่อยจากความอ่อนแอและความเจ็บปวดเหล่านั้นแห่งเนื้อหนัง เขารู้ว่า “มงกุฏแห่งความชอบธรรม” รอคอยเขาอยู่ ถ้า 2 โครินธ์ 12:2-4 พุดถึงประสบการณ์ของเปาโลเอง (และเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นก็เชื่อเช่นนั้น) เขาก็ได้เห็นเมืองบรมสุขเกษมแควหนึ่งแล้ว ไม่แปลกเลยที่เขาที่มีความปรารถนาที่จะจากชีวิตนี้ไปและอยู่กับพระคริสต์! แต่การที่เขาอยู่ต่อในเนื้อหนังก็เพื่อประโยชน์สุขของเหล่าผู้เชื่อใหม่ของเขาและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าในการชนะดวงวิญญาณทั้งหลาย ดังนั้นเขาจึงอยากทำงานรับใช้ของเขาให้สำเร็จ เขาอยาก “ทำการวิ่งแข่งของเขาให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี”

ในจดหมายฝากเหล่านั้นของเขา ชีวิตถูกเป็นตัวแทนโดย “ลู่วิ่ง” หรือ “การวิ่งแข่ง” เปาโลทำการเปรียบเทียบนี้ในจดหมายฝากฉบับที่สองของเขาถึงทิโมธีคนหนุ่ม ก่อนที่เขาถูกประหารชีวิตภายใต้คำสั่งของเนโร ใน 2 ทิโมธี 4:7 เขาเขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อฉันไว้แล้ว”

ในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เปาโลเปรียบเทียบชีวิตคริสเตียนว่าเป็นเหมือนการวิ่งแข่ง โดยมีรางวัลให้ผู้ชนะ: “ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้ ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบทุกอย่าง แล้วเขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย” (1 คร. 9:24,25)

สำหรับคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้น อัครทูตเปาโลก็เปรียบเทียบชีวิตคริสเตียนกับการวิ่งแข่งเช่นกัน เขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทิ้งของหนักทุกสิ่งที่ยึดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายามหมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” (ฮบ. 12:1,2)

ในกิจการ 13:25 เมื่อเปาโลเทศนาในธรรมศาลาที่เมืองอันทิโอกในแคว้นซีเรีย เขาพูดถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่า “ทำหน้าที่ของคุณให้สำเร็จ” (ทำการวิงว่งของเขาจนสำเร็จแล้ว) ในการประกาศเรื่องการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้า

ช่างเป็นประสบการณ์แสนวิเศษสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่จะทำการวิงว่งของคุณจนสำเร็จและมาถึงปลายทางแห่งชีวิตนี้ “ด้วยความปีติยินดี!” สามารถสัมผัสสุขอันสมบูรณ์แบบ สันติสุขของพระเจ้า ในใจของเราเมื่อถึงจุดจบแห่งการเดินทางของชีวิต มันเป็นไปได้ที่จะมองย้อนกลับไปยังประสบการณ์แบบคริสเตียนโดยไม่รู้สึกละอายใจภายหลัง โดยรู้ว่าเราได้ทำเต็มที่แล้ว โดยรู้ว่าเราได้เป็นทหารที่ดี เป็นนักวิ่งที่สัตย์ซื่อ เป็นคนงานที่ประสบความสำเร็จในสวนองุ่นที่ใหญ่โตของพระเจ้า-เพราะว่า “พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ ผู้ได้ทรงรักพวกเรา!” (รม. 8:37)

“...และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเจ้า” เมื่อก้าวถึงตำแหน่งอัครทูตที่ประทานให้แก่เขาตอนที่เขาได้รับความรอดและได้รับการทรงเรียกให้ประกาศข่าวประเสริฐ เปาโลก็กล่าวชัดเจนอยู่เสมอถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้ถูกนำมาอยู่ในงานรับใช้โดยพระเจ้า ไม่ใช่โดยมนุษย์ ไม่ใช่ถูกส่งต่อมาโดยสิทธิอำนาจแบบอัครทูต

ในส่วนแรกของจดหมายของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรในแคว้นกาลาเทีย เปาโลให้คำพยานนี้: “บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ข้าพเจ้าอดสูสำหรับประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ของพระคริสต์ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า...แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรสร้างข้าพเจ้าไว้แต่ครรถ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาตินั้น ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป่าอัครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมาถึงเมืองดามัสกัสอีก แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครทูตคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (กท. 1:10-19 บางส่วน)

เปาโลเป็นภาชนะที่ถูกเลือกสรร ซึ่งถูกแยกตั้งไว้ต่างหากเพื่อประกาศข่าวดีแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก คำกรีกที่แปลเป็น “ผู้รับใช้” ในพระคำตอนนี้ที่เพิ่งยกมาจากหนังสือกาลาเทียจริงๆแล้วมีความหมายว่า “ทาสรับใช้” และทาสรับใช้มีบุคคลเพียงผู้เดียวที่จะต้องเอาใจ-เจ้าและผู้เป็นนายของเขา จุดมุ่งหมายหนึ่งเดียวของเขาคือ การทำตามความประสงค์ของนายของเขา เปาโล ในฐานะเป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์เจ้า ไม่ได้แสวงหาที่จะเอาใจมนุษย์หรือทำตามความประสงค์ของมนุษย์ เขาเสาะหาเสมอที่จะทำและกล่าวสิ่งซึ่งจะถวายเกียรติแด่พระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงตั้งเขาไว้ในงานรับใช้นี้ ข้อเท็จจริงนี้เขากล่าวชัดเจนอยู่เสมอ เหมือนกับที่เขาชัดเจนว่าเขาไม่ใช่ผู้รับใช้คนหนึ่งโดยการตัดสินใจเลือกของเขา

เอง แต่ “โดยทางน้ำพระทัยของพระเจ้า” (1 คร. 1:1; 2 คร. 1:1) เขากล่าวถ้อยคำเดียวกันนี้ในเอเฟซัส 1:1 และในโคโลสี 1:1 ใน 1 ทิโมธี 1:1 เขาประกาศว่าตัวเขาเองเป็น “อัครทูตของพระเยซูคริสต์ โดยพระบัญชาของพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า...”

ใน 2 ทิโมธี 1:1 เปาโลประกาศอีกครั้งถึงความเป็นอัครทูตของเขา “โดยพระประสงค์ของพระเจ้า” และกาลาเทีย 1:1 ประกาศว่าการแต่งตั้งเป็นอัครทูตของเขานั้น “มิใช่ของมนุษย์ มิใช่โดยมนุษย์ แต่โดยพระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้โปรดให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย” ใน 1 โครินธ์ 9:16 เขาเป็นพยานรับรองว่า “ เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่มีเหตุที่จะรอดได้ เพราะความจำเป็นถูกวางไว้บนข้าพเจ้า ไข่แล้ว วิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ”

ใน 1 ทิโมธี 1:11,12 เปาโลพูดถึง “ข่าวประเสริฐอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีของพระเจ้าผู้แสวงสุข ซึ่งได้ทรงมอบไว้กับความไว้วางใจของข้าพเจ้านั้น และข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงทำให้ข้าพเจ้ามีความสามารถ ด้วยว่าพระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ โดยทรงตั้งข้าพเจ้าให้เข้าสู่งานรับใช้”

เขาโลแห่งทาร์ซัสได้พบกับพระเยซูบนถนนเมืองดามัสกัส เขาได้กลายเป็นเปาโลนักเทศน์ผู้นั้น และหลังจากได้รับการแต่งตั้งเข้าสู่งานรับใช้นั้นโดยพระประสงค์ของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์เจ้า เขาก็ประกาศ “ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า” อย่างสัตย์ซื่อ จนกระทั่งริมฝีปากของเขาถูกปิดในความเป็นมรณะสักขี

ข้อ 25: “ดูเถิด ข้าพเจ้าเที่ยวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก”

ที่ว่าเปาโลประกาศ “อาณาจักรของพระเจ้า” ก็บอกเราว่าเขาประกาศการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์เจ้าและการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก ถึงแม้ว่าพวกยิวเหล่านั้นปฏิเสธและตริภคย์ตรีภคย์ของพวกเขาที่กางเขน อาณาจักรของพระเจ้าก็จะถูกตั้งขึ้น พระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและทรงครอบครองในความชอบธรรม และแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องพระเจ้าดูจุน้ำเหล่านั้น ปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ ดังนั้นเปาโลจึงไม่เพียงประกาศเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองตอนรับขึ้นไปเท่านั้น แต่เรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศีเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ด้วย

“ท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก” การต้องลาจากเหล่าลูกแกะของตนเป็นวาระที่น่าเศร้าเสมอสำหรับผู้รับใช้ที่แท้จริงคนใดของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่ได้รับการเสริมสร้างโดยการเทศนาของเขาและที่ได้ทำงานเป็นหนึ่งเดียวกับเขาเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้ายกย่องพระองค์อันแนบชิดกับศิษยาภิบาลหรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่สัตย์ซื่อ สายสัมพันธ์แห่งความรักของคริสเตียนย่อมพันผูกพี่น้องชายหญิงทั้งหลายในพระคริสต์ในแบบที่สายสัมพันธ์แบบโลกบ่อยครั้งทำไม่ได้ และการจากลาเช่นนั้นย่อมนำความเศร้าโศกมาสู่หัวใจของผู้รับใช้และสมาชิกพอกัน สำหรับเปาโล นี่ยิ่งเป็นจริงมากเป็นพิเศษ เขารักเหล่าผู้เชื่อของเขาด้วยความทุ่มเทเป็นพิเศษและความห่วงใยเกี่ยวกับสวัสดิภาพของพวกเขา เขาหวังแหวนข่าวประเสริฐและเขาโหยหาที่จะเห็นผู้เชื่อเหล่านั้น “บรรลู่ถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อนั้นและในความรู้ถึงพระบุตรของ

พระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มทีคือเต็มถึงขนาดความไพบูรณ์ของพระคริสต์” (อฟ. 4:13) เปาโลได้ใช้เวลาในเมืองเอเฟซัสมากกว่าในสถานที่อื่นใดที่เขาพาชาวประเสริฐไปประกาศ และความทุ่มเทของเขาที่มีต่อผู้เชื่อชาวเอเฟซัสเหล่านั้นก็เป็นที่เข้าใจได้อย่างแน่นอน

นอกจากนี้ มีสายสัมพันธ์อันแนบชิดอยู่เสมอระหว่างผู้เชื่อและคนที่ได้นำเขามาถึงพระคริสต์ เมื่อเปาโลเข้ามาในเมืองเอเฟซัส เมื่อนั้นก็เต็มไปด้วยการนับถือรูปเคารพ ชาวประเสริฐไม่มีผู้ติดตามเลย และผู้คนเหล่านั้นเคย “ตายไปแล้วในการละเมิดและบาปทั้งหลาย” โดยดำเนิน “ตามวิถีของโลกนี้ ตามเจ้าแห่งอำนาจของย่านอากาศ คือวิญญาณชั่วซึ่งบัดนี้กระทำกิจอยู่ในบุตรทั้งหลายแห่งการไม่เชื่อฟัง” พวกเขาเคยดำเนินชีวิตเพื่อค้นหาต่างๆของเนื้อหนัง “กระทำบรรดาความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจให้สำเร็จ และโดยสันดานแล้วเคยเป็นบุตรทั้งหลายแห่งพระอาชญา” (อฟ. 2:1-3) จากนั้นเปาโลได้มา พร้อมกับข่าวสารของเขาเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า ความสว่างได้เข้ามาสู่เมื่อนั้น และการเทศนาของเปาโลได้เผยให้พวกเขาเห็น “ทางใหม่นั้นและเป็นทางที่มีชีวิต” -ความรอดโดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้คนเหล่านั้นซึ่งเคย “อยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ในวัน ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า” บัดนี้ “ไม่ใช่บรรดาคนแปลกหน้าและคนต่างชาติอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองร่วมกับพวกวิสุทธิชน และเป็นของครอบครัวของพระเจ้า” (อฟ. 2:12-19 บางส่วน) เปาโลได้นำชาวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีมาให้พวกเขา ชาวประเสริฐนั้นซึ่งได้ให้ความสว่างแก่ดวงตาแห่งความเข้าใจของพวกเขา และพวกเขาที่เศร้าใจเพราะคำประกาศของเขาว่าเขาจะไม่ได้เห็นพวกเขาอีกต่อไปแล้ว (ข้อ 37 และ 38 ของบทนี้)

เปาโลไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขาในกรุงเยรูซาเล็ม แต่ถ้าเขาได้รับการช่วยให้พ้นจากการล่าบาทและการข่มเหงเหล่านั้นที่เขาจะประสบที่นั่นอย่างแน่นอน เขาก็ตั้งใจว่าจะนำงานรับใช้ของเขาไปสู่ประเทศอื่นๆ และคงจะไม่กลับมาที่เมืองเอเฟซัส ในกิจการ 19:21 เขาแสดงออกถึงความปรารถนาของเขาที่จะไปเยือนกรุงโรม และในโรม 15:24 เขาเปิดเผยถึงความหวังของเขาในการเดินทางเข้าไปในประเทศสเปนระหว่างทางไปยังกรุงโรม ดังนั้นเขาจึงจะผ่านเข้าไปในเมืองเหล่านั้นในประเทศกรีซและแคว้นมาซิโดเนียเป็นครั้งสุดท้าย

ข้อ 26 และ 27: “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้พวกท่านเป็นพยานวันนี้ว่า ข้าพเจ้าหมดราศีจากโลหิตของทุกคน เพราะว่าข้าพเจ้ามิได้หลบเลี่ยงที่จะประกาศพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย”

“เหตุฉะนั้น...” (นั่นคือ เพราะงานในอดีตของเปาโลและการทำงานหนักของเขาในท่ามกลางพวกเขา) “ข้าพเจ้าขอให้พวกท่านเป็นพยาน” (เขาเรียกพวกเขาให้เป็นสักขีพยาน) “ข้าพเจ้าหมดราศีจากโลหิตของทุกคน” เปาโลไม่ได้ทำให้ความเรียบง่ายของแผนการแห่งความรอดเป็นเรื่องสลับซับซ้อน เขาได้ประกาศพระคุณของพระเจ้าในวิธีที่เรียบง่ายและชัดเจนเหลือเกินจนแม้แต่เด็กคนหนึ่งก็เข้าใจได้ ดังนั้นคนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวสารของเขาและจากนั้นก็ปฏิเสธมัน จึงไม่สามารถโทษเขาได้หากพวกเขาตายโดยปราศจากความรอดและตกนรกเป็นนิรันดร์

หลักการนี้ถูกนำเสนอในเอเฟซัส 3:18,19 ที่พระเจ้าทรงสั่งเอเฟซัสให้เตือนชนชาติอิสราเอล: “เมื่อเรากล่าวแก่คนชั่วว่า ‘เจ้าจะต้องตายแน่ ๆ’ และเจ้าไม่ให้คำตักเตือนแก่เขา และไม่กล่าวเพื่อตักเตือนคน

ช่วยให้ละทิ้งทางชั่วของตนเสีย เพื่อจะช่วยชีวิตเขาให้รอด คนชั่วนั้นเองจะตายในความชั่วช้าของเขา แต่โลหิตของเขาเราจะเรียกกร้องจากมือของเจ้า แต่ถ้าเจ้าตักเตือนคนชั่ว และเขามีได้หันกลับจากความชั่วของเขา หรือจากทางชั่วของเขา เขาจะตายในความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้”

สิ่งเดียวกันนี้ถูกกล่าวซ้ำในเอเสเคียล 33:8,9: “เมื่อเรากล่าวแก่คนชั่วว่า โอ คนชั่วเอ๋ย เจ้าจะตายเป็นแน่ ถ้าเจ้ามิได้กล่าวเพื่อเตือนคนชั่วให้กลับจากทางของเขา คนชั่วนั้นจะตายในความชั่วช้าของเขา แต่โลหิตของเขาเราจะเรียกกร้องจากมือของเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าเจ้าเตือนคนชั่วเกี่ยวกับทางของเขาเพื่อให้หันกลับจากทางนั้นแล้ว ถ้าเขาไม่หันกลับจากทางของเขา เขาจะตายในความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าได้ช่วยชีวิตของเจ้าเองให้รอดพ้นแล้ว”

เปาโลพูดถึงเรื่องนี้แก่พวกยิวในเมืองโครินธ์เมื่อพวกเขาพูดหมิ่นประมาทใส่หน้าตอนที่เขาเทศนาว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ผู้นั้น “และเมื่อคนเหล่านั้นต่อต้านตัวเอง และหมิ่นประมาท ท่านก็สะบัดเสื้อผ้าของตน และกล่าวแก่พวกเขาว่า “เลือดของท่านทั้งหลายจงตกอยู่บนศีรษะของพวกท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็สะอาดแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ” (กิจการ 18:6)

ไม่ว่าเขาไปเทศนาที่ใด เขาก็เตือนอย่างสัตย์ซื่อว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย เขาได้นำเสนอของประทานของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ-ชีวิตนิรันดร์โดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เขาเทศนาหลักคำสอนพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ และเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ “คนทั้งปวง”-ยิว ต่างชาติ รวย จน ทาส หรือไท รู้หนังสือ หรือไม่รู้หนังสือ เขาไม่เพียงนำเสนอแผนการแห่งความรอดแก่คนที่ยังไม่รอดเท่านั้น เขายังป้อนทารกเหล่านั้นในพระคริสต์ด้วยน้ำนมแห่งพระวจนะด้วย และคนเหล่านั้นที่กำลังเติบโตในพระคุณ เขาก็ป้อนด้วยอาหารแข็งแห่งพระวจนะ ดังนั้นเขาจึงสามารถยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาและประกาศได้ว่า “ข้าพเจ้าได้ช่วยชีวิตของข้าพเจ้าให้พ้นแล้ว และโลหิตของท่านทั้งหลายไม่อยู่บนมือของข้าพเจ้าแล้ว!”

“เพราะว่าข้าพเจ้ามิได้หลบเลี่ยงที่จะประกาศพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย” นี่เป็นการนำเสนอเหตุผลสำหรับสิ่งที่เปาโลได้กล่าวในข้อพระคำเหล่านั้นก่อนหน้า เขาหมดราศีจากโลหิตของคนเหล่านั้นที่เขาได้เทศนาให้ฟังแล้ว แม้หากว่าคนเหล่านั้นต้องตกนรกก็ตาม เขาไม่ได้หลบเลี่ยงที่จะเทศนาความจริงทั้งหมดของพระเจ้า-นั่นคือ เขาไม่ได้เก็บงำสิ่งใดเลยที่จะเป็นประโยชน์แก่สวัสดิภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเขา เขาไม่ได้ถูกฉุดรั้งไว้ด้วยความกลัวมนุษย์ และเขาไม่ได้เก็บงำรายละเอียดใดๆเกี่ยวกับความจริงเพื่อที่จะให้ผู้คนมานิยมชมชอบในตัวเขา เขาไม่ได้แสวงหาคำสรรเสริญเยินยอของมนุษย์ และเขาเทศนาหลักคำสอนอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะของพระเจ้า ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงก็คือว่า การเทศนาเช่นนั้นไม่ใช่เรื่องที่ยอมรับได้แก่ทุกคนที่ฟังเขา

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “หลบเลี่ยง” มีความหมายว่า อำพราง เช่นกัน เปาโลไม่ได้อำพรางหลักคำสอนใดๆที่สำคัญหรือจำเป็นแห่งความจริงของพระคัมภีร์เลย เขาได้นำความจริงออกมาเปิดเผยและได้ประกาศมันในถ้อยคำที่เข้าใจง่าย

“พระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้า” หมายถึงพระประสงค์ (หรือน้ำพระทัย) ทั้งหมดของพระเจ้าตามที่ถูกเปิดเผยเกี่ยวกับการช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่เปาโลให้ทราบข้อลึกลับแห่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ข้อลึกลับหนึ่ง “ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือน

อย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสนพยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ คือว่าคนต่างชาตินี้จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น” (อฟ. 3:2-6 บางส่วน)

เปาโลเทศนาการอัครธรรมแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ (อฟ. 2:8) เขาประกาศแก่พวกถือลัทธิยิวว่าโดยการกระทำต่างๆแห่งพระราชบัญญัติ ไม่มีมนุษย์คนใดเคยถูกนับว่าชอบธรรม หรือจะถูกนับว่าชอบธรรม ในสายพระเนตรของพระเจ้าเลย “เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง” (รม. 8:3) เขาอธิบายว่าพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงไม่มีบาปได้ถูกทำให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา “เพื่อพวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” (2 คร. 5:21)

เปาโลเองไม่เพียงประกาศพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้าเท่านั้น เขายังสอนทิโมธีคนหนุ่มและที่ดัดสเกี่ยวกับงานรับใช้ของพวกเขาด้วยว่าพวกเขาควรกระทำอย่างที่เขาได้กระทำ เขาเขียนถึงทิโมธีว่า “จงประกาศพระวจนะ!” (2 ทธ. 4:2) เขาเตือนสติที่ดัดสว่า “ท่านจงกล่าวสิ่งเหล่านั้นซึ่งสอดคล้องกับหลักคำสอนอันถูกต้อง” (ทต. 2:1)

ราคาที่คริสตจักรถูกซื้อ

ข้อ 28: “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง”

“เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี”-นั่นคือ “จงระวังตัวอยู่เสมอกับอันตรายเหล่านั้นที่จะมารุมเร้าพวกท่านแน่นอน และจงระวังว่าพวกท่านดำเนินชีวิตอย่างไรและพวกท่านประพฤติตัวอย่างไร” หน้าที่อย่างแรกของผู้รับใช้คนหนึ่งคือ การดำเนินชีวิตตามที่เขาเทศนา เขาควรเป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น ดังเปาโลกล่าวเรื่องนี้ไว้ในโคโลสี 4:17 ผู้รับใช้ทั้งหลายควร “เอาใจใส่ต่อการรับใช้นั้น” ซึ่งพวกเขาได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พวกเขาจะกระทำการรับใช้นั้นให้สำเร็จ เขาเตือนสติทิโมธีว่า “อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ประทานแก่ท่านโดยคำพยากรณ์ พร้อมกับการวางมือของพวกผู้ปกครอง” (1 ทธ. 4:14)

เปาโลใช้คำเตือนเหล่านี้กับชีวิตของตัวเอง เขาเป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้าปราบร่างกายของข้าพเจ้า และทำให้ร่างกายนั้นอยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้” (1 คร. 9:27) เขาไม่ได้กลัวว่าเขาอาจล้มเหลวในความรอด แต่กลัวว่าเขาอาจสูญเสียมงกุฎของเขา บำเหน็จของเขาสำหรับการรับใช้อันสัตย์ซื่อ ดังนั้นเขาจึงตั้งใจแน่วแน่ที่จะควบคุมร่างกายของเขาให้อยู่ใต้บังคับ เกรงว่าความใคร่หรือตัณหาจะเอาชนะเขาได้ เขฝึกการปฏิเสธตนเองอย่างเข้มงวดเพื่อที่จะรักษาตัวให้พ้นวิญญูณ์สำหรับงานคริสเตียนที่พระเจ้าได้ทรงเรียกเขาให้กระทำ พญามารวางภัยอันตรายพิเศษต่างๆและการทดลองที่ไม่ธรรมดาต่างๆไว้ตรงหน้าเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า และ

สิ่งสำคัญคือพวกเขาควรระแวงระวังอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นเปาโลจึงเตือนผู้ปกครองเหล่านั้นให้เฝ้าระวังความประพฤติของพวกเขาเพื่อพวกเขาจะได้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่คนอื่นๆ

“...และจงรักษาฝูงแกะทั้งหมดไว้”-นั่นคือ ที่ประชุมท้องถิ่นนั้นของผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแต่งตั้งผู้ปกครองเหล่านั้นให้เป็นผู้เลี้ยงรອງของพระองค์ พระเยซูเองทรงเรียกคริสเตียนทั้งหลายในลักษณะเดียวกัน ยอห์น 10:1-16 บันทึกคำเทศนาของพระองค์เกี่ยวกับผู้เลี้ยงที่ดีนั้นซึ่ง “ประธานชีวิตของพระองค์เองเพื่อแกะเหล่านั้น” ในยอห์น 21:15-17 พระองค์ทรงมอบหมายหน้าที่แก่เปโตรว่า “จงเลี้ยงลูกแกะทั้งหลายของเรา...จงเลี้ยงแกะทั้งหลายของเราเถิด” จะต้องไม่มีความลำเอียงเลย ผู้เลี้ยงรອງของพระเจ้าจะต้องรักลูกแกะเหล่านั้นและแกะเหล่านั้น เขาจะต้องสั่งสอนพวกเขา นำทางพวกเขา ปกป้องพวกเขาให้พ้นจากเหล่าศัตรูของพวกเขา ชี้นำพวกเขาอ้อมหลุมพรางเหล่านั้นของพญามาร เขาจะต้องป้อนอาหารฝูงแกะนั้นด้วย- “น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ” สำหรับคนเหล่านั้นที่ยังไม่พร้อมสำหรับอาหารแข็ง และขนมปังและอาหารแข็งแห่งพระวจนะสำหรับคนเหล่านั้นที่สามารถดูดซึมมันได้

“...ผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งพวกเขาไว้ให้เป็นบรรดาผู้ดูแล” จงสังเกตว่า-พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงแต่งตั้งผู้ดูแลเหล่านี้ เหล่าผู้เลี้ยงรອງของ “คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” ขณะที่ผู้ปกครองเหล่านี้ถูกคัดเลือกโดยเหล่าสมาชิกของที่ประชุมนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงกระตุ้นและทรงนำในการคัดเลือกนั้น ผมกลัวว่าในคริสตจักรหลายแห่งมากเกินไประดับนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงได้รับโอกาสที่จะมีส่วนใดๆเลยในการเลือกตั้งประจำปีเหล่านั้นที่ถูกจัดในคริสตจักรส่วนใหญ่ ตรงกันข้าม คณะกรรมการต่างๆถูกแต่งตั้ง หลายบุคคลถูกคัดเลือกและถูกลงคะแนนเสียง และผู้ชนะก็ได้ดำรงตำแหน่ง พวกเขาไม่ถูกคัดเลือกเพราะความอยู่ฝ่ายวิญญาณและการอุทิศตัวของพวกเขาต่อพระเจ้าและต่อคริสตจักรเสมอไป แต่เพราะสถานะทางการเมือง ทางสังคม หรือทางการเงินของพวกเขาเอง เป็นที่ประจักษ์ชัดแก่ทุกคนว่าการเมืองได้รุกรานเข้ามาในที่ประชุมท้องถิ่นแล้ววันนี้ และบ่อยครั้งเกินไปมันถูกดำเนินการโดยพวกนักการเมืองในสาขาของศาสนา เราไม่ต้องไปที่กรุงโรมเพื่อหาสันตะปาปาสักคนเลย เพราะว่ามีพวกสันตะปาปา พวกบิชอป พวกบาทหลวง และพวกผู้เผด็จการทางศาสนาอยู่ในนิกายใหญ่ๆเหล่านั้นทั้งหมดแล้ว ในสมัยแรกของคริสตจักร พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีความเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัด พระองค์ได้ทรงคัดเลือกผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรกนั้น พระองค์ได้ทรงคัดเลือกเหล่าผู้ปกครองที่เมืองเอเฟซัส และพระองค์ได้ทรงคัดเลือกผู้นำเหล่านั้นของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ในวัยทารกของมัน

ผู้ดูแลเหล่านั้นของที่ประชุมนั้นจะต้อง “บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า” เราได้พูดถึงเรื่องนี้ไปแล้วว่าเป็นหนึ่งในหน้าที่เหล่านั้นของเหล่าผู้เลี้ยงรອງของพระเจ้า 1 เปโตร 2:2 สอนว่า “ดูจงพวกเด็กทารกแรกเกิดจงปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อพวกเขาจะเติบโตขึ้นโดยพระวจนะนั้น” เปาโลกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ว่า “ข้าพเจ้าได้เลี้ยงพวกเขาด้วยน้ำนม และมีใช้ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นพวกเขาไม่สามารถรับอาหารแข็งนั้นได้ และถึงแม้เดี๋ยวนี้พวกเขาก็ยังไม่สามารถ ด้วยว่าพวกเขายังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง...” (1 คร. 3:2,3)

“...คริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง” ผมไม่ขออ้างตัวว่า เข้าใจคำกล่าวสุดท้ายนี้ในข้อพระคัมภีร์ของเรา แต่ครั้งที่ผมอ่านมัน ผมก็รู้สึกว่ามันควรถอดรองเท้าออกจากเท้าของผมเพราะว่ามันยืนอยู่บนพื้นดินบริสุทธิ์! คริสตจักรพันธสัญญาใหม่เป็นคริสตจักรของพระเจ้า-กรรมสิทธิ์ที่ถูกซื้อไว้แล้วของพระองค์เอง-และราคาที่ถูกจ่ายนั้นคือพระโลหิตของพระเจ้าเอง เรารู้ว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงหลั่งพระโลหิตของพระองค์เพื่อคริสตจักรของพระองค์ ดังนั้นโลหิตซึ่งไหลอยู่ในเส้นโลหิตของพระเมสโปดกของพระเจ้าจึงเป็นพระโลหิตของพระเจ้า

ผมขอกล่าวซ้ำ: ผมไม่เข้าใจเรื่องนี้ มันเปี่ยมสง่าราศีเกินความเข้าใจของผม แต่ผมก็เชื่อมั่น ผมยอมรับมันโดยความเชื่อเพราะว่ามันเป็นพระวาระของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คนมากมายวันนี้กล่าวว่ามนุษย์ไม่จำเป็นต้องบังเกิดใหม่ ว่าไม่มีความจำเป็นใดๆที่คนบาปทั้งหลายจะถูกล้างชำระในพระโลหิตนั้น พวกเขาอ้างว่ามนุษย์ทุกคนมีประกายไฟแห่งความเป็นพระเจ้า และทุกคนจะได้รับความรอดในท้ายที่สุด ท่านที่รัก หากนั่นเป็นความจริง มันก็ไม่มีเหตุผลอันใดเลยที่ต้องมีกลโกธา!

กลโกธาคือ วิธีรักษาสุดท้ายและสุดท้ายของพระเจ้าสำหรับบาป-บาปหนึ่งเดียวนั้นที่ทำให้ดวงวิญญาณตกนรก ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวถึงพระเยซูว่า “จงดูพระเมสโปดกของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) ยอห์น 3:18 ประกาศว่า “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า”

หากไม่มีบาป ทางเขานั้นก็คงเป็นความผิดพลาดที่ไร้ความหมาย และความมรณาของพระบุตรของพระเจ้าก็คงเป็นความบ้าคลั่งครั้งใหญ่ที่สุดที่ถูกบันทึกในหน้าประวัติศาสตร์ ไม่ว่าทางพระคัมภีร์หรือทางโลก! แต่ว่า- “ด้วยว่าทุกคนได้กระทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” (รม. 3:23) ดังนั้นทางเขานั้นจึงเป็นการแสดงออกของพระเจ้าถึงสิ่งต่ำช้าที่สุดและเลวร้ายที่สุดในใจของผู้คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ เช่นเดียวกับเป็นการแสดงออกของพระองค์ถึงสิ่งดีที่สุดในพระทัยของพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงเมตตากรุณาและอดกลั้นพระทัยต่อคนบาปทั้งหลายที่สมควรตกนรก พระเจ้าทรงกระทำตามข้อกำหนดต่างๆของพระองค์เองแล้วในพระโลหิตที่ไหลออกของพระบุตรของพระองค์บนทางเขอันทารุณนั้นที่ถูกปกบนกลโกธา ศาสนาเหล่านั้นของโลกเรียกร้องโลหิตจากเหล่าผู้ทุเมและเหล่าสาวกของพวกเขา-โลหิตที่จะถูกถวายเพื่อระงับโทษของเหล่าพระของพวกเขา ขณะนี้ข้อเท็จจริงหนึ่งเดียวนั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนก็คือว่า โดยพระคุณของพระเจ้าพระโลหิตไหลออกจากพระเจ้ามาสู่คนบาป พระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทรงทำให้โลกคืนดีกันกับพระองค์เอง (2 คร. 5:19)

เนื่องจากพระเจ้าไม่ได้ทรงกระทำการโดยปราศจากพระคริสต์ การกระทำของพระคริสต์จึงเป็นการกระทำของพระเจ้า ก่อนโลกนี้ได้มีขึ้นมา ก่อนที่มีคนบาปสักคนเพื่อที่จะช่วยให้รอด พระเจ้าในความทรงสัพัญญูของพระองค์ได้ทรงเห็นความจำเป็นของการมีพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง-และพระองค์ได้ทรงจัดหาพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งแล้ว ใน 1 เปโตร 1:18-20 เราอ่านว่า “เพราะพวกท่านทราบว่าคุณค่าที่ได้ถูกไถ่ไว้ด้วยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทองคำ จากการประทุติอันหาสาระไม่ได้ของพวกท่าน ซึ่งได้รับเป็นประเพณีจากบรรพบุรุษของพวกท่าน แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ ดุลเลือดของลูกแกะที่

ปราศจากตำหนิและปราศจากจุดด่างพร้อย ผู้ซึ่งแท้จริงแล้วได้ทรงถูกแต่งตั้งไว้ล่วงหน้าก่อนการวางรากฐานของโลก แต่ได้ทรงปรากฏพระองค์ในยุคสุดท้ายเหล่านี้ เพื่อพวกท่าน”

มีคริสตจักรแท้จริงเพียงหนึ่งเดียว แน่แน่นอนว่าคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายเป็นเรื่องถูกต้องตามพระคัมภีร์ พวกมันอยู่ในแผนการของพระเจ้า มันเป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่จะก่อตั้ง (โดยทางอัครทูตเปาโล) คริสตจักรทั้งหลายทั่วแคว้นเอเชียไมเนอร์ และมันพอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าวันนี้ที่จะก่อตั้งคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระองค์ แต่คริสตจักรท้องถิ่นที่แท้จริงทั้งหมดเป็นเหล่าสมาชิกของคริสตจักรแท้จริงหนึ่งเดียวนั้น มีนิยามที่โดดเด่นหลายกลุ่ม แต่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนภายในนิยามเหล่านั้นเป็นเหล่าสมาชิกของคริสตจักรแท้จริงหนึ่งเดียวนั้น เหมือนกับที่มี “องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวและพระบิดาของคนที่สิ้น ผู้ทรงอยู่เหนือสิ่งสารพัด และทั่วสิ่งสารพัด และในพวกท่านทั้งสิ้น” (อฟ. 4:5,6) ฉะนั้น ก็มีคริสตจักรที่แท้จริงเพียงหนึ่งเดียวนั้น

พระเยซูทรงเป็นศิรัษะและรากฐานของคริสตจักรนั้น พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น และผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์- “แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งบรรดากระดูกของพระองค์” (อฟ. 5:30) พันที่ที่คนๆหนึ่งเชื่อและถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญูณ คนๆนั้นก็กลายเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์ ถูกเพิ่มเข้ากับพระกายนั้นผ่านทางบัพติศมาของพระวิญญูณบริสุทธิ์:

“เพราะว่าร่างกายนั้นเป็นกายเดียว และมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทุกส่วนของกายเดียวนั้น ซึ่งเป็นหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉนั้น พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉนั้น เพราะว่าโดยพระวิญญูณองค์เดียวพวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน ไม่ว่าพวกเราเป็นพวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ ไม่ว่าพวกเราเป็นทาสหรือไท และทุกคนได้ถูกทำให้ดื่มเข้าอยู่ในพระวิญญูณองค์เดียวแล้ว เพราะว่าร่างกายไม่เป็นอวัยวะเดียว แต่เป็นหลายอวัยวะ” (1 คร. 12:12-14)

ทุกคนที่รอดแล้วเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ พระกายของพระคริสต์ ถูกเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวกับพระกายนั้นผ่านทางบัพติศมาของพระวิญญูณบริสุทธิ์ในช่วงเวลานั้นที่เขาเชื่อ คริสตจักรพันธสัญญาใหม่เป็นของพระเจ้าในฐานะเป็นกรรมสิทธิ์ที่ถูกซื้อไว้แล้วของพระองค์ คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ไถ่” (ซื้อ) หมายถึง การได้มาซึ่งบางสิ่ง ไม่ว่าจะโดยการจ่ายราคาซื้อหรือโดยการลงแรง คำนามที่ได้จากคำกริยานี้ถูกใช้หลายครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ โดยบ่งบอกถึงการได้มาเสมอ ยกตัวอย่างเช่น ใน 1 เธสะโลนิกา 5:9 มันถูกแปลเป็น “ได้รับ”: “เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดพวกเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

คำเดียวกันนี้ถูกใช้อีกครั้งใน 2 เธสะโลนิกา 2:14: “ซึ่งการที่มาถึงได้นั้นพระองค์ได้ทรงเรียกพวกท่านโดยทางข่าวประเสริฐของพวกเรา เพื่อจะได้รับสง่าราศีของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” คริสตจักรถูกอ้างอิงถึงบ่อยครั้งว่าถูกซื้อแล้วด้วยราคาหนึ่ง (1 คร. 6:20; 7:23; 2 ปต. 2:1) และราคาซื้ออันนั้นคือพระโลหิตของพระเจ้าเองซึ่งถูกทำให้หลั่งออกบนกลโกธาในพระภาคของพระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา

ข้อ 29: “ด้วยว่าข้าพเจ้าทราบสิ่งนี้ว่า หลังจากการจากไปของข้าพเจ้านั้น บรรดาสุนัขป่าที่ร้ายกาจจะเข้ามาในท่ามกลางพวกท่าน โดยไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย”

“ข้าพเจ้าทราบสิ่งนี้...” เปาโลไม่เพียงเทศนาและทำงานภายใต้การตลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงสามารถสอนเขาถึงสิ่งสารพัดเท่านั้น ในกรณีนี้โดยเฉพาะความรู้ของเขาเกี่ยวกับสันดานมนุษย์ บวกประสบการณ์ของเขาที่เจอกับภัยอันตรายเหล่านั้นที่ผู้เชื่อทั้งหลายต้องพบเจอ ทำให้เขาเชื่อมั่น ทำให้เขามั่นใจสุดขีดว่าจะเกิดอะไรขึ้นในคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสหลังจากที่เขาไปจากพื้นที่นั้นแล้ว

“บรรดาสุนัขป่าที่ร้ายกาจ” จะเข้ามาในฝูงแกะนั้น โดยไม่ละเว้นพวกเขาเลยสักคน คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ที่ร้ายกาจ” มีความหมายว่า “แข็งแรง มีกำลังมาก อันตราย” คนเหล่านั้นที่อยากทำลายคริสตจักรจะได้รับพลังจากพญามารเอง ในการเปรียบเทียบที่เปาโลกล่าวในที่นี้ เราเห็นสุนัขป่าตัวหนึ่งที่มาพัดลูกแกะตัวหนึ่งซึ่งไม่มีการปกป้องดูแลของผู้เลี้ยง ลูกแกะตัวนั้นก็คงถูกกัดกินอย่างแน่นอน และมันคงเป็นเช่นนั้นด้วยในคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส “บรรดาสุนัขป่าที่ร้ายกาจ” นั้นที่จะมาอยู่ท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้น จะไม่ทำลายจิตวิญญาณและนำความพินาศมาสู่พวกเขา แต่พวกเขาจะสร้างความเสียหายกับ “ลูกแกะเหล่านั้น” อย่างแน่นอน คือทารกเหล่านั้นในพระคริสต์ โดยทำลายความมั่นใจของพวกเขา ความชื่นชมยินดีของพวกเขา การเกิดผลมากของพวกเขา และคำพยานของพวกเขา

เนื่องจากผู้เชื่อทั้งหลาย เหล่าสมาชิกของคริสตจักรของพระเจ้า ถูกเรียกว่าเป็น “ฝูงแกะนั้น” พวกสุนัขป่าจึงเป็นสัญลักษณ์อันเหมาะสมของศัตรูเหล่านั้นของฝูงแกะนั้น-พวกครูสอนเท็จ พวกคนหน้าซื่อใจคด บรรดาคนที่เป่าอันตรายที่จะนำคำสอนนอกรีตต่างๆที่มั่วสาและทำให้คนตกนรกเข้ามาและพยายามที่จะขัดขวางพระคุณของพระเจ้า-และแผนงานของพระเจ้า-ในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น ในมัทธิว 7:15 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม!” ในมัทธิว 10:16 พระองค์ทรงเตือนพวกเขาว่า “ดูเถิด เราส่งพวกท่านออกไปเหมือนแกะอยู่ในท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นพวกท่านจงฉลาดเหมือนงูทั้งหลาย และไม่มีภัยเหมือนพวกนกเขา”

ขอบเขตของข้อพระคำเหล่านี้ที่ถูกกล่าวโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไปไกลเกินกว่างานรับใช้ส่วนตัวของอัครทูตสิบสองคนนั้น ในความหมายทั่วไปมันครอบคลุมแม้แต่ผู้รับใช้เหล่านั้นแห่งข่าวประเสริฐในระหว่างยุคพระคุณในปัจจุบันนี้ พระเยซูได้ตรัสถึงพวกศัตรูของข่าวประเสริฐในระหว่างยุคคริสตจักร ขณะที่เปาโลพูดถึงพวกศัตรูของข่าวประเสริฐที่กำลังโจมตีอยู่ในระหว่างงานรับใช้ของเขา-นั่นคือ พวกยิวเหล่านั้นที่เดินทางไปตามสถานที่ต่างๆโดยเรียกร้องให้ผู้เชื่อทั้งหลายยอมจำนนต่อพิธีกรรมเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติของโมเสส พอได้ยินว่าเปาโลออกเดินทางจากเมืองหนึ่งหรือพื้นที่หนึ่งแล้ว พวกเขาก็มาจากกรุงเยรูซาเล็มทันที และโดยการโต้แย้งเพื่อสนับสนุนพระราชบัญญัติต่อสู้กับความเชื่อแบบคริสเตียน พวกเขาก็หาช่องที่จะทำลายที่ประชุมท้องถิ่นนั้นและขัดขวางแผนการขณะดวงวิญญาณของมัน

“สุนัขป่าในเครื่องนุ่งห่มของแกะ” เหล่านี้กำลังปฏิบัติการอยู่เหมือนเดิมวันนี้ในที่ประชุมทั้งหลายที่ข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้าถูกประกาศ พญามารไม่กังวลเกี่ยวกับที่ประชุมที่มีศิษยาภิบาล

เป็นพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมเพราะว่ามันรู้ว่าคนเหล่านั้นเป็นพวก “เครื่องศาสนา” แต่ไม่รอด แต่คุณ
เชื่อใจได้เลยว่าเมื่อคนของพระเจ้ากล่าวข่าวสารของพระเจ้า สุนัขป่าเหล่านั้นจะเข้ามาและหาทางที่จะทำลาย
ฝูงแกะนั้น!

ข้อ 30: “และจากพวกท่านเองด้วย จะมีบางคนขึ้นมา โดยกล่าวสิ่งต่าง ๆ ที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง เพื่อ
จะชักจูงพวกสาวกให้ตามพวกเขาไป”

คำประกาศนี้น่าจะทำให้ผู้ปกครองชาวเอเฟซัสเหล่านั้นสะเทือนใจ พวกคนก่อความยุ่งยากเหล่านี้จะ
ปรากฏตัวขึ้นไม่ใช่จากท่ามกลางพวกเขาเองอย่างแน่นอน! แต่นั่นแหละคือสิ่งที่เปาโลหมายถึง จากที่ประชุม
ของพวกเขาเองจะมีบางคนที่ย้ำตัวว่าเป็นคริสเตียนแต่จริงๆแล้วเป็นพวกสุนัขป่าที่แฝงตัวมา คนเหล่านี้จะเป็น
สมาชิกของที่ประชุมท้องถิ่นนั้น แต่พวกเขาจะพูดสิ่งตลตลตลต่าง ๆ หลักคำสอนต่างๆที่ชวนให้ไขว้เขว

คุณเห็นแล้วว่า พญามารรู้ว่ามันสามารถสร้างความเสียหายจากภายในได้มากกว่าจากภายนอก มัน
สามารถทำงานได้เกิดผลมากขึ้นผ่านทางผู้คนที่เป่าลมของคริสตจักรหนึ่งอยู่แล้ว คนทั้งหลายที่ย้ำตัวว่า
เป็นเหล่าผู้นำและครูอาจารย์แห่งข่าวประเสริฐ แต่จริงๆแล้วเป็นผู้ที่บิดเบือนหลักคำสอนที่แท้จริงเหล่านั้นแห่ง
พระวจนะ โดยเทศนาข่าวประเสริฐแค่มากพอที่จะปกปิดความเท็จที่พวกเขาเทศนา การเทศนาเช่นนั้นจะ
นำคนเหล่านั้นที่ไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงและไม่ได้ถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้หลงเงินไป ผู้คนที่แค่
เพียงถูกพองใจเรื่องบาปแต่ไม่ได้กลับใจเชื่อมาสู่ความรอดโดยทางการอัครธรรมแห่งการบังเกิดใหม่ก็มักเป็น
เหล่าสมาชิกของที่ประชุมท้องถิ่นแห่งหนึ่ง และพวกเขาถูกนำไปอย่างง่ายดายโดยพวกครูที่บิดเบือน
ข่าวประเสริฐ เมื่อผู้คนที่เริ่มถูกทำให้ด้านชาเพราะความหลงผิด มันก็เกือบเป็นไปได้เลยที่จะเข้าถึงพวก
เขาด้วยข่าวสารที่แท้จริงแห่งความรอด

ยอห์นผู้เป็นที่รักได้เขียนถึงคนหนึ่งที่เป็นผู้บิดเบือนหลักคำสอนที่แท้จริงเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้น ใน
3 ยอห์น 9,10 เราอ่านว่า “ข้าพเจ้าได้เขียนถึงคริสตจักร แต่ดีโอเตรเฟส ผู้ชอบที่จะมีความเป็นใหญ่เป็นโต
ท่ามกลางพวกเขา หาได้รับรองพวกเราไว้ไม่ เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะจดจำการกระทำทั้งหลายของ
เขาที่เขากระทำ โดยพรวดพราดใส่ความพวกเราด้วยบรรดาถ้อยคำประสงคร้าย และเท่านั้นยังไม่พอน่าใจ เขาเอง
ก็ไม่ยอมรับรองพี่น้องเหล่านั้นด้วย และห้ามคนทั้งหลายที่ใครจะรับรอง และไล่พวกเขาออกไปจากคริสตจักร
เสีย”

เปาโลเขียนถึงทิโมธีว่า “ท่านก็ทราบสิ่งนี้แล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นก็หนีไปจากข้าพเจ้า
ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอริโมเกเนส” (2 ทิโมธี 1:15)

ใน 1 ทิโมธี 1:20 เปาโลพูดถึง “ในคนเหล่านั้นมีฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่
ซาตานแล้ว เพื่อเขาทั้งสองจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท!”

คนเหล่านั้นอย่างที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้และเรายังมีพวกเขาอยู่ในที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลายของเราวันนี้
ไม่ถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แต่อยู่ภายใต้อิทธิพลของความมักใหญ่ใฝ่สูงส่วนตัว ความรักในอำนาจและ
ความเป็นที่นิยมชมชอบ พวกเขาหาช่องที่จะชักนำผู้คนให้ตามพวกเขาไปเพราะว่าพวกเขาโลกค่าสรรเสริญของ

มนุษย์มากกว่าความเห็นชอบของพระเจ้า ดังนั้นพวกเขาจึงก่อให้เกิดความแตกแยกในคริสตจักร ครอบคลุมความสงบสุข และขัดขวางการเติบโตฝ่ายวิญญาณและความเจริญของทั้งที่ประชุมนั้น

เปาโลประกาศแก่คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ว่า “เพราะคนเช่นนั้นเป็นพวกอัครทูตเทียมเท็จ เป็นบรรดาคนงานที่หลอกลวง ที่แปลงร่างเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์ และไม่มีอะไรแปลกประหลาดเลย เพราะซาตานเองก็ยิ่งแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่องใหญ่โตอะไรถ้าบรรดาผู้ใช้ของซาตานจะแปลงร่างเป็นบรรดาผู้ใช้แห่งความชอบธรรม ผู้ซึ่งปลายทางของพวกเขาจะเป็นไปตามบรรดาการงานของพวกเขา” (2 คร. 11:13-15)

เราพบคำเตือนของเปโตรใน 2 เปโตร 2:1-3: “แต่มีพวกผู้พยากรณ์เท็จอยู่ท่ามกลางประชากรด้วย เช่นเดียวกับที่จะมีอาจารย์เท็จอยู่ท่ามกลางพวกท่าน ผู้ซึ่งจะแอบนำคำสอนนอกกรีตอันถูกสาปแช่งเข้ามา โดยถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่พวกเขาไว้ และจะนำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง และหลายคนจะติดตามบรรดาทางแห่งการสาปแช่งของพวกเขา ด้วยเหตุคนเหล่านี้ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย และเพราะความโลภ พวกเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อค้ำกำไรจากพวกท่าน ซึ่งการพิพากษาของพวกเขาเมื่อนานมาแล้ว บัดนี้ไม่เนินช้า และความหายนะของพวกเขาจะไม่หลับไหลไป”

ยอห์นก็เตือนให้ระวังคนเหล่านั้นที่เรียกตัวเองว่าเป็นคริสเตียนแต่ไม่ได้บังเกิดใหม่ เขาเขียนไว้ว่า “ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย... และตามที่พวกท่านได้ยินแล้วว่า ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะมา แม้แต่ตอนนี้ก็มีปฏิบัติต่อพระคริสต์อยู่หลายคนแล้ว เพราะฉะนั้นพวกเราจึงทราบว่าเป็นวาระสุดท้ายแล้ว เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ได้เป็นของพวกเรา เพราะว่าถ้าในตอนนั้นพวกเขาเป็นของพวกเรา พวกเขาก็คงอยู่กับพวกเราต่อไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย แต่พวกเขาได้ออกไปแล้ว เพื่อพวกเขาจะได้ปรากฏว่าพวกเขาหาได้เป็นของพวกเราทุกคนไม่” (1 ยอห์น 2:18,19)

“ปฏิบัติต่อพระคริสต์” เหล่านี้ที่ยอห์นพูดถึงเป็นเหล่าสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่ง ไม่ใช่พระกายของพระคริสต์ พวกเขากำลังปฏิบัติงานอยู่ภายในที่ประชุมนั้น แต่ยอห์นระมัดระวังที่จะบอกเราว่า “เขาเหล่านั้นก็ไม่ได้เป็นของพวกเรา” วันนี้บางคนอาจเรียกคนเหล่านี้ว่าเป็น “พวกโลกกลับ” แต่พวกเขาไม่ใช่พวกโลกกลับในความหมายที่แท้จริงนั้น พวกเขาได้เข้าร่วมกับที่ประชุมท้องถิ่นนั้น พวกเขาได้เข้าร่วมแต่ในนาม แต่พวกเขาไม่เคยบังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า ดังนั้นในใจและประสบการณ์พวกเขาจึงไม่เคยเป็นเหล่าสมาชิกของคริสตจักรที่แท้จริงนั้นเลย คนเหล่านั้นอาจเป็น “พวกสุนัขป่า” ที่สัมพันธ์ผลมากเพราะว่าพวกเขาทำงานภายในที่ประชุมนั้น ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่เป็นของที่ประชุมนั้นเลยนอกจากโดยการอ้างตัว

ข้อ 31: “เหตุฉะนั้นจงระวังระไวและจำไว้ว่า ตลอดเวลาสามปี ข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนที่จะเตือนทุกคนทั้งกลางคืนและกลางวันด้วยน้ำตาไหล”

“เหตุฉะนั้น”-นั่นคือ เมื่อเห็นถึงภัยอันตรายเหล่านั้นซึ่งเผชิญหน้ากับคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสและการโจมตีเหล่านั้นของซาตานที่จะถูกถาโถมเข้าสู่คริสตจักรจากภายนอก- “จงระวังระไวอยู่และจำไว้” เปโตรให้คำเตือนที่คล้ายๆกัน: “จงมีสติสัมปชัญญะ จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าปฏิบัติของพวกท่าน คือพญามาร ดุจสิงโตที่คำราม เดินไปรอบ ๆ โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 ปต. 5:8) ผู้ปกครองชาวเมืองเอเฟซัสเหล่า

นั่นจะต้องไม่ลืมคำเตือนของเปาโล พวกเขาจะต้องจดจำไม่เพียงคำเตือนสติเหล่านั้นที่เขาให้แก่พวกเขา ณ เวลานี้โดยเฉพาะเท่านั้น แต่ “ตลอดเวลาสามปี ข้าพเจ้ามิได้หยุดย่อนที่จะเตือนทุกคนทั้งกลางคืนและกลางวัน”

เปาโลพักอยู่ในเมืองเอเฟซัสนานกว่าในท่าเลที่ตั้งอื่นใดที่เขาได้เทศนาหรือก่อตั้งคริสตจักรทั้งหลาย เขาพูดในธรรมศาลานั้นเป็นเวลาสามเดือน (กิจการ 19:8) และเมื่อการต่อต้านที่นั่นขัดขวางงานของเขา เขาก็ย้ายเข้าไปในห้องประชุมของทีร์นัสซึ่งเป็นที่ๆเขาสั่งสอน “เป็นเวลาสองปี” (กิจการ 19:10) แต่เขาก็สั่งสอนในบ้านเรือน หรือที่ใดก็ตามที่คนกลุ่มหนึ่งมารวมตัวกันซึ่งหิวกระหายความชอบธรรม งานรับใช้ของเขาในเมืองเอเฟซัสจึงยืดเวลาออกไปเช่นนั้น และเขาใช้เวลาสามปีเต็มๆที่นั่น-โดยเทศนา สั่งสอน ตักเตือน ให้คำปรึกษา

คำกล่าวที่ว่าเขาเทศนา “ทั้งกลางคืนและกลางวัน” แน่แน่นอนว่าไม่ได้หมายความว่าเขาเทศนาตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงทุกวันเป็นเวลาสามปี สามัญสำนึกบอกเราได้ดีกว่า มันแค่หมายความว่าตลอดเวลาสามปีที่เปาโลอยู่ในเมืองเอเฟซัส เขาได้เทศนาในช่วงกลางวัน เขาได้เทศนาตอนกลางคืน และเขาให้คำปรึกษาแก่ผู้เชื่อทั้งหลายในสิ่งสารพัดที่เป็นประโยชน์แก่พวกเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขาปฏิบัติตามคำสั่งนั้นที่เขาได้ให้แก่ทิโมธีคนหนุ่มเมื่อเขาบอกทิโมธีว่า “จงประกาศพระวจนะ จงตั้งใจทำตอนที่สะดวและไม่สะดวก จงตักเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน” (2 ทธ. 4:2)

การที่เขากล่าวถึงการเตือน “ทุกคน” บ่งบอกแก่ผมว่างานรับใช้ของเปาโลในเมืองเอเฟซัสมองรวมพวกยิวพวกกรีก คนรวย คนจน ทาสและไทเข้าไว้ด้วย เขาเทศนาแก่ผู้คนทุกชนชั้น-และมั่นคงเหมือนเป็นเรื่องสมเหตุสมผลอย่างแน่นอนว่าเขาสั่งสอนแต่ละคนที่เข้ามาหาเขาเป็นการส่วนตัว เหมือนกับที่พระเยซูทรงสั่งสอนในบ้านของมารีย์ มารธา และลาซารัส ผมก็เชื่อว่าเปาโลสั่งสอนในที่ใดก็ตามที่แม้แต่คนเดียวต้องการข่าวประเสริฐ-และผมเชื่อได้อย่างง่ายดายว่าเขาใช้เวลาในการสั่งสอนคริสเตียนใหม่ทั้งหลายในการดำเนินชีวิตของผู้เชื่อ!

ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลสั่งสอน “ด้วยน้ำตาไหล” ก็แสดงออกถึงความรักและความห่วงใยแบบลึกซึ้งของเขาที่มีให้แก่ผู้คนเหล่านั้นในเมืองเอเฟซัส ชายผู้นี้มีความรักให้แก่ผู้คน-ผู้ที่รอดแล้วและผู้ที่ยังไม่รับความรอด เขาโหยหาญาติฝ่ายเนื้อหนังของเขา โดยปรารถนาที่จะเห็นพวกเขาได้รับความรอด โดยเต็มใจที่จะ “ถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์” หากการเสียสละเช่นนั้นในส่วนของเขาจะสามารถนำความรอดมาสู่ชนชาติของเขาได้ (รม. 9:2,3) แต่เหมือนกับที่เขาโหยหาที่จะเห็นคนบาปทั้งหลายได้รับความรอด เขาก็แบกภาระเช่นกันสำหรับคนเหล่านั้นที่กลับใจเชื่อแล้วภายใต้การเทศนาของเขา โดยดูแล้ว “ทารกทั้งหลายในพระคริสต์” จะเติบโตในพระคุณ “มาสู่การเป็นคนดีพร้อม มาสู่ขนาดแห่งความเป็นผู้ใหญ่แห่งความครบบริบูรณ์ของพระคริสต์” (อฟ. 4:13) งานเขียนเหล่านั้นของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรเหล่านั้นเต็มไปด้วยคำหนุนใจ ความเข้าใจ คำสั่งสอนต่างๆในการดำเนินชีวิตคริสเตียน และคำเตือนต่างๆให้ระวังการหัน “ไปหาธาตุทั้งหลายที่อ่อนแอและอนาถา” อีกซึ่งพวกเขาเคยตกเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้น (กท. 4:9) ใน 2 โครินธ์ 11:23-28 ขณะที่เปาโลสาธยายถึงความลำบากเหล่านั้น การข่มเหงต่างๆ และความเจ็บช้ำทั้งหลายที่เขาได้สู้ทนเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เขาก็ปิด

ท้ายบันทึกนั้นในถ้อยคำเหล่านี้: “นอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว สิ่งซึ่งมายังข้าพเจ้าทุกวัน ๆ คือความหวังพระวจนะที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง” ไม่แปลกเลยที่เขาเทศนา “ด้วยน้ำตาไหล”! ผู้แต่งเพลงสดุดีเขียนไว้ว่า “คนที่ออกไปและร้องไห้ โดยหิวเมสึดพีซอันมีค่า จะมาอีกอย่างไม่ต้องสงสัยด้วยความชื่นบาน โดยนำบรรดาฟอนข้าวของเขามาพร้อมกับเขา” (เพลงสดุดี 126:6) นี่เป็นความจริงเกี่ยวกับชีวิตและงานรับใช้ของอัครทูตเปาโล

ข้อ 32: “และบัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอฝากพวกท่านไว้กับพระเจ้า และกับพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถก่อสร้างพวกท่านขึ้นได้ และที่จะให้พวกท่านมีมรดกในท่ามกลางคนเหล่านั้นทุกคนผู้ซึ่งถูกแยกตั้งไว้”

“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอฝากพวกท่านไว้กับพระเจ้า” เมื่อกำลังของมนุษย์ล้มเหลว พระเจ้าก็สามารถค้ำจุนได้ เปาโลจะไม่กลับมายังพื้นที่นี้อีก เขาบอกชายเหล่านี้แล้วว่าพวกเขาจะไม่เห็นหน้าเขาอีกต่อไป (ข้อ 25) และบัดนี้เขาก็ฝากพวกเขาไว้กับการดูแลอันสัตย์ซื่อและการรักษาของพระองค์ “ผู้ทรงสามารถคุ้มครองรักษาพวกท่านมิให้ล้มลง และถวายเป็นพรแก่พวกท่านโดยปราศจากตำหนิต่อเบื้องพระพักตร์แห่งสง่าราศีของพระองค์ พร้อมกับความปิติยินดีเหลือล้น” (ยูดา 24)

“...และกับพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์” พระวจนะอันมีค่าประเสริฐและทรงฤทธิ์ของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระสัญญาต่างๆของพระองค์ในเรื่องความเมตตา พละกำลัง ฤทธิ์เดช และการปกป้อง “ซึ่งมีฤทธิ์สามารถก่อสร้างพวกท่านขึ้นได้” พระวจนะของพระเจ้าเป็นน้ำนม ขนมปัง อาหารแข็ง และน้ำที่มีชีวิตที่เลี้ยงดูผู้เชื่อ ทำให้เขาเติบโตและกลายเป็นผู้เข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า พระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่การเน้นพิธีกรรมที่ตายไปแล้ว มันเป็นฤทธิ์เดชที่ให้ชีวิต-ฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ (รม. 1:16) และฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ช่วยให้รอดก็สามารถรักษาและปกป้องเราไว้ได้ “เพราะว่าศาสตราวุธทั้งหลายแห่งการสงครามของพวกเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอำนาจโดยทางพระเจ้าที่จะทำลายบรรดาป้อมปราการที่เข้มแข็งลงได้” (2 คร. 10:4)

“...ซึ่งมีฤทธิ์สามารถก่อสร้างพวกท่านขึ้นได้” ภาษานี้บอกเป็นนัยถึงการสร้างบ้านหลังหนึ่ง โดยทำให้มันสมบูรณ์ทีละขั้นตอน อย่างช้าๆและโดยใช้แรงงานหนัก ดังนั้น พระวจนะของพระเจ้าจึงสามารถก่อสร้างคริสเตียนได้ เมื่อเราอ่านและรับอาหารจากพระวจนะ เราก็ถูกก่อสร้างขึ้นในความเชื่อนั้น ในพระคุณ ในพละกำลัง พระวจนะของพระเจ้าสามารถยืนยันและทำให้ผู้เชื่อทั้งหลายมั่นคงได้ในท่ามกลางภัยอันตรายใดๆที่เราอาจเผชิญ

“...และที่จะให้พวกท่านมีมรดก”-บุตรทั้งหลาย เหล่าทายาทของพระเจ้า ทายาทพร้อมกับพระคริสต์ และกับวิสุทธิชนทั้งปวงในพระพรนิรันดร์เหล่านั้นซึ่งถูกสงวนไว้สำหรับบุตรทั้งหลายของพระเจ้า มรดกเช่นนั้นพระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วอย่างชัดเจนและอย่างแน่นอนแก่บุตรทั้งหลายของพระองค์ ในมัดทิวิ 19:29 พระเยซูทรงประกาศว่า “ทุกคนที่ได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตรทั้งหลาย หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา จะได้รับผลหนึ่งร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก”

ในมาระโก 10:21 พระเยซูคริสต์แก่ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นว่า “มีสิ่งเดียวที่ท่านยังขาดอยู่ จงไปตามทางของท่าน ขายสิ่งใดก็ตามที่ท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้คนยากจน และท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และมาเถิด จงแบกกางเขน และตามเรามา”

วิวรณ์ 21:7 สัญญาว่า “ผู้ใดที่มีชัยชนะ จะได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา”

ใน 1 เปโตร 1:3-5 เราพบถ้อยคำที่เปี่ยมสุขและให้ความมั่นใจเหล่านี้: “สาธุการแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งตามพระเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ได้โปรดให้พวกเราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังอันมีชีวิตอยู่ โดยการเป็นขึ้นมาจากพระเยซูคริสต์จากความตาย เพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เบื่อเน่า และปราศจากมลทิน และที่ไม่ร่วงโรย ซึ่งได้ถูกจองไว้ในสวรรค์เพื่อพวกท่าน ผู้ถูกพิทักษ์รักษาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยทางความเชื่อไปสู่ความรอด ซึ่งพร้อมที่จะถูกเปิดเผยในวาระสุดท้าย”

“...ในท่ามกลางคนเหล่านั้นทุกคนผู้ซึ่งถูกแยกตั้งไว้” การถูกแยกตั้งไว้หมายถึง การถูกตั้งไว้ต่างหาก ดังนั้นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนจึงถูกชำระให้บริสุทธิ์ ถูกแยกตั้งไว้ต่างหากจำเพาะพระเจ้า พันที่ที่เราบังเกิดใหม่ เราก็ก้าวออกมาจากครอบครัวของพญามารและถูกนำมาวางอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า เราถูกย้ายจากอาณาจักรแห่งความมืดเข้ามาสู่อาณาจักรแห่งความสว่าง เราถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ทางตำแหน่งชั่วเสี้ยววินาทีนั้นที่เราเชื่อ เราถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ในทางประสบการณ์วันต่อวันเมื่อเราศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระเจ้า พระคริสต์ทรง “ถูกตั้งไว้ให้เป็น...การแยกตั้งไว้ และการไถ่ถอน สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อที่ว่า ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ผู้ที่ไถ่รอด จงให้ผู้นั้นรอดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด’” (1 คร. 1:30,31)

ข้อ 33 และ 34: “ข้าพเจ้ามิได้โลกเงิน หรือทองคำ หรือเสื้อผ้าของผู้ใด ไซ้แล้ว ท่านทั้งหลายทราบว่ามีมือเหล่านี้ได้จัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้า และสำหรับคนทั้งหลายที่ได้อยู่กับข้าพเจ้า”

เปาโลไม่ได้เทศนา “เพราะเห็นแก่เงินทองอันโสมม” เขาไม่ได้ละโมภทรัพย์สิ่งของฝ่ายโลกของผู้ใดเลย ในที่นี้เขาเตือนความจำเหล่าผู้ปกครองชาวเมืองเอเฟซัสว่าเขาไม่ได้ทำให้เงินทองของพวกเขาหรือทรัพย์สินของพวกเขาเป็นวัตถุประสงค์ของการที่เขาอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาเลย เขากล่าวแก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าไม่แสวงหาสิ่งที่เป็นของพวกท่าน แต่แสวงหาตัวพวกท่าน” (2 คร. 12:14) และนี่ก็เป็นจริงเช่นกันในเมืองเอเฟซัส-หรือที่ใดก็ตามที่เปาโลประกาศ เขาเข้าไปในชุมชนหนึ่งและอาศัยอยู่ท่ามกลางผู้คนของชุมชนนั้น เพื่อจุดประสงค์เดียว-เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ เพื่อป่าวประกาศพระคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน

เมื่อเขาโลแห่งทาร์ซัสได้กลับใจเชื่อและกลายเป็นเปาโลอัครทูตผู้นั้น “ในทันทีที่ท่านได้ประกาศพระคริสต์...ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (กิจการ 9:20) ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาเขาก็ทำให้การประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเป็นวัตถุประสงค์หลักแห่งชีวิตของเขา และเขามีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องการสนับสนุนจากงานรับใช้ของเขา จากคนเหล่านั้นที่เขาทำงานหนักอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยขนาดนั้นในท่ามกลางพวกเขา แต่เขาก็ไม่ได้เรียกร้อง ใน 1 โครินธ์ 9:13-15 เขาเป็นพยานรับรองว่า “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนทั้งหลายซึ่งปรนนิบัติเรื่องสิ่งบริสุทธิ์ต่าง ๆ ก็ได้รับการเลี้ยงชีพจากสิ่งเหล่านั้นของพระวิหาร และ

คนทั้งหลายซึ่งปรนนิบัติที่แท่นบูชาก็เป็นผู้เข้าส่วนกับแท่นบูชานั้น ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ว่า คนทั้งหลายซึ่งประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย ทั้งข้าพเจ้าไม่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้ เพื่อจะให้กระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำให้การโอ้อวดของข้าพเจ้าไร้ประโยชน์!”

หากเปาโลเป็นคนเห็นแก่ตัว เขาก็มีโอกาสมะเยาะเย้ยที่จะได้รับผลกำไร เพราะว่าผู้เชื่อยุคต้นเหล่านั้น ผากทรัพย์สินของพวกเขาไว้ให้พวกอัครทูตใช้สอยตามความเหมาะสม นี่ถูกกล่าวชัดเจนในกิจการ 4:34,35 ที่เราอ่านว่า “และไม่มีผู้ใดในท่ามกลางพวกเขาที่ขัดสนสิ่งใด ๆ เพราะทุกคนที่เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินหรือบ้านเรือนทั้งหลายก็ขายพวกมันเสีย และได้นำราคาของสิ่งเหล่านั้นที่ถูกขายมา และวางเงินเหล่านั้นไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต และมีการแจกจ่ายให้แก่ทุกคนตามที่เขามีความต้องการ”

เคยมีพวกครูอาจารย์ในสมัยของเปาโลที่หากำไรจากดวงวิญญาณทั้งหลายของมนุษย์ แม้ในตอนที่ยะเยอทรงปรากฏตัว พระวิหารก็เต็มไปด้วยพวกคนรับแลกเงิน คนเหล่านั้นที่ขายพวกสัตว์สำหรับถวายเป็นเครื่องสัตวบูชา เรามีปัญหาแบบเดียวกันวันนี้ ถึงแม้ว่าไม่มีคนในคริสตจักรทั้งหลายที่ขายพวกสัตว์หรือรับแลกเงินเพื่อหากำไรก็ตาม ถึงกระนั้น มี “พวกพ่อค้าหาบเร่ทางศาสนา” ศาสนาได้กลายเป็น “ธุรกิจใหญ่” ไปทั่วโลก และผู้คนมากมายวันนี้ก็กำลังหากำไรจากดวงวิญญาณทั้งหลายของเหล่าเพื่อนมนุษย์ของตน

ผมหวังใจว่าไม่มีใครจะเข้าใจผมผิด-ผมเชื่ออย่างแนใจที่สุดว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าควรได้รับการดูแล ผมเชื่อว่าคนที่ทำงานสมควรได้รับค่าจ้าง แต่ผมก็เชื่อเช่นกันว่าพระเจ้าทรงสามารถและเต็มพระทัยที่จะตอบสนองความต้องการต่างๆของเหล่าผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อของพระองค์ ผมสามารถกล่าวได้อย่างสัตย์จริงว่าตลอดระยะเวลากว่ายี่สิบห้าปีของการประกาศข่าวประเสริฐและการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ ทุกความต้องการของผมได้รับการตอบสนอง ผมไม่ได้มีทุกสิ่งที่ผมอยากได้ มีหลายสิ่งที่ผมอยากที่จะมี แต่พระเจ้าทรงทราบว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับผม ดังนั้นพระองค์จึงทรงหวังสิ่งเหล่านั้นไว้จากผม แต่พระองค์ได้ทรงจัดหาสิ่งเหล่านั้นที่จำเป็นอย่างสัตย์ซื่อ พระองค์ทรงดูแลความต้องการต่างๆของผมอย่างบริบูรณ์

เปาโลเป็นช่างทำเต็นท์โดยอาชีพ (กิจการ 18:3) และเขาเลือกที่จะทำงานด้วยมือของเขาเพื่อที่จะเลี้ยงดูตัวเองในงานรับใช้ นั่นเกรงว่าเขาจะถูกกล่าวหาว่าเทศนาเพื่อที่จะได้เงินทองแทนที่จะเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ในเมืองเธสะโลนิกาเขาทำงานหนัก “ทั้งกลางคืนและกลางวัน” เพื่อที่เขาจะไม่ “เป็นภาระ” (เป็นหนี้) แก่คนเหล่านั้นที่เขาประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา (1 ธส. 2:9)

เขาเป็นพยานรับรองแก่ชาวเมืองฟีลิปปีเหล่านั้นว่า “แต่สิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า สิ่งเหล่านั้นข้าพเจ้าก็ถือว่าไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ไซ้แล้ว อย่างไม่มีข้อสงสัย และข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดก็ไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมเสียสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนมูลฝอย เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์” (ฟป. 3:7,8) ความหวังใยของเปาโลเพื่อสิ่งเหล่านั้นของพระคริสต์มีมากกว่าความคิดทั้งสิ้นเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่เป็นวัตถุ เขาเข้าไปในชุมชนหนึ่งหรือเมืองหนึ่งพร้อมกับความตั้งใจแน่วแน่ที่จะยกชูธงที่เปื้อนพระโลหิตและประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า-หรือ อย่างที่เขาได้กล่าวเรื่องนี้แก่ชาวเมืองโครินธ์

เหล่านั้น ที่จะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกเขาเลย “เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 คร. 2:2)

เราอาจคิดว่านี่เป็นเรื่องแปลก ตามธรรมเนียมต่างๆของวันนี้ ที่เปาโลจะกล่าวว่าเขาไม่โลกอยากได้เสื้อผ้าของผู้ใดเลย ในสมัยนั้น เสื้อผ้าเปลี่ยนหลายชุดถือว่าเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของทรัพย์สินของคนๆหนึ่ง และหลายครั้งเสื้อผ้าของคนๆนั้นก็มีความมากเกือบพอกับทรัพย์สินของฝ่ายโลกของเขาที่เล็กรวมกัน สมัยนั้นไม่มีคนที่ร่ำรวยสุดขีดมากนัก และคนเหล่านั้นที่ยากจนมากๆก็มักมีเสื้อผ้าแค่ชุดเดียวเท่านั้น ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่คนจนจะอิจฉาเสื้อผ้าของคนรวย-แต่มันไม่เป็นเช่นนั้นกับเปาโล เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเรียนรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ฐานะอย่างไรก็ตาม ก็จะไม่พอใจอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ในทุกหนแห่งและในทุกกรณี ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอึดท้องและความหิว ทั้งความอุดมสมบูรณ์และความขัดสน” จากนั้นเขากล่าวเสริมอย่างเปี่ยมชัยชนะว่า “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยทางพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า!” (ฟป. 4:11-13)

“ท่านทั้งหลายทราบว่...” เปาโลได้ดำเนินชีวิตและทำงานหนักท่ามกลางชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นเป็นเวลาสามปี และพวกเขาทราบจากการเฝ้าสังเกตด้วยตัวเองว่าเขามีลักษณะการดำเนินชีวิตแบบไหน

“มือเหล่านี้ได้จัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้า” การทำเด็ทเป็นงานที่ยากลำบาก เด็ทเหล่านั้นถูกถักทอเป็นริ้วๆ วัสดุนั้นปกติแล้วเป็นขนแพะ และริ้วเหล่านั้นก็ถูกนำมาเย็บติดกันให้ได้ขนาดอันเหมาะสม ผมนึกภาพออกได้อย่างง่ายดายว่ามือของเปาโลหยาบกระด้างและด้านชาแล้ว-ไม่เหมือนกับมือของผู้คนแก่เรียนแบบเขาเลย แต่เหมือนกับมือของผู้ใช้แรงงานหนักที่ทำงานรายวัน แม้กระทั่งวันนี้ ในยุคสมัยที่คริสตจักรส่วนใหญ่สามารถเลี้ยงดูชายคนนั้นที่เป็นศิษยาภิบาลให้แก่ที่ประชุมของพวกเขา ไม่มีผู้รับใช้คนใดของพระเจ้าควรรู้สึกว่าเขาเองไม่เหมาะสมกับการใช้แรงงาน ชายที่เข้าสู่ทุ่งนาแห่งงานมิชชั่นซึ่งยังไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐจำต้องพบว่าตัวเขาเองไม่เพียงประกาศพระวจนะเท่านั้น แต่ก่อสร้าง-ภายใต้สภาวะต่างๆอันไม่เป็นใจท่ามกลางความยากลำบากต่างๆอันทวีคูณ ทำงานหนักด้วยมือของตนเพื่อที่จะมีโอกาสประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ยังไม่เคยได้ยินข่าวสารแห่งความรักและพระคุณอันไร้ขอบเขตของพระเจ้า

ชายที่เป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรเล็กๆสักแห่งหรือคริสตจักรสักแห่งในชุมชนแออัดของเมืองใหญ่ๆของเราจะพบกับความจำเป็นเช่นกันที่จะทำให้เขาต้องทำงานหนักด้วยมือของเขาและด้วยแผ่นหลังของเขา เช่นเดียวกับในการเก็บเกี่ยวดวงวิญญาณทั้งหลายโดยการประกาศพระวจนะ แน่แน่นอนว่ามันไม่ใช่เรื่องไร้เกียรติแต่อย่างใดที่ผู้รับใช้คนหนึ่งจะใช้เรี่ยวแรงฝ่ายร่างกายในการทำงานรับใช้ของตนจนสำเร็จ แต่มันเป็นเรื่องเสียเกียรติที่ที่ประชุมหนึ่งจะบังคับศิษยาภิบาลให้ทำงานเช่นนั้นในเมื่อเหล่าสมาชิกสามารถเลี้ยงดูเขาได้และอนุญาตให้เขาใช้เวลาเต็มที่กับการแจกจ่ายพระวจนะและการดูแลความต้องการฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นของผู้คนของเขา เพื่อที่จะเลี้ยงดูฝูงแกะนั้น ผู้เลี้ยงรอกก็ต้องได้รับการเลี้ยงดูก่อน และต้องมีการใช้เวลาสำหรับผู้รับใช้ที่จะศึกษาค้นคว้า อธิษฐาน และเติมตัวเองให้เต็มด้วยการบำรุงจากพระวจนะของพระเจ้า

เปาโลเองไม่เพียงทำงานหนักเพื่อที่จะเลี้ยงชีพตัวเองเท่านั้น เขายังกล่าวถึง “คนทั้งหลายที่ได้อยู่กับข้าพเจ้า” ด้วย เราทราบว่าเปาโลมีเพื่อนร่วมทางหลายคนในการเดินทางแบบมิชชั่นนารีของเขา และพวกเขา

เองก็ทำงานเพื่อเลี้ยงดูตัวเองด้วยแทนที่จะพึ่งพาคนอื่นที่พวกเขาปรนนิบัติ ใน 1 โครินธ์ 9:4-6 เขาพูดถึงสิทธิ์ของเขาที่จะกินและดื่ม “ที่จะพาพี่น้อง คือภรรยา ไปไหน ๆ ด้วยกัน เหมือนอย่างอัครทูตคนอื่น ๆ และเหมือนอย่างบรรดาน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเคพาสหรือ- หรือข้าพเจ้าและบาร์นาบัสเท่านั้นที่ไม่มีสิทธิ์จะเลิกทำงานหรือ?”

ในจดหมายฉบับที่สองของเปาโลถึงชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้น เขาเตือนความจำพวกเขาว่าเขาและเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขา “ไม่ได้ประพฤติตัวอย่างไม่เป็นระเบียบในท่ามกลางพวกท่าน และพวกเราไม่ได้ทานอาหารของผู้หนึ่งผู้ใดเปล่า ๆ แต่ได้กระทำกิจด้วยการทำงานหนักและด้วยการตรากตรำทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อพวกเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน ไม่ใช่เพราะพวกเราไม่มีอำนาจ แต่เพื่อทำตัวเองให้เป็นแบบอย่างแก่พวกท่าน เพื่อให้ทำตามอย่างพวกเรา” (2 ธส. 3:7-9)

ใน 1 โครินธ์ 4:9-13 เปาโลก็พูดโดยใช้คำพหูพจน์ โดยแสดงให้เห็นว่าไม่เพียงเขาเท่านั้น แต่พวกอัครทูตคนอื่น ๆ ด้วย ได้ทำงานเพื่อเลี้ยงดูตัวเองแม้ในขณะที่พวกเขาทำงานปรนนิบัติ เขาเขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าคิดว่าพระเจ้าได้ทรงนำตัวพวกเราผู้เป็นเหล่าอัครทูตให้ออกมาเป็นลำดับสุดท้าย เหมือนกับว่าถูกกำหนดไว้แก่ความตาย เพราะว่าพวกเราถูกทำให้เป็นภาพที่น่าตื่นตาแก่โลก และแก่พวกทูตสวรรค์ และแก่นมนุษย์ทั้งหลาย พวกเราเป็นพวกคนโง่เขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ... พวกเราอ่อนกำลัง ... พวกเราถูกเหยียดหยาม คือจนถึงเวลานี้ พวกเราก็กังหิว และกระหาย และเปลือยเปล่า และถูกโบยตี และไม่มีที่อยู่อาศัยที่แน่นอน และทำการหนักโดยทำงานด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกด่าว่า พวกเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหง พวกเราก็กินเอากการข่มเหงนั้น เมื่อถูกใส่ร้าย พวกเราก็อ่อนน้อม พวกเราถูกทำให้เป็นเหมือนสิ่งโสโครกแห่งแผ่นดินโลก และเหมือนสิ่งสกปรกของสิ่งสารพัดจนถึงวันนี้!”

ท่านที่รัก พวกเราวันนี้สามารถดูออกไหมว่าข่าวประเสริฐมีความหมายอย่างไรต่อชายเหล่านี้ ที่พวกเขาเลือกที่จะสู้ทนความยากลำบากเหล่านั้นเพื่อที่จะประกาศข่าวประเสริฐ? นี่ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับการเลี้ยงดูในงานรับใช้นั้น แต่เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้เป็นแบบอย่างต่อหน้าคนเหล่านั้นที่พวกเขาได้เทศนา และเพื่อที่ว่าพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติ เราตีโพยตีพายมากเหลือเกินเพราะความยากลำบากหรือความขัดสนเพียงเล็กน้อยวันนี้ ในเมื่อเปาโลและคนเหล่านั้นที่อยู่กับเขาในการทำงานหนักของเขาได้สู้ทนมากขนาดนั้น เสียสละมากขนาดนั้น และถือว่านั่นเป็นสง่าราศี เพื่อที่ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงมีความเป็นเอกเป็นใหญ่เหนือสิ่งสารพัด!

ข้อ 35: “ข้าพเจ้าได้แสดงสิ่งสารพัดให้พวกท่านเห็นแล้วว่า โดยการทำงานหนักเช่นนี้พวกท่านควรจะสนับสนุนคนที่มีกำลังน้อย และให้ระลึกถึงบรรดาพระวณะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า ‘การให้เป็นเหตุให้ได้รับพรยิ่งกว่าการรับ’”

“ข้าพเจ้าได้แสดงสิ่งสารพัดให้พวกท่านเห็นแล้ว...” ไม่ใช่โดยคำพูดเท่านั้น แต่โดยแบบอย่างที่มีชีวิตเช่นกัน เปาโลได้สั่งสอนคริสตจักรวัยเยาว์เหล่านั้น เขาไม่เพียงบอกพวกเขาว่าควรดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างไรเท่านั้น เขายังแสดงให้เห็นเช่นกันว่าชีวิตคริสเตียนที่เป็นแบบอย่างนั้นควรเป็นเช่นไร “สิ่งสารพัด” แน่แน่นอนว่าหมายถึงทุกสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณของพวกเขา หลักคำสอนที่บริสุทธิ์ทั้งหมด เขา

ปฏิเสธที่จะหลบเลี่ยงประเด็นใดเกรงว่าเขาจะทำร้ายความรู้สึกของใครสักคน เขาเทศนาพระคุณล้วนๆในท่ามกลางพวกถือลัทธิยูดาเยเหล่านั้น เขาประกาศพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้าต่อหน้ากษัตริย์ทั้งหลาย เขามีเพียงข่าวสารเดียวเท่านั้น-ข่าวสารแห่งพระคุณของพระเจ้า-และเขาก็ประกาศมันโดยปราศจากคำขอภัย

“โดยการทำงานหนักเช่นนี้พวกท่านควรจะสนับสนุนคนที่มีกำลังน้อย”-มีความหมายว่า “พวกท่านที่สามารถทำงานด้วยมือของพวกท่านควรทำงานเพื่อตอบสนองความต้องการต่างๆของคนเหล่านั้นในที่ประชุมที่เป็นคนป่วยหรืออ่อนแอ คนเหล่านั้นที่ไม่สามารถดูแลตัวเองได้” จากนั้นเปาโลเตือนความจำพวกเขาให้ระลึกถึงถ้อยคำของพระเยซูเจ้า:

“...ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า ‘การให้เป็นเหตุให้ได้รับพรยิ่งกว่าการรับ’” นี่เป็นการอ้างอิงถึงถ้อยคำของพระเยซูในลูกา 14:12-14 เมื่อพระองค์ตรัสว่า “แล้วพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ด้วยว่า “เมื่อท่านทำการเลี้ยงกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหายของท่าน หรือพี่น้องของท่าน หรือญาติของท่าน หรือบรรดาเพื่อนบ้านของท่านที่มีมั่งมี เกรงว่าพวกเขาจะเชิญท่านอีกด้วย และท่านจะได้รับการตอบแทน แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนยากจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด และท่านจะได้รับพร เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถตอบแทนท่านได้ ด้วยว่าท่านจะได้รับการตอบแทนที่การเป็นขึ้นมาจากความตายของคนชอบธรรม”

ข้อพระคำตอนนี้ไม่ได้มีคำพูดแบบคำต่อคำของสิ่งที่เปาโลกล่าวแก่ผู้ปกครองชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้น แต่คำสอนนั้นเหมือนกัน-และเหมือนกับที่ยอห์นผู้เป็นบัพติศมาไว้ว่า “และมีอีกหลายสิ่งเช่นกันซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ ซึ่งถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้ทั้งโลกเองก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือเหล่านั้นที่จะถูกเขียน” (ยอห์น 21:25) ดังนั้นเปาโลจึงเตือนความจำเหล่าผู้ฟังของเขาถึงบทเรียนที่พระเยซูได้ทรงสอน-ข้อเท็จจริงที่ว่าทำให้ก็ได้รับพรมากกว่าการรับ นี่ยังเป็นจริงเหมือนเดิม ผู้เชื่อทั้งหลายที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณย่อมได้รับความชื่นชมยินดีจากการให้หรือการทำเพื่อผู้อื่นมากกว่าที่พวกเขาพบในการรับจากผู้อื่น

ถึงอย่างไรแล้ว นี่ก็สอดคล้องกับชีวิตของพระเยซูและจุดประสงค์ที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ได้เสด็จมา “มิใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และเพื่อจะประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” (มธ. 20:28) พระองค์ประทานแผ่นหลังของพระองค์ให้แก่คนเหล่านั้นที่เขียนดี พระองค์ แก้มของพระองค์ให้แก่คนเหล่านั้นที่ทิ้งเคราของพระองค์ และไม่ได้ซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไว้จากความอับอายและการถ่มน้ำลายรด (อสย. 50:6) พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อที่จะประทานการอภัยโทษให้แก่คนบาปที่มีความผิด การปลอบประโลมใจแก่ผู้ที่ร่ำไห้ และการหยุดพักแก่ผู้ที่แบกภาระหนัก พระองค์ได้ประทานน้ำตาของพระองค์เพื่อร่ำไห้ให้แก่กรุงเยรูซาเล็ม (มธ. 23:37) และแก่ดวงวิญญาณทั้งหลายที่แบกภาระบาปวันนี้ คำเชิญชวนของพระองค์ยังคงเป็น “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย!” (มธ. 11:28) เปาโลเดินใกล้ชิดกับพระเยซูเหลือเกิน โดยปรารถนาถึงขนาดที่จะรู้จัก “การร่วมสามัคคีธรรมแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระองค์” (ฟป. 3:10) จึงไม่น่าแปลกที่เขาอ้างอิงถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาในการให้คำสั่งเสียต่างๆแก่ชายเหล่านี้ซึ่งหน้าที่ดูแลงานของคริสตจักรนั้นในเมืองเอเฟซัสตกอยู่บนพวกเขา

ข้อ 36: “และเมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านก็คุกเข่าลง และอธิษฐานกับพวกเขาทุกคน”

ตามที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ การคุกเข่าดูเหมือนจะเป็นท่าทางในการอธิษฐานที่ผู้คนชอบใช้ ผมตระหนักว่ามีหลายครั้งที่เราคุกเข่าไม่ได้ และผมขอบคุณพระเจ้าที่เราสามารถอธิษฐานได้ในขณะที่เรากำลังยืน เดิน นั่งอยู่ในเครื่องบินหรือรถยนต์-แม้กระทั่งจากเตียงแห่งความป่วยไข้และความเจ็บปวด พระเจ้าก็ทรงสถับฟังเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์เมื่อพวกเขาอธิษฐาน แต่การคุกเข่าก็บ่งบอกถึงความถ่อมใจและความเคารพยำเกรงต่อพระเจ้า

ซาโลมอนคุกเข่าต่อหน้าซุมนุมนอิสราเอลเมื่อเขาอธิษฐานคำอธิษฐานอุทิศถวายสำหรับพระวิหาร (2 พศต. 6:13)

สามครั้งต่อวันดาเนียลคุกเข่าและอธิษฐาน-ไม่ใช่ในที่ลับลี้ ไม่ใช่ในช่วงโมงมืดตื่นแห่งค่ำคืน แต่ตรงหน้าหน้าต่างที่เปิดอยู่ของเขา โดยหันหน้าไปทางกรุงเยรูซาเล็มนครบริสุทธ์นั้น โดยปรากฏชัดเจนนต่อสายตาของคนเหล่านั้นที่วางแผนที่จะเอาชีวิตของเขาเพื่อเป็นบทลงโทษสำหรับการอธิษฐานต่อพระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้น (อ่าน ดาเนียล บทที่ 6)

สเทเฟน มรณะสักขีคริสเตียนคนแรก คุกเข่าขณะที่ก้อนหินเหล่านั้นที่ถูกขว้างปาโดยพวกคนที่กล่าวหาเขาพราวชีวิตไปจากกายของเขา “และร้องด้วยเสียงอันดังว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” และเมื่อท่านได้กล่าวเช่นนี้แล้ว ท่านก็สว่างกลับไป” (กิจการ 7:60)

เปโตรคุกเข่าขณะที่เขาอธิษฐานขอให้ชีวิตกลับคืนสู่ทาปิธา (กิจการ 9:40)

จงสังเกตท่าทีของการอธิษฐานที่พระเยซูเจ้าทรงใช้เมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานในสวนเกทเสมนี ภายใต้ภาระแห่งบาปของโลก: มัทธิวบอกเราว่าพระองค์ทรง “ซบพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงดิน และอธิษฐาน” (มธ. 26:39) มาระโกบอกเราว่าพระองค์ “ซบพระกายลงบนพื้นดิน และอธิษฐาน” (มก. 14:35) ลูกาบอกเราว่าพระองค์ทรงปลีกตัวออกไปจากพวกเขา “ไกลประมาณช่วงขั้วหินตก และทรงคุกเข่าลง และอธิษฐาน” (ลูกา 22:41)

พระบุตรของพระเจ้า-พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง ซึ่งทรงถือฤทธิอำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก-ทรงก้มลงในความปวดร้าวแห่งการอธิษฐาน พระพักตร์ซบลงบนพื้นดิน คุกเข่าและอธิษฐานอย่างเร่งด่วน เหลือเกินจน “พระเสโท (เหงื่อ) ของพระองค์เหมือนเป็นโลหิตเม็ดใหญ่หลายหยดหล่นลงถึงพื้นดิน” เราเป็นใครกัน ที่เราไม่ควรคุกเข่าลงในการอธิษฐานเมื่อมีโอกาส? เปาโลประกาศอย่างเน้นย้ำว่า “พระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ (พระเยซู) ขึ้นอย่างสูงด้วย และได้ประทานพระนามหนึ่งแก่พระองค์ซึ่งอยู่เหนือทุกนาม เพื่อเมื่อออกพระนามของพระเยซู ‘หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลง’ ของบรรดาสิ่งในสวรรค์ และบรรดาสิ่งในแผ่นดินโลก และบรรดาสิ่งใต้พื้นแผ่นดินโลก และเพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะกล่าวยอมรับ’ ว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟป. 2:9-11)

นอกจากนี้ในโรม 14:11 เปาโลกล่าวว่า “เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “หัวเข่าทุกหัวเข่าจะคุกกราบลงต่อเรา และล้นทุกล้นจะสรรภาพต่อพระเจ้า!”

ผมขอกล่าวข้า-มันไม่จำเป็นต้องคุกเขาเพื่อที่คำอธิษฐานต่างๆของเราจะถูกได้ยินโดยพระเจ้า แต่เมื่อมีโอกาส เราก็ควรถวายความเคารพและความยำเกรงแด่พระองค์

ข้อ 37 และ 38: “และพวกเขาทุกคนได้ร้องให้พุ่มพ่าย และกอดคอของเปาโล และจูบท่าน โดยมี ความเสียใจมากที่สุดเพราะเหตุบรรดาถ้อยคำซึ่งท่านกล่าวไว้ว่า พวกเขาจะไม่เห็นหน้าของท่านอีกต่อไป และ พวกเขา ก็พาท่านไปส่งที่เรือ”

“พวกเขาทุกคนได้ร้องให้พุ่มพ่าย” ชายเหล่านี้ได้ยื่นข้อหาครั้งแรกจากอัครทูต เปาโล และได้เรียนรู้ว่าพวกเขาอยู่ในท่ามกลาง “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ที่ได้รับเชิญให้มาดื่ม น้ำแห่งชีวิตได้ตามสบาย เขาไม่เพียงประกาศแก่พวกเขาถึงข้อหาซึ่งนำเขาไปขึ้นศาลโดยทางพระคุณของพระเจ้าในการส่งพระ บุตรของพระองค์ให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อโลกที่หลงหายในบาปเท่านั้น แต่เขาได้พักอยู่กับพวกเขา-ในเมืองของ พวกเขา ในบ้านเรือนของพวกเขา-เป็นเวลาสามปี โดยช่วยเหลือพวกเขาให้กลายเป็นผู้ที่มั่นคงในความเชื่อนั้น โดยสั่งสอนพวกเขาในสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าและในกิจการเหล่านั้นของคริสตจักรซึ่งพวกเขาจะเป็นผู้ปกครอง เรื่องนี้เพียงอย่างเดียวก็ทำให้พวกเขาผูกพันกับอัครทูตท่านนี้ด้วยสายใยแห่งความรักที่เหนียวแน่นเกินกว่า จะขาดได้โดยปราศจากน้ำตา แต่เมื่อเราเพิ่มเข้ากับสภาพการณ์เหล่านั้น คือ บุคลิกภาพอันมีอำนาจมากของ ชายผู้นี้ ความตั้งใจแน่วแน่ที่ไม่อ่อนข้อของเขาในการประกาศแต่พระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขน แบบอย่างที่ยี่ สละตัวเองของเขาและความห่วงใยของเขามีต่อเหล่าผู้เชื่อของเขา เราก็ไม่ต้องประหลาดใจเลยว่า “พวกเขา ทุกคนได้ร้องให้พุ่มพ่าย” เมื่อถึงเวลาที่จะต้องแยกคำอำลาเปาโล โดยรู้ว่าเขาจะไม่กลับมาหาพวกเขาอีกต่อไป แล้ว!

สำหรับเปาโลแล้ว น้ำตาไม่ใช่ของแปลกในสายตาของเขา เราอาจกล่าวว่าเขารดน้ำเมื่อดพันธุแห่งพระ วจนะด้วยน้ำตาของเขาขณะที่เขากล่าวมัน ตอนเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เขากล่าวว่า “ด้วยว่าจาก ความทุกข์มากมายและความปวดร้าวแห่งหัวใจ ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านด้วยน้ำตาไหลมากมาย มีใช้เพื่อ พวกท่านควรจะทุกข์ใจ แต่เพื่อพวกท่านจะได้รู้จักความรักซึ่งข้าพเจ้ามีอย่างบริบูรณ์มากขึ้นต่อพวกท่าน” (2 คร. 2:4) ดังนั้นเขาจึงร้องไห้ในความรักที่มีให้แก่คนเหล่านั้นที่เขาได้ชนะมาถึงพระคริสต์

ในฟิลิปปี 3:18,19 เขาเขียนว่า “เพราะว่ามีหลายคนที่ยึดมั่นไป เรื่องพวกเขาข้าพเจ้าได้บอกพวก ท่านหลายครั้งแล้ว และบัดนี้ยังบอกพวกท่านอีกด้วยน้ำตาไหลว่า เขาทั้งหลายเป็นพวกศัตรูแห่งกางเขนของ พระคริสต์ ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ ผู้ซึ่งพระของพวกเขาคือกระเพาะของตน และผู้ซึ่งสงาราศี ของพวกเขาอยู่ในความอับอายของพวกเขา ผู้ซึ่งสนใจในสิ่งทั้งหลายแห่งโลก”

การร้องไห้ของเปาโล ดังที่ถูกกล่าวถึงหลายครั้งแล้วตลอดการรับใช้ของเขา ไม่ใช่สัญลักษณ์ที่แสดงถึง ความอ่อนแอ แต่แสดงถึงความเข้มแข็งต่างหาก เขาไม่ได้ร้องไห้เพราะการถูกทุบตี การติดคุก ความหวีโหย ความเหน็ดเหนื่อย การขาดแคลนสิ่งต่างๆ ความป่วยไข้ หรือความเจ็บปวดฝ้ายร่างกายไม่ว่าจะรูปแบบใด เขา ร้องไห้ภายใต้ภาระที่เขาแบกรับเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ-ภาระต่อพวกพี่น้องของเขาเอง คือพวกยิวเหล่านั้น ภาระต่องานรับใช้ที่เขาได้รับการแต่งตั้งให้ไปหาพวกคนต่างชาติ โดยปรนนิบัติแก่คนบาปทั้งปวง ภาระต่อ สวัสดิภาพของเหล่าผู้เชื่อของเขาและคริสตจักรวัยเยาว์เหล่านั้นที่เขาได้ก่อตั้งภายใต้การทรงนำของพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ บางทีอาจมากยิ่งขึ้นกว่าอัครทูตคนใด เปาโลมีวิสัยทัศน์แห่งความหมายที่แท้จริงของกางเขนของพระคริสต์ในส่วนที่สัมพันธ์กับยุคแห่งพระคุณนี้ คือยุคคริสตจักร และเขาทำงานด้วยความร้อนรนที่ชื่อตรงและที่ได้รับความสว่าง เพื่อที่จะทำสิ่งที่เขาสามารถทำได้ให้สำเร็จในเวลาอันสั้นนั้นที่ถูกจัดสรรให้แก่เขา

พวกผู้ปกครองเหล่านั้น “กอดคอของเปาโล และจูบท่าน” นี่ไม่ใช่เรื่องผิดปกติในสมัยนั้นและในประเทศนั้น การจูบเป็นรูปแบบการทักทายที่ธรรมดาท่ามกลางคนที่มีเพศเดียวกัน เป็นเครื่องหมายปกติที่แสดงออกต่อกันและกันถึงความรักที่มีให้แก่เหล่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว เปาโลเตือนสติผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรมว่า “จงคำนับซึ่งกันและกันด้วยการจูบอันบริสุทธิ์ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน” (รม. 16:16) ในตอนท้ายของจดหมายของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรชาวเมืองโครีนธ์ เขากล่าวว่า “น้องทุกคนทักทายปราศรัยพวกท่าน พวกท่านจงทักทายปราศรัยกันและกันด้วยการจูบอันบริสุทธิ์” (1 คร. 16:20)

“โดยมีความเสียใจมากที่สุดเพราะเหตุบรรดาถ้อยคำซึ่งท่านกล่าวไว้” “บรรดาถ้อยคำซึ่งท่านกล่าวไว้” และซึ่งกำลังก่อให้เกิดความโศกเศร้าเสียใจมากขนาดนั้นแก่เหล่าผู้ปกครองก็ถูกพบในข้อ 25 เปาโลเปิดเผยแก่พวกเขาถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขากำลังไปยังกรุงเยรูซาเล็มอันเป็นที่ซึ่งความแน่นอนเดียวที่รอคอยเขาอยู่ก็คือ ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับสิ่งที่อาจเกิดขึ้นแก่เขาที่นั่น เขาเป็นพยานรับรองเพิ่มเติมว่าเขาไม่ได้หวั่นไหวหรือหวั่นเกรงเพราะภัยอันตรายใดๆที่รออยู่เบื้องหน้าเลย ว่าเขาตั้งใจที่จะทำการวิ่งแข่งของเขาให้สำเร็จ “ด้วยความปีติยินดี” โดยทำงานรับใช้ที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขาให้สำเร็จจุลวง และจากนั้นเขากล่าวว่า “และบัดนี้ ดูก่อน ข้าพเจ้าทราบว่าคุณท่านทุกคน ผู้ซึ่งในท่ามกลางพวกท่านข้าพเจ้าได้เที่ยวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้านั้น จะไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าอีกต่อไป”

นี่ไม่ใช่การเดินทางแบบมิชชันนารีที่เปาโลกำลังจะออกเดินทาง มันไม่ใช่การเดินทางอีกหนของเขาเพื่อไปเยี่ยมคริสตจักรวัยเยาว์เหล่านั้นและสุดท้ายแล้วก็มายังเมืองเอเฟซัสอีก นี่เป็นการจากลาครั้งสุดท้ายของพวกเขาแก่ชายผู้ซึ่งได้นำความสว่างและชีวิตมาสู่พวกเขา และพวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาจะไม่เห็นเขาอีกต่อไป จนกว่าพวกเขาจะเจอกับเขาในโลกหน้านั้น ซึ่งเขาได้ช่วยพวกเขาให้เตรียมพร้อมสำหรับโลกนั้นแล้ว สำหรับการอำลานี้ พวกเขาจึงโศกเศร้าเสียใจ “มากที่สุด”

“และพวกเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ” บทนี้สิ้นสุดลงด้วยความโศกเศร้า เปาโลแล่นเรือออกจากเมืองมิเลทัสในการเดินทางระยะถัดไปของเขามุ่งสู่กรุงเยรูซาเล็ม จิตใจของเขาเต็มล้นด้วยความรักอันมากมายที่มีให้แก่ชนร่วมชาติของเขาและความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะชนะพวกเขามาถึงความเชื่อแบบคริสเตียน ด้วยเหตุนี้ เครื่องพันธนาการและความเจ็บปวดต่างๆที่รอคอยเขาอยู่ในนครบริสุทธิ์นั้นจึงไม่มีความหมายอันใดต่อเขาเลย และจิตวิญญาณของเขาผลักดันเขาให้มุ่งหน้าไปสู่เส้นชัยของเขา เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นแก่เขาในการเดินทางครั้งนั้นและหลังจากที่เขาไปถึงกรุงเยรูซาเล็มถูกบันทึกไว้โดยลูกาในบทถัดไป-ในความชัดเจนอันแสนอัศจรรย์